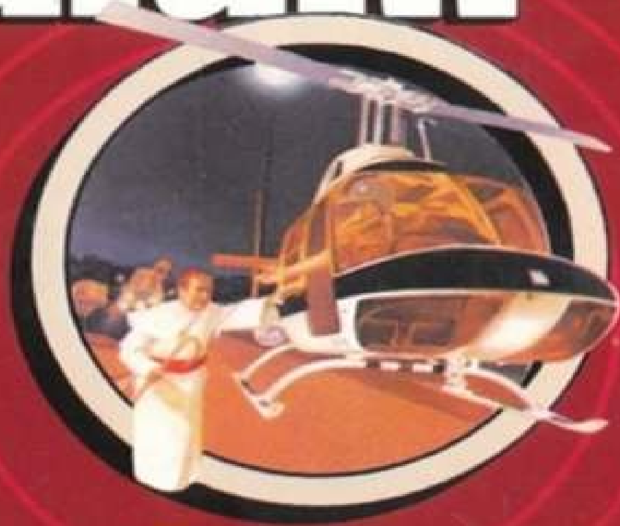
Robert Ludlum

Drumul spre Gandolfo

ROBERT LUDLUM

DRUMUL SPRE GANDOLFO

I.S.B.N.
973-8117-29-1

THE ROAD TO GANDOLFO
Editura LIDER – Bucureşti
2007

Prolog

Mulţimea se adunase în Piaţa Sfântului Petru. Mii şi mii de credincioşi aşteptau într-o tăcere plină de speranţă ca înaltul pontif să iasă pe balcon şi să ridice mâinile în semn de binecuvântare. Postul şi rugăciunile se încheiaseră; sărbătoarea lui San Genarro avea să înceapă odată cu dangătele de la asfinţit ale Bunei-Vestiri, reverberând în întregul Vatican. Iar clopotele aveau să se audă pe tot cuprinsul Romei, inaugurând petrecerea şi buna înţelegere între oameni. Binecuvântarea Papei Francesco Întâi urma să fie semnalul de începere.

Pe străzi urmau să fie dansuri, torţe, lumânări, muzică şi vin. În Piazza Navonna, la Trevi, chiar şi în unele zone ale Colinei Palatine fuseseră întinse mese lungi, încărcate cu preparate din paste făinoase, fructe şi tot felul de prăjituri de casă. Fiindcă tocmai acest înalt prelat, îndrăgitul Francesco, îi învăţase aşa. Deschideţi-vă inimile şi dulapurile pentru aproapele vostru. Şi el pentru voi. Să-i facem pe oamenii de orice condiţie să înţeleagă că suntem o singură familie. În aceste vremuri vitrege, de haos şi scumpete, ce cale mai bună avem pentru a depăşi situaţia decât să ne pătrundem de spiritul Domnului şi să arătăm dragoste sinceră aproapelui nostru?

Pentru câteva zile, să ne învingem răutatea şi să uităm de dezbinare. Să se ducă vestea că toţi bărbaţii sunt fraţi, toate femeile – surori; şi cu toţii, fraţi şi surori, având grijă unul de altul. Pentru doar câteva zile, inima fiecăruia să fie plină de milă, har, grijă faţă de aproape, să fim împreună la bucurie şi la tristeţe, fiindcă nu există rău care să poată ţine piept forţei binelui.

Îmbrăţişaţi-vă, ridicaţi paharele cu vin; arătaţi-vă bucuria şi lacrimile, întâmpinaţi-vă unul pe altul cu dragoste. Să afle întreaga lume că bucuria sufletului nu e de ruşine. Şi, odată ce aţi trăit-o şi aţi auzit vocile fraţilor şi surorilor, purtaţi cu voi frumoasele amintiri şi după sărbătoarea lui San Genarro, lăsându-vă îndrumaţi în viaţă de principiile bunăvoinţei creştine. Pământul poate fi o lume mai bună; numai de locuitorii săi depinde să devină astfel. Acestea erau învăţăturile lui Francesco I.

Un şuşotit se răspândi printre zecile de mii de oameni adunaţi în Piaţa Sfântului Petru. Dintr-o clipă în alta, silueta îndrăgitului *Il Papa* avea să apară, maiestuoasă, plină de demnitate şi iubire

creştină, la balcon şi avea să ridice mâinile în semn de binecuvântare. Iar clopotele aveau să înceapă să bată.

În încăperea cu tavan înalt din clădirea Vaticanului, ce se afla în faţa pieţei, cardinali, monseniori şi preoţi discutau între ei în grupuri mici, îndreptându-şi mereu privirile spre silueta pontifului aşezat într-un colţ. Camera strălucea în culori vii: roşu aprins, violet, alb imaculat. Robele, sutanele şi pălăriile – simboluri ale celor mai înalte ranguri ecleziastice – se legănau şi se întorceau, alcătuind parcă o frescă în continuă mişcare.

Iar în colţ, aşezat într-un fotoliu cu spătar înalt din fildeş, cu tapiţerie din catifea albastră, se afla Vicarul lui Hristos, Papa Francesco I. Era un om suplu, spătos, cu trăsăturile viguroase, deşi blânde ale unui *campagnuolo*, ale unui ţăran. Lângă el stătea în picioare secretarul său personal, un tânăr preot negru din America, de la Arhidioceza din New York. Era stilul lui Francesco să aibă un asemenea consilier papal.

Cei doi vorbeau cu glas scăzut, pontiful întorcând capul enorm şi ridicând ochii mari, căprui spre tânărul preot aflat într-o dispoziţie senină.

— *Mannaggi*! şopti Francesco, acoperindu-şi gura cu mâna mare, de ţăran. Asta-i o nebunie! Toţi locuitorii oraşului or să fie beţi timp de o săptămână! Toată lumea o să facă amor pe străzi. Eşti sigur că am înţeles bine?

— Am verificat de două ori. Vrei să te cerţi cu el? răspunse negrul, aplecându-se cu solicitudine spre el.

— Doamne fereşte, nu! El a fost întotdeauna cel mai deştept din sat!

Un cardinal se apropie de fotoliul pontifului şi se aplecă dinaintea lui.

— Sfinte Părinte, a venit momentul. Mulţimea vă aşteaptă, zise el blând.

— Cine...? Da, desigur. Imediat, bunul meu prieten.

Cardinalul zâmbi sub pălăria enormă; ochii lui erau plini de adoraţie. Francesco îl numea întotdeauna bunul său prieten.

— Mulţumesc, Sfinţia voastră.

Prelatul se retrase. Vicarul lui Hristos începu să murmure, apoi se auziră cuvintele.

— *Che gelida*... *manina*... *a rigido esanime*... *ah*, *la*, *la-laa* – *tra-la*, *la*, *la-laa*...

— Ce *faci*?

Tânărul secretar papal de la Arhidioceza din New York, districtul Harlem, era vizibil supărat.

— Aria lui Rodolfo. Ah, Puccini ăsta! Mi-e de folos să cânt atunci când sunt nervos.

— Ei bine, încetează, omule! Sau fredonează un cânt gregorian. Ori măcar o litanie.

— Nu ştiu nici una. Italiana ta s-a ameliorat, dar nu e încă atât de bună.

— Mă străduiesc, frate. Cu tine nu prea învăţ uşor. Haide. Să mergem pe balcon.

— Nu mă-mpinge! Merg. Ridic mâna, pe urmă o las în jos şi pe urmă de la dreapta la stânga...

— *De la stânga la dreapta*! şopti cu asprime preotul. Nu-ţi intră-n cap? Dacă tot am intrat în jocul ăsta de feţe palide, învaţă măcar chestiunile elementare, ce naiba!

— Credeam că dacă stau în picioare, dând – nu primind – binecuvântarea, trebuie să inversez semnul crucii.

— Nu le încurca. Procedează firesc.

— Atunci cânt.

— Nici chiar aşa! Haide.

— Bine, *bine*.

Pontiful se ridică din fotoliu şi le zâmbi blând celor din încăpere. Se întoarse din nou spre ajutorul său şi vorbi încet, ca să nu poată fi auzit:

— Dacă întreabă cineva care din ei e San Genarro?

— N-o să întrebe nimeni. Dacă totuşi se găseşte vreunul, foloseşte replica standard.

— A, da. „Studiază scripturile, fiule.” Să ştii că totu-i o nebunie!

— Mergi încet şi stai drept. Şi zâmbeşte, pentru numele Domnului! Eşti *fericit*.

— Sunt *nenorocit*, africanule!

Papa Francesco I, Vicarul lui Hristos, trecu prin uşile imense şi ieşi pe balcon. Îl întâmpinară cu ovaţii furtunoase, zguduind din temelii catedrala Sfântul Petru. Mii şi mii de credincioşi îşi înălţară glasurile într-un elan de exaltare spirituală.

— *Il Papa*! *Il Papa*! *Il Papa*!

Şi în vreme ce Sfântul Părinte ieşea în lumina soarelui ce asfinţea, mulţi dintre cei aflaţi în sala pontificală auziră acordurile murmurate de buzele sfinte. Fiecare credea că trebuia să fie vorba despre vreo lucrare muzicală timpurie, necunoscută decât

celor mai erudite feţe bisericeşti. Fiindcă aşa suna ştiinţa lui *erudito*, Papa Francesco.

— *Che*... *gelida*... *manina*... *a rigido esanimeee*... *ah*, *la*, *la-laa*... *tra-la*, *la*, *la*... *la-la-laaa*...

Partea I

I

— Ticălosul!

Generalul de brigadă Amoldsymington trânti prespapier-ul pe geamul gros de pe tăblia biroului său de la Pentagon. Sticla se sparse; cioburile zburară în toate direcţiile.

— *Nu putea s-o facă*!

— A făcut-o, domnule, răspunse locotenentul înspăimântat, ferindu-şi ochii de schijele din încăpere. Chinezii sunt foarte supăraţi. Însuşi premierul a dictat plângerea adresată misiunii diplomatice. Publică editoriale în *Steaua Roşie*, apoi le difuzează la Radio Pekin.

— Cum dracu' *pot* să facă asta?

Symington îşi scoase o aşchie de sticlă din degetul mic.

— Şi ce dracu' spun? „Întrerupem acest program pentru a vă anunţa că ataşatul militar american, generalul MacKenzie Hawkins, *a tras în boaşele* unei statui de jad din Piaţa Son Tai"?... Rahat! Pekinul n-ar permite aşa ceva; e prea al naibii de nedemn.

— Ei au formulat informaţia puţin diferit, domnule. Spun că el a distrus un monument sculptat dintr-un material preţios, aflat în Oraşul Interzis. Susţin că e ca şi cum cineva ar arunca în aer Memorialul Lincoln.

— Ăla-i alt gen de statuie! Lincoln are haine pe el; nu i se văd boaşele! Nu-i acelaşi lucru!

— Cu toate astea, Casa Albă consideră că e o comparaţie potrivită, domnule. Preşedintele vrea ca Hawkins să fie îndepărtat. De fapt, mai mult decât îndepărtat: vrea să fie dat afară din armată, cu Curtea Marţială şi tot tacâmul. În mod public.

— O, pentru numele Domnului, nici nu intră în discuţie aşa ceva.

Symington se lăsă pe spătarul fotoliului şi respiră adânc, încercând să se stăpânească. Întinse mâna după raportul de pe

biroul său.

— O să-l transferăm. Cu o mustrare. O să trimitem o copie după... blam, o să-i zicem blam... la Pekin.

— Nu-i o măsură suficient de dură, domnule. Departamentul de Stat s-a exprimat clar. Preşedintele e de acord. Avem acorduri comerciale nefinalizate...

— Ce naiba, locotenent! îl întrerupse generalul. Să-i spună cineva titirezului ăluia din Biroul Oval că nu le poate face chiar pe toate! Mac Hawkins a fost *selectat* din douăzeci şi şapte de candidaţi. Îmi amintesc exact ce-a spus preşedintele. Exact. „Tipul ăsta e *perfect*”. Asta a spus.

— Acum nu mai are relevanţă, domnule. Preşedintele crede că acordurile comerciale sunt mai importante decât aprecierile anterioare.

Locotenentul începea să transpire.

— Voi, ticăloşilor, o să mă ucideţi, zise Symington, coborând glasul ameninţător. Chiar că mă scoateţi din sărite. Cum vă închipuiţi că o să ajungeţi la asta? Adică să nu mai aibă „relevanţă”.

E posibil ca Hawkins să-ţi stea acum ca un ghimpe în fundul ăla de diplomat, dar asta nu elimină ceea ce *a fost relevant*. A fost un tânăr erou dat naibii în bătălia de la Bulge *şi* pe terenul de fotbal de la West Point; *şi* dacă a primit medalii pentru tot ce-a făcut în Asia de Sud-Est, nici măcar Mac Hawkins n-are suficientă forţă ca să poarte toate fiarele alea! În comparaţie cu el, John Wayne pare o panseluţă! El e *adevărat*; de aia-i caută nod în papură pârlitul acela din Biroul Oval!

— Eu cred că biroul preşedinţiei – indiferent ce gândiţi despre ocupantul său – având comanda supremă...

— Ra-hat!

Generalul de brigadă răcnise din nou, accentuând silabele în mod egal, acordând vorbei vulgare o cadenţă militară.

— Îţi explic doar – cu cei mai duri termeni pe care-i cunosc – că nu-l duci cu tam-tam pe un MacKenzie Hawkins în faţa Curţii Marţiale pentru a da satisfacţie unei plângeri a Pekinului, indiferent câte blestemate de acorduri comerciale sunt în discuţie. Ştii *de ce*, locotenent?

Tânărul ofiţer vorbi încet, sigur de exactitatea răspunsului:

— Fiindcă el ar declanşa o dispută. În mod public.

— *Bin-go*.

Comentariul ţâşni din gura lui Symington pe un ton ascuţit.

— Generalii ca el din ţara asta au nişte admiratori, locotenent. Chiar ăsta-i motivul pentru care comandantul nostru suprem l-a criticat! El e un paleativ politic. Şi dacă voi credeţi că Mac Hawkins nu ştie asta, ei bine... nu trebuia să-l recrutaţi. Eu am făcut-o.

— Suntem pregătiţi pentru această reacţie, domnule general.

Cuvintele locotenentului fură rostite în şoaptă. Generalul se aplecă peste birou, având grijă să nu-şi pună coatele pe geamul spart.

— Nu m-am prins.

— Departamentul de Stat a anticipat o ripostă dură. De aceea trebuie să instituim un contraatac agresiv *la* această ripostă. Casa Albă regretă acest lucru, însă recunoaşte că actuala criză a devenit acută.

— Asta credeam că pricep şi eu.

Symington vorbise şi mai încet decât locotenentul.

— Exprimă-te clar. Cum aveţi de gând să i-o trageţi?

Sublocotenentul ezită.

— Iertaţi-mă, domnule, dar obiectivul nostru nu este să... i-o tragem generalului Hawkins. Ne aflăm într-o situaţie extrem de delicată. Republica Populară cere satisfacţie pe bună dreptate; a fost un act violent, vulgar al generalului Hawkins. Totuşi, el refuză să-şi ceară scuze în mod public.

Symington se uită la raportul pe care-l ţinea în mâna dreaptă.

— Aici scrie de ce?

— Generalul Hawkins pretinde că a fost o capcană. Declaraţia lui e la pagina trei.

Generalul de brigadă deschise raportul la pagina respectivă şi citi.

Locotenentul scoase o batistă şi îşi şterse bărbia. Symington puse cu grijă raportul pe sticla spartă şi ridică privirea.

— Dacă ceea ce spune Mac e adevărat, *a fost* o capcană. Difuzaţi versiunea *lui*.

— Nu există nici o versiune, domnule general. Era beat.

— Mac zice drogat. Nu beat, locotenent.

— Băuseră, domnule.

— Iar el a fost *drogat*. Presupun că Hawkins cunoaşte deosebirea. L-am văzut trăgând din greu la beţie.

— Totuşi, nu contestă învinuirea.

— Contestă responsabilitatea acţiunilor sale. Hawkins a fost cel mai bun strateg al informaţiilor militare din Indochina. A

drogat curieri şi a mituit oameni în Cambodgia, Laos, în ambele părţi ale Vietnamului şi poate că şi dincolo de graniţa cu Manciuria. Cunoaşte al naibii de bine deosebirea.

— Mă tem că acest lucru nu are nici o importanţă, domnule. Gravitatea crizei ne determină să fim de acord cu dorinţele Pekinului. Acordurile comerciale sunt mai presus de orice. Sincer vorbind, domnule, avem nevoie de benzină.

— Iisuse! Îmi închipuiam că *aveţi* aşa ceva.

Locotenentul îşi puse batista în buzunar şi schiţă un zâmbet.

— Înţeleg că poate fi considerată o frivolitate. Totuşi, avem doar zece zile ca să aducem problema în centrul atenţiei; să facem verificările şi să publicăm poziţia noastră fermă.

Symington îl privi cu atenţie pe tânărul ofiţer; avea expresia unui adult pe cale să plângă.

— Asta ce înseamnă?

— Îmi vine greu să spun, însă generalul Hawkins şi-a plasat interesele personale deasupra celor profesionale. Va trebui să dăm un exemplu. Spre binele tuturor.

— Un exemplu? Fiindcă vreţi să iasă adevărul la iveală?

— Există interese mai mari, domnule general.

— Ştiu, zise plictisit generalul. Acordurile comerciale. Benzina.

— Sincer vorbind, aşa e. Există momente când simbolurile trebuie negociate din raţiuni pragmatice. Jucătorii dintr-o echipă înţeleg asta.

— În regulă. Dar Mac n-o să stea cu mâinile-n sân şi să facă pe mortul simbolic pentru voi. Prin urmare, cine face... *verificările*?

— Inspectorul general, zise locotenentul, cu aerul unui student insuportabil de la biologie, care ar fi ţinut în mână o tenie secţionată. Efectuăm o anchetă aprofundată a trecutului său. Ştim că a fost implicat în activităţi dubioase în Indochina. Avem motive să credem că a violat normele internaţionale de conduită.

— Poţi fi sigur de asta! A fost unul dintre cei mai buni!

— Acele norme nu sunt reglementate de legi. Specialiştii de la Inspectoratul General au zeci de dosare, mult mai vechi decât activităţile *ex-officio* ale generalului Hawkins.

Locotenentul zâmbi. Era un zâmbet sincer; el era o persoană fericită.

— Deci aveţi de gând să-l acuzaţi de operaţiuni clandestine despre care jumătate din Marele Stat Major şi aproape toţi cei de la CIA ştiu că i-ar aduce un camion de citaţii... dacă ar putea vorbi despre ele. Voi, ticăloşilor, o să mă ucideţi.

Symington dădu din cap, de acord cu el însuşi.

— Ne-aţi putea ajuta să câştigăm timp, domnule general. Ne puteţi furniza nişte amănunte?

— A, nu! Dacă vreţi să-l crucificaţi pe tipul ăla formidabil, construiţi-vă singuri crucea!

— Înţelegeţi situaţia, nu-i aşa, domnule?

Generalul îşi trase fotoliul şi lovi cu piciorul cioburile de sticlă de pe jos.

— Să-ţi spun ceva, zise el. N-am mai înţeles nimic din o mie nouă sute patruzeci şi cinci. Îl privi cu asprime pe tânărul ofiţer. Ştiu că lucrezi la Casa Albă, dar eşti ofiţer activ?

— Nu, domnule. Sunt în rezervă, cu o misiune temporară. Sunt învoit de la Y, J şi B. Ca să sting focul înainte să ardă catargul, cum s-ar zice.

— Y, J şi B. Nu cunosc divizia asta.

— Nu e o divizie, domnule. Youngblood, Jakel şi Black, din Los Angeles. Suntem cea mai importantă agenţie de consultanţă de pe Coasta de Est.

Chipul generalului Arnold Symington căpătă treptat expresia unui baset aflat în suferinţă.

— Uniforma arată foarte bine, locotenent.

Făcu o pauză, apoi dădu din cap:

— Din o mie nouă sute patruzeci şi cinci, zise el.

Maiorul Sam Devereaux, anchetator de teren al Inspectoratului General, aruncă o privire spre calendarul de perete. Se sculă de pe scaunul aflat în spatele biroului său, se duse într-acolo şi bifă data zilei respective. După o lună şi trei zile avea să fie din nou civil.

Şi nu fiindcă ar fi fost un militar de carieră. Nu tocmai; cu siguranţă nu din punct de vedere intelectual. El era un accident militar. O fisură provocată de o eroare enormă ce avusese drept rezultat prelungirea serviciului militar. Fusese vorba despre o alegere simplă: reangajarea sau închisoarea militară.

Sam era jurist, un avocat al naibii de bun, specializat în drept penal. Cu ani în urmă, amânase de mai multe ori efectuarea serviciului militar fiindcă studiase la Colegiul Harvard, apoi la Facultatea de drept Harvard; după aceea, doi ani de specializare postuniversitară şi activitate de birou; în cele din urmă, făcuse paisprezece luni de practică la prestigioasa firmă de avocaţi din Boston – Aaron Pinkus Associates.

Armata devenise o chestiune vagă, oarecum dezagreabilă a vieţii sale; uitase de lungul şir de amânări.

Totuşi, Armata Statelor Unite nu a uitat.

În timpul uneia dintre acele situaţii logistice dificile prin care trece periodic armata, Pentagonul a descoperit că are o acută nevoie de jurişti. Departamentul de Justiţie Militară se afla în impas – sute de instanţe militare de la bazele din întreaga lume fuseseră suspendate din lipsă de procurori ai Curţii Marţiale şi avocaţi ai apărării. Închisorile militare erau supra-aglomerate. Aşa încât Pentagonul începuse să verifice cu atenţie amânările demult uitate ale încorporărilor, iar zeci de tineri jurişti disponibili – o resursă umană accesibilă – primiseră invitaţii irecuzabile, în care li se explica înţelesul cuvântului „amânare”, opus celui de „anulare”.

Acela fusese accidentul. Greşeala lui Devereaux fusese comisă mai târziu. Mult mai târziu. La unsprezece mii de kilometri distanţă, în zona delimitată de graniţele Laosului, Birmaniei şi Thailandei

– Triunghiul de Aur– Devereaux – din motive cunoscute doar de Dumnezeu şi de serviciile militare – nu văzuse niciodată o Curte Marţială şi cu atât mai puţin pledase în faţa vreuneia. Fusese repartizat la Departamentul de Investigaţii Judiciare din cadrul Inspectoratului General şi trimis la Saigon pentru a vedea ce legi erau violate.

Erau atât de multe, încât nu avea cum să le ţină socoteala. Şi cum drogurile erau mai importante decât piaţa neagră – erau pur şi simplu prea mulţi întreprinzători americani pe această piaţă – cercetările lui îl conduseseră în Triunghiul de Aur, unde se negocia o cincime din producţia mondială de narcotice prin intermediul unor oameni puternici de la Saigon, Washington, Vientiane şi Hong Kong.

Sam era conştiincios. Nu-i plăceau traficanţii de droguri şi îşi concentrase investigaţiile asupra lor, având grijă ca rapoartele sale să fie transmise operativ la Saigon, la grupul confuz de comandă.

Nu-şi semna rapoartele. Menţiona doar nume şi încălcările legii. La urma urmei, ar fi putut fi împuşcat sau tăiat cu cuţitul – în cel mai fericit caz, ostracizat pentru asemenea comportament. Activităţile sub acoperire aveau regulile lor.

Printre trofeele sale se numărau şapte generali din armata Vietnamului de Sud, treizeci şi unu de reprezentanţi ai guvernului

lui Thieu, doisprezece colonei şi locotenenţi-colonei din armata americană şi cincizeci şi opt de maiori, căpitani, locotenenţi şi sergenţi-majori. Lor li se mai adăugau cinci congresmeni, patru senatori, un membru al cabinetului preşedintelui, unsprezece directori ai unor companii americane din străinătate – dintre care şase avuseseră deja probleme cu contribuţiile la campania electorală – şi un pastor baptist cu fălci pătrate care se bucura de o largă audienţă naţională.

După cunoştinţa lui Sam, doar un locotenent-major şi doi sergenţi-majori fuseseră inculpaţi. Restul se aflau... „în aşteptare”.

Aşa că Sam Devereaux comisese greşeala. Era atât de furios că mecanismul justiţiei din Asia de Sud-Est se deregla la cea mai mică intervenţie, încât se hotărâse să prindă în plasa corupţiei un peşte foarte mare şi să dea un exemplu. Alesese un general-maior din Bangkok. Un om pe nume Heseltine Brokemichael. Generalul-maior Heseltine Brokemichael, absolvent al West Point în ’43.

Sam avea dovezi, stive de dovezi. Cu ajutorul unei serii de capcane subtile, în care el însuşi acţionase drept „legătură” – un participant care ar fi putut depune mărturie sub prestare de jurământ despre infracţiunile generalului – îşi elaborase dosarul cu migală. Nu era posibil să existe doi generali Brokemichael, iar Sam era un înger al răzbunării sub înfăţişarea unui procuror, dând roată prăzii sale.

Însă existau doi. Doi generali-maiori cu numele Brokemichael – unul Heseltine, celălalt Ethelred! Veri, din câte se părea. Iar cel din Bangkok – Heseltine – nu era cel din Vientiane – Ethelred. Acesta din urmă era infractorul, nu vărul lui. Mai mult, Brokemichael din Bangkok era şi mai răzbunător decât Sam. El credea că adunase dovezi despre corupţia unui anchetator de la Inspectoratul General. Şi aşa era. Devereaux violase majoritatea legilor contrabandei internaţionale şi *pe toate* cele ale Statelor Unite.

Sam fusese arestat de poliţia militară, aruncat într-o închisoare de maximă securitate şi i se spusese că se putea aştepta să-şi petreacă o bună parte a vieţii la Leavenworth.

Din fericire, un ofiţer superior de la comanda Inspectoratului General, care nu prea înţelegea ce simţ al dreptăţii îl făcuse pe Sam să comită atâtea infracţiuni, dar înţelegea valoarea contribuţiilor juridice şi a anchetelor sale la cauza Inspectorului

General, îi sărise în ajutor. Devereaux adunase mai mult material probatoriu decât oricare alt ofiţer jurist din Asia de Sud-Est; munca lui de teren compensa remarcabila inerţie a celor de la Washington.

Astfel că ofiţerul superior îşi îngăduise să-i propună, în mod neoficial, o pedeapsă mai blândă. Dacă Sam ar fi acceptat o măsură disciplinară aplicată de înfuriatul general-maior Heseltine Brokemichael, constând în suspendarea plăţii soldei pe timp de şase luni, nu ar mai fi fost acuzat de nici o infracţiune penală. Numai că mai exista o condiţie: să-şi continue activitatea pentru biroul Inspectoratului General timp de încă doi ani după expirarea stagiului său militar. Până atunci, argumentase ofiţerul superior, haosul din Indochina ar fi fost lăsat în seama celor care îl provocaseră, iar dosarele Inspectoratului General şi-ar fi redus numărul sau ar fi fost îngropate în arhive.

Reînrolarea sau Leavenworth.

Aşa că maiorul Sam Devereaux, cetăţean-militar, mare patriot, îşi prelungise stagiul militar. Iar haosul din Indochina nu se atenuase nicidecum, dar fusese într-adevăr lăsat în seama autorilor săi şi Devereaux fusese transferat la Washington, D.C.

O lună şi trei zile, cugetă el, în timp ce se uita pe fereastră la poliţiştii militari care verificau maşinile ce ieşeau din curte. Era trecut de cinci; peste două ore trebuia să ia un avion de la aeroportul Dulles. Îşi făcuse bagajele în dimineaţa aceea şi adusese valiza la birou.

Cei patru ani se apropiau de sfârşit. Doi plus doi. Poate că perioada asta, medită el, îi displăcuse, dar nu fusese irosită. Abisul de corupţie care era Asia de Sud-Est ajungea până la fotoliile ierarhiei de la Washington. Ocupanţii acestor fotolii ştiau cine era el; primise atât de multe oferte de la prestigioase firme de avocatură, încât nici nu le putea răspunde tuturor şi cu atât mai puţin să le ia în considerare. Nici nu voia să se gândească la ele; le dezaproba. Aşa cum dezaproba şi ancheta la care lucra acum.

Manipulatorii trecuseră din nou la acţiune. De data asta era vorba despre totala discreditare a unui ofiţer de carieră numit Hawkins. Generalul-locotenent MacKenzie Hawkins.

La început, Sam fusese uluit. MacKenzie Hawkins era un tip deosebit. O legendă. Avea stofa din care se croiesc miturile. Mituri aflate, din punct de vedere politic, uşor la dreapta lui Attila Hunul.

Hawkins avea locul asigurat pe firmamentul armatei. Bantam Books îi publicase biografia, iar drepturile pentru turnarea unui serial şi republicarea în *Reader's Digest* fuseseră vândute înainte ca măcar un cuvânt să fie aşternut pe hârtie. Studiourile din Hollywood oferiseră sume fabuloase pentru a transpune istoria vieţii sale pe ecran. Iar pacifiştii îl transformaseră în obiectul urii lor antimilitariste.

Biografia nu avusese prea mare succes, deoarece subiectul ei nu fusese foarte cooperant. Se părea că existau anumite idiosincrazii personale care nu-i îmbunătăţeau imaginea, printre ele aflându-se şi patru soţii. Filmul nu fusese nici el un triumf, fiindcă avea nenumărate scene de bătălie şi prea puţine aluzii la erou, cu excepţia unui actor care privea cruciş prin praful de pe câmpul de luptă şi răcnea peltic la oamenii lui: „Puneţi mâna pe nelegiuiţii ăia... (bubuit de tunuri)... care vor să doboare gloria străbună! Pe iei, băieţi!"

Şi la Hollywood se aflase de existenţa celor patru soţii şi despre alte ciudăţenii ale consilierului tehnic al studioului. MacKenzie Hawkins examinase câte trei starlete concomitent şi o abordase pe soţia producătorului în piscină, în vreme ce acesta din urmă privea scena de la fereastra camerei de zi.

Totuşi, producătorul nu oprise filmările. Ce naiba, toată afacerea îl costase aproape *şase milioane*!

Aceste strădanii fără rezultat l-ar fi făcut pe oricare alt bărbat să se retragă, fie şi de jenă, însă nu şi pe Mac Hawkins. În particular, printre amicii săi, îi ridiculiza pe responsabilii cu producţia filmului şi îşi delecta camarazii cu istorioare din Manhattan şi Hollywood.

Fusese trimis la Colegiul de Război pentru o nouă specializare: operaţiuni clandestine de culegere a informaţiilor. Colegii săi se simţeau întrucâtva mai în siguranţă dacă îl ştiau pe carismaticul Hawkins ocupat cu activităţi sub acoperire. Iar colonelul deveni general de brigadă şi asimilă tot ce era de învăţat în noua lui specialitate. Petrecu doi ani muncind cu râvnă, studiind toate etapele activităţii de informaţii, până când instructorii lui nu mai avură ce să-l înveţe.

Aşa că fusese trimis la Saigon, unde ostilităţile tot mai numeroase se transformaseră într-un adevărat război. Iar în Vietnam – atât în nord, cât şi în sud, în Laos, în Cambodgia, în Thailanda şi Birmania Hawkins îi corupsese atât pe corupători, cât şi pe ideologi. Rapoartele privind activităţile sale din spatele

liniilor şi dincolo de graniţele ţărilor neutre făcuseră ca „reacţia de apărare” să pară o strategie logică. Atât de nonconformiste, atât de flagrant ilegale erau metodele sale de operare, încât serviciul de informaţii al armatei din Saigon fusese pus în situaţia de a-i nega existenţa. La urma urmei, existau nişte limite. Chiar şi pentru activităţile clandestine.

Dacă *America mai presus de orice* era o maximă – şi era Hawkins nu vedea nici un motiv pentru care n-ar fi aplicat-o domeniului abject al operaţiunilor sub acoperire.

Iar pentru Hawkins, America *era* mai presus de orice. Orice dracu’ s-ar fi întâmplat!

De aceea, Sam Devereaux îşi zise că era destul de trist ca un astfel de om să fie dat afară în şuturi de către manipulatorii care ajunseseră unde se aflau înfăşurându-se strâns, cu generozitate, în drapelul ţării. Hawkins devenise acum un leu care ofensa prin prezenţa lui arena diplomatică şi trebuia eliminat în numele unei logici absurde. Oamenii care ar fi trebuit să apere onoarea generalului îşi dădeau toată silinţa să-l înfunde cât mai repede, mai exact, în zece zile.

În mod normal, lui Sam i-ar fi făcut plăcere să-şi pregătească acuzaţiile împotriva unui tip cu alură profetică precum Hawkins; şi, în ciuda sentimentelor sale, avea să-şi elaboreze pledoaria împotriva lui. Era ultimul dosar pe care îl mai întocmea pentru Inspectoratul General şi nu avea de gând să rişte încă o prelungire de doi ani. Era totuşi trist. Şoimul, aşa cum fusese poreclit – oricât de deplasat i-ar fi fost fanatismul – merita mai mult decât ce i se pregătea.

Poate că, îşi zise Sam, starea lui depresivă fusese provocată de ultima instrucţiune „operativă” primită de la Casa Albă: să găsească vreun fapt din domeniul moralităţii pe care Hawkins să nu-l poată nega. Să verifice dacă s-a aflat vreodată în grija unui psihiatru.

Un psihiatru! Iisuse! Oamenii ăia nu vor învăţa *niciodată*.

Între timp, Sam trimisese la Saigon o echipă de anchetatori de la Inspectoratul General, să vadă dacă nu puteau scoate la iveală nişte aspecte negative. Iar el urma să ia un avion spre Los Angeles de la aeroportul Dulles.

Toate fostele soţii ale lui Hawkins locuiau la aproximativ cincizeci de kilometri una de alta, între Malibu şi Beverly Hills. De la ele avea să afle mai multe decât de la orice psihiatru. Doamne! Un psihiatru!

În Washington D.C., la numărul 1600, de pe Pennsylvania Avenue, erau cu toţii narcotizaţi.

2

— Numele meu este Lin Shoo, zise încet comunistul în uniformă, privindu-l pieziş pe militarul american masiv, cu părul zburlit, care şedea într-un fotoliu de piele, ţinând într-o mână un pahar cu whisky, iar în cealaltă un trabuc mestecat la un capăt. Sunt comandantul Miliţiei Poporului din Pekin. Iar dumneata te afli acum în stare de arest la domiciliu. N-are rost să exagerăm, sunt doar nişte formalităţi.

— Formalităţi pentru ce?

MacKenzie Hawkins strigase din fotoliu – singura piesă de mobilier occidental din casa orientală. Îşi puse bocancul greu pe o măsuţă neagră din lemn lăcuit şi îşi lăsă mâna peste spătar, ţinând trabucul aprins periculos de aproape de un paravan de mătase.

— Nu există alte blestemate de formalităţi în afară de cele de la misiunea diplomatică. Du-te acolo şi depune-ţi plângerea. Cred c-o să trebuiască s-o şi găseşti.

Hawkins chicoti şi sorbi din pahar.

— Dumneata ai preferat să locuieşti în afara misiunii, continuă chinezul numit Lin Shoo, aruncându-şi privirea când la trabuc, când la paravan. Prin urmare, nu te afli, din punct de vedere legal, pe teritoriul Statelor Unite. De aceea, te supui regulilor Miliţiei Poporului. Totuşi, noi ştim că n-o să pleci nicăieri, domnule general. Din cauza asta spun că e doar o formalitate.

— Ce-aveţi afară?

Hawkins îşi flutură trabucul spre ferestrele subţiri, rectangulare.

— Sunt câte doi soldaţi de fiecare parte a reşedinţei dumitale. În total, opt.

— Asta-i o pază a naibii de întărită pentru cineva care n-are de gând să plece nicăieri.

— Ne-am luat mici libertăţi. Pentru fotografii, e mai bine să fie doi decât unul, iar trei soldaţi ar părea ceva ameninţător.

— Voi v-aţi luat libertăţi?

Hawkins trase din trabuc, apoi îşi lăsă din nou mâna peste spătarul fotoliului. Capătul aprins era la doar doi centimetri de paravan.

— Da, Ministerul Educaţiei. Vei recunoaşte, domnule general,

că locul în care eşti izolat e foarte plăcut, nu-i aşa? Asta-i o casă frumoasă, pe o colină frumoasă. Atât de liniştită şi cu un peisaj minunat înjur.

Lin Shoo ocoli fotoliul şi îndepărtă discret paravanul din mătase de trabucul lui Hawkins. Era prea târziu; căldura scrumului făcuse o mică arsură circulară în ţesătură.

— E o zonă cu chirii mari, răspunse Hawkins. Cineva din acest paradis al poporului, în care nimeni nu deţine nimic, dar toţi deţin totul, face parale multe. Patru sute de dolari pe lună.

— Ai avut noroc că ai găsit-o. Proprietăţile pot fi deţinute de colectivităţi. Un colectiv nu înseamnă un proprietar particular.

Ofiţerul de miliţie se duse către deschizătura îngustă ce dădea spre singurul dormitor din casă. Era întunecat; acolo unde soarele ar fi trebuit să pătrundă prin fereastra lată se afla o pătură fixată în cuie de peretele subţire. Pe podea, mai multe saltele fuseseră puse una peste alta; ambalaje de bomboane americane erau împrăştiate peste tot şi se simţea un puternic miros de whisky.

— Pentru ce să faceţi fotografii?

Chinezul întoarse spatele priveliştii neplăcute din dormitor.

— Ca să arătăm lumii întregi că te tratăm mai bine decât ne-ai tratat dumneata pe noi. Casa asta nu e o cuşcă de tigru din Saigon, nici o carceră de sub apele infestate cu rechini de la Holcotaz.

— Alcatraz. Indienii au reţinut numele.

— Poftim?

— Nimic. Vreţi să faceţi furori cu treaba asta, nu-i aşa?

Preţ de o clipă, Lin Shoo rămase tăcut; era pauza dinaintea exprimării unei cugetări profunde.

— Dacă cineva – care ar fi denunţat public, de ani de zile, obiectivele reale ale îndrăgitei dumitale ţări natale – ar fi dinamitat Memorialul Lincoln din Washington Square, statul Columbia, barbarii în robe de la Curtea voastră Supremă de Justiţie l-ar fi executat fără îndoială până acum. Chinezul surâse şi îşi netezi tunica uniformei sale maoiste. Noi nu acţionăm atât de primitiv. Orice viaţă este preţioasă. Până şi cea a unui individ bolnav ca dumneata.

— Şi voi, *gooks*[1], n-aţi denunţat niciodată pe cineva, nu-i aşa?

— Liderii noştri dezvăluie doar adevărul. Ăsta-i un lucru

[1] În argou american militar, peiorativ: nume generic pentru filipinezi, japonezi, coreeni etc.

cunoscut în toată lumea; sunt lecţiile conducătorului nostru infailibil. Adevărul nu înseamnă denunţare, domnule general. E doar adevăr. Cunoaşterea deplină.

— Ca şi statul Columbia, mormăi Hawkins, dându-şi jos piciorul de pe măsuţa lăcuită. De ce dracu' m-aţi ales tocmai pe mine? Mulţi oameni au făcut o grămadă de denunţuri. De ce sunt eu aşa deosebit?

— Fiindcă alţii nu sunt atât de faimoşi. Sau infami, dacă vrei... Deşi mi-a plăcut filmul vieţii dumitale. Foarte frumos; un poem al violenţei.

— L-ai văzut, 'ai?

— În particular. Anumite secvenţe au fost eliminate. Cele în care actorul principal interpretează felul în care ucideai tineretul nostru eroic. Cu mare cruzime, domnule general. Comunistul înconjură măsuţa lăcuită şi zâmbi din nou. Da, eşti un om infam. Iar acum ne-ai insultat distrugând un monument venerat...

— Încetează. Nici măcar nu ştiu ce s-a întâmplat. Am fost drogat şi dumneata ştii asta al naibii de bine. Eram cu generalul vostru, Lu Sân. Cu târfele *lui*, în casa *lui*.

— Trebuie să ne redai onoarea pierdută, general Hawkins. Nu înţelegi asta?

Lin Shoo vorbise calm, de parcă Hawkins nu l-ar fi întrerupt.

— Pentru dumneata ar fi o treabă simplă să-ţi ceri scuze. A fost plănuită o ceremonie. În prezenţa unui mic grup de ziarişti. Am redactat noi textul pentru dumneata.

— *Fir-ar să fie*! Hawkins sări din fotoliu, dominându-l cu statura lui pe miliţian. Iar ne-ntoarcem la asta! De câte ori trebuie să vă spun, ticăloşilor? *Americanii nu se târăsc,* în nici o blestemată de ceremonie, cu sau fără afurisita de presă! Bagă-ţi bine asta-n cap, piticanie scârboasă!

— Nu te enerva. Acorzi prea multă importanţă unei biete ceremonii; îi pui pe toţi – *pe noi toţi* – în cea mai dificilă situaţie. O neînsemnată ceremonie; atât de mică, atât de simplă...

— Pentru mine nu-i aşa! Eu reprezint forţele armate ale Statelor Unite şi nimic nu e mic sau simplu pentru noi! Noi nu facem excursii, amice; noi mărşăluim drept către ţintă în răpăit de tobe!

— Poftim?

Hawkins dădu din umeri, uşor surprins de propriile-i vorbe.

— Nu contează. Răspunsul e „nu”. S-ar putea să-i îngrozeşti pe spilcuiţii de la misiunea diplomatică, dar pe mine nu mă

sperii.

— *Ei* au apelat la dumneata, fiindcă aşa au fost instruiţi să procedeze. Fără îndoială că ţi-ai dat seama de asta.

— Altă tâmpenie! Hawkins se duse către şemineu, bău din pahar şi-l puse pe poliţă, lângă o cutie viu colorată. Poponarii ăia puneau ceva la cale cu grupul acela de travestiţi de la Departamentul de Stat. Aşteaptă până când Casa Albă... aşteaptă până când *Pentagonul* o să citească raportul *meu*. Mamă, mamă! Voi, piticaniile crăcănate, o s-o ştergeţi urgent în munţi, iar noi o să-i aruncăm în aer! Hawkins rânji, cu ochii sticlind.

— Eşti atât de exagerat, zise calm Lin Shoo, dând din cap cu tristeţe. Luă în mână cutia viu colorată de lângă paharul generalului. Pocnitori Tsing Taow. Cele mai bune din lume. Scot mult zgomot şi au o lumină albă, strălucitoare când fac *bang*, *bang*, *bang*. Foarte plăcut de privit şi de auzit.

— Mda, admise Hawkins, uşor derutat de schimbarea subiectului. Lu Sân mi le-a dat. Am aprins o grămadă noaptea trecută. Înainte ca jigodia să mă drogheze.

— Foarte frumos, general Hawkins. E un cadou grozav.

— Numai Domnul ştie că-mi datora *ceva*.

— Dar nu înţelegi? Fac zgomot ca... explozibilii. Arată ca... muniţia detonată, dar nu sunt nici una, nici alta. Sunt doar spectacol. Seamănă cu altceva. Sunt reale în esenţă, însă doar *o iluzie a altei* realităţi. Deloc primejdioase.

— Ei şi?

— Exact asta ţi se cere să oferi. Aparenţa, nu realitatea. Trebuie doar să te *prefaci*. Într-o ceremonie scurtă, simplă, cu doar câteva cuvinte despre care *dumneata* ştii că sunt numai o iluzie. Deloc primejdioase. Şi foarte politicoase.

— Ticălosule! răcni Hawkins. Toată lumea ştie ce-i o pocnitoare; *nimeni* n-o să ştie că eu mă prefac.

— Între noi fie vorba, nu sunt de acord. Nu e nimic altceva decât un ritual diplomatic. Toată lumea o să priceapă, crede-mă pe cuvânt.

— Da? De unde dracu’ ştii asta? Dumneata eşti poliţai la Pekin, nu un lingău de diplomat.

Comunistul mângâie cutia cu pocnitori şi oftă sonor.

— Îmi cer scuze pentru măruntă minciună, domnule general. Eu nu sunt de la Miliţia Poporului. Sunt al doilea viceprefect de la Ministerul Educaţiei. Am venit aici ca să fac apel la dumneata. La

raţiunea dumitale. Totuşi, restul e adevărat. Dumneata *eşti* în stare de arest la domiciliu, iar paznicii de afară *sunt* miliţieni.

— Fir-aş al naibii! Mi-au trimis un filfizon. Hawkins rânji din nou. Măi băieţi, voi sunteţi tare îngrijoraţi, nu-i aşa?

Comunistul oftă din nou.

— Da. Idioţii care au provocat situaţia asta au fost trimişi la minele din nordul Mongoliei. A fost o nebunie; dar o să fiu de acord cu ei că erai o tentaţie, domnule general Hawkins. Ai măcar *idee* despre numărul atacurilor injurioase pe care le-ai declanşat la adresa fiecărui guvern de orientare marxistă, socialistă şi, iartă-mă, chiar vag democratică de pe planetă? Cele mai rele exemple – aş spune *cele mai bune* exemple de demagogie!

— Multe dintre prostiile alea au fost scrise de cei care m-au plătit să le spun, zise Hawkins, oarecum gânditor. Apoi adăugă repede: Nu că nu le-aş fi crezut! Ce naiba, aşa *cred*!

— Eşti imposibil! Lin Shoo bătu cu piciorul în podea ca un copil! Eşti la fel de nebun ca şi Lu Sân şi gaşca lui de tigri din hârtie! Să spargă cu toţii pietre şi să se împreuneze cu oile din Mongolia! Dumneata eşti pur şi simplu imposibil!

Hawkins se uită cu atenţie la comunist – atât la chipul său înfuriat, cât şi la cutia viu colorată de pocnitori din mâna lui. Luase o hotărâre şi amândoi ştiau asta.

— Mai sunt şi altceva, gălbejitule, spuse generalul-locotenent, apropiindu-se de Lin Shoo.

— Nu! *Nu*! Fără *violenţă*, idiotule...

Comunistul nu mai avu timp să ţipe. Hawkins îl înhăţă de tunică, apoi îl ridică iute în aer şi-l izbi sub falcă.

Viceprefectul de la Ministerul Educaţiei se prăbuşi imediat la pământ, inconştient.

Hawkins smulse cutia de pocnitori din mâna lui Lin Shoo, ocoli măsuţa lăcuită şi alergă în dormitor. Puse mâna pe pătura din fereastră, o dădu puţin la o parte şi se uită la zona din spatele casei. Doi miliţieni sporovăiau calm, cu puştile alături. Dincolo de ei se vedea panta colinei ce cobora spre sat.

Hawkins dădu drumul păturii şi se întoarse grăbit în camera principală, apoi se lăsă imediat în patru labe şi începu să se târască spre uşa principală. Se ridică în picioare şi întredeschise uşa în linişte. Cei doi miliţieni din faţă erau la vreo doisprezece metri distanţă, la fel de relaxaţi ca şi cei din spate. Mai mult, se uitau spre drumul ce cobora panta, *nu* către casă.

MacKenzie luă cutia de pocnitori de sub braţ, rupse hârtia subţire a ambalajului şi desfăcu fitilele cilindrilor. Împleti firele de la două pocnitori, înşurubă cilindrii unul în altul şi scoase bricheta Zippo din buzunar.

Se opri; trase aer în piept, înfuriat pe sine. Apoi, ţinând firele pocnitorilor într-o parte, trecu nepăsător pe lângă ferestre, intră în dormitor şi luă tocul pistolului şi cartuşiera, agăţate într-un cui pe perete. Şi le prinse la brâu, scoase Coltul 45 şi-i verifică încărcătorul. Mulţumit, vârî arma la loc în toc şi ieşi din dormitor. Ocoli fotoliul din faţa şemineului Han Shu, păşi peste nemişcatul Lin Shoo şi reveni la uşa din faţă.

Aprinse bricheta Zippo şi ţinu flacăra sub fitilul împletit, apoi deschise uşa şi aruncă cilindrii uniţi în iarba din faţa verandei.

Hawkins închise şi zăvorî uşa rapid şi fără zgomot, apoi trase din hol un mic dulap roşu, lăcuit şi-l fixă lângă uşa masivă. Alergă în dormitor, dădu puţin la o parte pătura din fereastră şi aşteptă.

Exploziile fură chiar mai puternice decât îşi amintea el; bănui că asta se datora efectului combinat al celor două pocnitori.

Paznicii din spatele casei săriră în sus, treziţi din letargie; luaţi pe nepregătite, îşi ciocniră armele în aer după ce le înşfăcaseră în grabă de jos. Cu puştile în poziţie de tragere, cei doi o luară la goană spre partea din faţă a casei.

De îndată ce dispărură, Hawkins smulse pătura, izbi cu piciorul ramele subţiri de lemn şi ochiurile de geam, spărgând toată fereastra. Sări în iarbă şi începu să alerge către panta dealului.

3

La poalele dealului se afla drumul de ţară ce înconjura satul. Precum spiţele unei roţi, de la el porneau numeroase ramificaţii ce duceau direct spre mica piaţă din centrul localităţii. O stradă semipavată se desprindea tangenţial de drumul circular şi făcea legătura cu o autostradă, la vreo şase kilometri spre est. Misiunea diplomatică americană se afla la douăzeci de kilometri pe acea autostradă, pe teritoriul oraşului Pekin.

Avea nevoie de un vehicul, de preferat un automobil, însă automobilele erau practic inexistente în afara celor mai înalte cercuri oficiale. Miliţia Poporului avea, desigur, automobile; îi trecuse prin minte să ocolească în grabă colina ca să găsească maşina lui Lin Shoo, dar era prea riscant. Chiar dacă ar fi găsit-o şi ar fi furat-o, era uşor de reperat.

Hawkins ocoli satul, mergând pe terenul înălţat de deasupra drumului. Mai devreme sau mai târziu, chinezii aveau să pornească în urmărirea lui. Putea să rămână oricât timp în regiunea deluroasă; asta nu-l deranja. În munţii Cong-Sol şi Lai Tai din Cambodgia stătuse ascuns luni în şir; se descurca în pădure mai bine decât multe animale. Ce naiba, doar era un *profesionist*!

Însă era lipsit de sens. Trebuia să ajungă la misiunea diplomatică şi să aducă la cunoştinţa Lumii Libere ce fel de duşman se gudura pe lângă ea. Era prea de tot, ce dracu'! De acolo se puteau transmite mesaje radio, s-ar baricada şi-ar lupta până când portavioanele din larg ar trimite escadrile de vânătoare care să bombardeze ţintele cu precizie, chiar dacă asta ar însemna să arunce în aer jumătate din Pekin. Apoi ar veni elicopterele şi l-ar evacua.

Desigur, civilii ar face pe ei de frică, însă el i-ar ţine sub control. I-ar învăţa pe spilcuiţi cum să lupte. *Să lupte*! *Nu să trăncănească*!

MacKenzie puse capăt fanteziilor sale. Mai jos, spre dreapta, dinspre curba aflată la vreo patru sute de metri distanţă, venea o motocicletă. Era condusă de un *shee-san*, un soi de militar chinez. Era răspunsul la ruga lui!

Hawkins se ridică din iarba înaltă şi începu să coboare panta dealului. În mai puţin de un minut se afla pe marginea drumului

de ţară. Motocicleta nu se vedea, fiind tot în curbă, dar o auzea apropiindu-se. Se aruncă în praful din mijlocul drumului, trăgându-şi picioarele sub el ca să pară mai mic şi rămase nemişcat.

Motorul, ambalat la ieşirea din curbă, îşi micşoră turaţia şi frână. *Shee-san* se dădu jos de pe motocicletă şi o ridică pe cric. Hawkins auzea şi simţea paşii grăbiţi ai militarului care se apropia.

Shee-san se aplecă deasupra lui şi-l atinse pe umăr, retrăgându-se brusc atunci când recunoscu uniforma americană. Mac trecu la atac. *Shee-san* scoase un ţipăt.

Cinci minute mai târziu, Hawkins îmbrăcase hainele chinezului, peste pantalonii suflecaţi şi cămaşă. Îşi puse ochelarii de protecţie ai militarului, iar pe cap îşi potrivi şapca ridicol de mică a acestuia, legându-şi cureaua sub bărbie ca să nu cadă – o gogoaşă din pânză aşezată peste părul încărunţit, tuns scurt. Noroc că avea la el un trabuc. Îl mestecă la un capăt până simţi gustul mult dorit, apoi îl aprinse.

Era pregătit de drum.

Ataşatul diplomatic intră în goană în biroul directorului, fără să-i spună o vorbă secretarei şi fără ca măcar să bată la uşă. Directorul îşi curăţa dinţii cu un fir de aţă.

— Scuzaţi-mă, domnule. Tocmai am primit instrucţiuni de la Washington! Ştiam că trebuie să le citiţi.

Directorul misiunii diplomatice americane la Pekin luă telegrama şi o citi.

Făcu ochii mari şi căscă gura, uluit. Firul lung de aţă dentară, prins între dinţi, rămase atârnat până la tăblia biroului.

Văzu barajul care-i bloca intrarea spre autostrada către Pekin. Se afla cam la o mie două sute de metri în josul străzii semipavate; prin ochelarii fumurii putea distinge doar o maşină de patrulare *shee-san* şi un şir de soldaţi aliniaţi de-a curmezişul drumului.

În timp ce se apropia, văzu că militarii strigau unul la altul. Un soldat ieşi din rând şi începu să-şi agite arma în aer, isterizat – un semnal de oprire pentru călătorul ce se apropia.

„Ai un singur lucru de făcut, îşi zise Hawkins. Dacă tot ai de gând să-ţi pui pielea la bătaie, fă-o în stil *mare*! Scoate toate armele cu repetiţie şi fă-le să scoată tunete şi fulgere; dă-ţi duhul

cu ţipetele blestemaţilor de comunişti în urechi!”

Drace! Nu putea vedea din cauza afurisitului de praf, iar nenorocitul de *picior* îi tot aluneca de pe pedala a naibii de mică a ambreiajului. Duse mâna la toc şi scoase Coltul 45.

Nu vedea mai nimic, dar, pe toţi sfinţii, putea să apese pe trăgaci! Aşa şi făcu, de mai multe ori.

Spre surprinderea lui, patrula *shee-san* nu răspunse cu focuri de armă; în schimb, se aruncară în grămezile de praf şi nisip, ţipând ca nişte purcei isterizaţi, alergând peste mormanele de ţărână ca să se ascundă de gloanţele slobozite de Coltul său.

Fir-ar să fie! *Dezgustător*!

Dacă ochelarii de protecţie nu-i jucau feste din cauza prafului, a fumului trabucului şi a vântului ce-i izbea faţa, nici măcar militarul din faţă – un ofiţer, ce naiba; asta trebuia să fie – nici măcar *el* nu avea să riposteze.

Un *ofiţer*!

MacKenzie păstră viteza maximă şi goli încărcătorul pistolului. Urcă o movilă de pământ şi nisip, apoi coborî panta acoperită cu iarbă. În vreme ce motocicleta se afla în aer, zări ca prin ceaţă capetele ce ţipau sub el şi îşi dori din tot sufletul să mai aibă gloanţe. Răsuci violent ghidonul ca să poată coborî şi o luă spre drum, cu motorul duduind.

În sfârşit! Atinse din nou şoseaua! Străpunsese baricada! Gonea nebuneşte pe autostrada către Pekin!

Era o plăcere să meargă pe suprafaţa netedă. Roţile sfârâiau pe asfalt; vântul îl lovea în faţă – rafale ameţitoare de aer curat, fără praf, care învolburau fumul trabucului pe lângă urechi. Până şi ochelarii de protecţie se curăţaseră.

Străbătu următorii cincisprezece kilometri ca un meteorit pe cerul înstelat şi neştiutor al Chinei comuniste. Încă vreo doi kilometri şi avea să intre pe străzile periferice din nordul Pekinului. Ce naiba! Va reuşi! Şi apoi, pe toţi sfinţii, ticăloşii de comunişti o să afle ce înseamnă o contraofensivă americană!

Intră în goană pe străzile aglomerate şi luă curba spre intrarea în Piaţa Florii Minunate, ultima etapă a drumului spre misiunea diplomatică, aflată la capătul piaţetei, cu o faţadă strălucind de splendoare orientală. Ca de obicei, prin preajmă forfoteau localnici şi provinciali, aşteptând să-i zărească pe ciudaţii uriaşi cu tenul roz care intrau şi ieşeau pe uşile din oţel ale clădirii de mărime medie.

Nu prea avea aerul unei reşedinţe oficiale; nu era înconjurată

de un zid din cărămizi sau vreun gard metalic înalt. Exista doar un grilaj subţire din lemn, lăcuit pentru a fi protejat de intemperii, mărginind pajiştea cu iarba tunsă din faţa treptelor. Protecţia se afla doar la ferestre şi uşi: grilaje din fier şi oţel.

MacKenzie acceleră motorul la maximum, închipuindu-şi că zgomotul va risipi mulţimea de gură-cască.

Aşa se întâmplă. Chinezii se împrăştiară în timp ce el cobora strada în viteză.

Iar Hawkins aproape că se prăbuşi din şaua motocicletei când văzu ce se afla în faţa lui; ceea ce – într-un anume sens – alerga spre el cu aproape optzeci de kilometri la oră pe porţiunea aceea scurtă din Piaţa Florii Minunate.

În faţa porţii închise a grilajului misiunii se aflau *trei şiruri de baricade din lemn*, un fel de capre alungite! Fiecare şipcă orizontală se afla cam la treizeci de centimetri deasupra celeilalte, formând un zid retras de scânduri groase, sprijinit de gardul delicat al misiunii.

În faţă erau aliniaţi vreo doisprezece soldaţi, cu armele în poziţie de tragere, flancaţi de doi ofiţeri, privind cu toţii drept înainte spre el.

„Asta e”, îşi zise MacKenzie. Nu-i mai rămânea decât gestul, mişcarea... acţiunea însăşi.

Sfidarea totală!

Drace! De-ar mai fi avut nişte gloanţe!

Se aplecă şi îndreptă motocicleta exact spre centrul baricadei; răsuci maneta acceleraţiei la maximum şi apăsă până la fund pedala şocului.

Acul vitezometrului începu să vibreze violent şi se opri brusc la capătul cadranului; om şi maşină ţâşniră prin coridorul de aer, asemenea unui straniu, imens cartuş de carne şi oţel.

Printre ţipetele mulţimii isterizate şi îmbulzeala soldaţilor înspăimântaţi, Hawkins trase înfuriat ghidonul şi îşi lăsă toată greutatea spre spatele şeii. Roata din faţă se ridică în aer precum un fenix abstract, rotitor – urmat de o prelungire nefirească, formată din coadă şi călăreţ – şi se izbi de porţiunea superioară a baricadei.

Se auzi un trosnet cumplit al lemnului şi grilajului, în timp ce MacKenzie Hawkins se ridică în şi prin şirul de obstacole – un obuz uman de o eficienţă demenţială, care târa după sine restul armei.

Motocicleta plonjă pe aleea pietruită care ducea la treptele

misiunii. În aceeaşi clipă, MacKenzie fu azvârlit în faţă, proiectat peste grilaj şi se rostogoli pe pietriş până când se izbi de baza treptelor din faţa uşii albe din oţel, cu trabucul strâns între dinţi.

În orice moment, chinezii urmau să se regrupeze, să înceapă să tragă, provocându-i dureri ascuţite, ca de gheaţă, acordându-i, poate, doar câteva secunde până avea să se aştearnă uitarea.

Dar împuşcăturile nu începură. Se auzeau doar ţipetele tot mai puternice ale mulţimii şi ale soldaţilor. Capete de orientali se iţeau peste sfărâmături, pe deasupra scândurilor rupte din faţa gardului sfărâmat. Cei mai mulţi dintre soldaţii care se aruncaseră la pământ stăteau acum în patru labe.

Totuşi, nimeni nu trăgea. Apoi MacKenzie înţelese: se afla, oficial, pe teritoriul Statelor Unite. Dacă ar fi fost împuşcat în interiorul acelui spaţiu, faptul ar fi putut fi interpretat ca o execuţie pe pământ american. Se putea declanşa un incident internaţional. *La naiba*! Era protejat de tevatura pe care ar fi făcut-o spilcuiţii! Subtilităţile diplomatice îi salvaseră viaţa!

Se ridică în picioare, urcă în fugă treptele, apăsă pe butonul soneriei şi începu să bată cu pumnul în uşa metalică.

Nu veni nici un răspuns.

Lovi şi mai tare, ţinând cealaltă mână pe butonul soneriei. Ţipă la cei dinăuntru şi, după un interval care i se păru nesfârşit, singura ferestruică din cadrul uşii se deschise.

Doi ochi holbaţi de frică priviră afară.

— Ce dracu', sunt *Hawkins*! răcni MacKenzie, apropiindu-şi gura la câţiva centimetri de ochii îngroziţi. Deschide blestemata asta de uşă, ticălosule! Ce naiba ai de gând?

Ochii clipiră, dar uşa nu se deschise. Hawkins ţipă din nou, iar ochii clipiră din nou. După câteva secunde, ochii fură înlocuiţi de nişte buze tremurânde.

— Nu e nimeni acasă, domnule, se auziră agitatele, incredibilele cuvinte.

— *Ce*?

— Scuze, domnule general.

Buzele tremurânde fură înlocuite de o rapidă izbitură metalică. Ferestruica fu închisă.

Pe moment, MacKenzie rămase stupefiat. Apoi începu să lovească din nou cu pumnii, să ţipe iarăşi şi să apese butonul soneriei atât de puternic încât acesta crăpă.

Nimic.

Întoarse privirea spre mulţime şi soldaţi, devenind conştient

de strigătele, rânjetele şi valurile de chicoteli.

Hawkins sări treptele şi începu să traverseze în goană pajiştea din faţa clădirii. Nu numai că toate ferestrele erau închise, dar şi obloanele metalice fuseseră încuiate în spatele grilajelor. Toată afurisita clădire a misiunii diplomatice era perfect sigilată, o enormă scoică albă, rectangulară.

Ocoli casa în fugă. Peste tot era la fel: ferestre închise, obloane de fier, grilaje.

Trecu pe pajiştea din spate şi alergă spre uşa largă a intrării, începu să bată cu pumnii şi să răcnească mai tare decât o făcuse vreodată. În cele din urmă, ferestruica se deschise şi apăru altă pereche de ochi – mai puţin speriaţi decât cei din faţă, însă tot holbaţi şi tulburaţi.

— Deschide blestemata asta de uşă, fir-ar să fie!

Iarăşi apărură nişte buze, iar MacKenzie văzu mustaţa căruntă. Era ambasadorul.

— Pleacă de-aici, Hawkins, zise vocea profundă, cu accent englezesc cultivat pe Coasta de Est. Nu mai eşti în activitate.

Şi ferestruica se închise.

MacKenzie rămase nemişcat. Timpul şi spaţiul se topiră în neant. Îşi dădea vag seama că mulţimea şi soldaţii se deplasaseră pe lângă gard, pe părţile laterale şi în spatele clădirii misiunii.

Fără să se gândească prea mult, se retrase din faţa uşii şi ridică privirea spre perete şi către acoperiş. Putea s-o facă, folosindu-se de grilajele de la ferestre. Sări la prima fereastră şi se căţără pe zăbrele până când ajunse la următoarele bare încrucişate.

În câteva minute escaladase zidul clădirii şi se ridicase peste marginea acoperişului înclinat. Îşi croi drum până în vârf, apoi privi înjur.

Stâlpul drapelului se afla în centrul pajiştii, la stânga aleii pietruite. Pânza steagului american se unduia în vânt, într-o splendoare solitară.

Generalul-locotenent MacKenzie Hawkins verifică direcţia vântului, apoi îşi desfăcu fermoarul prohabului.

4

Devereaux îi zâmbi portarului de la hotelul Beverly Hills, apoi ocoli automobilul imens către locul şoferului, îi dădu un bacşiş îngrijitorului din parcare şi se sui la volan, sub lumina arzătoare a soarelui ce se reflecta în capotă. Totul era atât de tipic pentru California de sud: portari de hotel, îngrijitori de parcări, bacşişuri oferite pe tăcute şi soare orbitor.

Aşa cum fusese şi conversaţia telefonică pe care o avusese cu două ceasuri în urmă cu prima soţie a lui MacKenzie Hawkins.

Hotărâse să înceapă în mod logic, punând laolaltă elementele unei dezintegrări progresive a individului. Trebuia să rezulte un tipar; ar fi fost mai uşor să susţină documentat această versiune contemporană a decăderii morale dacă începea cu introducerea subiectului în adevărata lume coruptă: mătăsuri moi şi bani, prin opoziţie cu asasinatele, tortura şi aroganţa de la West Point.

Regina Sommerville Hawkins era această introducere. Potrivit băncilor de date, Regina provenea din statul Virginia, fiind un vlăstar bogat şi răsfăţat al familiilor Foxcroft şi Finch. Îşi făcuse debutul în înalta societate la balul dat în onoarea trofeului numit Hawkins, în 1947, pe când tânărul şi celebrul războinic de la Bulge continua să impresioneze naţiunea cu isprăvi uimitoare pe terenul de rugbi. Şi, pentru că tăticu' Sommerville era proprietarul celei mai mari părţi din Virginia Beach, iar Ginny era o autentică frumuseţe din sud – bani şi prospeţime, nu doar parfum – căsătoria fusese aranjată cu uşurinţă. Eroul ieşit din comun de la West Point fusese întâmpinat, copleşit şi vremelnic cucerit de vorbirea tărăgănată, sânii generoşi şi avantajele autohtone ale acestei blânde, dar stăruitoare fiice a Confederaţiei.

Tati cunoştea o mulţime de oameni la Washington, aşa că, ţinând cont şi de aptitudinile şi realizările lui Hawkins, Regina se aştepta să fie soţie de general într-un interval de şase luni. Cel mult într-un an.

La Washington. Sau la Newport News. Sau la New York. Sau poate în adorabilul Hawaii. Cu servitori, uniforme, dansuri şi alţi servitori şi...

Cu toate astea, Hawkins era un tip deosebit, iar tăticu' nu cunoştea *atâţia* oameni încât să-i poată struni purtarea ciudată.

Şoimului nu-i trebuia viaţa simandicoasă de la Washington, Newport News ori New York. El voia să fie alături de trupele lui. Iar la dosarul său exista şi o medalie a Congresului; cererile nu i se puteau refuza cu uşurinţă. Regina se trezi în tabere militare izolate, unde soţul ei antrena cu furie recruţi lipsiţi de interes pentru un război care nu exista. Aşa că se hotărî să renunţe la trofeul ei. Tati cunoştea destui oameni ca să rezolve lesne problema. Hawkins fu transferat în Germania de Vest, iar medicii Reginei afirmară cu tărie că ea nu putea suporta clima de acolo. Distanţa dintre ei făcea posibilă anularea discretă a legăturii lor.

Acum, după aproape treizeci de ani, Regina Sommerville Hawkins Clark Madison Greenberg locuia într-o suburbie din Los Angeles, numită Tarzana, cu al patrulea ei soţ, Emmanuel Greenberg, producător de film. La telefon, cu două ceasuri în urmă, îi spusese lui Sam Devereaux:

— Ascultă, iubitule, vrei să vorbim despre Mac? O să chem fetele. De obicei ne întâlnim joia, dar ce naiba mai contează o zi?

Aşa că Sam îşi notase cum să ajungă la Tarzana, iar acum se afla într-o maşină închiriată, în drum spre reşedinţa Reginei. Aparatul de radio din maşină transmitea melodia *Ape tulburi*, care părea adecvată situaţiei.

Găsi aleea spre casa lui Greenberg şi intră pe ea, fiind sigur că urca pe ultima creastă a zonei deluroase. La jumătatea drumului se afla o poartă de fier, acţionată electric, care se deschise la apropierea lui.

Parcă în faţa unui garaj pentru patru maşini. Pe suprafaţa netedă, asfaltată se aflau două Cadillacuri, un Silver Cloud Rolls şi, într-un contrast vădit, un Maserati. Doi şoferi în uniformă stăteau la taclale, sprijinindu-se de Rolls. Sam coborî din maşină cu servieta în mână şi închise portiera.

— Sunt brokerul doamnei Greenberg, le spuse şoferilor.

— Ăsta-i locu’, şefu’, râse şoferul mai tânăr. Merrill, Lynch şi Fetele. Aşa ar trebui să-i zică.

— Poate că o să-i zică aşa într-o bună zi. Ăsta-i drumul spre uşă?

Sam arătă spre o alee pietruită ce părea să dispară într-o pădurice de ferigă californiană şi portocali pitici.

— Da, domnule, zise cel mai în vârstă, plin de morgă, de parcă ar fi fost important să pună capăt familiarităţii tânărului. La dreapta. O s-o vedeţi.

Sam coborî aleea spre uşa din faţă. Nu văzuse în viaţa lui o

uşă roz, dar dacă trebuia să vadă vreuna, ştia că asta s-ar fi întâmplat doar în California de sud. Apăsă pe buton şi auzi soneria intonând primele acorduri din *Love Story*. Se întrebă dacă Regina cunoştea sfârşitul filmului.

Uşa se deschise şi ea apăru în hol, îmbrăcată într-un şort mulat pe coapse şi o cămaşă la fel de mulată şi transparentă, care făcea ca sânii ei imenşi să ţâşnească înainte într-un fel absolut provocator.

Deşi la vreo patruzeci şi ceva de ani, Regina avea părul negru, era bronzată, fără riduri, drăguţă şi îşi purta sânii cu siguranţa unei tinere.

— Dumneata eşti maiorul? întrebă ea, rostindu-i gradul cu *a*-ul grav, lent, prelung al celor din Virginia.

— Maiorul Sam Devereaux, confirmă el.

Era o stupizenie să-şi rostească numele atât de formal, însă atenţia lui era îndreptată spre cele două titanice provocări.

— Intră. Bănuiesc că ţi-ai imaginat că o să ne simţim toate ofensate dacă vii îmbrăcat în uniformă.

— Cam aşa ceva, cred.

Devereaux zâmbi prosteşte, îşi luă cu greu ochii de la bluză şi pătrunse în hol. Acesta era scurt – intrarea într-o imensă cameră de zi cu podeaua mai joasă, al cărui perete îndepărtat era doar sticlă. Dincolo de geam se vedea o piscină în formă de rinichi, înconjurată de o terasă pardosită cu gresie italiană, cu vedere spre vale şi mărginită de un gard din fier forjat.

Toate acestea le observă mai târziu, să zicem după cincisprezece secunde. Primul sfert de minut fu ocupat cu studierea altor trei perechi de sâni.

Fiecare dintre ele era splendidă în felul ei. Sâni Plini şi Rotunzi. Mici şi Ascuţiţi. Curbaţi, totuşi Convingători.

Aparţineau, în ordine, lui Madge, Lillian şi Anne; Regina Greenberg făcu prezentările repede şi cu haz. Iar Sam făcu automat legătura dintre sâni... fete şi datele din servieta lui.

Lillian era numărul trei. Palo Alto, California.

Madge era numărul doi. Tuckahoe, New York.

Anne era numărul patru. Detroit, Michigan. (O simpatică secţiune transversală a feminităţii americane).

Regina – Ginny – era, evident, cea mai vârstnică, nu atât prin înfăţişare, cât datorită autorităţii pe care o avea asupra celorlalte, într-adevăr, toate fetele aveau acea vârstă incertă dintre treizeci şi cinci de ani şi următorul deceniu – un interval pe

care California de sud se pricepea să-l ascundă. Şi fiecare dintre ele era îmbrăcată sexy după moda Californiei de sud: neglijent, însă minuţios aranjată pentru a produce acest efect.

MacKenzie Hawkins era un bărbat cu gusturi şi aptitudini de invidiat.

Se trecu în grabă, dar cu politeţe, peste formalităţi. Sam primi o băutură pe care nu îndrăzni să o refuze în compania aceea, apoi se aşeză într-un fotoliu adânc, de forma unei boabe de fasole, din care îi era imposibil să se ridice. Reuşi să-şi pună servieta lângă el, dar înţelese imediat că acrobaţiile necesare pentru a se întinde după ea, a o lua şi a o aşeza în poală l-ar fi făcut să pară Omul de Cauciuc, aşa că îşi dori să nu aibă nevoie de ea.

— Ei bine, suntem toate aici, zise tărăgănat Regina Greenberg. Haremul lui Hawkins, cum s-ar spune. Ce vrea Pentagonul? Declaraţii?

— Una o s-o dăm toate fără rezerve, spuse cu voioşie Lillian.

— Cu entuziasm, zise Madge.

— *Ohoo*, spuse Anne.

— Da, mă rog. Aptitudinile generalului sunt enorme, se fâstâci Sam. Vreau să zic... ei bine, nu mă aşteptam să vă întâlnesc pe toate deodată. Împreună. Într-un grup.

— A, păi noi suntem un adevărat club feminin, domnule maior. Madge – Sâni Rotunzi şi Plini, care stătea lângă Sam într-un fotoliu cu acelaşi design, întinse mâna şi-i atinse braţul. Ţi-a spus Ginny. Hawkins...

— Da, înţeleg, zise Devereaux, întrerupând-o repede.

— Dacă vorbeşti cu una dintre noi despre Mac, e ca şi cum ai vorbi cu toate, adăugă Lillian – Sâni Mici şi Ascuţiţi – din partea cealaltă a încăperii, cu o voce deosebit de plăcută.

— Aşa e, gânguri Anne – Sâni Curbaţi, totuşi Convingători stând provocator în faţa geamului central al peretelui de sticlă dinspre piscină.

— Dacă nu avem majoritate, eu devin purtătoarea de cuvânt, zise tărăgănat Regina Greenberg de pe o canapea tapiţată cu piele de jaguar, de lângă peretele din dreapta. Asta fiindcă eu am fost prima lui soţie şi am vechime mai mare.

— Nu neapărat în ani, dragă, spuse Madge. N-o să te lăsăm să te vorbeşti singură de rău.

— Nu prea ştiu cum să încep, zise Sam, apoi, totuşi, îşi luă inima în dinţi.

Vorbi, mai întâi cu blândeţe despre cât este de greu să discuţi despre o personalitate atât de puternică. Apoi explică pe îndelete faptul că MacKenzie Hawkins implicase guvernul ţării într-o situaţie extrem de delicată, pentru care trebuia găsită o soluţie. Şi, deşi guvernul manifesta o incontestabilă şi nepieritoare gratitudine faţă de meritele extraordinare ale generalului Hawkins, era necesară studierea trecutului său pentru a-l ajuta – pe el şi guvernul său – la rezolvarea situaţiilor delicate. Deseori, aspectele parţial negative conduceau la cele pozitive, fie şi pentru a le echilibra şi accentua pe cele din urmă.

— Deci vrei să-l termini, conchise Regina Greenberg. Trebuia să se întâmple şi asta, nu-i aşa, fetelor?

Urmă un cor de da-uri şi oho-uri.

Sam avea atâta minte încât să evite o banală negare; în încăperea aceea exista mai multă inteligenţă – sau intuiţie – decât părea la prima vedere.

— De ce spui asta? o întrebă el pe Ginny.

— Bunule maior! răspunse titanica femeie. Mac e în conflict cu rahaţii uscaţi cu multe stele de ani de zile! Le vede până şi hemoroizii. De aia se bucură ei când liberalii din nord îl fac de râs. Dar cu Mac nu-i de glumit!

— Nimeni nu crede că el e amuzant acum, doamnă Greenberg. Vă asigur de asta.

— Ce-a făcut Mac?

Întrebarea fusese spusă pe un ton defensiv de Anne, a cărei splendidă siluetă se contura lângă fereastră.

— A desfigurat... Sam se opri; alesese greşit cuvântul. A distrus un monument naţional ce aparţine unei ţări cu care încercăm să menţinem relaţii cordiale. Ceva în genul Memorialului Lincoln.

— Era beat? întrebă Lillian, cu ochii şi sânii mici îndreptaţi spre Sam – două tipuri de artilerie uşoară.

— El spune că nu era.

— Atunci nu era, declară hotărât Madge din fotoliul de alături.

— Mac poate să bea până vâră sub masa de la popotă un întreg batalion. Fraza tărăgănată a lui Ginny Greenberg fu subliniată de mişcarea afirmativă a capului. Dar niciodată, *niciodată* nu se atinge de whisky pentru a-şi compromite uniforma.

— N-a spus asta explicit, domnule maior, zise Lillian, dar era o regulă mai severă decât orice jurământ pe care l-a făcut

vreodată.

— Din două motive, adăugă Ginny. Nu voia, cu siguranţă, să-şi defăimeze gradul, dar la fel de important e şi faptul că detesta ca rahaţii uscaţi să râdă de el din cauza băuturii.

— Aşa că vezi dumneata, afirmă Madge din fotoliu, Mac n-a făcut ce se spune că i-a făcut Memorialului Lincoln. Pur şi simplu n-ar fi făcut-o.

Sam se uită pe rând la fete. Nici una dintre aceste ex-doamne Hawkins nu îl va ajuta; nici una n-ar fi spus o vorbă rea despre general.

De ce?

Se chinui îngrozitor să se ridice din fotoliu şi încercă să adopte atitudinea unui avocat aflat la un interogatoriu. Un avocat foarte blând şi amabil. Începu să se plimbe încet prin faţa ferestrei uriaşe. Anne se duse la fotoliul rămas liber.

— Fireşte, începu el zâmbind, aceste împrejurări, grupul aflat aici suscită anumite întrebări. Nu că aţi avea obligaţia să răspundeţi, însă, sincer vorbind, eu personal nu înţeleg. Daţi-mi voie să vă explic...

— Dă-mi voie *să-ţi răspund*, îl întrerupse Regina. Nu poţi pricepe de ce Haremul lui Hawkins îi protejează reputaţia. Corect?

— Corect.

— Ca purtătoare de cuvânt, continuă Ginny, primind semne de aprobare de la celelalte, o să vorbesc pe scurt şi la obiect. Mac Hawkins e un tip grozav – în pat şi în afara lui – şi nu chicoti la treaba cu patul, fiindcă majoritatea căsniciilor nu se bucură în el. Nu poţi trăi cu ticălosul respectiv, dar asta nu-i vina lui. Mac ne-a dat ceva ce n-o să uităm niciodată, deoarece a rămas în noi pentru totdeauna. Ne-a învăţat să ne depăşim limitele. Sună simplu, nu? „Depăşeşte-ţi limitele.” Dar, iubitule, asta te *eliberează*. „Eşti propriul tău afurisit de inventator”, obişnuia să spună. „Nu există nimic pe care să *trebuiască* să-l faci şi să *nu-l poţi face*; foloseşte-ţi imaginaţia şi munceşte din greu.”

Acuma, nu cred că noi considerăm asta drept Sfânta Scriptură, însă, pe crucea mea, el ne-a făcut să ne dăm mai mult silinţa. El ne-a eliberat înainte ca asta să devină o modă, iar noi ne-am descurcat destul de bine. Aşa că, vezi dumneata, nici una dintre noi – dacă Mac ar veni să-i bată la uşă – n-ar ezita să-l găzduiască. Ai priceput?

— Am priceput, spuse calm Sam.

Sună telefonul. Regina întinse mâna în spatele canapelei, spre aparatul aflat pe o măsuţă de marmură.

— E pentru dumneata.

Sam o privi puţin surprins.

— Am lăsat numărul dumitale la hotel, dar nu mă aşteptam... Se duse la măsuţă şi luă receptorul.

— *Ce* a făcut? Sângele pieri de pe chipul lui Sam. Continuă să asculte. Iisuse! *Nu se poate*! Apoi, cu sfârşeala de după şoc: Da, domnule. Înţeleg că a făcut-o, cu siguranţă... Mă întorc la hotel şi aştept instrucţiuni. Doar dacă n-o să încredinţaţi treaba asta altcuiva; stagiul meu se încheie peste o lună, domnule. Înţeleg. Cinci zile deplasare, domnule.

Închise telefonul şi se întoarse către Haremul lui Hawkins. Spre cele patru splendide perechi de sâni care provocau şi, în acelaşi timp, sfidau orice descriere.

— N-o să mai avem nevoie de dumneavoastră, doamnelor. Deşi Mac Hawkins ar putea să aibă.

— Eu sunt singura dumitale legătură cu Casa Albă, domnule maior, zise tânărul locotenent în vreme ce păşea – oarecum copilăreşte, îşi spuse Sam – pe mocheta din camera hotelului Beverly Hills. Poţi să-mi spui Lodestone. Fără nume reale, te rog.

— Locotenent Lodestone, Casa Albă. Sună plăcut, zise Devereaux, umplându-şi alt pahar cu whisky.

— Eu aş lăsa-o mai moale cu alcoolul.

— N-ai vrea mai bine să te duci în China? Adică în locul *meu*.

— Ai de făcut un zbor lung, foarte lung.

— Nu şi dacă-l faci *dumneata*.

— Într-un anume sens, aş vrea să-l fac. Îţi dai seama că acolo există şapte sute de milioane de potenţiali consumatori? Zău că mi-ar plăcea să trag o poză pieţei ăleia.

— O ce?

— O privire de aproape. O adevărată ocheadă.

— Aha. Privire de aproape. Nu tras în poză...

— Ce oportunitate!

Locotenentul stătea lângă fereastră, cu mâinile la spate. *Consumatorul avizat*.

— Atunci du-te, ce naiba! Peste treizeci şi două de zile o să plec din Disneyland-ul asta şi nu vreau să-mi schimb uniforma cu o salopetă chinezească!

— Mă tem că nu pot, domnule. Casa Albă are nevoie acum de

profesionişti în relaţiile cu publicul. Toţi ceilalţi combatanţi au plecat. Unii editează un buletin informativ teribil la Dannemora... Fir-ar să fie! Locotenentul se întoarse de la fereastră, îndreptându-se către biroul pe care se aflau vreo şase fotografii de treisprezece pe optsprezece centimetri. Totul e aici, domnule maior. Tot ce-ţi trebuie. Pozele sunt puţin voalate, dar se văd bine însemnele infanteriei! Cu siguranţă nu mai poate nega nimic acum.

Sam se uită la pozele din Pekin, înceţoşate, dar destul de clare.

— Aproape că a ajuns, nu-i aşa?

— Dezgustător! Locotenentul se înfioră în vreme ce studia fotografiile. N-a mai rămas nimic de spus.

— Doar că aproape a reuşit.

Sam traversă încăperea spre un fotoliu şi se aşeză, cu paharul în mână. Locotenentul îl urmă.

— Anchetatorul şef de la Saigon o să-ţi trimită rapoartele, cu avionul, direct la Tokio. Ia-le cu dumneata la Pekin. Conţin o grămadă de porcării. Tânărul ofiţer surâse cu zâmbetul lui nevinovat Asta în caz că mai ai nevoie de nişte clei pentru coşciug.

— Mamă, da’ eşti un puşti simpatic. Ţi-ai cunoscut vreodată tatăl? Sam trase o duşcă zdravănă din pahar.

— Nu trebuie s-o iei în nume personal, domnule maior. E o operaţiune obiectivă, iar noi avem elementele necesare. Totul face parte din...

— Nu-ncepe iar...

— ... planul jocului. Lodestone îşi înghiţi cuvintele. Scuze. Şi oricum, dacă o iei în nume personal, ce vrei mai mult? Omul e un maniac. Un nebun periculos, individualist, care intervine în mod violent în acţiunile paşnice.

— Eu sunt avocat, locotenent, nu un înger al răzbunării. Maniacul dumitale are numeroase contribuţii la alte... planuri de joc. Are o mulţime de oameni de partea lui. În după-amiaza asta am întâlnit opt... *patru*... dintre ei.

Sam se uită la pahar; unde dispăruse băutura?

— Acum nu mai are, zise ofiţerul, pe un ton neutru.

— Ce anume?

— Susţinătorii pe care i-a avut vor dispărea.

— Susţinători? E politician? Sam hotărî că mai avea nevoie de un pahar. Nu-l mai putea urmări pe flăcăul acela. Aşa că de ce să

nu se îmbete de-a binelea?

— A urinat pe drapelul naţional! Asta-i ceva inadmisibil!

— Chiar a ajuns?

— Te trimitem în China, continuă Lodestone, ignorând întrebarea, în cel mai rapid mod cu putinţă. Cu un avion Phantom, pe ruta de nord, cu opriri la Juneau şi în Aleutine, până la Tokio. De acolo, cu un avion de mărfuri, până la Pekin. Ţi-am adus de la Washington toate hârtiile de care ai nevoie.

Devereaux mormăi în pahar:

— Nu-mi plac chinezoaicele şi detest rulada de ouă cu legume prăjite...

— Ţi-aş sugera să te odihneşti puţin, domnule. E aproape ora 23, iar noi trebuie să plecăm la aerodrom la ora patru dimineaţa.

O să decolaţi în zori.

— Aş fi vrut să spun eu asta, Lodestone. Sună plăcut. Cinci ore. Iar dumneata eşti jos, în hol, nu *aici*.

— Poftim? Tânărul îşi înălţă capul.

— O să-ţi dau un ordin. Pleacă. Nu vreau să te mai văd până când o să vii să-mi coşi eticheta cu numele pe valiză.

— Ce?

— Pleacă dracului de-aici. Apoi Sam îşi aminti, iar ochii lui – deşi sticleau uşor – erau amuzaţi: Ştii ce eşti, locotenent? Eşti un rahat uscat. Pe cuvânt, un adevărat rahat uscat. Acum ştiu ce înseamnă!

Patru ore... Se minuna.

Merita o încercare. Dar mai întâi avea nevoie de încă un whisky. Şi-l turnă, se duse către birou şi râse văzând fotografiile de la Pekin. Ticălosul era dotat, fără discuţie. Doar nu venise la birou ca să se uite la poze; deschise sertarul şi scoase un carnet. Întoarse paginile şi se strădui să-şi concentreze privirea asupra scrisului.

Porni spre telefonul de lângă pat, formă nouă, apoi numărul din carnet.

— Alo?

Vocea era catifelată ca o petală de magnolie, iar Sam simţea efectiv mireasmă de oleandri.

— Doamna Greenberg? Sunt Sam Devereaux...

— Ei, ce *faci*?

Replica Reginei era de-a dreptul entuziastă; nici nu încerca să-şi ascundă plăcerea de-a auzi o voce de bărbat. Toate ne

întrebam pe care dintre noi o s-o suni. Sunt sincer flatată, domnule maior. De fapt, vreau să spun că eu sunt purtătoarea de cuvânt mai vârstnică. Sunt de-a dreptul emoţionată.

Soţul ei era probabil plecat, îşi zise Sam prin aburii alcoolului, încălzit de amintirea cămăşii ei transparente, provocatoare.

— Eşti foarte amabilă. Înţelegi, în scurt timp o să plec într-o lungă, foarte lungă călătorie. Peste oceane, munţi, alte oceane şi insule şi... *Iisuse*! Nu se gândise ce să-i spună; nici măcar nu fusese sigur că putea forma numărul. Fir-ar să fie de fantezii alcoolice! Mă rog, e secret... *secret*. Sub maximă acoperire. Dar o să vorbesc cu... tizul dumitale?

— Desiigur, iubitule! Şi, fireşte, n-ai avut nici pe jumătate ocazia să pui toate întrebările alea importante. Înţeleg, *zău că da*.

— Ei bine, au ieşit la iveală câteva elemente, mai ales unul...

— Aşa se întâmplă de obicei. Aş face tot ce pot ca să ajut guvernul în situaţia asta delicată. Eşti la hotelul Beverly Hills?

— Da, doamnă. Camera opt douăzeci.

— Stai o clipă. Regina puse palma peste microfon, dar Sam o auzi strigând: *Mannyl* E un caz de importanţă naţională. Trebuie să plec în oraş.

5

— Domnule maior! Maior Devereaux! Telefonul dumitale e scos din priză. Asta-i interzis.

O bătaie continuă în uşă, ridicol de puternică, însoţea strigătele nazale ale lui Lodestone.

— Ce mama dracului e *asta*? întrebă Regina Greenberg, înghiontindu-l pe Sam sub pătură. Parcă ar fi un piston neuns.

Devereaux deschise ochii în abisul vizual al unei mahmureli teribile.

— Asta, dragă şi sfântă matroană de la Tarzana, e vocea oamenilor răi. Ei ies la suprafaţă când se cutremură pământul.

— Ştii cât e ceasul? Cheamă paza hotelului, pentru numele Domnului.

— Nu, zise Sam, coborând din pat fără tragere de inimă. Fiindcă dacă o chem, domnul acela o să sune la Marele Stat Major. Am impresia că ăia se tem foarte tare de el. Ei sunt doar criminali profesionişti; el lucrează în publicitate.

Şi înainte ca Devereaux să poată vedea limpede, nişte mâini îl îmbrăcaseră, nişte maşini îl transportaseră, nişte bărbaţi ţipaseră la el şi i se pusese centura de siguranţă într-un Phantom al Forţelor Aeriene.

Zâmbeau cu toţii. În China, toată lumea zâmbea. Mai mult cu buzele decât cu ochii, îşi zise Sam.

La aerodromul din Pekin fu întâmpinat de un vehicul diplomatic american, escortat de două maşini ale armatei chineze şi opt ofiţeri chinezi. Toţi zâmbeau; până şi maşinile.

Cei doi americani nervoşi care veniseră cu automobilul diplomatic erau ataşaţi. Erau nerăbdători să se întoarcă la misiune; nu se simţeau la largul lor în preajma militarilor chinezi.

Nici unul dintre ataşaţi nu dorea să vorbească prea mult, în afară de starea vremii, care era închisă, iar cerul – acoperit de nori. De câte ori aducea Sam în discuţie subiectul MacKenzie Hawkins – şi de ce nu? Doar el se uşurase de pe acoperişul misiunii *lor* – ei strângeau din buze şi îşi scuturau capetele cu mişcări scurte, laterale, apoi îşi îndreptau degetele spre diverse zone ale automobilului. Şi râdeau aiurea.

În cele din urmă, Devereaux înţelese că ei erau convinşi că

maşina diplomatică era înţesată de microfoane. Aşa că râse şi el. Aiurea.

Dacă automobilul era prevăzut cu mijloace electronice de supraveghere şi dacă-i asculta cineva, persoana aceea îşi imagina probabil că cei trei bărbaţi se amuzau citind comicsuri pornografice.

Iar dacă drumul de la aerodrom i s-a părut ciudat lui Sam, întâlnirea de o jumătate de oră cu ambasadorul, la misiunea diplomatică din Piaţa Florii Minunate, a fost de-a dreptul ridicolă.

A fost introdus în clădire de către amuzata lui escortă, întâmpinat cu solemnitate de un grup de americani cu chipuri sobre care se adunaseră în hol asemenea unor spectatori dintr-un laborator zoologic – temându-se pentru siguranţa lor, însă fascinaţi de noul animal adus spre a fi studiat – apoi a fost împins în grabă pe un culoar până la o uşă mare, care era, evident, intrarea în biroul ambasadorului. Odată intrat, înaltul diplomat îl întâmpină cu o rapidă strângere de mână, ridicând în acelaşi timp un deget la mustaţa ce-i tremura uşor. Unul dintre oamenii din escortă scoase un mic dispozitiv metalic, de mărimea unui pachet de ţigări şi începu să-l fluture în jurul ferestrelor, de parcă ar fi binecuvântat geamurile. Ambasadorul îl urmărea cu privirea.

— Nu sunt sigur, şopti ataşatul.

— De ce nu? întrebă înaltul diplomat.

— Acul s-a mişcat puţin, dar poate că din cauza difuzoarelor din piaţă.

— La naiba! Trebuie să obţinem o aparatură mai sofisticată. Trimite un memoriu la Washington. Ambasadorul îl luă pe Sam de cot, conducându-l înapoi spre uşă. Vino cu mine, domnule general.

— Sunt maior.

— Drăguţ!

Ambasadorul îl scoase pe Sam din birou, traversară coridorul şi deschise o altă uşă, apoi o luă înaintea lui Devereaux pe o scară cu trepte de piatră ce cobora într-o pivniţă largă. În tavan se afla un singur bec; ambasadorul îl aprinse şi-l conduse pe Sam printre mai multe lăzi de lemn, spre o uşă din peretele dificil de observat. Era grea, iar diplomatul trebui să proptească piciorul în zid ca s-o deschidă.

Înăuntru se afla o cameră frigorifică încăpătoare, demult scoasă din uz, ce servea acum drept pivniţă de vinuri.

Ambasadorul intră şi aprinse un chibrit. Pe unul dintre rafturi

era o lumânare, pe jumătate arsă. Diplomatul apropie flacăra de fitil, iar lumina se împrăştie tremurând pe pereţi şi pe poliţe. Vinul nu era din cel mai bun, observă în tăcere Devereaux.

Ambasadorul întinse mâna şi-l trase pe Sam în centrul încăperii, apoi împinse uşa grea, dar n-o închise de tot.

Apoi zâmbi în chip de scuză, cu trăsăturile sale aristocratice accentuate de flacăra pâlpâitoare a lumânării.

— S-ar putea să ne consideri cam paranoici, dar te asigur că nu e aşa.

— A, nu, domnule. Locul acesta e foarte confortabil. Şi liniştit.

Sam încercă să zâmbească şi el. Iar în următoarele treizeci de minute primi ultimele instrucţiuni ale guvernului său. Era un loc potrivit pentru asta: la mare adâncime, înconjurat de pământul populat de viermi care nu văzuseră niciodată lumina soarelui.

Înarmat cu servieta şi fără pic de curaj, Devereaux ieşi pe uşa de oţel a misiunii diplomatice, fiind întâmpinat de un ofiţer chinez care-i făcea semne de la capătul aleii. Sam văzu pentru prima dată urmele distrugerii – aşchii groase de lemn, mai multe fiare îndoite – ce zăceau risipite pe pajişte.

Ofiţerul stătea dincolo de gardul proprietăţii, afişând un zâmbet larg.

— Numele meu e Lin Shoo, domnule maior Devereaux. O să te conduc la generalul-locotenent Hawkins. Cu maşina mea, dacă n-ai nimic împotrivă.

Sam urcă pe bancheta din spate a vehiculului armatei şi se instală confortabil, cu servieta în poală. Spre deosebire de cei doi americani nervoşi, Lin Shoo nu se ferea deloc să vorbească. Ajunseră curând la subiectul MacKenzie Hawkins.

— Un individ foarte uşuratic, domnule maior Devereaux, zise chinezul, scuturând din cap. E posedat de dragoni.

— A încercat cineva să stea de vorbă cu el?

— Eu însumi. Cu mare şi fermecătoare putere de convingere.

— Dar nu şi cu mare şi fermecător succes, presupun.

— Ce să-ţi mai spun? M-a atacat. N-a fost deloc bine.

— Şi dumneata vrei un întreg proces din cauza *asta*? Ambasadorul îmi spunea că eşti de neclintit. Un proces ori o grămadă de hazzerai?

— Hazzerai?

— Asta înseamnă „necazuri”. În evreieşte.

— Nu pari să fii evreu...

— Ce-mi poţi spune despre proces? îl întrerupse Sam. Învinuirile sunt legate de atac?

— A, nu. N-ar avea consistenţă logică. Noi dorim o suferinţă *fizică*. În luptă şi suferinţă se află puterea. Lin Shoo zâmbi; Devereaux nu înţelese de ce. Generalul va fi judecat pentru crime împotriva patriei noastre.

— O extindere a acuzaţiei iniţiale, spuse Sam, calm, ca o constatare.

— E totuşi ceva mult mai complex, răspunse Lin Shoo, o tristeţe resemnată făcând să-i dispară zâmbetul. Distrugerea cu bună ştiinţă a unui monument naţional – asemănător Memorialului Lincoln al dumneavoastră. A scăpat o dată, ştii asta, cu un camion furat, a intrat în grupul statuar din Piaţa Son Tai. Acum e acuzat de distrugerea unei opere de artă venerabile... grupul statuar în care a intrat a fost sculptat după schiţele soţiei preşedintelui. Şi nu se pot invoca scuze cum că ar fi fost drogat. A fost văzut de prea mulţi diplomaţi. A făcut mult zgomot la Son Tai.

— O să pretindă că au existat nişte circumstanţe atenuante. Nu ar fi rău să încerce, îşi zise Devereaux.

— În cazul atacului, nu pot fi invocate.

— Înţeleg. Sam nu înţelegea, dar nu avea rost să continue. Ce-ar putea face?

— Face? Cum adică? Cu sculptura?

— Cu închisoarea. Ce pedeapsă? Cât de mare?

— Aproximativ patru mii şapte sute şi cincizeci de ani.

— *Cum*? Păi mai bine l-aţi executa!

— Viaţa e preţioasă pentru fiii şi fiicele patriei. Fiecare fiinţă poate avea o contribuţie. Chiar şi un criminal înrăit cum e maniacul vostru general imperialist. Ar putea petrece mulţi ani rodnici în Mongolia.

— Ia stai puţin! Devereaux îşi schimbă brusc poziţia pentru a-l privi în faţă pe Lin Shoo. Nu era sigur, dar i se păru că aude un declic metalic dinspre scaunul din faţă. Asemenea zgomotului făcut de siguranţa unui pistol.

Hotărî să nu se gândească la asta. Era mai bine aşa. Îşi îndreptă atenţia spre Lin Shoo.

— Asta-i o *nebunie*! Ştii bine că-i prostie curată! Ce dracu’ tot spui? Patru mii... *Mongolia*? Lui Devereaux îi căzu servieta din poală şi auzi, din nou, declicul metalic. Adică, hai să fim rezonabili...

Enervat, vocea lui Devereaux se stinse. Se aplecă şi îşi ridică servieta.

— Astea sunt pedepsele legale pentru crime, spuse Lin Shoo. Nici un guvern străin nu are dreptul să se amestece în disciplina internă a naţiunii care-l găzduieşte. E de neconceput. Totuşi, în acest caz deosebit, poate că nu e cu totul nerezonabil.

Sam făcu o pauză înainte de a vorbi; urmărea expresia încruntată de pe chipul lui Lin Shoo transformându-se treptat, foarte încet, în surâsul de dinainte, politicos şi lipsit de umor.

— Să înţeleg că asta-i începutul unei înţelegeri în afara instanţei?

— Cum adică? În afara instanţei?

— Un compromis. Vorbim despre un compromis?

Lin Shoo renunţă cu totul la expresia încruntată. Zâmbetul lui deveni cum nu se putea mai plăcut.

— Chiar aşa, da. Un compromis ar fi edificator. Este o forţă şi în explicaţii.

— Şi poate că ceva mai puţin de patru mii de ani în Mongolia – în compromis.

— Plin de posibilităţi. Dumneata ar trebui să ai succes acolo unde alţii au eşuat. La urma urmei, e în avantajul nostru comun să ajungem la un compromis.

— Sper că-ţi dai seama câtă dreptate ai. Hawkins e un erou naţional.

— Aşa era şi Speeroo Agaroo, domnule maior. Preşedintele vostru a zis aşa.

— Ce puteţi oferi? Renunţarea la proces?

Lin Shoo încetă să zâmbească, însă prea brusc ca s-o fi făcut din comoditate, îşi spuse Sam.

— Nu putem face asta. Procesul a fost deja anunţat. Prea multă lume din comunitatea internaţională ştie de el.

— Vreţi să salvaţi aparenţele sau vreţi să vindeţi benzină? Devereaux se lăsă pe spătarul banchetei; oficialul chinez chiar dorea un compromis.

— Câte puţin din fiecare înseamnă un compromis, nu-i aşa?

— Care e puţinul dumitale? În caz că-l determin pe Hawkins să fie rezonabil.

— O reducere a pedepsei ar putea fi luată în considerare. Lui Lin Shoo îi reveni surâsul pe chip.

— De la patru mii la două mii cinci sute de ani? întrebă Devereaux. Eşti foarte generos. Să începem cu termenul de

încercare. Eu o să pledez pentru achitare.

— Cum adică? Termen de încercare?

— O să-ţi explic mai târziu; o să-ţi placă. Dă-mi nişte mobiluri reale ca să mă pot ocupa de Hawkins. Sam începu să bată darabana cu degetele pe servietă, lovind pielea cu unghiile. Era un truc stupid, care de obicei risipea concentrarea adversarilor şi-i conducea uneori la concesii pripite.

— În China, un proces poate lua multe forme. E lung, alambicat şi cu numeroase formalităţi. Sau foarte scurt, rapid şi fără excese. Trei luni sau trei ore. Aş putea, eventual, să obţin al doilea tip de proces...

— Cu asta *şi* cu termenul de încercare o să fiu de acord, zise repede Sam. Sunt suficiente motive ca să mă facă să lucrez din greu. Am făcut târgul.

— Termenul acesta de încercare – va trebui să-l defineşti din punct de vedere juridic.

— În esenţă, nu numai că salvaţi aparenţele şi vindeţi benzină, dar totodată vă puteţi arăta şi foarte duri, rămânând *totuşi* nişte eroi pentru presa mondială. Toate în acelaşi timp. Ce poate fi mai bine de atât?

Lin Shoo zâmbi. Devereaux se întrebă în treacăt dacă în spatele acelui surâs nu era mai multă înţelegere decât dorea chinezul să arate. Apoi alungă acel gând; Lin Shoo îi distrase atenţia, punându-i o întrebare şi răspunzând la ea înainte ca Sam să vorbească:

— Ce-ar fi mai bine de atât? Să-l vedem pe generalul Hawkins plecat din China. Da, *asta* ar fi mai bine.

— Ce coincidenţă. Fiindcă asta-i o parte nesemnificativă a termenului de încercare.

— Serios? Lin Shoo privea drept înainte.

— Cu dumneata mă descurc, zise Sam, aproape meditativ. Trebuie totuşi să-mi fac griji în legătură cu însemnele infanteriei.

6

Celula se putea vedea limpede printr-un ochi de geam unidirecţional, încastrat în uşa grea de oţel. Înăuntru se afla un pat în stil occidental, un birou, lumini ascunse în tavan, o lampă de birou şi o veioză lângă pat, precum şi un covor mare pe podea. Pe peretele din dreapta era o uşă deschisă ce ducea la o mică sală de baie, iar la stânga se afla o poliţă orizontală pentru haine. Camera nu avea mai mult de trei metri pe trei şi jumătate, dar, una peste alta, era mult mai mare decât putea vedea Sam.

Nu lipsea decât MacKenzie Hawkins.

— Vezi, spuse Lin Shoo, cât de atenţi suntem; cât de bine mobilată e locuinţa generalului?

— Sunt impresionat, răspunse Devereaux. Numai că nu-l văd pe general.

— A, e acolo. Chinezul zâmbi şi vorbi încet: Ane micile lui manii. Când aude paşi, se ascunde de partea cealaltă a uşii. Gardienii s-au alarmat de două ori şi au făcut imprudenţa să intre. Din fericire, erau mai mulţi şi au înfrânt forţa generalului. Acum, toate schimburile sunt alertate. Primeşte mesele printr-o ferestruică.

— Încă mai încearcă... chicoti Sam. E o figură.

— E mai mult decât atât, completă enigmatic Lin Shoo, apropiindu-se de un cerc acoperit cu plasă de sub ochiul de geam şi apăsând pe un buton roşu. Generale Hawkins! Te rog, domnule general, arată-te. Sunt bunul şi amabilul dumitale prieten, Lin Shoo. Ştiu că eşti lângă uşă, domnule general.

— Lua-te-ar dracu', gălbejitule!

Lin Shoo luă degetul de pe buton şi se întoarse către Devereaux.

— Nu e totdeauna politeţea întruchipată. Chinezul reveni la microfon şi apăsă din nou pe buton. Te rog, domnule general. Sunt cu un compatriot de-al dumitale. Un reprezentant al guvernului dumitale. Din forţele armate ale naţiunii dumitale...

— Mai bine i-ai controla poşeta. Ai putea chiar să-i ridici fusta! Rujul ei de buze ar putea fi o bombă!

Lin Shoo se întoarse către Devereaux, stupefiat. Sam îl dădu cu blândeţe la o parte pe chinez, apăsă pe buton şi răcni în microfon:

— Încetează, nemernic fricos! Arată-ţi fundul ala flocos de-i zici faţă sau mă deschei la haină şi-o să arunc înăuntru afurisitul acela de ruj! Te *termin*, ticălos mizerabil!... Apropo. Regina Greenberg îţi transmite salutări.

Imensul cap al lui MacKenzie Hawkins apăru încet în cadrul ochiului de geam. Venea dintr-o parte, uriaş, tuns scurt, ridat. Chipul lui exprima o imensă consternare. Ţinea strâns între dinţi un trabuc pe jumătate mestecat, iar ochii holbaţi, injectaţi trădau o curiozitate neîncrezătoare.

— Cum adică? Ce spui acolo?

Lin Shoo căscase gura, uluit.

— E un cod militar ultrasecret, spuse Devereaux. Îl folosim doar în situaţii critice.

— N-o să insist asupra acestei chestiuni; n-ar fi politicos.

Dacă mişti pârghia de la marginea geamului, o să te vadă şi generalul Hawkins. Când o să te simţi pregătit, o să-ţi dau drumul înăuntru.

Totuşi, eu o să rămân afară dacă nu te superi.

Sam împinse micul mâner de lângă rama ochiului de geam; se auzi un declic. Chipul masiv, cercetător reacţionă imediat cu ostilitate. Devereaux avu impresia că Hawkins se uita la ceva foarte obscen, dar lipsit de importanţă: Sam, accidentul militar.

Devereaux dădu din cap spre Lin Shoo. Chinezul întinse amândouă mâinile, de parcă ar fi vrut să tragă cu una şi să împingă cu cealaltă, apoi deschise uşa. Panoul greu de oţel se deschise; Sam pătrunse înăuntru.

Spre un pumn enorm repezit spre el, în direcţia ochiului său stâng. Se produse impactul; camera, lumea, galaxia se dilatară brusc, explodând în sute de mii de pete luminoase.

Sam simţi cârpa umedă de pe faţă, apoi durerea de cap, mai ales la ochi şi îşi zise că era ceva ciudat. Ridică mâna, dădu cârpa la o parte şi clipi. Mai întâi nu văzu decât un tavan alb. Lumina din centru îi provoca dureri de cap, mai ales la ochiul stâng. Înţelese că se afla pe un pat, aşa că se rostogoli şi reveni în lumea reală.

Hawkins era la birou, cu hârtii şi fotografii împrăştiate în faţa lui. Generalul citea ceva dintr-un teanc de coli capsate.

Devereaux nu trebui să-şi mai mişte capul care-l durea ca să înţeleagă că servieta lui deschisă era undeva lângă general. Se mişcă totuşi şi o văzu la picioarele lui Hawkins. Răsturnată.

Goală. Iar conţinutul ei se afla în faţa generalului.

Sam îşi drese glasul. Nu se putea gândi la nimic altceva.

Hawkins se întoarse privindu-l cu o expresie amabilă. Era o întâmpinare oarecum distrată, o obligaţie bărbătească de recunoaştere între tovarăşi de arme.

— Voi, micii rahaţi uscaţi, aţi avut treabă, nu-i aşa?

Cu mare efort, Devereaux îşi dădu jos picioarele din pat şi îşi atinse ochiul stâng. Cu grijă, mai ales fiindcă de-abia vedea cu el.

— Oi fi eu un rahat, domnule general, dar nu sunt aşa de mic, după cum sper să-ţi pot dovedi într-o bună zi. Doamne, ce mă doare.

— *Tu* vrei să-mi dovedeşti ceva – Hawkins arătă spre hârtii şi îşi îngădui să schiţeze un rânjet cinic – *mie*? Cu ceea ce *ştii* despre mine? Da’ ai tupeu, băiete. Ţi-o spun eu.

— Fraza asta e la fel de preistorică pe cât eşti şi dumneata, mormăi Sam, în timp ce se ridica în picioare, şovăitor. Ţi-a plăcut materialul?

— E un dosar grozav. Probabil că vor să facă alt film despre mine.

— Produs la Leavenworth. Cu pelicula prelucrată în spălătoria închisorii. *Eşti* un scrântit în toată regula. Devereaux arătă spre pătura întinsă peste uşă, acoperind ochiul de geam. Asta-i o treabă isteaţă?

— Nu-i o tâmpenie. Îi zăpăceşte. Spiritul oriental are două puncte critice foarte accentuate: confuzia şi jena.

Hawkins îl privea netulburat. Afirmaţia îl surprinse pe Sam. Poate felul cum alesese Hawkins cuvintele sau poate înţelegerea calmă din spatele vocii lui. Orice-ar fi fost, era ceva neaşteptat.

— Vreau să spun că nu prea are rost; camera e înţesată de microfoane. Microfoane, ce dracu’! Tot ce au de făcut e să apese pe un buton roşu şi aud tot ce vorbim.

— Greşit, soldat, răspunse generalul, ridicându-se de pe scaun. Dacă eşti soldat şi nu vreun blestemat de spilcuit. Vino aici.

Hawkins se duse la pătură şi o dădu la o parte, mai întâi un colţ din dreapta, apoi colţul opus, din stânga. În amândouă porţiunile erau, de-abia vizibile, câteva găuri în perete, acum perfect vizibile datorită hârtiei igienice umede îndesate în ele. Hawkins lăsă din mâini cele două capete ale păturii, apoi arătă spre alte şase dopuri de hârtie umedă – câte două pe fiecare perete, sus şi jos – apoi afişă un rânjet.

— Am verificat afurisita asta de celulă palmă cu palmă. Am astupat fiecare microfon; nu mai sunt altele. Fireşte, nu mă atinsesem de ele până atunci. Vezi cât de meticuloşi sunt blestemaţii ăştia de maimuţoi? Am găsit unul chiar deasupra pernei mele, în caz că aş fi vorbit în somn. Ăla a fost cel mai greu de găsit.

Fără tragere de inimă, Sam dădu din cap în semn de aprobare. Apoi se gândi la un lucru evident.

— Dacă *ai astupat* toate microfoanele, ei or să vină aici şi-or să ne mute. Trebuia să te gândeşti la asta.

— Tu trebuia să gândeşti mai bine. Supravegherea electronică pe o arie restrânsă e conectată la o singură unitate. Mai întâi or să-şi închipuie că e vorba despre un scurtcircuit, iar ca să-l depisteze o să le trebuiască o oră – dacă nu trebuie să dărâme pereţii, ceea ce pot face doar cu senzori – şi asta o să-i zăpăcească. Pe urmă, dacă elimină ideea unui scurtcircuit, or să-şi imagineze că eu am astupat microfoanele, iar asta o să-i stingherească. Confuzia şi stinghereala; punctele critice. O să le mai ia o oră ca să se gândească cum să ne ducă în altă parte fără să-şi recunoască eroarea. Avem la dispoziţie cel puţin două ore. Aşa că ai face bine să-mi dai nişte explicaţii în timpul ăsta.

Devereaux avu senzaţia clară că ar face bine să fie în stare să dea nişte explicaţii.

Hawkins era un profesionist viclean, iar Sam nu avea chef de confruntare cu el. Cu siguranţă nu fizică sau, începea să bănuiască, intelectuală.

— Nu vrei să-ţi vorbesc despre Regina Greenberg?

— Ţi-am citit notele. Ai un scris mizerabil.

— Sunt avocat; toţi avocaţii au un scris mizerabil. Face parte din examenul de licenţă. Nici n-am vrut să le bat la maşină.

— Sper că nu, zise Hawkins. Ai şi o gândire indecentă.

— Dumneata ai nişte gusturi grozave.

— Nu discut despre fostele soţii.

— Ele au discutat despre *dumneata*, îl contră Sam.

— Le cunosc pe fete. N-ai obţinut nimic ce ai putea folosi. Cu siguranţă nu de la fete. Orice altceva ai obţinut nu mă interesează.

— Constat oare o atitudine morală?

— În felul meu direct. Am ceva clasă, băiete. Hawkins arătă spre birou; braţul lui, mâna, degetul întins erau neclintite. Acum explică-mi chestiile alea.

— Ce mai e de explicat? Zici că le-ai citit. Trebuie să-ţi mai spun că reprezintă un caz clar de persona *non grata*, pe de o parte şi o mare încurcătură, pe de alta? Dacă trebuie, tocmai am făcut-o. Devereaux îşi atinse ochiul; îl durea rău, aşa că se aşeză din nou pe pat.

— Treaba aia din Indochina, mormăi Hawkins, ducându-se la birou şi luând paginile capsate, e redactată de parcă eu aş fi lucrat cu blestemaţii de vietnamezi!

— Eu n-aş merge aşa departe. Există anumite întrebări cu privire la metodele dumitale de operare...

— Asta înseamnă să mergi *aşa departe*, băiete! îl întrerupse generalul. Fie am lucrat pentru ei, fie cu *ambele* tabere, fie pur şi simplu am vârât în buzunar jumătate din banii traficaţi în Asia de Sud-Est! *Sau* am fost atât de *tâmpit* încât habar n-aveam ce fac!

— *Ah-ah*! intonă Sam un tremolo fals, ritmat. „Acum începem să înţelegem, îi zise Alice Cocoşului Robin." Un militar, un adevărat militar, cu două Medalii de Onoare ale Congresului, e un candidat îndoielnic pentru calificativul de trădător. Dar toate luptele alea, toate zgomotele alea asurzitoare, agitaţia din spatele liniilor, capturile, torturile şi mijloacele primitive de supravieţuire brutală – efectul cumulat al *acestora* l-ar înnebuni cu siguranţă pe numitul erou, trimiţându-l în ţara glumeţilor. Foarte trist, dar spiritul uman poate pricepe doar atât.

— Tâmpenii! răcni Hawkins. Capul meu e cu mult mai strâns înşurubat pe umeri decât al jigodiilor ălora care-au răscolit tot rahatul ăsta!

— Două puncte pentru general, spuse Devereaux, ridicând două degete în formă de V. Menţionez aici pentru dosar că generalul are capul înşurubat pe umeri mai bine decât oricine de la Casa Albă. Şi, pot adăuga, la fel e şi generalul.

— Asta ce înseamnă, băiete?

— Ah, încetează, Hawkins! Eşti terminat! Cum şi de ce s-a întâmplat, nu ştiu. Ştiu doar că ai făcut cum te-a tăiat capul în vremuri tulburi; ai făcut prea mult zgomot, iar acum eşti *irecuperabil*! Nu doar irecuperabil, ci chiar un afurisit de pion la care Casa Albă renunţă în gura mare. Eşti chiar un *exemplu*!

— Iar tâmpenii! Stai să audă Pentagonul de treaba asta!

— Ăia de-acolo au deja nările pline de duhoare. Ofiţerimea se ciocneşte nas în nas, alergând la fabricile de deodorante. Dumneata nu exişti, domnule general! Poate doar ca o amintire capricioasă. Sam se ridică de pe pat. Durerea de la ochi îi

cuprinsese din nou capul.

— Nu poţi să-mi serveşti aşa ceva, iar eu n-o să accept, spuse Hawkins bătând în retragere, pe un ton ceva mai puţin convins. Am prieteni. Am un dosar militar care arată ca un poster pentru recrutări. Ce naiba, soldat, sunt un general ieşit din comun...

Ieşit din afurisitele de noroaie ale Belgiei! N-o să mă trateze în felul ăsta!

— Eu nu sunt militar. Sunt avocat şi-ţi spun că eşti învăluit în aburii uitării. Pozele alea de la prietenii dumitale din Pekin au pus capac la toate. Ai dat în clocot.

— Trebuie să dovedească!

— Au făcut şi asta. Acum aproape o oră am fost dus într-o pivniţă întunecoasă de vinuri. De către un bolnav psihic ce ţinea o lumânare în mână. Un cetăţean foarte serios. Te-au terminat.

Hawkins miji ochii şi scoase trabucul molfăit, neaprins din gură.

— Cum?

— „Dosare medicale.” Astea sunt dovezile importante. Psihiatrice şi fizice. „Colaps în urma stresului” e doar începutul. Departamentul Apărării va da o declaraţie care arată, în esenţă, că ai fost pus în mod intenţionat în situaţii echivoce pentru a putea lămuri evenimentele. Mi se pare că i se zice „progresie schizoidă”. Obiective contradictorii, cum s-a întâmplat în Indochina. Şi pozele alea, cu dumneata urinând pe acoperişul ambasadei, au o explicaţie psihiatrică foarte complicată.

— Eu am una *mai bună*. Eram al naibii de înfuriat! Stai să le zic eu versiunea mea.

— N-o să ai ocazia să le-o spui. Dacă planul de atac devine o rezolvare, preşedintele are de gând să dea o declaraţie în care să-ţi laude trecutul, să facă publice ultimele dumitale analize medicale – cu strângere de inimă, desigur – şi să ceară naţiunii să se roage pentru dumneata.

— Asta nu se poate întâmpla. Generalul dădu din cap cu convingere. *Nimeni* nu mai dă crezare unui preşedinte.

— Poate că nu, dar el deţine autoritatea. Nu a lui, poate, dar a multor altora. Dacă zice el, poţi fi legat fedeleş într-un hangar subteran pentru rachete. Sam văzu că în mica încăpere ce adăpostea toaleta se afla o oglindă metalică. Se duse spre uşă.

— Dar de ce-ar *face* asta? De ce l-ar *lăsa* cineva s-o facă? Hawkins ţinea trabucul în mână fără vlagă.

Devereaux examină mărimea şi culoarea vânătăii de la ochiul

stâng.

— Fiindcă avem nevoie de benzină, răspunse el.

— Ce? Hawkins scăpă trabucul pe covor. Fără să-şi dea seama, călcă pe el, strivindu-l. Benzină?

— E prea complicat. Nu contează. Sam apăsă cu degetele pielea inflamată din jurul ochiului. Nu mai avusese un ochi învineţit de peste cincisprezece ani; se întrebă cât avea să dureze până să dispară umflătura. Acceptă situaţia aşa cum e şi încearcă să faci cel mai bun târg posibil. Nu prea ai de ales.

— Adică să stau cu mâinile-n sân şi s-o *încasez*?

Devereaux ieşi din toaletă, se opri şi oftă.

— Aş zice că obiectivul imediat ar fi să evităm trimiterea dumitale în Mongolia. Pentru vreo patru mii şi ceva de ani. Dacă vrei să cooperezi, poate că o să reuşesc.

— Plecând din China?

— Da.

— Cât de multă cooperare? Cu vietnamezii şi cu Washingtonul? Hawkins strânse şi mai mult pleoapele.

— Multă. Să faci tot posibilul.

— Şi să ies din armată?

— N-are rost să mai rămâi. Zău, n-am dreptate?

— Fir-ar să fie!

— De acord. Dar aşa unde ajungi? Dincolo de armată e lumea largă. Bucură-te de ea.

Hawkins se întoarse la birou, înfuriat şi tăcut. Luă una dintre fotografii, ridică din umeri şi o aruncă. Vârî mâna în buzunar să-şi ia alt trabuc.

— Ce dracu', băiete, iar nu gândeşti. Oi fi tu avocat, cum spui, dar nu eşti militar. Pe câmpul de luptă, un comandant prosteşte o patrulă ostilă, nu-i dă informaţii – o doboară. Nimeni n-o să mă lase să mă bucur. Or să mă bage într-un siloz din ăla subteran de care vorbeai. Ca să mă împiedice să vorbesc.

Devereaux expiră prelung.

— E foarte posibil să pot elabora o pavăză acceptabilă pentru toate părţile. După ce îţi faci apariţia *aici*. Cu o confesiune completă, scuze publice, absolut tot.

— La naiba!

— Mongolia, domnule general...

Hawkins muşcă din trabuc; glonţul dintre dinţi, îşi zise Sam.

— Ce-i aia „pavăză”?

— După cum mă gândesc, o să concep o scrisoare către

secretarul de stat al Apărării, însoţită de o bandă magnetică imprimată cu vocea dumitale citind-o – verificată prin amprenta vocală. În scrisoare şi pe bandă, dumneata declari că, în momente de luciditate deplină, eşti conştient de boala dumitale... etcetera, etcetera.

Hawkins îl privi ţintă pe Devereaux.

— Ţi-ai ieşit din minţi!

— În Dakota există multe silozuri subterane.

— Iisuse!

— Nu-i atât de rău pe cât pare. Scrisoarea şi banda vor fi îngropate la Pentagon. Fiind folosite doar dacă faci valuri în mod public. Amândouă trebuind să-ţi fie returnate, să zicem, în cinci ani. Ce zici de asta?

Hawkins vârî mâna în buzunar, căutând o cutie de chibrituri. Aprinse un băţ şi un nor de fum înţepător îi învălui aproape toată faţa; dar în spatele lui, glasul său era limpede.

— În faţa chinezilor ălora ai dumitale nimeni nu aduce vorba despre rahatul ăla psihiatric. Să nu încerce careva să mă scoată nebun.

— Nu, ce dracu'. Nimic de genul ăsta. Doar o simplă oboseală. Devereaux începu să se plimbe prin mica încăpere, aşa cum făcuse deseori în sălile de tribunal, urzind ţesătura apărării. Ai putea vorbi şi de ceva pileală; asta stârneşte înduioşarea, chiar simpatia atunci când clientul e un tip curajos. Sam se opri, limpezindu-şi gândurile. Chinezii ar prefera o abordare ideologică; asta i-ar îmblânzi. Ai văzut lumina. Au fost generoşi cu dumneata, chiar drăguţi. Regimul popular e minunat. *Şi* tolerant. Nu înţeleseseşi asta. Îţi pare rău pentru toate vorbele alea urâte pe care le-ai tot spus de un sfert de secol încoace.

— Fir-ar să fie! Mă faci să sângerez, *băiete*! Cu o tehnică pe care Sam nu o pricepea, Hawkins îşi molfăia trabucul în vreme ce răcnea. Apoi îl scoase din gură şi coborî vocea: Ştiu, ştiu... Silozurile înseamnă Mongolia. *Iisuse*!

Devereaux îl urmărea-îndurerat. Făcu câţiva paşi spre el şi vorbi cu blândeţe:

— Ai fost strâns cu uşa, domnule general. De nişte ipocriţi virtuoşi; nimeni nu ştie asta mai bine ca mine. Ţi-am citit dosarul şi sunt de acord cu, poate, a cincizecia parte din ceea ce susţii; în multe privinţe cred că eşti o adevărată ameninţare. Dar e sigur că nu eşti un manipulator. Şi nu e de glumă cu dumneata. Îţi aminteşti ce le spuneai fetelor? Ziceai că fiecare om e propriul

său inventator. Asta îmi spune multe. Aşa că lasă-mă să te ajut. Nu sunt militar, dar sunt un avocat al naibii de bun.

Hawkins se întoarse. Stingherit, îşi zise Sam. Când vorbi, cuvintele transmiteau atâta vulnerabilitate, încât îl făcură să se înfioare:

— Nu ştiu de ce sunt atât de preocupat de ce spune lumea... sau de ce nu mă împac cu ideea unui siloz sau a Mongoliei. Ce dracu', băiete, am petrecut treizeci şi ceva de ani în armata asta; nu ştiu altceva, n-am fost pregătit pentru alt domeniu, dacă tot veni vorba. Nu mi-am petrecut timpul cu probleme tehnologice – cu excepţia câtorva mărunţişuri la serviciile secrete, treburi din astea. Nu ştiu nimic despre drăcii fanteziste cum sunt „negocierile”. Tot ce ştiu să fac e să-i scot din minţi şi să-i prind în capcană pe ăia care fură cu sacul – rapoartele alea din Indochina sunt corecte în privinţa asta: am păcălit KGB-ul, CIA, armata Vietnamului de Sud, până şi pe trădătorii din statul major de la Saigon. Dar asta-i ceva deosebit. Cred că ştiu să mă descurc cu oamenii. Însă mi s-au dat întotdeauna persoane nepotrivite, ciurucuri; dacă ar fi fost civili, n-ar fi avut voie să circule pe străzi. Am fost întotdeauna bun cu ei. Îi puteam stăpâni pe ticăloşii ăia prefăcuţi; mă puteam pune în pielea lor jegoasă ca să-i *folosesc*, să folosesc afurisitele lor de trucuri. Dar mai mult de atât nu pot face.

— Astea nu par să fie vorbele celui care a spus că fiecare om e propriul său inventator. Eşti mai priceput decât susţii.

Hawkins se întoarse cu faţa spre Sam. Vorbi lent, îngândurat:

— Rahat, băiete. Ştii ceva? Poate că singurul lucru pentru care sunt pregătit e să fiu un criminal. Şi poate că o s-o încurc, fiindcă nu-mi prea pasă de bani.

— Cauţi provocări. Aşa fac întotdeauna oamenii talentaţi. Banii sunt un produs secundar; de obicei, provocarea vine din cantitatea lor, din ce reprezintă, nu din ce poţi cumpăra cu ei.

— Aşa cred. Hawkins trase adânc aer în piept şi se întinse; se gândeşte la demisie, îşi zise Devereaux. Trecu într-o doară pe lângă Sam, murmurând primele acorduri din *Mairzy-Doats*. Din lunga lui experienţă cu clienţii, Devereaux ştia că trebuia să lase momentul să treacă, să-i permită clientului să accepte deplin hotărârea.

— Stai puţin, băiete. *Stai* puţin... Hawkins îşi scoase trabucul din gură şi-l privi pe Sam în ochi. Toată lumea vrea să cooperez. Chinezii, idioţii ăia de la Washington... probabil că şi o duzină de

companii petroliere. Adică nu doar că *vor*, chiar au nevoie de colaborarea mea. Până într-atât încât or să falsifice dosare, or să elaboreze un caz... Totul a scăpat de sub *control*...

— Ei, stai puţin. Noi ne confruntăm cu...

— Nu, *tu* stai puţin, băiete! N-am de gând să-ţi fac zile fripte. Am să fac cu tine un târg mai bun decât credeai că e posibil. Hawkins îşi îndesă trabucul între dinţi, cu ochii strălucind şi vorbi îngândurat, dar puternic: O să fac exact... să spun exact ceea ce voi, ticăloşilor, vreţi să spun şi să fac. Cuvânt cu cuvânt, gest cu gest. O să pup toate bucile din Piaţa Son Tai, dacă vrei. Dar eu vreau două lucruri. Plecarea din China şi rămânerea în armată astea merg împreună. Şi încă ceva: să studiez trei zile dosarele serviciilor secrete ale armatei, la Washington. Doar *eu*, nimeni altcineva. Ce dracu', doar eu am scris chestiile alea! O ultimă privire asupra contribuţiilor mele, cu câţi paznici vrei la uşă. O să fac evaluările şi adăugirile finale. E procedura standard pentru ofiţerii de informaţii eliberaţi din funcţie. Ce zici de asta?

Sam ezită.

— Nu ştiu. Materialele alea sunt secrete...

— Nu şi pentru ofiţerul care le-a întocmit! Operaţiuni Clandestine, Ordinul Şapte-Şapte Cinci din Statutul Amendamentelor. De fapt, ofiţerul e chiar *obligat* să facă evaluările finale.

— Eşti *sigur*?

— Niciodată n-am fost mai sigur, băiete.

— Păi, dacă asta-i procedura...

— Ţi-am spus şi numărul ordinului! E Biblia militarilor, băiete!

— Atunci nu văd nici un obstacol...

— Vreau asta în scris. În schimbul scrisorii şi benzii magnetice care adevereşte că sunt atât de extenuat, încât mănânc rahat de şopârlă. *Eu* o să dau ultimatumul: Washingtonul îmi transmite un ordin scris să mă supun Ordinului Şapte-Şapte Cinci la întoarcerea mea în State sau aleg toate silozurile din Mongolia! Mai am încă mulţi susţinători acasă. Or fi ei puţin scrântiţi, dar sunt şi-al naibii de gălăgioşi.

MacKenzie Hawkins chicoti; trabucul lui arăta ca miezul sfârtecat al unui fruct. Fu rândul lui Sam să mijească ochii.

— La ce te gândeşti?

— Nu la prea multe lucruri, băiete. Tocmai mi-ai amintit de ceva. Fiecare *este* propriul său inventator. Suma părţilor sale. S-ar putea *să fie* o lume cu adevărat largă afară. Şi una sau două

provocări.

Partea a II-a

7

Procesul de la Tribunalul Poporului se desfăşură în chip strălucit pentru toţi cei implicaţi. MacKenzie Hawkins era însăşi imaginea ostilităţii convertite în căinţă; un brav motănel, jucându-şi perfect rolul! Când sosi la Baza Aeriană Travis, în California, coborî din avion cu o expresie stoică întipărită pe chip şi vorbi limpede în faţa camerelor de televiziune, a mulţimii de ziarişti şi a extremiştilor zănatici; îi fermecase pe reprezentanţii presei şi-i făcuse să sară în sus pe superpatrioţii gălăgioşi.

Afirmă cu modestie că venea un moment când bătrânii militari – chiar şi cei mai tineri dintre ei – trebuia să se dea la o parte cu eleganţă; acum erau alte vremuri, alte valori. Ceea ce cu un deceniu în urmă însemna perfidie era, poate, astăzi o direcţie adecvată de acţiune. Militarul, spiritul militar nu era echipat – nici nu trebuia antrenat – pentru marile dispute internaţionale. Era suficient ca militarul, un simplu războinic în trupele ţării sale – *sic*... *ibid*... i*n gloria transit*... MacKenzie Hawkins – să adere la adevărurile eterne aşa cum le înţelegea el.

Totul era foarte reconfortant.

Totul era foarte sincer.

Totul era o tâmpenie.

Iar Mac Hawkins era superb.

S-a remarcat faptul că omul din Biroul Oval urmărise transmisia televizată cufundat într-un fotoliu, ţinându-l protector în poală pe Python, câinele său de şaptezeci de kilograme. Râdea, lovea blana lui Python, bătea din picioare, chicotea şi se distra de minune. Familia lui intrase ţopăind în încăpere, râsese, aplaudase, chicotise şi bătuse din picioare, exact ca tati. Nu ştiau prea bine de ce era tati aşa de fericit, dar era cea mai grozavă distracţie de când tati îl împuşcase în burtă pe îngrozitorul cocker spaniol.

Sam Devereaux urmărise cu sceptică admiraţie transformarea lui MacKenzie Hawkins dintr-un urs furios într-un blând oposum.

Şoimul era asemenea unui director de şcoală sentimental şi burtos, dar ceea ce lipsea în mod evident era motivaţia. Nu că Sam n-ar fi luat în calcul spectrul închisorii – în Mongolia *sau* la Leavenworth – însă, de vreme ce Hawkins fusese de acord cu recunoaşterea vinovăţiei, cu scuzele publice, cu *scrisoarea* şi cu fotografierea lui cu capul plecat în timpul pronunţării sentinţei de o sută de ani termen de încercare, ar fi putut să-şi reia atitudinea milităroasă şi să lase să se dezlănţuie oricâte atacuri împotriva lui. În schimb, el alesese extrema cealaltă, dorind să reducă la tăcere orice controversă. De parcă ar fi dorit cu adevărat să dispară (teribilă expresie, îşi zise Devereaux).

Fireşte, lui Sam îi trecuse prin minte că purtarea lui Hawkins avea o anume legătură cu târgul făcut cu Washingtonul în privinţa dosarelor din arhivele secrete ale armatei – aplicarea Ordinului 775 şi accesul lui MacKenzie la ele. Dacă aşa era, generalul făcea un efort inutil; trei servicii de informaţii examinaseră dosarele şi nu găsiseră nimic compromiţător pentru siguranţa naţională. În linii mari, documentele se refereau la trecute conspiraţii de la Saigon, la unele vechi operaţiuni bursiere din Europa şi la o mulţime de ipoteze, zvonuri şi afirmaţii nedovedite – absurdităţi înşelătoare.

Dacă Hawkins credea sincer că putea să câştige nişte bani compromiţători – şi ce alt motiv ar fi avut ca să insiste asupra Ordinului 775?

— Cu aceste documente depăşite, neconfirmate, nu era nici o problemă. Ţinând seama de inflaţie, de pensia redusă pe care avea să o primească şi de statutul său de paria, situaţia lui avea să fie destul de grea. Aşa că nimănui nu-i prea păsa ce făcea cu vechile lui dosare. În plus, dacă ar fi apărut încurcături, mai exista şi *scrisoarea*.

— Fir-ar să fie, mă bucur că vorbim din nou, tinere camarad. vocea lui MacKenzie se auzea tare, entuziastă la telefon, făcându-l pe Sam să depărteze brusc receptorul de ureche. Gestul fusese provocat, pe de o parte, de puterea decibelilor, iar pe de alta de o teamă sinceră de asociaţia de idei.

Devereaux se despărţise de Şoim cu mai bine de două săptămâni în urmă, în California, imediat după conferinţa de presă de la Travis. Sam se întorsese la Washington cu numai trei zile înainte de lăsarea la vatră şi se ocupase cu rezolvarea tuturor problemelor de la birou care ar fi putut – fie şi *pe departe*

– sta în calea clipei mult aşteptate.

Hawkins nu era o problemă de birou, dar până şi simpla manifestare a prezenţei sale era o potenţială ameninţare. La adresa principiilor fundamentale.

— Salut, Mac, zise Sam prudent. Renunţaseră la adresarea în termeni militari la începutul procesului de la Pekin. Eşti la Washington?

— Păi unde în altă parte, băiete? Mâine mă duc la arhivele secrete, ca să aplic Ordinul Şapte-Şapte Cinci. Nu ştiai?

— Am fost foarte ocupat. Am avut multe probleme de lichidat aici. Nimeni n-avea vreun motiv să-mi vorbească despre Şapte-Şapte Cinci.

— Eu cred că avea, răspunse Şoimul. Tu mă escortezi. Mi-am închipuit că ştii asta.

Devereaux simţi brusc un nod imens în stomac. Deschise absent sertarul biroului şi luă pastilele de Maalox în timp ce vorbi:

— *Te escortez*? De ce ai nevoie de escortă? Nu cunoşti adresa? Îţi dau eu adresa, Mac, o am chiar aici. Nu închide. *Sergent*! Adu-mi adresa de la Arhivele Militare! Mişcă-ţi *fundul*, sergent!

— Stai puţin, Sam, se auziră cuvintele liniştitoare ale lui MacKenzie Hawkins. E doar o procedură militară, atâta tot. N-are rost să te enervezi. Oricum, eu *ştiu* adresa; şi tu ar trebui s-o ştii, băiete, ăsta-i adevărul.

— Eu nu *vreau* să te escortez. Sunt o escortă *jalnică*! Ţi-am spus la revedere în California.

— Poţi să mă saluţi din nou la cină. Ce zici de asta?

Devereaux răsuflă adânc. Înghiţi medicamentul şi-i făcu semn să plece femeii-sergent care era secretara lui.

— Mac, îmi pare rău, dar *am* de rezolvat mai multe probleme. Poate pe la sfârşitul săptămânii; de fapt, oricând după ziua de poimâine. La ora şaisprezece mai exact.

— Păi, Sam, eu ziceam că trebuie să mergem la arhive mâine dimineaţă. Adică tu *trebuie* să fii acolo, fiule. Aşa e ordinul. Nu vrem s-o încurcăm pe-acolo, nu? *Iisuse*! Nu ne-ar mai lăsa pe nici unul din noi să ieşim.

— Unde vrei să cinăm? întrebă Devereaux. Făcu o grimasă. Sticla de Maalox era goală.

— Tu mă escortezi. Mi-am închipuit că ştii asta. Aşa e ordinul.

Nu vrem s-o încurcăm pe-acolo, nu?

— Nu, sigur că nu. Devereaux dădu din cap. Un cuplu din separeul alăturat îl privea cu atenţie. Rămase nemişcat şi rânji prosteşte; cei doi schimbară câteva şoapte şi se uitară în altă parte. Reacţia lor era clară: Nu se ştie niciodată cine va fi următorul condamnat.

Un bărbat înalt dădu la o parte draperia arcadei din capătul opus al încăperii. Fu rândul lui Sam să privească atent. Şi temător.

Era Şoimul. Era sigur de asta. Dar bărbatul înalt ce-şi croia politicos drum prin sala aglomerată semăna prea puţin cu acel MacKenzie Hawkins neîngrijit, molfăind un trabuc, omul care îl scrutase prin geamul unei celule din Pekin. Şi cu atât mai puţin cu acel Hawkins ce stătea tot timpul drept ca un stâlp şi care păşea de parcă ar fi mărşăluit în ritmul a o mie de cimpoieri împotriva unui vânt puternic.

Mai întâi era barba în stil Van Dyke. Se vedea că şi-o lăsase de curând; dar conturul era clar şi era extrem de bine tunsă. Ca şi părul; nu numai că-i crescuse, ci şi forma pe care i-o dăduseră nişte mâini pricepute era alta, şuviţele cărunte ondulându-se peste urechi. Foarte, foarte distins. Iar ochii – ei bine, ochii nu prea se vedeau, fiindcă erau acoperiţi de ochelari cu ramă de baga, fumurii, o nuanţă foarte deschisă, mai degrabă de universitar sau diplomat decât misterioasă.

Şi apoi era mersul. Doamne Sfinte! Rigida înfăţişare militară a lui Hawkins fusese înlocuită, incredibil, de o *graţie elegantă*, de bun-gust. Întregul lui aspect avea o anume blândeţe, un fel de plutire nepăsătoare ce se întâlnea mai curând la Palm Beach decât la Fort Benning.

— Am văzut că mă priveai, spuse Şoimul în timp ce se strecura în separeu. Nu-i rău băiete, ce zici? Nici unul dintre rahaţii ăia uscaţi nu m-a oprit. Ce spui de asta?

— Sunt uluit, răspunse Sam.

— N-ar trebui, fiule. Primul lucru pe care-l înveţi în infiltrări e adaptabilitatea. Nu doar la teren, dar şi la particularităţile obiceiurilor locale şi ale comportamentului. E o formă de război psihologic.

— Ce dracu' tot spui acolo?

— În spatele liniilor, Sam. Ăsta-i teritoriu inamic, nu ştiai?

Până când Mac Hawkins termină de mâncat cu eleganţă supa de praz şi cartofi, ajunse în centrul – în miezul – bombei care era

motivul cinei sale cu Sam. Un singur nume era capsa detonantă a acesteia.

Heseltine Brokemichael. Fost general-maior la comandamentul din Bangkok. În prezent aflat în închisoare la Washington, D.C.

— Da, Sam, bătrânul Brokey a fost cu mine în Coreea şi în zonele de est şi sud. Un ofiţer al naibii de bun; puţin cam nechibzuit, dar avea de furcă mereu cu stupidul ăla de văr al lui. Cum e prenumele ăla idiot? Ethelred? Îţi dai seama? *Doi* Brokemichael în aceeaşi afurisită de armată şi amândoi cu nume trăsnite!

— Nu-mi mai e foame, spuse calm Devereaux.

Şoimul continuă:

— Da, domnule, zău că ai trântit o grămadă de mortar pe cariera lui Brokey. N-ar mai putea obţine altă stea pe epoleţi nici dacă i-ar cumpăra pe toţi astrologii de la Pentagon. Înţelegi, ei n-au fost niciodată *siguri*; unul dintre afurisiţii de Brokemichael e un infractor, însă, desigur, nici tu n-ai dovedit asta.

— Nu m-ar fi lăsat! Şoapta lui Devereaux ajunse mai departe decât intenţionase el. Cuplul din separeul alăturat îl privi din nou. Sam rânji iarăşi. Aveam dovezile; am întocmit dosarul. Ei m-au făcut să renunţ la el!

— Iar un om cumsecade a fost doborât exact atunci când Marele Stat Major îl privea cu bunăvoinţă. Îţi spun, e păcat.

— Încetează, Mac. Pe ticălosul acela l-am...

— Pe alt ticălos, băiete. Şi chiar şi-atunci ai comis infracţiuni grave ca să obţii aşa-zisele tale dovezi.

— Mi-am asumat un risc calculat fiindcă eram al naibii de furios. Am plătit pentru asta cu doi ani din viaţă petrecuţi în uniforma aia idioată. Şi cu asta *basta*! Vreau să termin cu armata.

— Ce păcat. Adică, îmi pare rău să te aud spunând asta, fiindcă s-ar putea să trebuiască să mai petreci ceva vreme la Inspectoratul General dacă eu...

— *Stai aşa*! îl întrerupse Devereaux, cu o şoaptă aproape de răcnet. Plec din armată poimâine! Nimic, *nimic* n-o să schimbe situaţia asta!

— Sigur, sper că nu. Lasă-mă să termin. S-ar *putea* să fii nevoit să stai mai mult dacă nu reuşesc să vorbesc cu bătrânul Brokey despre ideea aia nebunească a lui. Vezi tu, de fapt nu s-a renunţat la acuzaţiile de la Bangkok împotriva ta; au fost întrucâtva suspendate din cauza situaţiei complicate de atunci şi

a pacifiştilor fanatici care ţipau împotriva armatei. Acuma, Brokey n-are nimic contra ta, Sam, dar tare ar dori să-şi clarifice statutul, poţi înţelege asta. El îşi închipuie că, dacă scoate iar la iveală acuzaţiile alea, tu ai putea cerceta dosarele ca să-l găseşti pe *adevăratul* Brokemichael – ar *trebui* s-o faci ca să nu ajungi la spart piatră – şi, astfel, Marele Stat Major i-ar zâmbi din nou binevoitor ca şi până acum. Asta n-ar dura mai mult de, să zicem, şase ori şapte luni. Cel mult un an – *poate* optsprezece luni, dacă procesul o să fie lung, dar tu ai obţine atât ceea ce vrei...

— Eu vreau *să plec*! Asta-i *tot* ce vreau! Sam răsuci atât de strâns şerveţelul, încât acesta scârţâi. *Am plătit* pentru indignarea mea morală. Asta ţine de trecut!

— Trecut pentru tine, băiete. Nu şi pentru bătrânul Brokey.

— Faptele sunt *acolo*. Mi-am cerut scuze – în scris. Poimâine, după ora şaisprezece, o să dictez o declaraţie – unei secretare în civil – în care o să rezum întreaga afacere în cuvinte de câteva silabe. *Nu* redeschid acel caz!

— O s-o faci dacă bătrânul Brokey scoate la iveală un anumit dosar din Bangkok şi emite un ordin pentru arestarea ta. El *este* general, Sam. Chiar dacă din câte ştim, s-ar putea să fi curăţat closetele ştabilor din armată.

Hawkins făcuse gura pungă, ţâţâind şi dând încet din cap; ochii mari, nevinovaţi din spatele lentilelor fumurii exprimau orice altceva în afară de inocenţă.

— În regulă, Mac. Timpul de joc a expirat. Spuneai: *dacă* nu poţi discuta cu Brokemichael despre tâmpeniile astea. *Poţi* discuta cu el?

— Fie să discut cu el, fie să-l scot din scenă pentru vreo două zile. Da, pot ori una, ori alta. După lăsarea ta la vatră, băiete, Brokey o să piardă o grămadă de timp încercând să convingă pe cineva să pornească în urmărirea ta. Documentul ăla e un fel de lege restrictivă, să ştii. Dar nu trebuie să-ţi spun *ţie* asta.

— Nu, nu trebuie. Spune-mi doar ce treabă murdară vrei să-ţi rezolv.

Şoimul îşi scoase ochelarii fumurii şi, cu eleganţă, şterse lentilele fără dioptrii de parcă ar fi lustruit un obiect de jad.

— Ei bine, de fapt, m-am gândit mult la viitorul meu imediat. Şi cred că e loc şi pentru tine, dar nu sunt sigur.

— Nici să nu fii. Săptămâna viitoare o să mă întorc la biroul meu din Boston, la Aaron Pinkus Associates, cea mai bună firmă

de avocatură din Massachusetts.

— Mă rog, ai putea să mai stai câteva săptămâni. Să zicem o lună, nu? *Iisuse*, au trecut patru ani, băiete, ce mai înseamnă încă o lună?

— Aaron Pinkus o să ajungă într-o bună zi la Curtea Supremă. Fiecare zi petrecută cu el e plină de învăţăminte şi n-am de gând să renunţ la treizeci de ani de educaţie plătită. Cum adică, crezi că e loc şi pentru mine? Ce să fac?

— S-ar putea să am nevoie de un avocat. Cred că tu eşti cel mai bun pe care l-am cunoscut vreodată.

— Probabil că sunt singurul pe care l-ai cunoscut vreodată...

— Dar ai câteva puncte slabe, tinere camarad, îl întrerupse Hawkins, punându-şi ochelarii fumurii. Regret că o spun, dar ăsta-i adevărul. Aşa că nu ştiu dacă să te angajez sau nu. Trebuie să mă mai gândesc.

— Până atunci o să-l ţii la distanţă pe Brokemichael?

— Iar tu o să te gândeşti să acţionezi ca avocatul meu? Doar vreo două săptămâni? Vezi tu, am economisit nişte bani...

— Ştiu exact câţi bani ai, interveni Devereaux înţelegător. *Trebuia* să ştiu. Vrei sugestii pentru nişte investiţii?

— Oarecum...

— Atunci o să te ajut fără rezerve. Vorbesc serios. Sam vorbea serios. După o viaţă de devotament, riscuri şi serviciu militar, Mac reuşise să adune suma de cincizeci şi ceva de mii de dolari. Fără alte bunuri. Fără case, proprietăţi sau acţiuni. Nimic altceva. Suma asta şi o pensie redusă erau toţi banii pe care-i avea pentru restul zilelor. Şi dacă nu-ţi pot da sfaturile de care cred că ai nevoie, o să găsesc pe altcineva să ţi le dea.

— Asta mă emoţionează, fiule.

Se zărea oare licărul unor lacrimi în ochii acestui aspru ofiţer de modă veche? Era greu de spus din cauza ochelarilor fumurii.

— E cel mai mic serviciu pe care ţi-l pot face. Poate să pară o dulcegărie, dar ăsta-i cel mai mic serviciu pe care orice contribuabil ţi-l poate face. Ai făcut multe pentru ţară şi-ai fost terminat de nişte ipocriţi. Ştiu asta.

— Păi, băiete, zise Hawkins, trăgând adânc aer în piept, eroic, fiecare face pe lumea asta ce are de făcut. La un moment dat... *Oof*! Costumul ăsta de poponar e mai strâmt decât o uniformă de gală. Şoimul scoase din buzunarul de la piept o revistă veche, împăturită. Paginile aveau colţurile îndoite şi erau marcate cu creion roşu.

— Ce-i asta? întrebă Devereaux.

— A, nişte propagandă a comuniştilor chinezi pe care gălbejiţii au lăsat-o în celula mea. Tâmpeniile comuniste clasice, într-o engleză de baltă şi-aşa mai departe. Aici e un articol care pretinde că prezintă nedreptăţile răspândite în instituţiile religioase. Acest papă catolic are un văr – cam aşa cum sunt verii Brokemichael, numai că nu au acelaşi nume – cu care seamănă. De fapt, sunt identici, numai că vărul papei şi-a lăsat barbă ca să ascundă asemănarea.

— Nu-nţeleg. Unde-i nedreptatea?

— Vărul ăsta e un cântăreţ neînsemnat într-o mică trupă de operă, dar nu prea are de lucru. Chinezii scot în evidenţă treaba asta. Vărul cântă din toată inima ca să culturalizeze poporul şi mai că moare de foame, în vreme ce papa bagă-n el ca un macaronar nesătul şi fură de la săraci.

— Te-a interesat aşa de mult încât l-ai marcat cu roşu?

— Nu, băiete, ce dracu'. Am selectat doar inadvertenţele ca să le arăt unui preot care e prieten cu mine. Poate o să te surprindă, însă am studiat puţin nişte lucruri la care nu mă gândisem înainte. Dumnezeu, biserica şi treburi din astea... Acum să nu râzi.

Devereaux zâmbi amabil.

— N-aş râde niciodată de aşa ceva. Nu cred că e ceva de râs. Convingerile religioase ale cuiva nu sunt doar un drept constituţional, ci şi, deseori, un real sprijin.

— Asta-i o exprimare grozavă. Cu adevărat profundă, Sam. Apropo, încă ceva despre afacerea asta cu Brokemichael. Ne vedem mâine dimineaţă la arhive. Ţine-ţi gura aia afurisită şi fă cum îţi spun.

Când Sam opri maşina la marginea trotuarului din faţa hotelului, Hawkins îl aştepta sub copertină, ţinând în mână ceva ce părea o servietă foarte scumpă. Cu cealaltă mână deschise portiera maşinii şi se strecură înăuntru. Pe chip avea un rânjet larg.

— *Fir-ar să fie*! Ce dimineaţă frumoasă!

Nu era aşa. Aerul era umed şi rece, iar cerul promitea o ploaie torenţială.

— Barometrul tău e cam defect.

— Prostii! Ziua, ca şi vârsta, depinde de felul cum te simţi, băiete. Şi eu mă simt grozav!

Hawkins netezi reverele hainei de tweed, îşi potrivi cravata din lână de un roşu închis peste cămaşa în dungi, modernă şi îşi trecu delicat degetele peste părul de deasupra urechilor.

— Mă bucur că eşti atât de bine dispus, zise Sam, pornind maşina şi intrând în fluxul traficului. Nu vreau să te indispun, dar nu poţi să iei servieta cu tine. Nu poţi scoate nici un document. Nici-o hârtie nu iese din arhivele secrete.

Hawkins râse. Scoase un trabuc din buzunarul cămăşii.

— A, nu-ţi bate capul tău de avocat cu amănunte, spuse el, tăind capătul trabucului cu un cleştişor din argint masiv. Am avut eu grijă de toate.

— Nu ai de ce să ai grijă! Răspund de tine şi am douăzeci şi patru de ore în care trebuie să rămân cu conştiinţa curată. Devereaux îşi descărcă mânia pe claxon; multe maşini din jur răspunseră la fel.

— *Iisuse*, eşti într-o pasă proastă. Stai cu ochii pe terenul înălţat, nu te mai ocupa de flancuri.

— Ce *naiba*, nimeni nu mai vorbeşte engleza? Care dracu' de flancuri? Ce înseamnă asta?

— Înseamnă ce spuneam aseară. MacKenzie vorbea aprinzându-şi trabucul. Fă cum îţi spun şi nu face valuri. Apropo, ai vrea să ştii numele tipului care răspunde de arhivele secrete? Mă rog, n-ai de ce să ştii, dar e un tip dat dracului, un adevărat geniu. Cu câţiva ani în urmă nu ştiam ce serviciu fac armatei când l-am scos dintr-un lagăr de prizonieri, la vest de Hanoi. A absolvit şi West Point. Îţi dai seama? Clasa patruzeci şi şapte. Ca şi mine. A naibii treabă! Coincidenţele din lumea asta...

— *Nu*!... Nu, Mac! *Nu*! Nu, nu, *nu*! Nu poţi! N-am să te las! Sam atacă din nou claxonul. Lovind cu răutate în el. Spre o bătrână invalidă care traversa cu greu intersecţia. Biata femeie îşi vârî şi mai mult capul între umerii ce tremurau.

— Ordinul Şapte-Şapte Cinci spune clar că o escortă legală e doar atât. O escortă. Nu un observator. El îl ia pe ofiţerul de la operaţiuni clandestine la şi de la locul examinării, dar n-are acces în încăpere. Bănuiesc că există mulţi avocaţi necinstiţi, Sam. MacKenzie trase adânc în piept fumul trabucului.

— Există *alt* lucru care nu e permis în încăperea aia, ticălosule! Devereaux bătu încă o dată cu palma pe marginea claxonului. Bătrâna doamnă infirmă se agita acum în mijlocul străzii.

— Adică o *servietă*!

— E permisă dacă ofiţerul îşi aduce ultimele contribuţii. *Nimeni* nu le poate vedea în afară de arhivarul-şef. Sunt materiale secrete.

— *Acolo* nu e nimic! ţipă Sam, arătând spre servietă.

— De unde ştii? E încuiată.

De la intrarea în clădirea serviciului de informaţii al armatei, Hawkins fu escortat în linişte, cu profesionalism, până la camera aleasă pentru aplicarea Ordinului 775, de către doi poliţişti militari care îl flancau. Sam asigura spatele. Lui Devereaux i se păru un exerciţiu la fel de ceremonios ca şi o execuţie, numai că Mac nu era legat şi mergea uşor gârbovit în costumul lui elegant de tweed, deloc rigid. Darde cum toţi cei patru intrară în încăpere, Hawkins îşi îndreptă spatele şi înlocui tonul civil, blând cu strigătele aspre ale unui general cu trăsături dure. Le ordonă poliţiştilor militari să-l ducă pe Sam în camera alăturată şi să-şi convoace superiorul. Cei doi căpitani salutară, îl luară pe Devereaux de coate şi-l duseră în cealaltă încăpere, trântiră uşa şi o încuiară, verificară coridorul şi ieşiră în pas de gâscă pe hol. Încuiară şi uşa aceea.

Sam avea o vagă senzaţie de *deja vu*; apoi îşi aminti. Cu câteva săptămâni în urmă urmărise la televizor, seara, un film. *Şapte zile din luna mai*. Se duse către singura fereastră din cameră şi privi afară. Şi în jos. Printre gratii. Până în stradă erau patru etaje, îşi zise că serviciul de informaţii al armatei nu-şi asuma riscuri cu escortele legale de la biroul inspectorului general.

Din camera alăturată se auziră voci. Şi râsete de bărbaţi, însoţite de vorbe porcoase. Vechi tovarăşi de arme, amintindu-şi de frumoasele timpuri de altădată, când toţi aveau fundul ciuruit de gloanţe, cu excepţia generalilor. Sam se aşeză pe un scaun şi luă un exemplar ponosit, cu colţurile îndoite din broşura *Cum să combatem bolile venerice în serviciul de informaţii* şi începu să citească.

Lectura – care era chiar fascinantă – fu întreruptă brusc de repetarea continuă a altui sunet venit din camera de lucru.

Trrramp-ciamp. *Trrramp-ciamp*. *Trrramp-ciamp*.

Devereaux înghiţi în sec de câteva ori, blestemându-se că-şi uitase tabletele contra acidităţii în maşină. Zgomotul pe care îl auzea nu putea fi confundat cu nici un altul din cele pe care le cunoştea, oricât s-ar fi străduit. Era produs de un copiator Xerox.

De ce s-ar afla un copiator într-o cameră destinată doar prelucrării vizuale a dosarelor secrete?

Pe de altă parte, de ce nu s-ar afla?

Prima întrebare era infinit mai logică. Un copiator Xerox contrazicea – în spirit şi în literă – scopul Ordinului 775.

Sam îşi reluă lectura, nereuşind să se concentreze nici măcar asupra fotografiilor.

După o oră şi douăzeci de minute, zgomotul încetă. Câteva minute mai târziu se auzi un trosnet metalic şi uşa de la camera de lucru se deschise. MacKenzie ieşi, ducând servieta lui scumpă, acum burduşită şi legată cu două benzi lucioase de oţel, cu un lanţ de treizeci de centimetri atârnând de bara transversală.

— Ce dracu-i aia? întrebă Devereaux de pe scaun, cu teamă şi deloc binevoitor.

— Nimic, răspunse Şoimul nepăsător. Doar nişte dosare de transfer de la Comandamentul Flotei Pacificului.

— Şi asta ce dracu' înseamnă?

— *Maior*, continuă MacKenzie, ridicând vocea şi luând brusc poziţia de drepţi... îl prezint pe generalul de brigadă Beryzfickoosh! *Aten*... *ţiune*!

Devereaux sări de pe scaun şi ridică mâna în semn de salut, în vreme ce un ofiţer cu pieptul lat, cu douăsprezece rânduri de barete ale unor decoraţii, cu o clapetă pe ochi şi – Sam putea să jure – cu o perucă îngrozitoare pe cap intră iute în cameră. Salută la rândul său cu un gest ostentativ; apoi întinse o mână masivă, musculoasă.

— Am auzit că te pregăteşti să-ţi închei stagiul militar, maior, zise generalul cu glas aspru.

— Da, domnule, răspunse Devereaux, strângând mâna întinsă.

În momentul acela, Hawkins înfăşură lanţul servietei pe încheietura lui Sam, trecu urechea lacătului cu cifru triplu prin două zale şi răcni:

— Primul transfer încheiat, domnule general!

— *Se confirmă*, domnule! strigă şi generalul, ţinând încă mâna lui Devereaux într-o strânsoare de fier, fixându-l pe Sam cu unicul său ochi. Dosarele Comandamentului Flotei Pacificului se află acum în custodia dumitale, maior! Pregăteşte-te pentru al doilea transfer!

— Pentru ce, domnule general?

— Ia zi! Generalul lăsă mâna lui Sam. Nu cumva eşti puţoiul ăla de avocat care l-a terminat pe bătrânul Brokey

Brokemichael?

Stomacul lui Devereaux fu cuprins brusc de dureri, pe frunte îi apărură imediat broboane de sudoare, în vreme ce servieta grea îl trăgea spre podea.

— Există două versiuni ale acelei afaceri, domnule.

— Al naibii de corect! strigă generalul. A lui Brokey şi-a unei jigodii de necombatant care *ar trebui* să fie pe un morman de pietre la puşcărie!

— Staţi puţin, domnule general...

— *Ce-i*, soldat? Eşti *insubordonat*?

— Nu, domnule. Deloc, domnule. Aş vrea doar să arăt...

— Să *arăţi*? Arată-ţi fundul în direcţia uşii ăleia şi asigură transferul dosarelor, ori o să te arăt eu direct Curţii Marţiale! Pentru insubordonare şi incompetenţă!

— Da, domnule! Imediat, domnule! Sam încercă să salute, dar lanţul şi servieta erau prea grele, aşa că făcu rapid stânga-mprejur şi porni spre uşa deschisă în mod miraculos de către cei doi căpitani din poliţia militară.

Formalităţile de la biroul de primire fură încheiate repede. Cele două benzi de oţel ce asigurau servieta erau un fel de simbol al autorităţii. Devereaux semnă în registrul de control, iar o minusculă cameră silenţioasă îl fotografie.

Pe stradă, Sam se întoarse către Şoim:

— Tipul ăla-i nebun! Dacă mai stăteam zece secunde, m-ar fi aruncat într-o celulă! Pentru *ce*?

— Bătrânul Brokey are mulţi prieteni, zise MacKenzie. Lasă, o să conduc eu.

— Mulţumesc. Devereaux vârî cu greu mâna în buzunar şi-i dădu cheile lui Hawkins cu mâna tremurândă. Ajunseră în parcare şi se suiră în maşină.

Cincisprezece minute mai târziu, în mijlocul traficului aglomerat din Washington, Sam începu să se calmeze. Teama de-a se fi confruntat cu un general trăsnit şi apoplectic, care i-ar fi putut zădărnici lăsarea la vatră se domolea treptat. Dar preocuparea aceea era implacabil înlocuită de o altă temere, foarte sinceră. În parte provocată de tăcerea Şoimului.

— Mac, acum, că grămada asta de dosare e în custodia mea, ce dracu' trebuie să fac cu ele? Unde are loc al doilea transfer?

— Nu ştii?

— Sigur că nu.

— Generalul crede că ştii.

— Ei bine, *nu ştiu*!

— Vrei să te întorci şi să-l întrebi, Sam? Eu, unul, nu-ţi recomand aşa ceva. Ştiind ce sentimente are faţă de tine. *Iisuse*! Ar putea scoate la iveală tot felul de violări foarte grave ale legii. Iar ţie tocmai ţi-au făcut o poză. Un lucru conduce întotdeauna la altul, înţelegi ce vreau să spun? E ca principiul dominoului. Procesul tău ar putea dura un an sau doi.

— *Ce dracu e în servietă*, *Hawkins*? Nu mă prosti! Ce e *acolo*?

— Scuze, Sam. Mă tem că nu pot discuta despre asta. Înţelege, băiete. E secret.

Sam şedea pe marginea canapelei, cu braţul întins pe măsuţa pentru cafea. MacKenzie tăia lanţul cu un bomfaier.

— După ce scot afurisitul ăla de lanţ, ne putem ocupa de lacăt, spuse Mac încurajator. Ar fi mai uşor cu o mică lampă de sudură.

— Nu pe arterele *mele*, ticălosule! Şi-ţi mulţumesc că nu mi-ai spus că nu cunoşti cifrul.

— Hai, nu-ţi face probleme, o să-l scot în zece sau cincisprezece minute. Oţelul e ceva mai dur decât mi-am imaginat.

După o oră şi paisprezece minute, ultimele zale fuseseră tăiate, lăsând în jurul încheieturii lui Devereaux un lanţ ce atârna şi un lacăt cu cifru triplu.

— Trebuie să iau legătura cu biroul meu, zise Sam. Aşteaptă să mă prezint acolo.

— Nu, nu te aşteaptă. Eşti cu mine. Supraveghezi aplicarea Ordinului Şapte-Şapte Cinci. Aşa prevede înţelegerea. Minimum o zi, maximum trei.

— Dar noi nu suntem acolo.

— Ne-am dus la masă... MacKenzie îşi drese glasul.

— Ar trebui totuşi să telefonez...

— *Fir-ar să fie*, n-ai *deloc* încredere în mine! De ce dracu’ crezi c-am aşteptat până azi-dimineaţă ca să mă duc la arhive? Mai ai doar o zi, iar eu dau socoteală pentru timpul tău. Nu poţi avea necazuri dacă nu eşti *acolo*.

— Sigur că nu. N-am necazuri – doar un pluton de execuţie.

— Prostii. Hawkins se ridică de pe podea şi luă cu el până la birou servieta dezlegată. Cu mine eşti în siguranţă. Ştiu eu cum se procedează la Inspectoratul General. Crezi că ţi-ai terminat toate treburile şi apare câte un rahat uscat în paşi de dans şi-ţi spune că nu pleci nicăieri până nu e gata cine ştie ce rezumat.

Devereaux îl privi cu atenţie pe general, care rupea acum benzile metalice şi deschidea costisitoarea servietă. Exista o anume logică în nebunia lui Mac. *Exista* cu siguranţă vreun dosar dificil cu care un superior derutat nu voia să rămână pe cap. Se putea rătăci vreo însemnare – sau să nu fie citită. O confruntare, chiar şi o discuţie între ofiţerii jurişti trebuia luată în calcul. Hawkins avea desigur dreptate: Sam era în siguranţă departe de biroul lui.

MacKenzie scoase câteva sute de pagini xeroxate şi le puse pe birou, lângă servietă. Devereaux arătă spre ele şi spuse prudent:

— Astea sunt toate dosarele *tale*?

— Păi, nu tocmai. Multe sunt dosare deschise care n-au fost rezolvate.

Sam deveni brusc mai neliniştit decât fusese în ultimele trei ore.

— Stai puţin. La arhivele secrete spuneai că sunt doar materiale neprelucrate despre oameni pe care i-ai cercetat tu.

— Sau despre oameni pe care i-au cercetat *alţi* oameni. Am adăugat asta, fiule, zău. Numai că erai aşa de supărat că nu m-ai auzit.

— O, Doamne! Ai scos dosare neprelucrate despre subiecţi de care nu te-ai ocupat *tu*?

— Nu, Sam, răspunse Şoimul în timp ce aranja nişte pagini. *Tu* ai făcut asta. E consemnat la biroul de primire. Cu semnătura ta.

Devereaux se prăbuşi pe spătarul canapelei.

— Ticălos făţarnic.

— Cam aşa ceva, aprobă Hawkins trist. A fost o perioadă, pe câmpul de luptă – acţionând mult în spatele liniilor, desigur – când mă întrebam cum de ajungeam să fac lucrurile pe care le făceam. Şi răspunsul era mereu acelaşi. Am fost antrenat să supravieţuiesc, băiete. Şi supravieţuiesc. Şoimul aranjase patru teancuri de pagini xeroxate în stânga servietei, pe birou. Îşi trecu degetele peste ele de parcă ar fi cântat la pian, apoi se uită la Sam gânditor. Cred că o să te descurci foarte bine. O să accepţi funcţia temporară de avocat al meu, nu-i aşa? Nu pentru mult timp.

— Şi e o treabă puţin mai complicată decât nişte investiţii, nu-i aşa? Devereaux rămăsese ţintuit de spătarul canapelei.

— Doar un pic, bănuiesc.

— Iar dacă refuz, nici măcar nu mai trebuie să-mi fac griji în legătură cu Brokemichael. El e neînsemnat. Acum e o mică

problemă privind scoaterea unor dosare secrete din arhivele militare. Nu există prescripţie pentru această mică ştrengărie.

— Să nu-ţi imaginezi că există.

— Ce vrei să fac?

— Să întocmeşti nişte contracte. Cred că e o treabă foarte simplă. Formez o companie. S-ar putea numi o corporaţie.

Sam trase adânc aer în piept.

— Asta chiar că ar fi amuzant dacă n-ar fi jalnic. Fără a ţine seama de scopuri şi intenţii, mai e o chestiune, nu tocmai minoră, care e capitalizarea solicitată atunci când formezi o corporaţie. Eu ştiu câţi bani ai. Detest să te dezamăgesc, dar nu deţii atâtea bunuri cât să formezi o corporaţie.

— Lipsa de încredere, asta-i problema ta. Sper să te schimbi.

— Şi ce înseamnă remarca asta enigmatică?

— Înseamnă că am bunurile solicitate până la ultimul dolar, asta înseamnă. Hawkins îşi desfăcu degetele şi le apăsă pe paginile xeroxate. De parcă ar fi găsit comoara pierdută.

— Ce bunuri?

— Patruzeci de milioane de dolari.

— *Cum*?! Neîncrederea uimită îl făcu pe Sam să sară de pe canapea. Lanţul ce-i atârna de încheietură se balansă brusc şi ultimele zale îl plesniră peste ochi, făcându-l să urle de durere.

Ochiul stâng.

Camera începu să se învârtă cu el.

8

Devereaux desfăcu plicul de îndată ce închise uşa apartamentului de la hotel. Scoase bucata dreptunghiulară de hârtie groasă şi o privi cu atenţie.

Era un cec emis pe numele său. O sumă de zece mii de dolari. Era absurd.

Totul era absurd; nimic nu mai avea sens.

Exact cu o săptămână în urmă devenise din nou civil. Nu existase nici un obstacol în calea lăsării lui la vatră; nu se manifestase nici un Brokemichael şi nici nu apăruseră la birou probleme de ultim moment, fiindcă nu ajunsese acolo decât cu o oră înaintea despărţirii lui oficiale de armată. Iar atunci când sosise, nu avea doar o vânătaie la ochiul stâng, ci şi un pansament gros în jurul încheieturii de la mâna dreaptă. Din cauza arsurilor.

Îşi părăsise apartamentul, îşi trimisese lucrurile la Boston, dar nu se dusese după ele, deoarece un ticălos făţarnic pe nume MacKenzie Hawkins declarase că avea nevoie de „avocatul lui” la New York. Aşa că Sam avea acum un apartament cu două camere la hotelul Drake de pe Park Avenue, rezervat şi plătit.

Apartamentul era închiriat pentru o lună; Hawkins considerase că era o perioadă suficientă de timp.

Pentru ce? Hawkins nu era încă pregătit „să se pronunţe”. Totuşi, Sam nu trebuia să-şi facă griji: totul era trecut „în contul de cheltuieli”.

Al cui cont de cheltuieli?

Al corporaţiei.

Care corporaţie?

Cea pe care Sam avea s-o înfiinţeze curând.

Absurd!

Iluzii în valoare de patruzeci de milioane de dolari care impuneau de urgenţă o lobotomie frontală.

Şi acum apăruse un cec de zece mii de dolari. Gratuit, în valoare netă şi fără solicitarea vreunei chitanţe.

Era ridicol! Hawkins nu-şi putea permite aşa ceva. În plus, mersese prea departe. Oamenii nu trimiteau altor oameni (mai ales avocaţi) zece mii de dolari fără nici o explicaţie. Pur şi simplu nu era sănătos.

Sam se duse la telefon, verifică lista derutantă de numere aflată pe hârtia de sub aparat şi-l sună pe MacKenzie.

— Fir-ar să fie, băiete! Nu aşa trebuie să te porţi! Adică ai putea spune măcar „mulţumesc”.

— Pentru ce dracu’? Complicitate la furt? De unde-ai luat zece mii de dolari?

— Chiar de la bancă.

— Din economiile tale?

— Corect. N-am furat decât de la mine.

— Dar de ce?

La Washington urmă o scurtă pauză.

— Tu ai folosit cuvântul, fiule. Mi se pare că i-ai zis „un avans”.

Urmă altă pauză. La New York.

— Cred că am spus că sunt singurul avocat pe care-l cunosc care a obţinut un avans pe baza unui soi de şantaj care m-ar putea duce în faţa unui pluton de execuţie.

— Asta ai spus. Iar eu am vrut să-ţi corectez impresia asta. Vreau să ştii că eu îţi preţuiesc serviciile. Este sigur că n-aş vrea să crezi că nu te apreciez.

— Încetează! Nu-ţi poţi permite asta, iar eu n-am făcut nimic.

— Păi, băiete, cred că eu mă aflu într-o poziţie mai bună ca să apreciez ce-mi pot permite. Şi tu *ai făcut* ceva. M-ai scos din China cu vreo patru mii şi ceva de ani înainte de a fi eliberat condiţionat din închisoare.

— Asta-i altceva. Adică...

— Iar mâine o să fie prima ta zi de lucru, îl întrerupse Şoimul. Nu mare lucru, doar un început.

La New York urmă acum o pauză lungă.

— Înainte de-a mai spune ceva, trebuie să înţelegi că, în calitate de membru al baroului, mă supun unui număr de reguli foarte stricte. N-o să fac nimic care să-mi pericliteze statutul de avocat.

Hawkins răspunse imediat, cu voce tare:

— Sper că nu! Ce naiba, băiete, n-am nevoie de avocaţi necinstiţi în corporaţia *mea*. N-ar fi bine pentru antetul firmei...

— *Mac*! răcni Devereaux exasperat. Ai tipărit hârtii cu antetul firmei?

— Nu. Spuneam într-o doară. Dar e o idee grozavă.

Sam se strădui din răsputeri să se stăpânească.

— Te rog. *Te rog*. În Boston există o firmă de avocatură şi un om foarte amabil, care va ajunge într-o bună zi la Curtea

Supremă şi care aşteaptă să mă întorc peste două săptămâni. N-ar fi încântat dacă ar şti că am fost angajat de... altcineva în timpul absenţei mele. Iar tu spuneai că munca mea pentru tine se va încheia în trei sau patru săptămâni. Deci, fără hârtii cu antet.

— În regulă, admise Hawkins trist.

— Ce e de lucru pentru mâine? O să-mi opresc onorariul zilnic din cele zece mii şi-o să-ţi înapoiez restul la sfârşitul lunii. De la Boston.

— A, nu-ţi face griji despre asta.

— Îmi *fac* griji. Trebuie să-ţi mai spun că nu sunt autorizat să practic avocatura în statul New York. Aş putea fi nevoit să plătesc taxe de avocat extern; depinde de ce vrei să fac. Presupun că e vorba despre întocmirea documentaţiei pentru corporaţia ta. Devereaux aprinse o ţigară. Fu bucuros să constate că mâinile nu-i tremurau.

— Nu încă. O să ajungem şi la asta în câteva zile. Mâine aş vrea să verifici un om pe nume Dellacroce. Locuieşte în Scarsdale. Are mai multe companii la New York.

— Cum adică, „să verific”?

— Păi, am înţeles că are probleme în afaceri. Aş vrea să ştiu cât de serioase sunt. Sau au fost! Să aflu care e nivelul lui actual de prosperitate.

— Prosperitate?

— Mda. Adică dacă e liber şi nu la închisoare ori altceva de genul ăsta.

Devereaux făcu o pauză, apoi vorbi calm, de parcă i-ar fi explicat unui copil:

— Eu sunt avocat, nu detectiv particular. Avocaţii fac doar ce se spune la televizor că fac.

MacKenzie Hawkins răspunse iarăşi grăbit:

— Nu pot să cred asta. Dacă cineva vrea să devină acţionar la o corporaţie, avocatul companiei trebuie să afle dacă tipul e onest, nu-i aşa?

— Mă rog, presupun că asta depinde de gradul de participare.

— E considerabil.

— Vrei să spui că acest Angelo Dellacroce şi-a manifestat interesul?

— Într-un fel, da. Dar nu vreau să creadă că eu am fost necivilizat şi-am făcut cercetări, dacă înţelegi ce vreau să zic.

Devereaux observă că mâna începuse să-i tremure uşor. Era

un semn rău; nu chiar ca o durere de stomac, totuşi, ceva rău.

— Am din nou senzaţia aia ciudată. Nu-mi spui lucruri pe care ar trebui să mi le spui.

— Toate la timpul potrivit. Poţi să faci ceea ce-ţi cer?

— Mă rog, există o firmă aici, în oraş, pe care biroul meu obişnuieşte... în fine, obişnuia s-o consulte. Poate că şi acum o face. E posibil să ne poată ajuta.

— Bine. Du-te şi vorbeşte cu ei. Dar nu uita, Sam, noi doi avem o relaţie avocat-client. E ca şi cu un doctor, un preot sau o târfă de lux: numele meu nu trebuie menţionat.

— Cu excepţia ultimei referinţe, se poate rezolva, spuse Devereaux.

La naiba. Îi chiorăia stomacul. Închise telefonul.

— *Angelo Dellacroce*! Jesse Barton, principalul acţionar şi fiul fondatorului firmei Barton, Barton şi Whistlewhite, râse. Sam, ai fost plecat prea multă vreme!

— E *aşa* de rău?

— Hai să-i zicem aşa. Dacă prietenul nostru comun din Boston şi patronul tău de demult – presupun că e şi acum patronul tău – Aaron Pinkus s-ar gândi că tu analizezi serios posibilitatea de a face vreo afacere cu Dellacroce, ar suna-o pe mama ta.

— E aşa de rău?

— Nu glumesc. Aaron ţi-ar pune la îndoială sănătatea mintală şi ar scoate numele tău de pe uşa biroului cu mâna lui. Barton se aplecă spre el. Dellacroce face parte din Cosa Nostra şi are capital de la Mafie. E atât de important în organizaţiile filantropice ale crimei organizate, încât cardinalul îl invită în fiecare an la dineul lui Alfred E. Smith. Şi, fireşte, e intangibil. Pur şi simplu îi scoate din minţi pe judecători şi procurori. Nu pot pune mâna pe el, dar nu fiindcă n-ar încerca s-o facă.

— Atunci, Aaron nu trebuie să afle de nevinovata mea anchetă, răspunse Sam încrezător.

— În ce mă priveşte, imprudenţa ta e în siguranţă. Apropo, e chiar o imprudenţă? Partenerul ăsta al tău e chiar aşa de naiv?

Stomacul lui Sam începu să răspundă în locul lui. Vorbi repede, ca să acopere zgomotul.

— După părerea mea, da. Îmi plătesc o datorie, Jesse. Clientul meu m-a scos dintr-un necaz în Indochina.

— Înţeleg.

— Aşadar, pentru mine e important, continuă Sam. Şi, după

cum spui, e naiv. În legătură cu acest Dellacroce.

— N-o lua de bună, zise Barton, întinzând mâna după telefon. Domnişoară Dempsey, te rog fă-mi legătura cu Phil Jensen, în oraş. Jesse îndepărtă receptorul. Jensen e adjunct la biroul procurorului. La districtul federal, nu la cel municipal. Dellacroce e un obiectiv al lor de când a ajuns Phil acolo; asta înseamnă cu aproape trei ani în urmă. Jensen a renunţat la cel puţin şaizeci de mii de dolari pe an ca să-i prindă pe oamenii răi.

— E vrednic de laudă.

— Aiurea. Vrea să ajungă senator sau mai sus. Acolo sunt banii adevăraţi... Telefonul sună şi Barton ridică receptorul. Mulţumesc. Alo, Phil? Sunt Jesse. Phil, a venit la mine un vechi prieten; a fost plecat vreo câţiva ani. Mă întreba despre Angelo Dellacroce...

Explozia de la celălalt capăt al firului reverberă în întregul birou.

— Nu, ce naiba, nu e combinat cu el. Crezi că-s nebun?... Ţi-am spus că a fost plecat; în străinătate, de fapt. Jesse ascultă o clipă, apoi se uită la Sam. Ai fost în nordul Italiei?... Unde, Phil?... Pe lângă Milano?

Devereaux dădu din cap. Barton continuă, cu o ureche la receptor, vorbind către Sam:

— Sau la Marsilia?... Sau Ankara?... Ori la Rashid?

Devereaux continua să dea din cap.

— La *Alger*?... Ai fost la Alger?... Nu, Phil, eşti departe. Asta-i o treabă foarte simplă. Nu te-aş fi sunat altfel, nu crezi... Doar nişte investiţii, foarte legale... Da, ştiu, Phil... Phil spune că ticăloşii ăştia or să pună curând mâna pe Disneyland... Haide, Phil, nu-i corect; pur şi simplu o să-l lase în plata Domnului. Voiam doar să confirm statutul lui Dellacroce... în regulă. Foarte bine. M-am prins. Mulţumesc.

Barton puse receptorul în furcă şi se lăsă pe spătarul fotoliului.

— Ţi-am spus eu.

— Am atins un punct sensibil.

— Cel mai sensibil. Nu numai că Dellacroce a scăpat de o inculpare sigură săptămâna trecută, dar, din cauza absenţei unui mare juriu, biroul procurorului a trebuit să transmită scuze publice. Ce zici de asta?

— Mă bucur că nu sunt Jensen.

— Jensen nu se bucură. Biroul lui o să-l lase în pace pe Dellacroce vreo câteva luni, apoi o să-l convoace din nou. N-o să-

i ajute la nimic; Dellacroce şi-a uns fundul cu unt. Intră şi iese lunecând din tribunale.

— Dar clientul meu trebuie să se ferească de el.

Devereaux nu pusese o întrebare.

— Pe câteva continente, răspunse Barton. Hainele nu fac pe om; investitorii lui, da. Întreabă pe cine vrei, de la Biscayne la San Clemente.

— Păi, ce naiba, nu-i interesant? Nu poţi spune altfel, nu?

— Fereşte-te de el, zise Devereaux, mutând receptorul în cealaltă mână şi întinzându-se după paharul cu whisky, aflat în capătul opus al biroului. E o pacoste şi n-ai nevoie de el lângă tine.

— Înţeleg ce vrei să spui...

— Aş fi preferat să spui „Da, Sam, o să mă feresc de Angelo Dellacroce". Asta mi-ar fi plăcut să aud de la tine.

— Înţeleg ce vrei să spui.

— Nu mă asculţi. Când îi plăteşti unui avocat un avans, îl asculţi. Acum repetă după mine: „Nu mă voi apropia..."

— Ştiu c-ai avut o zi grea, dar ai putea să te concentrezi asupra etapei următoare. Încearcă doar să te gândeşti la ea.

— Mă gândesc şi acum la Angelo Dellacroce.

— Etapa asta e încheiată...

— Mă bucur să aud asta.

— ... deocamdată. Acum aş vrea să începi să schiţezi un fel de acord-cadru pentru o corporaţie. Un adevărat document legal, care să aibă spaţii albe pentru numele celor care investesc bani.

— Oameni ca Dellacroce? Tonul vocii lui Devereaux îi definea poziţia.

— *Fir-ar să fie*, uită-l pe ticălosul ăla de macaronar!

— Din câte ştiu eu, cred c-ar trebui să te referi la el ca la un vlăstar roman de sânge nobil. Dar aş prefera să nu te mai referi deloc la el. Ce fel de corporaţie? Dacă vrei să fie înregistrată la New York, va trebui să aduc alt avocat. Ţi-am spus asta.

— *Nu*, *băiete*! răcni Hawkins. Nu vreau să fie implicat nimeni altcineva! Doar tu!

— Ţi-am spus foarte clar: nu sunt autorizat să practic aici. Nu pot înregistra documente în statul New York.

— Cine-a zis ceva despre înregistrat? Vreau doar documentele.

Sam încremeni. Nu ştia ce trebuia să spună; ce *putea* să

spună.

— Vrei să spui că mi-ai plătit un avans de zece mii de dolari ca să pregătesc nişte documente pe care n-ai de gând – reţine asta – să le *validezi*?

— N-am spus că n-o s-o fac la un moment dat. Doar că acum nu-mi fac griji în privinţa asta.

— Atunci de ce nu-ţi iei un avocat când o să ai nevoie de el? Şi de ce dracu' mă aflu eu la New York?

— Fiindcă nu vreau să fii la Washington. Pentru binele tău. Iar când un om strânge bani pentru o corporaţie, trebuie să aibă documente care să arate cu adevărat legal pentru a-i deţine. Am inversat ordinea întrebărilor tale.

— Mă bucur că mi-ai spus. N-o să le mai reiau. Ce fel de corporaţie?

— Una obişnuită.

— Nu există aşa ceva. Fiecare companie e diferită.

— Una în care profiturile sunt împărţite. Între investitori.

— Din punctul acesta de vedere, toate sunt la fel. Sau ar trebui să fie.

— Aşa vreau şi eu. Nu matrapazlâcuri.

— Stai puţin. Devereaux puse jos receptorul şi se duse la fotoliul unde-şi lăsase servieta. Scoase de acolo un carnet cu foi galbene şi două creioane, apoi se întoarse la birou. Am nevoie de amănunte. O să-ţi pun câteva întrebări ca să pot schiţa documentul acesta juridic care n-o să fie înregistrat, nici validat.

— Dă-i drumul, băiete.

— Care-i denumirea? Numele corporaţiei.

— M-am gândit la asta. Ce zici de Compania Păstorul?

— Nu-i cine ştie ce. Nu ştiu ce-nseamnă. Nu că ar avea vreo importanţă. Spune-i cum vrei.

— Îmi place. Compania Păstorul.

— Foarte bine. Sam îşi notă denumirea. Adresa?

— Naţiunile Unite.

Devereaux se uită la receptor.

— Cuum?

— Adresa. Oriunde-o fi clădirea Naţiunilor Unite.

— De ce?

— E... simbolică.

— Nu poţi folosi o adresă simbolică.

— De ce nu?

— Am uitat. N-o înregistrezi. Foarte bine. Depozitarul?

— Cine?
— Banca. Unde vor fi depozitate fondurile corporaţiei.
— Lasă spaţiu liber. Două rânduri. Or să fie mai multe bănci. Creionul lui Sam se opri involuntar. Se strădui să continue:
— Care-i obiectivul companiei?
Urmă o pauză la Washington.
— Dă-mi câteva opţiuni care să sune legal.
La New York urmă o pauză mai lungă.
— Să începem cu „intenţiile”.
— Evident, să facă bani.
— Cum?
— Deţinând ceva pentru care oamenii vor plăti.
— Manufactură? Producţie de mărfuri?
— Nu, nu tocmai.
— Marketing?
— Eşti mai aproape. Continuă.
— Încotro?
— Încă vreo două vorbe, răspunse Hawkins.
— Nu sunt specializat în drept corporatist, dar, din câte îmi amintesc din manuale, scopul unei companii – motivaţia ei pentru profit – se regăseşte într-o formă sau alta de producţie, manufactură, marketing, achiziţii, servicii...
— Stai aşa! Asta e.
— Servicii?
— Şi asta-i bună, dar mă gândeam la cea de dinainte.
Sam răsuflă.
— Achiziţii?
— Asta e. Achiziţii.
— Cumperi la un preţ şi vinzi la alt preţ, mai mare. Te ocupi de brokeraj?
— E foarte bine, Sam. Asta înseamnă să-ţi foloseşti căpăţâna.
Devereaux apăsă creionul pe hârtie împotriva voinţei lui inerte şi scrise mai departe.
— Dacă eşti broker, trebuie să existe un produs. Servicii, sau proprietăţi, sau mărfuri...
— De o natură profund religioasă, îl întrerupse MacKenzie cu voce gravă, solemnă.
— Ce anume?
— Produsul.
Sam trase îndelung aer în piept. Când expiră, se auzi un mormăit:

— Vrei să spui că formezi o companie pentru a negocia achiziţionarea unor mărfuri de natură religioasă?

— Asta o să fie tot, răspunse simplu Hawkins.

— Artefacte.

— Chiar mai ceva.

— Pentru numele Domnului, *ce* anume?

— „Negocierea achiziţionării artefactelor religioase.” Fir-ar să fie, băiete. E perfect!

Devereaux împrumută formularele-tip ale statului New York pentru un acord de parteneriat limitat de la Barton. Era o treabă relativ simplu să transcrie notele sale pe formulare şi să-i dea dactilografei hotelului să rescrie paginile ca şi cum ar fi fost dictate. Lucrurile mergeau pe calea cea bună, îşi zise Sam în vreme ce examina produsul finit, înţesat de spaţii libere pentru investitori, depozitari, sume; şi cu stupida descriere a obiectivului companiei: „negocierea achiziţionării artefactelor religioase”.

Însă documentul arăta la fel de legal ca şi un capitol dintr-un manual de Blackstone. Da, cugetă Sam în timp ce legăna plicul conţinând bazaconiile pe care urma să i le expedieze lui MacKenzie Hawkins. Lucrurile *mergeau* pe calea cea bună. Avea să se întoarcă la Boston, la Aaron Pinkus Associates, în câteva zile; activitatea lui „juridică” pentru Şoim se încheiase. Îi luase cu totul nouă zile, cu vreo trei săptămâni mai puţin decât luna la care se gândise Mac.

Fusese de acord să mai rămână o zi sau două la hotelul Drake, ca să-i dea lui Mac suficient timp să-i aprecieze munca. Nu încăpea îndoială că aprecierea avea să vină şi aşa se şi întâmplă.

— Pe cuvânt, Sam, e un document care arată teribil de impresionant, zise Şoimul la telefonul din Washington. Sunt de-a dreptul uluit că ai reuşit să-l redactezi atât de repede.

— Există anumite reguli care trebuie respectate; n-a fost aşa de greu.

— Eşti prea modest, tinere camarad.

— Sunt nerăbdător, asta sunt. Nerăbdător să mă întorc la Boston...

— Sigur că pot înţelege asta, interveni Hawkins, fără tonul afirmativ corespunzător care-ar fi alungat durerea bruscă, tot mai intensă din stomacul lui Devereaux.

— *Ascultă*, Mac...

— Văd că m-ai făcut preşedintele companiei. Nu mi-ai spus asta.

— Nu aveam alte nume. Te-am întrebat care sunt funcţionarii corporaţiei şi mi-ai spus să las spaţiu liber.

— Ce înseamnă funcţiile alea, *secretar* şi *trezorier*? Sunt importante?

— Nu dacă nu înregistrezi documentul.

— Şi dacă mă hotărăsc într-o bună zi?

— Procedura standard e să le combini pe cele două. Cele mai multe state americane pretind să existe minimum doi parteneri generali pentru un acord de parteneriat limitat.

— Dar aş putea să am mai mulţi dacă vreau, nu?

— Sigur.

— Voiam doar să ştiu cum e corect, Sam. Nimic important. N-o să fie niciodată înregistrat. Doar să treacă timpul.

Devereaux avu impresia că detectase o notă de melancolie în vocea lui Hawkins. Începea oare Mac să se confrunte cu propriile-i fantasme? Începea să înţeleagă că incursiunea sa iraţională în domeniul legislaţiei corporatiste era doar o compensaţie pentru absenţa deciziilor de comandă? Sam începu să se calmeze. De fapt, simţea compasiune pentru acest bătrân veteran de război. *Să treacă timpul* era un eufemism pentru *să-mi umplu zilele*.

— Sunt sigur că aşa e, generale.

— Ia te uită, Sam, nu mi-ai mai spus „general” de multe săptămâni.

— Scuze. O scăpare.

— Iau legătura cu tine mâine, băiete. Ai muncit din greu. Distrează-te în seara asta. Nu uita, totul intră în contul de cheltuieli.

— În legătură cu cele zece mii, eşti foarte generos, dar nu-mi trebuie. O să scad toate cheltuielile – dactilografă, aprovizionare, genul ăsta-şi o să-ţi înapoiez restul. La Washington e un consilier pentru investiţii pe care-l cunosc...

Devereaux se opri. Înţelese că declicul de la celălalt capăt al liniei încheiase convorbirea.

N-avea nici un rost să nu se distreze. Petrecuse destule weekend-uri la New York ca să ştie unde avea loc ceva: În barurile pentru burlaci de pe Third Avenue.

Sam avu un succes spectaculos. Captura lui fu o tânără nubilă venită din Omaha, Nebraska – oraşul de reşedinţă al lui Henry Fonda şi Marlon Brando ca să măsoare înălţimile de pe

Broadway. Era foarte impresionată de avocatul care avea mult de lucru la Metro-Goldwyn-Warner-Brothers atunci când nu perfecta contracte pentru *Bowling pe Bani* şi *Teatrul Capodoperă*.

Şi Sam era impresionat. Tot timpul nopţii, în cea mai mare parte a dimineţii următoare, apoi în timpul după-amiezei şi (cu o pauză de masă şi discuţii limitate) în a doua seară.

Era ora 9:27 când sună telefonul; 9:29 când tânăra nubilă spuse somnoroasă:

— Sam, telefonul e pe partea mea.

— Ai mult spirit de observaţie.

— Să-l ridic? întrebă ea.

— Dacă e pe partea ta, aş zice că da.

— Eşti sigur?

Sam deschise ochii. Fata se ridicase în capul oaselor şi se întindea; cearşaful căzuse de pe ea.

— Fă-o repede, spuse Devereaux.

— Dacă eşti sigur...

— N-am nevastă, mama nu ştie unde sunt, iar Aaron Pinkus n-ar fi atât de rău. Ia receptorul, vorbeşte repede şi închide.

Fata se întinse către aparat; Sam se întinse către fată.

— E un bărbat cu o voce aspră, care vrea să vorbească cu tine. Zice că-l cheamă Angelo Dellacroce. Îi întinse receptorul lui Sam.

— Hei, *tu*! Vorbele se auziră stropşit în receptor. Eşti Samuel Devereaux, secretar-trezorier la Compania Păstorul?

9

Fostul general-locotenent MacKenzie Hawkins, decorat de două ori cu cea mai înaltă distincţie a naţiunii pentru extraordinarul eroism manifestat mai presus de obligaţiile militare în lupta împotriva inamicului, începu să tremure ca un copil înspăimântat la vederea fostului maior Sam Devereaux, accident militar.

Hawkins îl observă pe Sam coborând din taxi la intrarea clubului de golf North Hampton. Lămpile din alamă din vârful stâlpilor de piatră ce flancau aleea erau singurele surse de lumină; era o noapte rece, noroasă şi nu se vedea luna. Totuşi, lămpile iluminau suficient zona pentru a dezvălui expresia teribilă de pe chipul lui Devereaux.

Sam era furios, Mac înţelegea asta. Dar, îşi zise el, de fapt, nu minţise. Nu tocmai. Nu-i spusese niciodată lui Devereaux că *n-o să-l abordeze* pe Angelo Dellacroce. Doar că n-avea motive s-o facă atunci când Sam insistase asupra acestui aspect. În momentul acela. Nu *mai târziu*.

Funcţia de secretar-trezorier era altceva. Arăta grozav pe acordul de parteneriat: *Samuel Devereaux*, *Esq*., *Avocat-consultant*, *Apartament 4-F*, *Hotel Drake*, *New York*, totul scris chiar în spaţiul rezervat celei de-a doua funcţii importante din cadrul Companiei Păstorul. Era spre binele lui Devereaux, care avea să înţeleagă asta curând. Însă în momentul acela Samuel Devereaux, Esq., era turbat ca un taur în ţarc, ţinut la distanţă de junicile în călduri.

Şoimul fusese de acord să se întâlnească cu Dellacroce fiindcă-i convenea. Italianul era atât de îngrijorat de eventualii urmăritori, încât insistase să se întâlnească cu Mac în mijlocul terenului de golf, la ţinta şase de la clubul de golf North Hampton, între miezul nopţii şi ora unu dimineaţa. Dar dacă Hawkins ar fi obiectat şi ar fi schimbat locul de întâlnire la Compania Bell Telephone, Dellacroce ar fi cedat.

Pentru că Dellacroce nu avea de ales. Mac avea un dosar despre mafiot care i-ar fi asigurat acestuia o pedeapsă cu închisoarea demnă de un tribunal chinez.

Cu toate astea, o întâlnire în puterea nopţii, pe un teren înconjurat de o pădure deasă, curenţi de apă şi mici lacuri îl

atrăgea pe Hawkins. Pe un asemenea teritoriu era ca la el acasă. Nu era Cambodgia ori Laos, dar putea întrucâtva să se menţină în formă, cum s-ar zice.

În după-amiaza aceea venise cu avionul de la Washington, închiriase o maşină sub un nume fals şi plecase la North Hampton. De îndată ce se lăsă întunericul, înconjură clubul de golf şi parcă în perimetrul de vest. Dellacroce îi spusese că, seara, clubul era închis şi că paznicul de noapte avea să fie înlocuit de către unul dintre oamenii lui.

Ceea ce însemna, desigur, că Dellacroce avea să dubleze peste tot patrulele, mai cu seamă în zona ţintei şase.

Cu buzunarele pline de colaci de sfoară subţire şi role de bandă adezivă lată de opt centimetri, Hawkins folosi o veche tactică, aplicată cu succes în Vietnam. Începu asaltul operaţiunii de comandă în cel mai îndepărtat punct din interiorul zonei ostile şi îşi croi drum spre partea din faţă.

La ora 23, patrulele inamicului începură să-şi ocupe poziţiile în interiorul clubului de golf. Erau nouă (ceva mai mulţi decât anticipase Mac), aşezaţi din loc în loc pe terenul accidentat de la marginea pădurii, de ambele părţi ale ţintei şase, şirul întinzându-se până la clădirea clubului şi spre alee.

Una după alta, Hawkins imobiliză opt patrule; le luă toate armele, le legă, le acoperi feţele cu bandă adezivă – toţi muşchii faciali, nu doar gurile – şi-i aduse în stare de inconştienţă cu lovituri *kai-sai* la baza craniului. Apoi se îndreptă spre a noua patrulă, care supraveghea intrarea.

Acestui individ îi aplică o tehnică extrem de eficientă cândva împotriva comuniştilor laoţieni. Deoarece paznicul trebuia să fie în stare să vorbească.

Omul se dovedi foarte cooperant. Mai ales după ce Mac îi sfâşie pantalonii de la şliţ până la manşete.

La ora douăsprezece fără zece, uriaşa limuzină neagră a lui Dellacroce pătrunse în viteză pe poartă şi urcă spre veranda largă, străjuită de stâlpi. Din întuneric, a noua patrulă, sprijinită de o coloană, vorbi.

— Totu-i în regulă, domnu' Dellacroce. Toţi băieţii sunt răspândiţi la posturi, cum aţi zis.

Vocea bărbatului era mai ascuţită şi puţin încordată, dar Hawkins prevăzuse corect că Dellacroce avea alte gânduri în minte.

— În regulă. Foarte bine, veni replica răguşită, în vreme ce

Dellacroce cobora din automobil, flancat de doi bodyguarzi masivi care mergeau ca nişte gorile cu mâinile înfipte în blană. Rocco, tu stai aici cu Augie. Tu, Fingers, vii cu mine. Şi tu, Meat, du blestemata de maşină în parcare, să nu se vadă.

Înainte ca Dellacroce şi Fingers să dea colţul clădirii, a noua patrulă fu scoasă din funcţiune cu un *kai-sai*. Până când să dispară Dellacroce şi Fingers pe pajişte, Rocco i se alăturase lui Augie într-o paşnică uitare de sine.

Domnul numit Meat fu următorul obiectiv al lui Hawkins. Treaba dură aproape cinci minute, dar numai fiindcă Meat era un combatant experimentat. Nu duse limuzina în capătul parcării, ci o opri în centrul acesteia. Era o poziţie bună, îşi zise Mac. Meat putea să observe toate flancurile, nestânjenit de umbre sau obstacole vizuale. Meat era bun. Însă nu suficient de bun.

MacKenzie se furişă din parcare pe un drum pieziş, trecu de prima ţintă şi o luă pe terenul accidentat spre ţinta şase. De vreme ce Dellacroce îi spusese că avea să fie singur, Hawkins ştia că Fingers trebuia să se ascundă în întuneric, cu siguranţă la marginea pădurii şi, dacă avea ceva minte, de partea cealaltă a pajiştii, la est, pentru o mai bună poziţie de tragere.

Însă Fingers nu avea destulă minte. Rămăsese în partea de vest, culcat printre tufişuri, fără să poată controla flancul din spate.

Fir-ar să fie, îşi zise MacKenzie. Nu prea are haz să termini un idiot ca Fingers.

Cu toate astea, îl termină. Pe tăcute. În unsprezece secunde. Lăsându-l pe Angelo Dellacroce singur în mijlocul terenului, lângă ţinta şase, cu un trabuc aprins ieşind dintre buzele lui groase, cu trupul îndesat mişcându-se în voie, cu mâinile durdulii lovindu-se la spate de parcă ar fi aşteptat o porţie de lasagne într-o *trattoria* cu chelneri leneşi.

Trei minute mai târziu, pe drumul pustiu din faţa clubului de golf se auzi taxiul lui Devereaux. MacKenzie aştepta în spatele unui stâlp.

În timp ce Sam urca şovăitor pe alee, Hawkins hotărî să nu-i spună nimic despre patrulele imobilizate. N-ar fi făcut decât să-l îngrijoreze pe fostul maior; mai bine să-l lase să creadă că Dellacroce se ţinuse de cuvânt: era singur la ţinta şase.

— Fir-ar *să fie*! Salut, Sam!

Devereaux se aruncă la pământ, strângând din răsputeri pietrişul de pe alee. Apoi ridică privirea; MacKenzie scoase o

mică, dar puternică lanternă-stilou din buzunar şi o aprinse.

Fără îndoială, ex-maiorul era cu siguranţă înfuriat. Faţa îi era cam ciupită şi umflată, de parcă muşchii i-ar fi explodat de sub piele.

— Ticălos lipsit de scrupule ce eşti! şopti Sam cu furie şi teamă în acelaşi timp. Josnicule! Eşti cea mai necinstită, cea mai detestabilă formă de viaţă subumană care a existat vreodată! Ce dracu' ai făcut, *nemernicule*?

— Hai, lasă, nu putem discuta aşa. Haide, scoală-te; arăţi ca dracu' trântit acolo...

MacKenzie se întinse după mâna lui Devereaux.

— *Nu mă atinge*, vierme împuţit! Blestematele de oi din Mongolia sunt prea *bune* pentru tine! Trebuia să-l las pe Lin Shoo să-ţi smulgă unghiile una câte una, timp de patru mii de ani!... Nu mă *atinge*! Sam se ridică, nesigur pe picioare.

— Ascultă, maiorule...

— Nu-mi spune aşa! Nu am număr matricol şi nu vreau să mi se mai vorbească nici măcar cu cel mai *vag* termen militar! Sunt avocat, dar nu sunt afurisitul *tău* de avocat! Unde dracu' suntem? Câţi „gangsteri” ne-au luat în cătarea puştilor?

MacKenzie rânji.

— Nu e nimeni, băiete. Doar Dellacroce, care stă pe terenul de golf ca un unchi simpatic la o petrecere în curtea casei.

— Nu te cred! Ştii ce mi-a spus gorila aia la telefon când i-am zis că n-o să vin aici? Huliganul acela blestemat mi-a spus că sănătatea mea s-ar înrăutăţi brusc! Asta mi-a spus!

— A, nu acorda nici o atenţie unor astfel de lucruri. Putorile astea grase vorbesc întotdeauna dur.

— Rahat! Devereaux străpunse întunericul cu privirea Dementul ăla zicea că, dacă o să întârzii, o să trimită un coş cu fructe la spital – *mâine*! Şi că, dacă încerc să părăsesc oraşul, nu ştiu ce cretin pe nume Meat o să mă găsească înainte de sfârşitul săptămânii!

Şoimul dădu din cap.

— Meat e destul de bun, însă cred că şi tu ai putea să-l baţi. Aş paria pe tine, băiete.

— Eu nu *vreau* să-l bat – nici pe altcineva! Şi nu mai paria pe *mine*! N-o să mă mai vezi niciodată! Am vrut doar să isprăvesc cât mai repede afacerea asta. Doresc să-l întâlnesc pe acest Dellacroce; să-i spun că toată treaba e o eroare teribilă! Ţi-am dactilografiat ceva şi asta-i tot!

— Ascultă-mă, fiule. Reacţionezi exagerat. N-ai nici un motiv să-ţi faci griji. Hawkins porni să traverseze pajiştea. Devereaux mergea în pas cu el, întorcând capul la cel mai mic zgomot. Domnul Dellacroce o să fie extrem de cooperant. Şi n-o să mai vorbească dur, o să vezi.

— Ce-a fost asta? se auzise un zgomot de ceva strivit.

— Calmează-te, da? Cred că ai călcat pe un rahat de câine. Fă-mi un serviciu. Nu începe să explici ceva până când nu vorbesc eu cu Dellacroce, bine? N-o să-mi ia mai mult de trei sau patru minute.

— *Nu*! Fără discuţie, *nu*! Nu-mi pasă că o să întrerup o promiţătoare carieră de avocat în mijlocul unui teren de golf al Cosei Nostra! Oamenii ăştia nu se joacă! Folosesc gloanţe, lanţuri şi ciment! Şi nuri! Ce-a fost *asta*? Se auzise un fâlfâit de aripi în arborii întunecaţi.

— Am speriat o pasăre. Hai s-o luăm altfel. Dacă îţi ţii gura până când termin, o să-ţi mai dau zece mii. Gratuit şi fără taxe. Ce zici de asta?

— Eşti nebun. Nu ţine. Fiindcă nu-i pot cheltui deplasând rădăcini într-un cimitir din Boston. Poţi să-mi oferi şi zece milioane; răspunsul e tot nu!

— Asta nu iese din discuţie...

— Pentru numele Domnului, asumă-ţi răspunderea înainte s-o facă altcineva!

— Atunci mă tem că va trebui s-o iau aşa. Fie taci din gură până când îmi termin treaba cu domnul Dellacroce, fie mâine dimineaţă o să sun la FBI şi-o să le spun că există un fost maior care face negoţ cu documente secrete neprelucrate, pe care le-a sustras în mod ilegal din arhivele armatei.

— A, nu, n-o să faci asta! Fiindcă eu o să spun adevărul. O să le spun cum m-ai şantajat, pe urmă m-ai fraierit şi iar m-ai şantajat. La Pekin ai obţine o pedeapsă cu închisoarea mai uşoară!

— Cu siguranţă, treaba se complică, nu-i aşa? Adică ar trebui redeschisă afacerea Brokemichael. Şi cum ar arăta? Un om violează legile spionajului fiindcă nu vrea să mai petreacă puţin timp în plus în serviciul ţării sale. Într-un post comod, nici măcar în luptă. Aş zice că-i un şantaj destul de anemic.

— *Lipsit de scrupule*...

— Ştiu, ştiu, zise plictisit Şoimul. Te tot repeţi. Ceea ce trebuie să înţelegi e că pentru mine asta nu prea mai are importanţă.

După cum spuneai, am fost terminat. Cât pot ei să mă mai persecute?

Hawkins continua să meargă. Devereaux îl urma în silă, aruncând priviri în toate părţile, cu nervii pulbere; din gât îi ieşiră câteva cârâieli joase înainte să poată vorbi.

— N-ai nici un pic de decenţă, domnule? Nici compasiune? Nici dragoste în inimă pentru camaradul tău?

— Sigur că am, zise Şoimul. Trecură pe lângă al treilea jalon, către ţinta şase. Acum ţine-ţi limba aia elocventă pentru o vreme. Dacă nu-ţi place cum merge treaba, spune ce ai de spus. Aş putea fi mai corect de atât?

Pânza care acoperea cerul începu să se subţieze; din când în când, luna strălucea printre nori. Şi, la o sută de metri în faţă, văzură silueta îndesată a lui Angelo Dellacroce, tot cu mâinile la spate şi tot cu chiştocul unui trabuc aprins în gură.

— Trebuie să aibă scrum pe toată haina, zise calm Hawkins. Apoi mai tare: Domnul Dellacroce?

Dinspre trupul obez din faţa lor veni un mormăit. MacKenzie aprinse lanterna-stilou şi o ţinu deasupra capului, luminând părul lung, încărunţit, care arunca umbre peste îngrijita lui barbă Van Dyke.

— Ne faci să devenim o ţintă! şopti Sam.

— Cine-o să tragă?

Se apropiară de italian; Mac întinse mâna. Dellacroce nu încercă să facă la fel. Hawkins vorbi calm:

— Chiar şi când primeam capitularea vietnamezilor ne strângeam mâinile. Ca să ne deosebim cumva de animale.

În silă, Dellacroce îşi trase mâna de la spate şi cei doi îşi strânseră mâinile.

— Io nu-s vietnamez şi asta nu-i capitulare, zise vocea aspră.

— Sigur că nu-i, răspunse vesel MacKenzie. E începutul unei asocieri profitabile. Apropo, ăsta-i avocatul şi bunul meu prieten Sam Devereaux...

— Mac!

— Taci şi daţi-vă mâna, spuse Hawkins *sotto voce*. Ce naiba, băieţi. Am zis să daţi *mâna*!

Cu şi mai mare silă, cele două mâini se apropiară încet, se atinseră scurt şi se retraseră, de parcă posesorii lor s-ar fi temut de vreo infecţie.

— Aşa-i mai bine, zise Şoimul cu entuziasm. Acum putem sta de vorbă.

Şi MacKenzie vorbi. Începu prin a enumera activităţile ilegale – atât în străinătate, cât şi în ţară – ale lui Angelo Dellacroce. Avu nevoie de două minute.

— Acum, domnule Dellacroce, motivul pentru care autorităţile nu pot pune mâna pe dumneata e faptul că nu au acces la singurul birou de decontare care are legături exact cu toate aceste întreprinderi. Înţeleg că o să-ţi pară ciudat, domnule, dar cred că eu am acest acces. Există o bancă la Geneva, în Elveţia, iar primele trei cifre ale contului respectiv se întâmplă să fie şapte, unu, cinci. În acest cont se află o sumă de peste şaizeci şi două de milioane de dolari...

— Basta! Basta!

— ... iar depozitele au fost transferate direct din locurile pe care le-am sugerat. Bănuiesc că ai studiat noile legi elveţiene referitoare la astfel de conturi. Sunt înşelătoare, fiindcă frauda dintr-o ţară poate să nu constituie fraudă la Geneva. Însă, fir-ar să fie, ai crede că acum există o modalitate prin care Interpolul poate solicita prin citaţie dosarele acelor conturi? Poliţia internaţională nu are decât să examineze copia unui ordin de plată – într-un cont anume – care a fost emis de un traficant de droguri condamnat. Şi pentru mine e cu siguranţă un noroc nemaipomenit să deţin copii xeroxate ale câtorva plăţi de genul ăsta...

— *Basta*! Taci! răcni Dellacroce. *Fingers*! *Mannyl Carlo*! *Dino*! Veniţi încoace! *Acu '*!

Drept răspuns se auziră doar sunetele nopţii.

— Nu e nimeni acolo. Cel puţin nimeni care să te poată auzi, zise blând Şoimul.

— *Ce*?!... *Fingers*! *Figlio della prostituta*! Vino-ncoace!

Nimic.

— Acum, eu şi cu dumneata, domnule Dellacroce, o să ne depărtăm de prietenul şi avocatul meu, ca să putem vorbi chiar între patru ochi. MacKenzie atinse braţul italianului, care şi-l trase imediat.

— *Meat*! *Augie*! *Rocco*! M-auziţi, băieţi? Veniţi încoace!

— Şi ei dorm, domnule, spuse Hawkins binevoitor. N-or să se scoale decât după vreo două ceasuri.

Dellacroce întoarse brusc capul spre Mac.

— Ai adus poliţia aici? Câţi ai adus?

Întrebările se întretăiau.

— N-am adus pe nimeni. Am venit doar eu şi bunul meu

prieten şi avocat...

— Câţi ai adus? Singur nu puteai!

— Singur, am putut, răspunse Şoimul.

— Cei mai buni băieţi ai mei!

— Nu mi-ar plăcea deloc să-ţi văd şi trupele de sprijin. MacKenzie chicoti. Acum e momentul pentru discuţia noastră între patru ochi.

Şoimul îl conduse pe Dellacroce la vreo zece metri distanţă. Vorbi calm, exact patru minute şi treizeci de secunde. Moment în care un ţipăt răguşit, care-ţi spărgea urechile, sfâşia liniştea de la ţinta şase.

— *Mannnnaaagggiii*!

Iar Angelo Dellacroce căzu în nesimţire pe iarba tunsă. MacKenzie se aplecă deasupra lui şi-l bătu uşor cu palmele peste faţă ca să-l facă să-şi revină.

Continuară să vorbească, în timp ce Şoimul susţinea ceafa obeză a italianului ca un felcer de la morgă. Ţipătul se auzi din nou.

— *Mannnnaaaaggggiii*!

Şi Dellacroce se prăbuşi din nou. Aşa că Şoimul îl readuse iarăşi în simţiri.

Şi mai vorbiră două minute.

— Mannnnaaaaggggiiii!

De astă dată, MacKenzie lăsă capul omului în iarba de la ţinta şase şi se ridică în picioare. Luna ieşise dintre norii întunecaţi, luminându-l pe Sam, care se holba uluit la prăbuşitul Dellacroce. Asta era, îşi zise Şoimul, îndreptându-se agale spre Devereaux. N-avea rost s-o mai lungească. Sam trebuia să afle. Nu era altă cale.

— Ei bine, Sam, zise Mac cu o calmă încredere sub lumina intermitentă a lunii, ăsta-i un început destul de bun. Domnul Dellacroce a fost dornic să subscrie pentru întreaga sumă ce-i era rezervată. Compania Păstorul are primele ei zece milioane de dolari.

Genunchii lui Devereaux se muiară. Şoimul alergă şi-l prinse înainte să cadă. Solul nu era dur, însă MacKenzie dorea ca Sam să ştie că-i păsa de el; întotdeauna este bine ca aghiotantul să ştie că superiorul lui este preocupat de sănătatea lui.

— Ce naiba, fiule, trebuie să încetezi cu treburile astea! Nu te porţi mai bine decât domnul Dellacroce! Şi-apoi, nici nu se cade; eşti croit dintr-o stofă mai bună!

Ochii lui Sam se învârteau înotând în lumina lunii de deasupra ţintei şase. Cuvintele ieşite de pe buzele lui tremurătoare erau în general incoerente, însă repetă unele fraze destul de des pentru a fi înţelese:

— Secretar-trezorier!... O, Doamne, sunt *secretar-trezorier*! Ciment de zece milioane de dolari! Sunt într-un rahat de zece milioane de dolari! O să fiu cufundat într-o pijama de beton! Sunt *mort*!

— Hai, gata, încetează cu vaietele. Eşti ditamai avocatul, camarade; n-ar trebui să te porţi aşa.

— N-ar fi trebuit să te întâlnesc niciodată, ticălos dement! Ăsta-i singurul *n-ar fi trebuit* din viaţa mea! O, Doamne! Ucigaşul ăla a leşinat!

— Ca şi tine. Aproape. Te-am prins eu...

— *Şşşt*! Hai să plecăm de-aici! O să-i trimit o scrisoare... găsesc eu o hârtie cu antetul unui spital psihiatric... o să confirm că eşti nebun! Totul a fost o glumă jalnică!

— A, domnul Dellacroce ştie mai bine, băiete. Hawkins lovi uşor obrazul lui Devereaux cu palma dreaptă, în vreme ce cu stânga ţinea ceafa lui Sam într-o încleştare de fier, împiedicându-l să se mişte de la talie în sus. Dellacroce este un om foarte evlavios, cum sunt mai toţi italienii ăştia; n-are nici o importanţă cum îşi câştigă existenţa. Asta-i altceva. El ştie că i-am spus adevărul.

— Ce dracu' tot spui acolo? Ce legătură are religia cu restul? Ia mâna de pe gâtul meu!

— Religia îl ajută pe om să recunoască adevărul. S-ar putea să nu-i placă; *religiei* lui s-ar putea să nu-i placă sau nici măcar să admită că acela-i adevărul, dar, deoarece meditează la el, omul evlavios poate deosebi realitatea de tâmpenii. Mă urmăreşti?

— Nici măcar o clipă! Mă doare gâtul!

— Scuze. O să-ţi dau drumul, însă e timpul să vorbim. MacKenzie îşi dădu mâna la o parte. Imediat, Sam dădu să fugă, dar Şoimul se rostogoli cu el, ţintuindu-l din nou la pământ. Am spus că *trebuie* să vorbim, băiete. Eşti o persoană raţională; poţi înţelege logica acestui fapt.

— Problema, zise Sam, încordându-se pe pământ, e că tu *nu* eşti raţional *sau* logic! Ştii ce-ai făcut? Tipi cum e ăsta... Făcu un semn cu capul; nu-şi prea putea folosi mâinile... Îi congelează pe cei care nu le plătesc pariurile. Nici nu se gândesc să nu plătească cele mai scumpe funeralii din oraş – pentru un *paisan*

care a refuzat să-şi achite datoria. Eu ştiu. Sunt din Boston.

— Reacţionezi din nou exagerat. Domnul Dellacroce n-o să facă nimic de genul ăsta. Ştie cum stă – ceea ce înseamnă şase metri de var nestins dacă nu se poartă cum trebuie. Contul ăla din Geneva. L-a furat de la oamenii lui.

În silă, bănuitor, Devereaux se uită la Mac în lumina lunii.

— Eşti sigur de asta?

— Totul era în dosarele de la arhivele armatei. Necazul e că nimeni n-a pus hârtiile alea cap la cap. Nici nu cred că voiau; oamenii lui Dellacroce sunt mari susţinători ai Pentagonului datorită contractelor guvernamentale şi apartenenţei la sindicate... Acum mă asculţi?

Cu o ezitare născută din teamă, dar şi cu o acceptare de nevoie, Sam dădu din cap. Şoimul îl ajută să se ridice şi cei doi o luară pe terenul accidentat de la marginea ţintei şase. Acolo era un stejar uriaş, ale cărui frunze filtrau lumina lunii. Sam se aşeză rezemat de trunchi; Mac se lăsă într-un genunchi în faţa lui – ofiţerul de legătură transmiţând ordine unei unităţi de luptă.

— Îţi aminteşti că acum două săptămâni îţi spuneam că studiam lucruri la care nu prea mă gândisem până atunci? Dumnezeu, biserica, ceva de genul ăsta.

— Îmi amintesc că-mi spuneai să nu râd... Devereaux rostise replica fără vlagă, precaut, monoton.

— Era ceva foarte serios, băiete. Ei bine, îmi *făcusem* nişte păreri, dar nu în direcţia la care te-ai putea gândi. Amândoi ştim că nouăzeci şi nouă la sută din propaganda comunistă sunt tâmpenii; toată lumea ştie asta. A noastră e aşa doar în proporţie de... să zicem, cincizeci până la şaizeci la sută, deci suntem mult înaintea lor. Dar acel unu la sută din consideraţiile bolşevice m-a făcut să-mi pun întrebări. Despre situaţia catolicismului. Nu despre ce *cred* oamenii, asta-i treaba lor. Ci despre modul de operare al organizaţiei. Şi mi se pare că tipii ăştia de la Vatican au făcut să meargă atâtea treburi bune, încât s-ar mai putea extinde puţin. Adică au investiţii, fiule. Când bursa de valori creşte cu două puncte, oriunde în lume, ei câştigă miliarde.

— Şi dacă scade, pierd miliarde.

— Nu-i aşa! Brokerii îi anunţă din timp, că altfel îi termină Cavalerii de Malta. Face parte din înţelegere. Şi nu se pot fotografia cu papa.

— Astea *sunt* prostii.

— Dacă-i aşa, de ce au toţi brokerii catolici iniţialele alea după

nume? Cunoşti vreun grad universitar care să înceapă cu litera C? Malta, Columbus, Lourdes. Şi sfinţii! *Iisuse*! Cavalerii de Assisi, Cavalerii lui Petru, Matei... şi tot aşa pe pagini întregi. Cu cât lucrează mai mult pentru Vatican un tip de la bursă, cu atât mai sigur apare litera C după numele lui. Iar Wall Street e doar un exemplu. E la fel peste tot.

— Cred că ai citit nişte cărţi cam bizare. Poate *Omul Ku Klux Klanului*.

— Pe dracu', nu. Nu-mi plac tâmpeniile alea. Un om are dreptul să creadă în ce vrea. Vorbesc doar despre aspectul financiar. Pe urmă mai sunt şi proprietăţile imobiliare. Ştii cam câte au băieţii de la Vatican? Pot să jur că încasează chirii de la Ginza până în Fâşia Gaza şi din majoritatea localităţilor dintre ele. Deţin cele mai importante proprietăţi în New York, Chicago, Hartford, Detroit – în aproape toate locurile unde au emigrat irlandezii, italienii, polonezii şi alţii ca ei. Întotdeauna procedează la fel. Vin devreme – înainte de-a se instala alte etnii – cumpără pământ şi construiesc o biserică mare. Fireşte, toţi emigranţii ăştia sunt nervoşi aflându-se pe pământ străin, aşa că îşi construiesc casele lângă biserică. Într-o generaţie sau două, copiii lor devin avocaţi, dentişti sau negustori de automobile. Şi ce fac? Se mută în suburbii şi se duc la lucru unde trăiau cândva, adică acolo unde e acum centrul *oraşului*, cartierul de *afaceri*. Şi zgârie-norii care sunt proprietatea bisericii! E un model clasic, băiete!

— Încerc să găsesc ceva rău în asta şi nu reuşesc, zise Sam, privindu-l din umbră pe înflăcăratul Hawkins. Ce nu e în regulă cu modelul ăsta?

— N-am spus că nu e în regulă. Spuneam că asta înseamnă un important portofoliu centralizat.

— Portofoliu centralizat? Ai deprins un vocabular nou.

— Aşa cum ziceai, am citit câte ceva. Şi nu cărţi bizare, aşa cum ai crede. Vezi tu, Sam, produsul pe care-l fabrică băieţii ăştia de la Vatican – asta nu înseamnă lipsă de respect, mă refer doar la afacere – nu se modifică. S-ar putea să sufere câte o mică ajustare când şi când, să se plieze într-un loc, să se comprime în altul, dar produsul de bază rămâne acelaşi. Asta duce la o reducere majoră a preţului de cost şi permite o creştere continuă a cifrei profitului, fără posibilitatea unor înregistrări negative...

— Înregistrări negative?

— E un termen contabil.

— Ştiu că-i un termen contabil. De unde ştii *tu*... nu-mi spune. Din lecturile tale.

— Din izmene, fiule.

— Cuum?

— Nu contează. Mergi direct la ţintă, asta-i tot. Ei şi profiţi de o situaţie economică în care bursele de mărfuri şi pieţele imobiliare sunt stabile, iar asta înseamnă că ai obţinut băncile, fiindcă deţii controlul banilor *şi* al terenurilor. Resurse economice primare. Apoi adaugi la asta un produs care necesită modificări minime de asamblare, cu o creştere maximă a vânzării – ce dracu', băiete, e o *mină de aur* în toată lumea.

— Chiar că ai citit câte ceva. Dar dacă ai dreptate, de ce sunt atâtea dispute în legătură cu şcolile parohiale şi costurile lor?

— Astea-s servicii, Sam. E o rubrică în întregime diferită. Eu vorbesc despre portofoliile de bază, nu despre cheltuielile care se operează anual; astea fluctuează în funcţie de condiţiile economice. Oricum, de obicei e vorba despre şantaj.

— Asta pe scurt. Nu le-ar plăcea să te afli la Boston.

Şoimul îşi schimbă poziţia şi vorbi ceva mai încet, dar cu aceeaşi elocinţă:

— Întrebai mai devreme ce nu e-n regulă. Ei bine, nu-mi place să vorbesc despre asta, fiindcă se aplică doar rahaţilor uscaţi de la comandă, nu şi trupelor, dar e ceva care cam duhneşte.

— *Tu* ai căpătat o poziţie *morală*?

— Morala şi economia ar trebui să fie mai apropiate decât au fost până acum; toată lumea ştie asta. Nimeni n-a negociat puterea de foc cu Roşii mai bine decât mine. Ce *naiba*, nimeni n-o să mă îngroape! Dar mă frapează faptul că aceşti catolici de la Vatican – iar asta înseamnă toate diocezele importante – folosesc cu prea multă uşurinţă scuza bolşevică pentru a se opune multor reforme care le-ar putea face viaţa mai uşoară pârliţilor de ţărani care-şi câştigă pâinea scurmând într-un pământ foarte tare.

Devereaux îl privi sceptic pe Hawkins.

— Atitudinea asta e puţin cam depăşită. În sânul Bisericii au loc multe transformări. Acest nou papă e un deschizător de drumuri. Aşa cum a fost şi Ioan al XXIII-lea.

— Nu destul de repede, Sam. Vaticanul are nevoie de o mână forte la conducere!

— Nu poţi modifica peste noapte o tradiţie veche de două mii de ani...

— Ei, înţeleg asta, îl întrerupse Şoimul. Şi mă bucur că l-ai

adus în discuţie pe acest nou papă. Pe acest Francesco. Fiindcă-i un tip foarte popular. Până şi cei care-i detestă curajul – de a acţiona aşa cum acţionează – ştiu că el e cel mai valoros om din întreaga biserică – nu în sens religios, desigur. Nu iau o astfel de atitudine.

— Ce atitudine? Ce sens?

— Acest Francesco, continuă Mac, ignorând întrebările lui Devereaux, e mai mult decât un papă, ceea ce pentru început e destul. E un individ îndrăgit, înţelegi unde vreau să ajung?

— Speram să nu spui asta.

— E genul de persoană pentru care toţi catolicii s-ar sacrifica, pricepi ce vreau să spun?

— Nici fraza asta nu-mi place.

Şoimul îşi schimbă rapid poziţia, era bine să-ţi redistribui greutatea corpului cât mai des atunci când te aflai într-o poziţie imobilă.

— Cunoşti numărul total al membrilor practicanţi ai Bisericii Catolice?

— *Ce* număr?

— Câţi catolici există în lume? Nu contează, o să-ţi spun eu. Patru sute de milioane. Acum, luând valoarea medie a unui dolar american – stabilind o dată anumită pentru rata de schimb; unii dau mai mult, majoritatea, mai puţin – ajungem la *patru sute de milioane de dolari*.

— Şi ce-i asta?

— Totalul estimat.

— Ce total estimat?

— Al valorii serviciilor Companiei Păstorul. Acea „negociere pentru achiziţionarea obiectelor religioase”. E o rată de zece la unu în termeni de capitalizare, dar, fireşte, rata profitului, spre deosebire de totalul brut, va fi afectată de cheltuielile necesare pentru echipamente şi personal de sprijin.

— Ce dracu’ tot bălmăjeşti acolo?

— O să-l răpim pe papă, Sam.

— Ceee?!

— Mi-am luat o valiză de cărţi, băiete. Am studiat serios problemele tactice şi cred că le-am dat de capăt. Vezi tu, există locul ăla numit Chiesa di San Tommaso di Villanova, din Gandolfo – scuză-mi jalnicul accent italian – iar ruta dinspre Vatican trece printr-un soi de arteră rurală, numită Via Appia Antica. E drumul către acest Gandolfo – Castel Gandolfo, cum îi zic ei. Italienii

ăştia nu folosesc niciodată un cuvânt când pot folosi două.

— Ceee?!

— Hei, nu începe să reacţionezi exagerat. O să-l trezeşti pe Dellacroce.

— Ceee?

— Dar mai întâi trebuie să punem mâna pe restul de capital. Trebuie să mai vină treizeci de milioane. Cred că am reuşit să reduc numărul investitorilor la trei, dar mai am de făcut nişte retuşuri. Şoimul astupă cu palma gura deschisă a lui Devereaux. Hei, n-o lua de la capăt. Nu faci decât să te repeţi.

Ochii lui Devereaux se bulbucară deasupra palmei lui MacKenzie, dar trupul îi îngheţase. Un fel de şoc comatos, îşi spuse Hawkins. Văzuse multe asemenea reacţii la proaspeţii recruţi care treceau prin botezul focului. Cel puţin Sam nu ţipa. Nici nu se zbătea. Era total nemişcat şi cam rece. Şoimul continuă; mai avea puţine lucruri de spus. Analiza aprofundată a directivelor avea să vină mai târziu. Într-un fel, se bucura că reacţia lui Devereaux era atât de puternică. În entuziasmul său, aproape că-i oferise lui Sam nişte informaţii tactice pe care nu era sigur că voia să i le dea.

— Nu mi-a fost uşor să te aleg. Pentru un comandant, găsirea unui aghiotant este dificilă, deoarece, în multe privinţe, acesta e o prelungire a sa. Ţi-ai obţinut funcţia pe *merit*, băiete. Nu zic că eşti ideal, ai şi defecte. Ţi-am mai spus asta. Dar, ce naiba, valoarea ta depăşeşte obligaţiile pe care le ai. Îţi zic asta atât ca un prieten sincer, cât şi în calitate de ofiţer superior. În altă ordine de idei, vor exista anumite dispoziţii pe care va trebui să le execuţi fără să ştii întotdeauna exact de ce sunt importante. Va trebui doar să le accepţi. Funcţia de comandă are o responsabilitate solitară; nu ai mereu timp să împărtăşeşti motivele deciziilor tale. Întreabă pe orice ofiţer din linia întâi care-şi trimite batalionul în luptă. Dar tu o să te descurci de minune, ştiu asta. Şi dacă, din întâmplare, vei fi tentat să pui sub semnul întrebării ordinele superiorului tău, sau o să simţi că nu le poţi executa fără ezitare, cred că ar trebui să ştii că investitorul nostru, Angelo Dellacroce, e convins că doar tu, în calitate de avocat şi secretar-trezorier al Companiei Păstorul, ai întocmit lista activităţilor sale ilegale şi mi-ai dat-o mie. Cred că din cauza asta nu ţinea să dea mâna cu tine. Adăugând şi încălcarea legilor spionajului, aş zice că poziţia ta e cam greu de apărat. Însă dacă aş fi în locul tău şi aş avea de ales, aş prefera să lupt împotriva

acuzaţiilor de trădare formulate de guvern decât împotriva investitorului nostru, domnul Dellacroce. Cred că mafiotul ăla ticălos ţi-ar tăia boaşele, ţi le-ar mărunţi într-un mixer şi le-ar servi în chip de pateu fantezist la parastasul tău. După cum spuneai mai devreme, ar fi, probabil, o înmormântare de lux.

Şoimul nu mai avea de ce să ţină mâna peste gura aghiotantului său. Sam *mormăise* şi *gemuse*, într-un spasm de panică, apoi leşinase, cu trupul înţepenit.

Luna, strecurându-se printre frunzele masivului stejar de pe terenul aflat la marginea ţintei şase, lumina cu raze galbene şi albe trăsăturile tinereşti, paşnice, accentuate ale lui Sam.

— Fir-ar să fie, îşi zise MacKenzie, băiatul o să se descurce grozav! Are nevoie doar de ceva timp ca să asimileze faptele. Sigur, cineva care nu se pricepe ar crede că flăcăul e mort.

10

Sam Devereaux zăcea deprimat în fotoliul din camera de hotel, dorindu-şi să fi murit.

Mă rog, nu tocmai, dar asta ar fi rezolvat cu siguranţă o sumedenie de probleme. Fireşte, era foarte posibil ca decesul lui să survină indiferent de dorinţa lui. Gândul ăsta îl făcu să-şi îndrepte iarăşi ochii spre nebunescul, neînregistratul, dar întocmitul acord de parteneriat limitat dintre Compania Păstorul – MacKenzie Hawkins, preşedinte – şi Corporaţia North Hampton – Dl. Angelo Dellacroce, preşedinte. Depozitar: Banca Centrală din Geneva, Elveţia. Ţinea documentul în mână, întrebându-se absent unde-i dispăruseră unghiile.

Foarte vizibil pe prima pagină, exact sub numele preşedintelui şi deasupra liniei rezervate funcţiei de secretar-trezorier, se afla numele lui.

Dl. Samuel Devereaux, Avocat-consilier, Apartamentul 4-F, Hotel Drake, New York City.

Se gândi preţ de o clipă dacă putea modifica registrul hotelului, apoi abandonă ideea. Ce rost avea? Pe un flanc (*flanc*?) se afla guvernul Statelor Unite, cu legi foarte precise în materie de spionaj, iar pe altul era Angelo Dellacroce şi gărzile lui de onoare, cu cravate albe şi cămăşi albe, ochelari fumurii, costume negre şi metode foarte imprecise de a-i trata pe „turnătorii” de genul lui S. Devereaux, avocat-consilier.

Sam se întrebă ce-ar fi făcut Aaron Pinkus. Apoi îşi dădu seama ce-ar fi făcut Aaron şi abandonă şi gândul ăsta.

Pinkus l-ar fi invocat pe *Shiva* pentru el.

Se ridică din fotoliu şi începu să se plimbe fără ţintă prin apartament. Ce dracu' *avea* de făcut? Ce Dumnezeu *putea* să facă? Ochii îi căzură pe nota dactilografiată, nesemnată de pe birou.

Copii ale acestui acord de parteneriat limitat au fost trimise prin curier lui MacKenzie Hawkins, Esquire, preşedinte al Companiei Păstorul, la Watergate Hotel, Washington D.C. Instrucţiunile au fost transmise la Banca Centrală din Geneva. Transferul fondurilor se va face în prezenţa secretarului-trezorier al Companiei Păstorul, Samuel Devereaux, la Geneva.

Fusese *teleghidat – la nivel internaţional*.

În holul de marmură al unei bănci din Elveţia, un broker important al finanţelor internaţionale îl înregistrase deja, fără îndoială, drept supraveghetorul de bună-credinţă al transferului de zece milioane de dolari în contul unei companii neînregistrate, dar foarte reale, numită Păstorul.

Asta urma să facă, fie că-i plăcea ori nu. Ori se ducea la Geneva, ori urma să-şi petreacă restul vieţii spărgând piatră la Leavenworth, sau să îndure dreptatea lui Dellacroce, în stilul picioare-în-ciment.

Să-l răpească pe papă!

Doamne Sfinte! Asta spusese ticălosul ăla nebun. Avea de gând *să-l răpească pe papă*!

Toate ţicnelile lui Mac păleau în comparaţie cu enormitatea asta! Al treilea război mondial ar fi fost mai acceptabil! Un simplu război ar fi fost... ei bine, o treabă mult mai simplă. Limitele ar fi fost definite, obiectivele-tăinuite corespunzător, ideologiile flexibile. Un război era floare la ureche prin comparaţie cu 400 de milioane de catolici isterizaţi; şi cu şefii de stat gemând şi murmurându-şi platitudinile servile, condamnând orice facţiune inamică posibilă, extremistă sau nu (bucurându-se în secret că scapă de amestecul nedorit al Vaticanului) şi...

Doamne! Al treilea război mondial putea fi o consecinţă foarte logică a faptei lui Hawkins!

Înţelegând acest lucru, Sam ştiu ce avea de făcut. Trebuia să-l oprească pe MacKenzie. Însă nu-l putea opri dacă s-ar afla într-o celulă de maximă securitate de la Leavenworth; cine l-ar crede? Şi cu siguranţă nu l-ar putea opri dacă s-ar afla pe fundul uneia dintre cele mai adânci zone a râului Hudson, probabil undeva în nord, prin amabilitatea lui Angelo Dellacroce; cine l-ar auzi?

Nu, singura cale prin care putea să alunge demenţa Şoimului din lumea reală era să afle cum dracu' intenţiona MacKenzie să-şi realizeze obiectivul papal. Cea mai mare prostie ar fi să presupună că n-ar reuşi. Cu Şoimul nu era de glumit; oricine credea altfel n-avea decât să arunce o privire câtorva dintre performanţele lui Mac – printre care şi cele patru ex-neveste extraordinare care-l adorau, ca şi chestiunea minoră a unei capitalizări iniţiale de zece milioane de dolari, fără a mai vorbi de isprăvile sale militare vreme de trei decenii şi în acelaşi număr de războaie.

Şoimul adusese în profesiunea de a ucide toate resursele strategice, disciplina riguroasă şi aptitudinile de conducere ale unui general experimentat; nu era vreun individ oarecare trecut prin şcoala vieţii, ci un comandant al instituţiei crimei autorizate, care-l prădase deja pe un naş al Mafiei în propria sa ogradă.

Ticălosul avea fler. Hristoase! Avea boaşele lui King Kong strivind Empire State Building în timp ce se căţăra pe zidurile sale.

Să-l răpească pe papă!

Cine dracu’ ar fi crezut aşa ceva?

Samuel Devereaux, iată cine credea. Ce-i rămăsese de făcut lui S. Devereaux, avocat-consilier, era să se gândească cum să stopeze această acţiune. Şi să rămână în viaţă, dar şi în afara zidurilor închisorii. O idee vagă îi trecu prin minte, însă era prea neclară pentru a avea sens. Totuşi, planul avea un sâmbure de logică.

— Nu fi prea încrezător, zise Sam cu voce tare. Ai de-a face cu un bolnav de meningită certificată a şirei spinării!

Dar era posibil. Putea pretinde că e de acord cu MacKenzie (întotdeauna cu mare reţinere; să se poarte altfel nu i-ar fi stat în fire), să strângă banii murdari şi, în ultimul moment, să-i convoace pe investitori şi să arunce în aer întreaga operaţiune. Şi, pentru a-şi scăpa pielea, ar face o sumedenie de menţiuni de genul „în cazul decesului meu neaşteptat, avocaţii mei sunt împuterniciţi să facă publice...”

Inclusiv traducerea obiectivului Companiei Păstorul: „negocierea obiectelor religioase”.

Cine ar crede aşa ceva?

— *Încetează*! Sam îşi prinse încheietura mâinii, surprins de sunetul propriei sale voci. Fu şi mai surprins de ţârâitul telefonului.

Alergă spre el ca un condamnat la moarte, grăbit să audă ce avea de spus guvernatorul.

— Fir-ar să fie! Ăsta trebuie să fie avocatul şi secretarul şi trezorierul Companiei Păstorul! Cu bunuri de peste zece milioane de dolari! Cum ţi se pare asta?

— Asta-i o primă întrebare. N-o să-ţi fac pe plac.

— Ştii ceva, băiete? Tu trebuie să fii un avocat teribil!

— Eşti sigur că vrei să vorbim la telefon? întrebă Devereaux. În ultima vreme a existat o „rată de audienţă” destul de mare.

— A, e în regulă. N-o să vorbim ce nu trebuie. Cel puţin *eu* n-o

s-o fac şi sper din tot sufletul că nici tu. Voiam doar să-ţi spun că exemplarele suplimentare ale acordului de parteneriat sunt la parterul hotelului şi te aşteaptă. Le-am trimis aseară cu un bătrân sergent-major pe care-l cunosc de mult...

— *Doamne* Sfinte, ai făcut *duplicate*? Eşti nebun! În atelierele de copiat se păstrează de obicei un exemplar! Dacă sunt fotocopii, există negativele!

— Nu şi unde-am fost eu. Chiar în holul hotelului Watergate există o maşină mare. Vâri în ea douăzeci şi cinci de cenţi pentru fiecare pagină – *Iisuse*! Să fi văzut cum s-a adunat lumea! Oamenii sunt cam enervanţi pe-aici, nu-i aşa? Dar nimeni n-a văzut nimic. Era destul de ciudat. Toată lumea se uita, dar nimeni nu scotea o vorbă. În afară de doi tipi de la *Washington Post*, care-au venit în fugă de pe stradă...

— Destul! îl întrerupse Devereaux. Copiile sunt la parter. Ce dracu' trebuie să fac cu ele?

— Le pui în servieta aia elegantă pe care ţi-am dat-o eu. Le duci la Geneva. Sigur, n-o să ai nevoie de ele în Elveţia, dar s-ar putea să existe una sau două opriri pe drumul spre casă. Şi anume la Londra; asta-i sigur. Vei sta la Savoy o zi sau două. Biletele de avion şi restul le găseşti la hotelul din Geneva. Când ajungi la Londra, un domn pe nume Danforth o să te sune. O să ştii ce ai de făcut.

— Asta nu-i corect. N-o să ştiu ce să fac; nu ştiu ce fac acum! Nu poţi să mă pui în situaţia asta idioată fără să-mi spui nimic. Transport nişte documente! *Numele* meu e scris pe ele! Sunt implicat în transferul a zece milioane de dolari!

— Hei, calmează-te, spuse Şoimul cu blândă fermitate. Aminteşte-ţi ce ţi-am spus: vor exista situaţii în care, în calitate de aghiotant al meu, ţi se va cere să execuţi nişte ordine...

— *Rahat*! răcni Sam. Ce trebuie să le *spun* eu oamenilor?

— Mă rog, ceea ce-i rahat pentru cineva poate fi turtă dulce pentru altcineva. Dacă insistă careva, spui că ajuţi un bătrân oştean care adună discret câţiva dolari pentru a promova solidaritatea religioasă.

— Asta-i absurd, zise Devereaux.

— Asta-i Compania Păstorul, spuse Şoimul.

MacKenzie alese cinci pagini din filele xerografiate la arhivele armatei, împrăştiate pe patul din camera de hotel şi se duse cu ele la birou. Se aşeză, luă un creion roşu şi începu să numeroteze

fiecare exemplar pe marginea din stânga, sus. De la unu până la cinci.

Fir-ar să fie! Asta era ordinea pe care o căuta, modelul despre care ştia că era acolo, fiindcă un om nu poate rezista tentaţiei de a se întoarce la prima lui metodă de a face avere dacă împrejurările sunt favorabile. Şi fiindcă timpul estompează problemele şi presiunile la care cineva a fost supus cu decenii în urmă, mai ales dacă profiturile rămân.

Informaţiile obţinute sub acoperire la Hanoi, cu trei ani în urmă, fuseseră confuze, dar autentice. Autentice, aşa erau în esenţă; restul era denaturat.

Un englez dăduse lovitura vânzând arme şi muniţie Vietnamului de Nord.

Nu era mare lucru; Londra nu se încrunta când auzea de comerţul cu ţările blocului comunist, deşi existau reglementări foarte precise în privinţa maşinii de război. Însă existase o perioadă, în timpul acelui conflict haotic, stupid în care băieţii din Hanoi *şi* Moscova *şi* Pekin se mişcaseră încet cu producţia. Oricine reuşea să devieze material de război spre porturile nord-vietnameze putea face grămezi de bani.

Exact asta făcuse un anume lord Sidney Danforth.

Cumpărând marfă din Statele Unite, Germania Federală şi Franţa, omul naviga sub pavilion chilian, îndreptându-se, de ochii lumii, spre porturi ale noilor ţări africane. Numai că navele nu se duceau deloc în Africa. Îşi modificau traseul în apele internaţionale ale Pacificului, o luau spre nord, se alimentau în insulele ruseşti, apoi se îndreptau către sud, la Haiphong, în chip de vase comerciale de linie.

Serviciul secret al armatei nu dovedise niciodată implicarea lui Danforth, deoarece comuniştii plăteau direct companiilor chiliene, iar Danforth se ferise să iasă la lumină. Şi Washingtonul nu avea de gând să provoace un incident diplomatic. Danforth era un englez important, cu mare influenţă la Foreign Office. Vietnamul era prea neînsemnat pentru a declanşa un asemenea scandal.

Totuşi, pe MacKenzie îl intrigaseră cele două chei: pavilion chilian şi porturi africane. Erau acoperiri care mai fuseseră folosite. Cu treizeci de ani în urmă. În timpul celui de-al doilea război mondial.

În serviciile de informaţii era cunoscut faptul că anumite companii sud-americane cu finanţare externă alimentaseră

maşina de război a Axei, cu profituri enorme, la începutul anilor patruzeci, în perioada aceea confuză de război, destinaţiile vaselor erau întotdeauna Capetown şi Port Elisabeth, deoarece registrele vamale din acele porturi erau în cel mai bun caz confuze, dar de obicei lipseau cu desăvârşire. Zeci de nave care trebuia să ancoreze în porturi din Africa de Sud îşi modificau traseul în apele Atlanticului de Sud, îndreptându-se către Mediterana. În general, spre Italia.

Era oare posibil ca un anume lord Sidney Danforth să imite propriile sale operaţiuni de acum trei decenii?

Una era să câştigi în mod oneros câteva milioane în Asia de Sud-Est, la începutul anilor şaptezeci şi cu totul altceva să faci o avere în timpul holocaustului care apus la încercare curajul Leului Britanic. Pentru aşa ceva, un om putea să-şi vadă numele şters foarte repede de pe lista de invitaţi la Buckingham Palace.

Era momentul ca Şoimul să aibă o discuţie transatlantică cu lordul Sidney Danforth de şaptezeci şi doi de ani, înnobilat, model de perfecţiune al industriei britanice. Şi aproape cel mai bogat om din Anglia.

Fir-ar să fie! Compania Păstorul îi atrăgea pe unii dintre cei mai interesanţi investitori.

11

Pe Strand era aglomeraţie. Trecuse puţin de ora cinci; mulţimea de funcţionari se îndrepta spre casă.

Sam sosise la aeroportul Heathrow la ora 3,40 de la Geneva şi se grăbise să ajungă în confortul unui apartament de la Savoy. Avea mare nevoie. Geneva fusese un coşmar.

Înţelesese că, pentru încheierea oricărui contract viitor, trebuia să manifeste o foarte concretă ignoranţă în privinţa obiectivelor Companiei Păstorul, ascunzând această lipsă de cunoaştere sub profundul respect pentru patronii anonimi implicaţi în afacere; mai ales pentru preşedinte, care era motivat de adânci convingeri religioase.

La început, bancherii de la Geneva fuseseră impresionaţi de modestia lui. Doamne, era vorba despre zece milioane de dolari americani, iar avocatul supraveghetor nu făcea decât să zâmbească şi să spună banalităţi de convenienţă, şovăind atunci când i se solicitau identităţi, vorbind cu însufleţire despre solidaritate religioasă atunci când era adusă în discuţie formidabila sumă. Aşa că îl invitaseră la masă în oraş, unde se făceau multe semne cu ochiul şi erau multe băuturi şi oferte de gimnastică pentru dormitor de-o incredibilă varietate. La urma urmei, asta era Elveţia; un dolar era un dolar, iar această abordare agresivă nu trebuia confundată cu yodlerele, cu floarea de colţ şi cu Heidi în şorţuleţul ei. Treptat, îşi zise Devereaux, pe măsură ce prânzurile deveneau cine, bancherii din Geneva începuseră să creadă că el era fie cel mai tâmpit avocat ce pledase vreodată în faţa unei instanţe americane, fie cel mai neverosimil de discret intermediar care le trecuse până atunci frontierele.

Întreţinuse misterul vreme de trei zile şi nopţi, lăsând în urma lui o jumătate de duzină de primari zăpăciţi, frustraţi până la lacrimi de confidenţele neîmpărtăşite şi foarte deranjaţi la stomac după prea multe pahare de tărie. Iar încordarea lui Sam fusese insuportabilă. Ajunsese până într-acolo încât nu se mai putea concentra decât asupra zâmbetului său rigid, inexpresiv şi asupra controlului necesar al propriilor temeri. Fusese atât de preocupat de sine, încât, atunci când vicepreşedintele Băncii Centrale din Geneva îl condusese la aeroport, Devereaux

zâmbise şi spusese „Mulţumesc” când bancherul vomitase pe trenciul lui.

În nerăbdarea lui de-a pleca dracului din Geneva, îşi uitase trusa de ras la hotel, motiv pentru care se afla acum pe Ştrand, căutând un magazin de produse cosmetice. Merse către sud, preţ de un cvartal şi jumătate, vizavi de Hipodrom, apoi intră la Ştrand Chemists. Cumpără ce-i trebuia şi se întoarse către hotel, gândindu-se că o să facă o îndelungată baie fierbinte, o să se radă şi-o să cineze la Savoy Grille.

— Maior Devereaux! Vocea era plină de entuziasm, cu accent american şi feminină. Venea dintr-un taxi care oprise la Savoy Court.

Era Sâni Curbaţi, totuşi Convingători, a patra doamnă MacKenzie Hawkins, adorabila doamnă pe nume Anne. Se aruncă spre Sam, înconjurându-i gâtul cu braţele, lipindu-şi obrazul şi diverse alte părţi ale trupului de el.

Deodată se retrase şi îşi veni în fire, cu un aer încurcat.

— Îmi pare îngrozitor de rău. Doamne, chiar că am *exagerat*. Te rog să mă ierţi. Doar c-a fost aşa *grozav* să văd un chip familiar.

— N-ai de ce să-ţi ceri scuze, spuse Sam, amintindu-şi că Sâni Curbaţi, totuşi Convingători i se păruse cea mai naivă şi cea mai tânără dintre cele patru neveste. Rostise o sumedenie de *oho*-uri, dacă-şi amintea corect. Stai la Savoy?

— Da. Am venit aseară. N-am fost niciodată în Anglia, aşa că mi-am petrecut toată ziua plimbându-mă *peste tot*. Doamne, picioarele ţipă la mine. Îşi desfăcu taiorul foarte scump din velur şi se încruntă la frumoasele ei picioare, foarte vizibile sub fusta scurtă.

— Păi, hai să le relaxezi cât mai repede. La bar, vreau să spun.

— Nu pot să-ţi *spun*! E aşa de *minunat* să vezi pe cineva cunoscut!

— Ai venit singură? întrebă Devereaux.

— A, da. Don – ele bărbatul meu acum – e atât de-al naibii de ocupat cu bărcile şi restaurantele lui şi tot restul, că mi-a spus săptămâna trecută la Los Angeles: „Annie, scumpo, de ce nu-ţi mişti tu de-aici funduleţul acela simpatic pentru o vreme? O să am o grămadă de treabă luna asta”. Ei bine, m-am gândit la Mexico, la Palm Springs şi la toate locurile obişnuite, apoi mi-am zis, drace! Annie, n-ai fost niciodată la Londra. Aşa că am zburat încoace. Îl salută bine dispusă pe portarul de la Savoy şi continuă

în timp ce Sam o îndruma spre intrarea în hol. Don credea că sunt nebună. Adică, pe cine cunosc eu în Anglia? Dar cred că şi asta a contat, înţelegi? Voiam să merg într-un loc unde să nu văd aceleaşi feţe. Într-un loc de-a dreptul deosebit.

— Sper că nu ţi-am stricat planurile.

— Cum?

— Păi, spuneai că sunt un chip familiar...

— O, Doamne, nu! Am spus „cunoscut”, dar nu voiam să zic *cunoscut*. Adică, după o scurtă după-amiază la Ginny acasă nu înseamnă că eşti *atât* de cunoscut.

— Înţeleg ce vrei să zici. Barul e chiar în capul scărilor. Sam făcu semn spre treptele din stânga ce duceau la Barul American Savoy. Dar Anne se opri, ţinându-se încă de braţul lui.

— Domnule maior, începu ea şovăitor, picioarele mele strigă şi-acum, gâtul mi-a înţepenit de-atâta uitat în sus şi umărul mă doare de la afurisita de curea a poşetei. Zău că mi-ar plăcea să mă îndrept puţin.

— A, sigur, răspunse Devereaux. Sunt egoist. Şi stupid. De fapt şi eu voiam să... ăăă... mă îndrept. Mi-am uitat trusa de ras în Elveţia. Ridică punga de la Ştrand Chemists.

— Păi atunci e *minunat*!

— O să te sun cam peste o oră...

— De ce? Ai văzut mărimea băilor din apartamente? Uau! Sunt mai mari decât unele dintre toaletele pentru doamne ale lui Don. Din restaurantele lui, vreau să zic. E o grămadă de loc. Şi prosoapele alea mari, nemaipomenite. Pot să jur că sunt cearşafuri pluşate! Îl strânse de braţ şi-i zâmbi candid.

— Păi, asta *e* o soluţie.

— Singura. Hai, o să cerem ceva de băut de la serviciul de cameră şi *chiar* că o să ne relaxăm. Porniră spre lift.

— Eşti foarte amabilă...

— Amabilă, pe dracu’! Ginny ne-a spus că ai sunat-o. Categoric, s-a purtat ca o stăpână cu noi. Acum e rândul meu. Ai fost la Geneva?

Sam se opri.

— Am spus Elveţia...

— Asta nu înseamnă Geneva?

Apartamentul lui Anne era tot pe partea dinspre Tamisa, tot la etajul şase şi nu la mai mult de cincisprezece metri de al lui.

Elveţia. *Asia nu înseamnă Geneva*? Câteva gânduri trecură

prin mintea lui Devereaux, însă era mult prea epuizat ca să stăruie asupra lor. Şi, pentru prima oară după multe zile, mult prea relaxat ca să se lase preocupat de ele.

Camerele semănau foarte bine cu ale lui. Tavane înalte, cu stucatură adevărată; o magnifică mobilă veche – lustruită, funcţională – birouri, mese, tablouri, fotolii şi o sofa care i-ar fi făcut cinste lui Parke-Bernet; pendule şi lustre care nici nu erau bătute în cuie, nici nu aveau vreo etichetă de plastic cu numele proprietarului; tocuri înalte la ferestrele flancate de draperii somptuoase, cu vedere spre râu şi luminile micilor ambarcaţiuni, spre clădirile din depărtare şi mai ales către Podul Waterloo.

El şedea în camera de zi, pe canapeaua plină de perne, desculţ şi cu un pahar înalt de băutură în mână. La BBC 1, Filarmonica din Londra interpreta un concert de Vivaldi, iar căldura unui radiator crea un splendid confort în încăpere. Cine merită primeşte, îşi spuse Sam.

Anne ieşi din baie şi se opri în cadrul uşii. Paharul lui Devereaux se opri brusc în drumul spre buze. Ea era îmbrăcată – dacă asta era cuvântul – într-o cămaşă transparentă care lăsa puţin de făcut, deşi o stârnea teribil, imaginaţiei. Sânii ei Curbaţi, totuşi Convingători se umflau spre punctele roşii de sub ţesătura moale; părul ei lung, castaniu deschis îi cădea neglijent şi senzual pe umeri, încadrându-i darurile naturale. Picioarele zvelte i se conturau sub cămaşă.

Fără să spună o vorbă, ridică mâna şi-i făcu semn cu degetul. FI se ridică de pe sofa şi-o urmă.

În uriaşa cameră de baie, pardosită cu gresie, cada imensă era plină cu apă fierbinte; mii de bule răspândeau parfum de trandafiri şi de primăvară. Anne întinse mâna şi-i scoase cravata, apoi cămaşa, îi desfăcu cureaua, trase fermoarul pantalonilor şi-i lăsă jos. El îi dădu la o parte.

Ea îşi puse mâinile pe şoldurile lui şi-i trase chiloţii.

El stătea pe marginea căzii calde, în timp ce ea îi scotea ciorapii; îl ţinu de braţul stâng, iar el se lăsă într-o parte, dispărând sub bulele albe şi fierbinţi de apă.

Ea rămase în picioare, desfăcu o fundă galbenă de la gât, iar cămaşa căzu pe carpeta groasă.

Era absolut încântătoare.

Şi intră în cadă cu Sam.

— Vrei să mâncăm la restaurant? întrebă fata de sub

cuvertură.

— Sigur, răspunse Devereaux, tot de acolo.

— Ştii că am dormit mai bine de trei ore? E aproape nouă şi jumătate. Se întinse. Sam o privea. După ce mâncăm, hai să mergem la o tavernă.

— Dacă vrei, spuse Devereaux, continuând s-o privească, stând cu capul pe pernă.

Ea şedea acum în capul oaselor, iar cearşaful îi căzuse până la şolduri. Sânii Curbaţi, totuşi Convingători provocau tot ce era în preajmă.

— Doamne, zise Anne încet, puţin încurcată, întorcându-se şi privind în jos spre Sam, care de-abia-i vedea faţa, iar am fost exagerată.

— Prietenoasă e un cuvânt mai potrivit. Şi eu sunt prietenos.

— Ştii ce vreau să spun. Se apleacă şi-l sărută pe ochi. Poate că ai alte planuri, treburi de făcut sau mai ştiu eu ce.

— Treburi pe care vreau să le fac, o întrerupse afectuos Devereaux. Toate planurile sunt flexibile, supuse doar fanteziei şi plăcerii.

— Asta sună al naibii de sexy.

— Eu mă simt al naibii de sexy.

— Mulţumesc.

— *Eu* îţi mulţumesc. Sam întinse mâna peste spatele ei catifelat, minunat şi trase cearşaful peste ei.

Zece minute mai târziu (poate zece minute, poate câteva ceasuri, îşi zise Devereaux) luară o hotărâre: aveau într-adevăr nevoie de hrană, precedată, desigur, de câteva picături de whisky cu gheaţă, care se afla în camera de zi, lângă canapea, sub două enorme prosoape de baie.

— Cred că mai potrivit e cuvântul „sibaritic”.

Sam îşi înfăşură prosopul pluşat peste şale. La BBC 1 se transmitea acum o selecţie din muzica lui Noel Coward, iar fumul ţigărilor se abătea spre lumina arămie a flăcărilor din şemineu. Doar două lămpi erau aprinse; încăperea era ca un vis cântat în balade.

— „Sibaritic” are ceva egoist, spuse fata. Noi împărtăşim starea asta; aici nu e egoism.

Sam o privi. A patra nevastă a lui Hawkins nu era tâmpită. Cum dracu’ reuşise Şoimul? Dar reuşise?

— Felul cum o împărtăşim e sibaritic, crede-mă.

— Dacă vrei tu, răspunse ea, zâmbind şi punându-şi paharul

pe măsuţa pentru cafea.

— Nu e important. Să ne îmbrăcăm şi să mergem să mâncăm.

— Foarte bine. Sunt gata în câteva clipe. Îi observă expresia întrebătoare. Nu, serios. Nu pierd ceasuri întregi. Mac spunea odată... Se opri, încurcată.

— E în regulă, zise el blând. Chiar aş vrea să aud.

— Păi, spunea odată că, dacă încerci să schimbi prea mult exteriorul, nu faci decât să zăpăceşti interiorul. Şi n-ar trebui s-o faci decât dacă ai un motiv al naibii de bun. Sau dacă într-adevăr nu te placi. Îşi trase picioarele de sub ea şi se ridică de pe canapea, înfăşurându-se cu prosopul. Unu, nu am nici un motiv şi doi, eu mă plac. Tot Mac m-a învăţat asta. Îmi place de *noi*.

— Şi mie, spuse Devereaux. După ce termini, mergem în apartamentul meu şi mă schimb şi eu...

— Bine. O să-ţi închei nasturii de la cămaşă şi-o să-ţi înnod cravata. Zâmbi şi porni în grabă pe uşa holului spre baie. Devereaux se ridică gol, aruncând prosopul lung pe umăr şi se duse la masa unde se aflau băuturile pe o tavă din argint. Îşi turnă puţin whisky şi se gândi la filosofia de cafenea a lui Mac Hawkins.

Dacă schimbi exteriorul prea mult, zăpăceşti interiorul.

Una peste alta, nu sună rău.

Luminiţa albă dintre becul roşu şi cel verde, aflate pe micul panou de lângă uşa lui Devereaux, era aprinsă. Sam şi tânăra femeie o văzură în acelaşi timp, când se îndreptau pe coridor spre apartamentul lui. Era semnalul că oaspetele avea un mesaj la recepţie. Devereaux mormăi o înjurătură.

La naiba! Geneva nu dispăruse *atât* de repede. Nici cu totul.

Hawkins ar fi putut măcar să-l lase să doarmă liniştit!

— Unul din becurile astea era aprins pentru mine azi după-amiază, spuse Anne. M-am întors să-mi schimb pantofii şi am văzut-o; înseamnă că ai un apel telefonic.

— Sau un mesaj.

— La mine a fost un telefon. De la Don, din Santa Monica. Până la urmă a revenit; ştii, în California era de-abia opt dimineaţa.

— Drăguţ din partea lui să se scoale şi să te sune.

— Nu tocmai. Soţul meu are două lucruri în Santa Monica: un restaurant şi o fată. Restaurantul nu e deschis la opt dimineaţa; iartă-mi răutatea. Cred că Don voia să fie sigur că mă aflu într-adevăr la douăsprezece mii de kilometri distanţă. Anne îi zâmbi

cu naivitate. Până la urmă, el nu ştiu cum să-i răspundă. E multă bătaie de cap să faci, mă rog, o verificare.

Sam aprinse lumina în hol. Dincolo, în camera de zi, lămpile ardeau aşa cum le lăsase cu cinci ceasuri în urmă.

— Soţul meu suferă de o boală mintală specifică zgârciţilor. Sunt sigură că tu, ca avocat, eşti familiarizat cu ea. E înnebunit să nu fie prins. Nu moral, înţelege-mă bine; când e ambalat, face caz de aspectul ă*sta*. Ci doar financiar; e speriat de moarte că vreo instanţă l-ar putea face să plătească din greu dacă eu îl părăsesc.

Intrară în camera de zi; el vru să spună ceva, însă, din nou, până la urmă nu ştiu ce să zică. Alese cea mai prudentă replică:

— Cred că omul nu e-n toate minţile.

— Eşti dulce, dar nu trebuia să spui asta. Pe de altă parte, presupun că-i cel mai prudent lucru pe care-l *puteai* spune...

— Hai să găsim alt subiect, o întrerupse el grăbit, arătându-i canapeaua şi măsuţa pe care se aflau ziarele. Ia loc, iar eu o să vin într-un minut. N-am uitat: tu îmi închei nasturii de la cămaşă şi îmi legi cravata. Sam privi înspre uşa dormitorului.

— Nu suni la recepţie?

— Asta poate *să aştepte*, răspunse el din dormitor. N-am să permit să fim deranjaţi de la o cină liniştită. Sau de la vizitarea vreunei taverne, dacă or să mai fie deschise după ce terminăm masa.

— Zău că ar trebui să afli cine te caută. Ar putea fi ceva important.

— *Tu eşti* importantă! strigă Sam, scoţând un costum cafeniu la două rânduri de pe umeraşul incomod din valiză.

— Ar putea fi ceva urgent, mai zise ea din camera de zi.

— *Tu eşti urgenţa*, răspunse el, alegând o cămaşă cu dungi roşii din alt teanc de haine.

— Eu nu pot niciodată să nu răspund la telefon, să nu verific mesajele sau să sun pe cineva, chiar dacă n-am auzit de numele ăla; asta înseamnă să fii *prea* neglijent.

— Nu eşti avocat. Ai încercat să dai de vreun avocat a doua zi după ce l-ai angajat? Secretara lui e antrenată să mintă cu convingerea lui Aimee Semple Mepherson.

— De ce? Anne stătea acum în uşa dormitorului.

— Păi, ţi-a luat banii; umblă după alt onorariu. Ce naiba, poate cazul tău impune un schimb de scrisori cu avocatul părţii adverse, fără a mai vorbi de alte explicaţii. Nu-i trebuie

complicaţii.

Anne se apropie, în vreme ce el se îmbrăca cu cămaşa cu dungi roşii. Începu să-i încheie nasturii nonşalant.

— Eşti un Clyde grozav. Aici eşti într-o ţară străină...

— Nu aşa străină, o întrerupse el, zâmbind. Am mai fost aici. Sunt ghidul tău, ai uitat?

— Adică, de-abia ai venit de la Geneva, unde e clar că ţi-a mers rău...

— Nu aşa de rău. Am supravieţuit.

— ... iar acum cineva încearcă disperat să te găsească...

— Cine-i disperat? Nu cunosc pe nimeni atât de disperat.

— Pentru numele Domnului! Fata smulse gulerul cămăşii în timp ce-l aranja. Asemenea situaţii mă fac să fiu nervoasă!

— De ce?

— Mă simt răspunzătoare!

— N-ar trebui. Devereaux era surprins. Anne era foarte serioasă. Se întrebă...

Şi sună telefonul.

— Alo.

— Domnul Samuel Devereaux? întrebă vocea clară a unui britanic.

— Da, sunt Sam Devereaux.

— Am aşteptat să mă suni...

— De-abia am venit, îl întrerupse Sam. N-am verificat încă mesajele. Cine e?

— Deocamdată, doar un număr de telefon.

Devereaux făcu o pauză, iritat.

— Atunci trebuie să-ţi spun că puteai să aştepţi toată noaptea. Nu transmit mesaje unor numere de telefon.

— Hai, domnule, veni replica agitată. Nu aştepţi alt telefon important.

— Cred că asta-i o presupunere cam infatuată...

— Crede ce vrei, domnule! Sunt foarte grăbit şi foarte supărat pe dumneata. Spune-mi, unde vrei să ne întâlnim?

— Nu ştiu dacă vreau. Valea, Basil, sau cum dracu’ te-o chema.

Pauza interveni de astă dată la celălalt capăt al firului. Sam auzea o respiraţie greoaie. După câteva secunde, numărul de telefon vorbi.

— Pentru numele Domnului, fie-ţi milă de un bătrân. Nu ţi-am făcut nimic rău.

Sam fu deodată impresionat. Vocea suna spartă acum; omul era disperat. Îşi aminti de ultima conversaţie cu Hawkins.

— Eşti...

— *Fără nume*, *te rog*!

— În regulă. Fără nume. Poţi fi recunoscut?

— Foarte bine. Credeam că ştii asta.

— Nu ştiam. Deci ne întâlnim într-un loc izolat.

— Foarte izolat. Credeam că ştii şi asta.

— Încetează să repeţi asta! Devereaux era la fel de supărat pe Hawkins ca şi pe englezul de la telefon. Atunci alege dumneata locul, doar dacă nu vrei să vii la Savoy.

— Imposibil! Eşti amabil. Am câteva blocuri de apartamente în Belgravia. Unul se cheamă Empire Arms; îl cunoşti?

— Îl pot găsi.

— Bine. O să fiu acolo. Apartamentul patru şapte. O să-mi ia o oră să ajung la Londra.

— Nu te grăbi. Nu vreau să ne întâlnim peste o oră.

— Nu? Atunci când?

— La ce oră închid tavernele?

— Pe la miezul nopţii. Peste o oră şi ceva.

— Rahat!

— Poftim?

— Ne vedem la ora unu.

— Foarte bine. Paza de la bloc va fi avertizată. Nu uita, fără nume. Doar apartamentul patru şapte.

— Patru şapte.

— Şi, Devereaux, adu actele.

— Ce acte?

Pauza fu acum mai lungă, iar englezul respira şi mai greu.

— Blestematul ăla de acord, *nătărăule*!

Fata, nu numai că acceptă faptul că cina lor avea să fie scurtă şi că el trebuia să părăsească hotelul, dar păru de-a dreptul fericită.

Sam îşi punea tot mai puţine întrebări. *De ce*-ul scăpa înţelegerii lui, dar *ce*-ul devenea tot mai clar. Conveniră să bea împreună un pahar înainte de culcare, după întoarcerea lui. Ora nu conta, zisese Anne, dându-i o cheie.

Taxiul opri lângă trotuar, în faţa blocului Empire Arms. După ce Sam spuse apartamentul patru şapte, fu condus de un portar cu mişcări iuţi, discrete, printr-o serie de uşi de serviciu, pe o

scară scurtă din spate, cu un ascensor de marfă, până la intrarea pentru livrări a etajului.

Un bărbat cu înfăţişare ameninţătoare şi accent din nord îi ceru să se legitimeze, apoi îl conduse pe Sam printr-un oficiu, o cameră mare de zi, un hol şi în cele din urmă într-o bibliotecă slab luminată, unde un bătrânel mai degrabă hidos stătea în umbră, lângă fereastră. Uşa se închise. Devereaux rămase în picioare, acomodându-şi ochii cu lumina şi cu imaginea neplăcută a bătrânului din fotoliu.

— Domnul Devereaux. Fireşte, zise bărbatul plin de zbârcituri.

— Da. Dumneata trebuie să fii acel Danforth despre care vorbea Hawkins.

— Lord Sidney Danforth. Antipaticul omuleţ scuipase cuvintele antipatice, apoi glasul lui se îndulci brusc. Nu ştiu cum a adunat patronul dumitale datele alea, nici nu recunosc măcar o clipă *ceva*; totul e atât de absurd. Şi s-a petrecut cu atât de mult timp în urmă. Totuşi, eu sunt un om bun, un om generos. Chiar un om *minunat*. Dă-mi blestematele alea de hârtii!

— Ce?

— Acordul, ticălos nesuferit!

Uluit, Sam vârî mâna în buzunarul de la piept, unde avea un exemplar împăturit al parteneriatului limitat cu Compania Păstorul. Se duse către antipaticul omuleţ şi i-l dădu. Danforth întoarse un panou mobil de birou, undeva lângă fotoliu şi aprinse o veioză puternică de pe tăblie. Înşfăcă documentele şi începu să le studieze.

— Grozav! zise Danforth, respirând greu şi răsfoind paginile. Nu spun absolut *nimic*! Micul englez luă un stilou şi începu să umple spaţiile albe. După ce termină, împături hârtiile şi i le întinse dezgustat lui Devereaux. Acum ieşi afară! Sunt un om minunat, un furnizor mărinimos; un umil multimilionar pe care toţi îl adoră. Am meritat din plin onorurile cu care am fost copleşit. Toată lumea ştie asta. Şi nimeni, repet, *nimeni* nu m-ar putea asocia cu demenţa asta! Eu doar... promovez solidaritatea... mă înţelegi? *Solidaritatea*, am zis!

— Nu înţeleg nimic, spuse Sam.

— Nici eu, răspunse Danforth. Transferul va fi făcut în insulele Cayman. Banca e menţionată, iar cele zece milioane vor fi strămutate în patruzeci şi opt de ore. Pe urmă am terminat-o cu voi!

— În insulele Cayman?

— Sunt în Caraibe, tâmpitule.

12

Vedea luminiţa albă strălucind la cincisprezece metri distanţă pe coridorul de la Savoy. Nu trebuia să se apropie mai mult ca să ştie că era cea de la uşa apartamentului său; să o evite era al doilea motiv foarte bun ca să intre la Anne.

— Dacă nu eşti tu, Sam, înseamnă că am probleme, zise ea din dormitor.

— Eu sunt. Toate problemele tale sunt de fericire.

— Astea îmi plac.

Devereaux intră în dormitorul vast, cu ferestre ce dădeau spre fluviu. Anne şedea în capul oaselor şi citea o carte cu coperta viu colorată, la lumina unei veioze.

— Ce-i asta? întrebă el. Arată impresionant.

— O istorie extraordinară a nevestelor lui Henric al Optulea. Am luat-o de la Tower azi-dimineaţă. Omul ăla a fost un monstru!

— Nu tocmai. Multe dintre problemele lui au fost de ordin geopolitic.

— Au fost între picioarele lui!

— Asta are o raţiune istorică mai solidă decât ai crede. Ce zici de un pahar?

— Mai întâi trebuie să dai un telefon. Am promis că va fi primul lucru pe care o să-l faci după ce te întorci.

Fata întoarse calm o pagină. Sam nu era doar surprins, ci şi curios.

— Ce-ai spus?

— A sunat MacKenzie. Tocmai de la Washington. Întoarse altă pagină.

— MacKenzie? Devereaux nu se putu stăpâni; răcni: Pur şi simplu... *a sunat MacKenzie*! Stai acolo de parcă ai fi vorbit cu serviciul de cameră şi-mi spui că a sunat MacKenzie. De unde ştii *tu* că a sunat el? Te-a sunat pe *tine*?

— Zău, Sam, nu mai fi aşa nervos. Rece ca gheaţa, ea întoarse altă afurisită de pagină. Nu e de parcă nu l-aş cunoaşte. Adică, după toată...

— A, nu! Scuteşte-mă de comparaţii odioase! Vreau doar să înţeleg această extraordinară coincidenţă prin care tu, aflată la douăsprezece mii de kilometri de casă, ai primit un telefon de la un fost soţ care mă suna pe *mine*, aflat la cinci mii de kilometri

de New York.

— Dacă te calmezi, o să-ţi spun. Dacă nu, o să citesc mai departe.

Devereaux se gândi la cât de mult ar fi vrut să bea ceva, dar îşi alungă furia şi vorbi calm:

— Sunt liniştit şi aş vrea foarte mult să vorbeşti. Te rog, vorbeşte.

Anne puse cartea în poală şi ridică privirea spre el.

— Mai întâi, Mac era la fel de supărat ca şi tine atunci când am răspuns la telefon.

— Cum *ai răspuns* la telefon?

— Pentru că eram îngrijorată.

— Asta explică de ce, nu cum.

— Dacă îţi aminteşti şi cred că poţi dacă te străduieşti, m-ai lăsat la masa din restaurant. Erai în întârziere, iar eu am insistat să pleci. Ţi-am spus că o să semnez eu un cec şi-o să mă duc sus. Am dreptate până aici?

— Îţi datorez o cină. Continuă.

— Un tânăr drăguţ, cu cravată albă şi frac a venit la masă şi mi-a spus că a sosit un telefon transatlantic urgent pentru tine. Tot timpul se îmbracă aşa?

— E un obicei de la Savoy. Tu ce-ai spus?

— Că o să te întorci foarte târziu; nu ştiam ora exactă. Părea dezamăgit, aşa că l-am întrebat dacă-l pot ajuta. Mi-a spus că apelul venea de la un general Hawkins, de la Washington şi-mi închipui că gradul şi oraşul l-au făcut să devină nervos. Mac procedează întotdeauna aşa; obţine servicii telefonice mai bune. Am spus tânărului să nu-şi facă griji, fiindcă o să vorbesc eu cu bătrânul băşinos. Asta i-a plăcut. Anne se întoarse la cartea ei. Acum du-te şi sună-l. Numărul e pe biroul din cealaltă cameră. E şi pe biroul din camera ta şi la recepţie. Sunt foarte flatată că ai venit mai întâi aici.

Era posibil, cugetă Sam. Puţin probabil, însă în sfera posibilului, aşa cum anumite unde radio indică posibilitatea existenţei altor civilizaţii în spaţiul galactic.

— Ce-a spus Hawkins? De ce era supărat?

— A, doar fiindcă sunt *aici*, presupun, spuse fata, luându-şi cu greu ochii de la pagină. A început să înjure, să ţipe şi să dea ordine. I-am zis, Mac, i-am zis, du-te şi-ţi spală gura cu săpun de rufe! Mereu îi spuneam aşa. Adică foloseşte un limbaj de care noi ne-am ferit în Belle Isle. Mă rog, s-a calmat şi-a început să râdă.

Privirea lui Anne rătăcea în sus, în gol. Îşi amintea, îşi spuse Sam, iar amintirile acelea erau încă proaspete. M-a întrebat dacă n-am scăpat încă de fantele acela de chelner – aşa-i zice el lui Don – şi dacă nu, *de ce* nu. Şi ce tip grozav eşti tu. Să ştii că Mac se gândeşte mult la tine. Oricum, e foarte important să-l suni. I-am zis că s-ar putea să vii foarte-foarte târziu; poate nu mai devreme de trei dimineaţa. Dar el a spus că e în regulă; ar fi doar zece dimineaţa la Washington.

— Nu poate aştepta până dimineaţă?

— Nu. Mac a fost foarte categoric. Spunea că dacă ai de gând să amâni telefonul, să-ţi zic că e ceva în legătură cu un domn italian care întreabă de tine.

— A adăugat că omul e în afacerile cu pompe funebre?

— Nu. Dar cred că ar trebui să-l suni. Dacă vrei să fii singur, du-te la telefonul din camera cealaltă.

— Fir-ar să fie, băiete! Ce mică-i lumea! Te duci în partea cealaltă a globului şi dai taman peste bătrânica Annie. Nu c-ar fi bătrână, mă-nţelegi...

— Înţeleg, îl întrerupse Sam, că Dellacroce mi-a transmis salutări prin tine. Ce i-ai mai spus acum foarte credinciosului tău prieten? Că l-am crucificat pe Iisus?

— Pe dracu’, nu. A fost doar un mic truc psihologic, de folosit în caz că ezitai să mă suni. Nici măcar n-am vorbit cu Dellacroce. Nu cred că mai vrea să comunicăm. Asta te face să te simţi mai bine?

Devereaux îşi aprinse o ţigară. Îl ajuta să atenueze începutul unei crize de stomac.

— O să-ţi spun adevărul, Mac. Simplul fapt că m-ai sunat mă face nervos. Mă face să simt că eşti pe cale să-mi spui ceva care n-o să mă aducă deloc mai aproape de Boston, de mama sau de adevăratul meu patron, Aaron Pinkus; aşa mă face să mă simt trucul tău psihologic.

De la Washington se auzi o serie lungă de ţâţâituri din partea lui MacKenzie Hawkins.

— Eşti o persoană foarte suspicioasă. Probabil că vorbeşte avocatul din tine. Cum a mers treaba cu Danforth?

— E un psihopat. L-a apucat tremuriciul ca pe un psihopat. A semnat şi hârtiile; a subscris pentru zece milioane din raţiuni pe care nu mi le pot imagina. Banca se află în insulele Cayman şi bănuiesc că acesta e motivul pentru care m-ai sunat.

— Crezi că o să-ţi cer să te duci acolo?

— Mi-a trecut prin minte.

— N-aş face asta. Insulele Cayman n-au nici un haz. Sunt doar cluburi de noapte ordinare, multe bănci şi rahaţi uscaţi de bancheri. Încearcă să transforme locul într-o altă Elveţie... Nu, o să mă duc eu acolo şi-o să am grijă de tot. Iar ţie ţi-au intrat alte zece mii în cont. Mă gândeam că ţi-ar plăcea să ştii asta.

— *Mac*! Devereaux simţi o durere acută în stomac. Nu poţi *face* asta!

— E simplu, băiete. Tu completezi doar cecul pentru depozit.

— Nu despre asta-i vorba! Nu ai *dreptul* să depui bani în contul meu!

— Banca n-a obiectat...

— Banca n-avea de ce să obiecteze! *Eu* obiectez! Eu *am* obiecţii! Iisuse, nu înţelegi? Asta înseamnă că mă plăteşti!

— O zecime dintr-un procent? Ce dracu', băiete, te exploatez de-a dreptul!

— Eu nu *vreau* să fiu plătit! Nu vreau să am de-a *face* cu banii tăi! Asta mă transformă într-un *complice*!

— Nu ştiu nimic despre aşa ceva, dar ştiu sigur că nu e corect ca o persoană să solicite timpul şi talentul altei persoane şi să n-o plătească pentru asta. Vocea lui Hawkins avea tonul unui blând evanghelist.

— Ah, taci din gură, ticălosule, zise Devereaux, dându-şi seama că înfrângerea era inevitabilă. În afară de povestea cu Danforth, de ce-ai mai sunat?

— Păi, dacă tot ai adus vorba, în Berlinul de Vest e un tip cu care aş vrea să stai de vorbă.

— Stai. Nu-mi spune, îl întrerupse Sam, obosit. Biletele de avion şi rezervarea la hotel vor fi la recepţia de la Savoy cât ai zice peşte.

— Oricum, până dimineaţă.

— În regulă, Mac, îmi dau seama când sunt învins. Se afunda tot mai adânc. Cumva, cândva, într-un fel anume, îşi zise Sam, va trebui să iasă la suprafaţă.

MacKenzie scrise suma în cifre.

20.000.000 $.

Apoi o scrise în litere:

Douăzeci milioane dolari.

Ciudat, însă nu-l prea impresiona. Era doar un mijloc, nu un

scop în sine. Deşi îi trecuse prin minte că era lesne să o numească o afacere rentabilă, să-şi ţină gura şi să se retragă în sudul Franţei. Cu siguranţă, nici Dellacroce, nici Danforth, nu i-ar fi intentat vreun proces. Al naibii de puţin probabil. Dar nu despre asta era vorba; banii erau atât un mijloc, cât şi un produs secundar. Şi, într-un anume fel, o formă legitimă de pedeapsă. Cei doi fraieri meritau să piardă.

Dar timpul trecea repede şi el nu-şi putea permite să se abată din drum. Vara era la doar câteva luni distanţă şi avea enorm de mult de lucru. Alegerea şi instruirea personalului de sprijin avea să-i ia mult timp. Închirierea şi înzestrarea spaţiului de manevră aveau să fie dificile, mai ales achiziţionarea discretă a echipamentului. Manevrele propriu-zise urmau să dureze mai multe săptămâni. Într-un cuvânt, erau multe de făcut într-o perioadă scurtă de timp. De aceea, era o tentaţie firească să se abată de la strategia iniţială şi să înceapă acţiunea cu ceva mai puţin decât întregul capital, însă nu ar fi fost bine. Asta era sigur. Stabilise cifra de patruzeci de milioane nu doar pentru simetria cu cele patru sute de milioane de catolici (deşi arăta cu siguranţă bine pe acordul de parteneriat limitat, în spaţiile albe pe care le completase el), ci şi fiindcă patruzeci de milioane acopereau *totul*, inclusiv situaţiile neprevăzute de ultim moment.

Cunoscute şi sub numele de evacuare promptă a avanpostului.

Trebuia să aibă patruzeci de milioane. Era aproape pregătit pentru al său al treilea investitor, Heinrich Koenig din Berlin.

Cu *Herr* Koenig nu fusese uşor. În timp ce Sidney Danforth exploatase la maximum modul său de operare în Chile şi în timp ce Angelo Dellacroce fusese foarte neglijent în privinţa operaţiunilor bancare din Mediterana şi mult prea ostentativ în stilul de viaţă, Heinrich Koenig nu făcuse erori evidente şi ducea viaţa liniştită a unui moşier de la ţară, într-un orăşel paşnic aflat la treizeci şi ceva de kilometri de Berlin.

Însă cu douăzeci şi doi de ani în urmă, Koenig jucase în mod strălucit un joc extrem de periculos. Un joc care nu numai că-i adusese o avere, dar asigurase şi capitalizarea şi succesul inexplicabil al diverselor sale întreprinderi.

În perioada de vârf a războiului rece, Koenig fusese agent dublu şi şantajist. Începuse prin a informa în secret agenţii din ambele tabere, continuând prin a stoarce bani – obţinuţi prin serviciile secrete adverse – de la cei care doreau să fie protejaţi

de o eventuală demascare. Obţinuse curând „privilegii” fără taxe şi exclusivitate internaţională pentru noile sale companii de la zeci de ţări dependente de bunăvoinţa economică a celor două facţiuni gigantice aflate în conflict. În cele din urmă, prin graţia lui Mefisto, obligă Washingtonul, Londra, Berlinul, Bonnul şi Moscova să declare companiile sale *în afara* legislaţiei curente care controla alte industrii. Koenig reuşise acest lucru explicând fiecăreia dintre părţi că îi va informa pe ceilalţi despre activităţile lui din trecut.

Apoi, spre marea uşurare a multor guverne, Koenig se retrăsese. Îşi construise imperiul pe trupurile călcate în picioare – decedaţi şi paralizaţi – ale unei jumătăţi din populaţia funcţionarilor şi muncitorilor din Europa şi America. Rămăsese intangibil din cauza terorii foarte concrete a unor represalii care ar fi avut efectul unei reacţii în lanţ. Ce birocrat, ce subsecretar, ce ministru sau politician (mai mult, ce şef de guvern) ar fi permis accesul la ororile din cutia Pandorei? Pe când aşa, retras, Koenig rămânea la fel de protejat ca şi în vremurile de glorie ale intensei lui activităţi.

Teama era forţa lui Koenig. Dar nu exista nici teamă, nici forţă dacă omul nu dădea doi bani pe reacţii sau represalii – guvernamentale, industriale sau internaţionale.

Şi, fireşte, asta era arma lui Hawkins.

Deoarece exista o armată internaţională de victime care ar fi venit în marş forţat pentru a ucide, dacă ar fi putut-o face nepedepsită, dacă oricine înţelegea că păcatele lui trecute erau cunoscute de toată lumea. Demascarea deplină era ameninţarea lui Mac.

Koenig ar fi înţeles cu siguranţă logica acestei abordări; tocmai absenţa ei îi asigurase averea. În mod sigur că ar fi putut prezice efectele câtorva sute de lungi telegrame trimise simultan câtorva sute de ocupanţi ai coridoarelor puterii din întreaga lume. O, da!

Koenig s-ar fi convins, din clipa în care o canonadă de nume, date şi activităţi s-ar fi năpustit cu zgomot spre el.

MacKenzie luă paginile xeroxate de pe pat, păstrând teancurile în ordine şi le duse la măsuţa din faţa canapelei. Se aşeză şi începu să încercuiască cu creionul roşu câte două sau trei paragrafe de pe fiecare pagină.

Treaba mergea strună. Totul consta în a face o evaluare realistă a capacităţilor omului şi a logisticii de care dispunea

pentru a întregi aceste capacităţi. Un simplu inventar. Luă paginile, se duse la birou şi le aranjă în ordine în faţa telefonului. Era pregătit să dea citire calm, fără patimă, mărturiei unei duplicităţi internaţionale care l-ar fi făcut să roşească până şi pe Genghis-Han.

Heinrich Koenig avea să se despartă de zece milioane de dolari.

Cu cearcăne negre sub ochi, Devereaux trecu prin vama de la aeroportul Tempelhof din Berlin, aşteptându-se dintr-o clipă în alta să-i ştampileze fruntea neonazistul ce răcnea nişte ordine şi-i inspecta actele şi bagajul. Iisuse, îşi zise, dă-i unui neamţ o ştampilă de cauciuc şi l-ai scos din minţi.

La un moment dat se uită uimit la conţinutul valizei sale. Totul era împăturit şi aranjat cu grijă, de parcă ar fi fost împachetat de Bergdorf Goodmann, iar el nu-şi făcea geamantanul aşa. Apoi, ca prin ceaţă, îşi aminti că Anne se ocupase de tot. Nu numai că-i făcuse bagajul, dar îl şi însoţise la casieria hotelului şi îl ajutase să-şi achite nota de plată.

Făcuse toate astea, cugetă Sam, fiindcă el nu era în stare să facă mare lucru. Nebunia situaţiei dificile în care se afla îl determinase să se lupte cu o sticlă de whisky. Pierduse bătălia. Singurul lucru de care îşi amintea era că trebuia să-i trimită lui Hawkins par avion blestematul de acord de parteneriat limitat.

Hotelul Kempinsky din Berlin era o versiune teutonă a vechiului Sherry-Netherland din New York, cu un interior ceva mai dezagreabil; fotoliile prea îndesate din hol păreau căptuşite mai curând cu beton decât cu piele. Totuşi, se vedeau banii investiţi, lemnul negru lustruit şi funcţionarii teribil de corecţi despre care Sam ştia că-i detestau slăbiciunea şi inferioritatea curajului său democratic.

Funcţionarul de la recepţie se dispensă de el eficient şi repede. Fu escortat de un SS *Oberfuhrer* vârstnic şi dezagreabil, care-i duse valiza de parcă ar fi conţinut chifle evreieşti şi oxigen lichid. Odată ajunşi în apartament (era enorm; Mac Hawkins îi rezervase unul de clasa întâi), *Oberfuhrer-ul* alungă imediat întunericul din camere cu autoritatea cuiva obişnuit să dea comenzi unui pluton de execuţie. Devereaux, temându-se pentru viaţa lui, îi dădu un bacşiş exagerat, îl conduse până la uşă ca pe un diplomat venit în vizită şi-i adresă un graţios *auf Wiedersehen*!

Deschise valiza. Anne avusese inspiraţia să-i înfăşoare o sticlă plină cu whisky într-un prosop de la Savoy. Dacă exista vreun moment în care să înghită nedigerabilul, acela venise acum. Nu mult; doar cât să facă motorul să meargă.

Se auzi o bătaie în uşă. Sam fu atât de surprins, încât vărsă o gură de whisky pe pat. Înşurubă dopul sticlei şi se uită înfuriat după un loc în care s-o ascundă.

Sub pernă! Acoperită de cuvertură! Se opri. Ce făcea? Ce dracu' era cu el? Ce i se *întâmpla*? *Lua-te-ar naiba*, *MacKenzie Hawkins*!

Respiră adânc şi aşeză calm sticla pe măsuţa de toaletă. Trase din nou aer în piept, deschise uşa şi, imediat, involuntar, expiră tot aerul din plămâni.

În cadrul uşii stătea Afrodita blondă din Palo Alto, California, catalogată în memoria lui drept Sâni Mici şi Ascuţiţi. A treia doamnă MacKenzie Hawkins. Lillian.

— Ştiam că eşti tu! I-am spus tipului de la recepţie că *trebuie* să fii tu!

Sam nu pricepea de ce o catalogase pe Lillian drept Sâni Mici şi Ascuţiţi. „Mici" era un calificativ care-i făcea o nedreptate doamnei. Poate că era un adjectiv cu valoare relativă, determinat de comparaţia vizuală imediată cu ceilalţi şase sâni.

Lui Devereaux îi treceau prin cap aceste absurde gânduri şi – era conştient de asta – se holba ca un puşti de doisprezece ani la prima lui revistă *Artişti şi Fotomodele*, în vreme ce Lillian stătea vizavi de el, explicându-i că venise la Berlin cu trei zile în urmă pentru a urma un curs de două săptămâni de artă culinară.

Sigur, era de necrezut. La urma urmei, el era un avocat experimentat. Analizase zeci de mentalităţi de infractori, îndepărtând straturile succesive de minciuni ale unor escroci sofisticaţi, la toate nivelurile junglei sociale. În pofida trupului şi minţii sale epuizate, nu era un tip uşor de fraierit şi ar fi vrut s-o facă pe a treia doamnă MacKenzie Hawkins să înţeleagă asta – din toată *fiinţa* lui! O privi mai intens, apoi dădu din umeri în gând. Ce dracu'!

— Asta e, Sam. Pot să-ţi spun Sam, nu? E uimitor unde te poate duce interesul pentru adevărata gastronomie.

— Dar foarte plauzibil, Lillian! Asta face coincidenţele... ei bine, întâmplătoare! Sam râse aproape isteric, străduindu-se să-şi controleze direcţia privirii. Însă era prea epuizat ca să izbutească; pur şi simplu renunţă şi îşi lăsă ochii să rătăcească în

voie. Nici nu puteam găsi un prilej mai bun de a vedea Berlinul. Dacă suntem norocoşi, putem găsi un teren de tenis acoperit! Am auzit că hotelul are o piscină; poate şi o sală de gimnastică... Lillian tăcu, iar Devereaux se simţi frustrat; în extenuarea lui, se bucura de masajul auditiv blând, liniştit. S-ar putea să nu mă îndoiesc aproape deloc. Călătoreşti singură?

Ştia că nu trebuia s-o spună. *Nu trebuia*.

— Mai singură ca niciodată. Mă rog, e sigur că nu putem merge acum. Să nu te superi că-ţi spun asta, dar arăţi îngrozitor de obosit. Cred că ai muncit pe brânci. Zău că ai nevoie de cineva să te îngrijească.

— Sunt doar o umbră caldă a esenţei mele...

— Bietul îngeraş. Vino încoace şi lasă-mi să-ţi masez omoplaţii. Asta face minuni, zău, zău că da.

— Sunt un vestigiu pustiit. Sunt plin de neant şi plumb topit...

— Eşti epuizat, îngeraşul meu. Aşa, fii băiat cuminte; întinde-te şi pune-ţi capul în poala lui Lilly. O, Doamne, ai tâmplele fierbinţi. Şi muşchii gâtului încordaţi. Aşa, acum e mai bine; nu te simţi mai bine?

Aşa era. Îi simţea degetele vioaie descheindu-i cămaşa, apoi mâinile blânde pe pieptul lui, ca nişte mângâieri de înger. Ce dracu'. Deschise ochii, care văzură insuportabila minunăţie a doi sâni magnifici la câţiva centimetri de faţa lui.

— Îţi plac căzile cu apă fierbinte şi bule care miros a trandafiri şi primăvară? şopti el.

— Nu tocmai, îi murmură ea. Eu sunt adepta duşurilor fierbinţi, în picioare, cum s-ar zice.

Sam zâmbi.

13

Parfumul plutea în aerul din jurul lui; nu trebuia să deschidă ochii ca să ştie de unde venea.

Dacă reuşea să reconstituie seara trecută cu oarecare exactitate – iar calmul de sub talia lui îl convinse că putea petrecuseră cea mai mare parte a nopţii sub duşul din camera de baie.

Sam deschise ochii. Lillian era lângă el, cu spatele sprijinit de perne şi cu o pereche de ochelari cu ramă de baga pe deliciosul ei nas cârn. Citea ceva pe o bucată enormă de carton ros; cearşaful alb îi acoperea pieptul, fără să-i estompeze formele de dedesubt.

— Bună, zise el calm.

— Bună dimineaţa! Privi în jos către el, de-a dreptul radioasă. Ştii cât e ceasul?

Creatura blondă *era* genul sănătos, aprecie el. De vină era, probabil, California cu surfingul ei sau poate că MacKenzie Hawkins o învăţase să lucreze cu ganterele.

— Ceasul meu e sub aşternut, împreună cu încheietura de la mână. Nu ştiu cât e ora.

— E zece şi douăzeci. Ai dormit unsprezece ore. Cum te simţi?

— Vrei să spui că ne-am suit în pat – eu dormeam – aseară la unsprezece şi jumătate?

— Puteai fi auzit până la Poarta Brandenburg. Te-am tot împins ca să încetezi cu sforăitul. Scoteai nişte acute ca la operă. Ce-ţi face capul?

— Păi, e destul de liniştit. Mă întreb de ce.

— De la aburi. Şi de la exerciţii. De fapt, n-ai fost în stare să bei prea mult. Cred că tensiunea ta s-a revoltat.

Lillian luă un creion de pe noptieră şi începu să bifeze încet lista de meniuri.

— Miroşi grozav, zise el, după ce-o privi câteva clipe, amintindu-şi de imaginea pe care-o avusese în faţa ochilor când stătuse în poala ei şi de mângâierile de înger pe pieptul lui.

— Şi tu, îngeraş, răspunse ea zâmbind, scoţându-şi ochelarii şi privind în jos spre Sam. Ştii că ai un trup foarte acceptabil?

— Am unele calităţi.

— Vreau să spun că ai un fizic foarte sănătos, destul de bine

proporţionat şi armonios. E chiar păcat că-l laşi să se deformeze.

Îşi lovi uşor obrazul cu ochelarii, precum un doctor care studiază starea postoperatorie a unui pacient.

— Ei, n-aş spune deformat. Am jucat cândva hochei. Eram destul de bun.

— Sunt sigură, cu mai bine de zece ani în urmă. Ia uită-te aici...

Lilly puse jos ochelarii şi dădu la o parte pătura de pe pieptul lui Devereaux.

— Uite-aici. Şi *aici* şi aici şi *aici!* Nu ai nici un fel de tonus. Grupe de muşchi care n-au fost folosite de ani de zile! Şi *aici*.

— Uh!

— Muşchii tăi dorsali sunt practic *inexistenţi*. Când ai făcut exerciţii ultima dată?

— Aseară. Sub duş.

— Acest aspect al stării tale nu poate fi discutat. Dar e o parte minoră a întregii fiinţe...

— Nu, pentru mine nu e!

— ... cu referire la sistemul muscular. Trupul tău e un templu; nu-l lăsa să se ruineze şi să decadă abuzând de el şi neglijându-l. Îngrijeşte-l! Dă-i şansa să se extindă, să respire şi să fie util; pentru asta e făcut. Uită-te la MacKenzie...

— Obiectez! Nu vreau să mă uit la MacKenzie!

— Vorbesc din punct de vedere medical.

— Ştiam, murmură Devereaux învins. Nu pot scăpa de el. Sunt posedat.

— Îţi dai seama că Mac are mult peste *cincizeci* de ani? Şi uită-te la trupul lui. E foarte îngrijit. E un arc încordat, perfect armonizat...

Lilly ridică ochii... privind în gol. Aşa cum făcuse şi Anne la Savoy. Îşi amintea, aşa cum îşi amintise şi Anne – iar acele aduceri-aminte erau proaspete.

— Păi, ce naiba, zise Sam. Hawkins şi-a petrecut toată viaţa în armată. Alergând şi sărind, ucigând şi torturând. Trebuia să fie în formă ca să rămână în viaţă. N-avea de ales.

— Greşeşti. Mac pricepe rostul unei capacităţi depline, experimentând un potenţial total. Îmi spunea cândva... mă rog, nu contează, e lipsit de importanţă.

Fata îşi luă mâna de pe pieptul lui Devereaux şi se întinse după ochelari.

— Nu, te rog. Dormitorul de la Kempinsky ar fi putut fi un

dormitor de la Savoy. Dar nevestele nu puteau fi substituite; aveau personalităţi distincte. Aş vrea să aud ce spunea Mac.

Lilly ţinea ochelarii cu amândouă mâinile, trecându-şi gânditoare degetele peste ramă.

— „Trupul tău trebuie să fie o extensie realistă a minţii tale, împinsă până la limită, însă fără abuz."

— Mi-a plăcut mai mult „dacă schimbi exteriorul, zăpăceşti interiorul..."

— Ce?

— Altceva ce a mai spus el. Poate nu înţeleg eu; intelectul şi fizicul sunt doi poli diferiţi. Eu mi-aş putea imagina că pot zbura de pe Turnul Eiffel, însă mai bine n-aş încerca.

— Fiindcă n-ar fi realist; ar fi un abuz. Dar te poţi antrena să cobori de acolo într-un timp record. *Asta* ar fi ceva realist, o extensie *fizică* a imaginaţiei tale. Şi e important să încerci.

— Să cobor de pe Turnul Eiffel?

— Dacă ai un motiv serios să zbori.

— N-am. Dacă înţeleg bine această argumentaţie pseudosavantă, vrei să spui că, dacă te gândeşti să faci ceva, trebuie de fapt să traduci acel ceva în termeni fizici.

— Da. Important e să nu rămâi inert. Lilly îşi flutură braţele ca să sublinieze cele spuse; cearşaful căzu de pe ea.

Insuportabil de frumoşi, îşi zise Devereaux. Însă deocamdată intangibili; fata era în toiul discuţiei.

— Asta e fie mult prea complicat, fie mult mai simplu decât pare, spuse el.

— E mai complicat, crede-mă, răspunse ea. Subtilitatea constă în caracterul său evident.

— Crezi în ideea de provocare, nu-i aşa? zise Sam. Adică e esenţială satisfacţia necesară de a întâlni provocarea, nu?

— Da, presupun că e. Pentru ea însăşi; să încerci să te întinzi până la ce-ţi poţi imagina. Să-ţi testezi potenţialul.

— Iar tu crezi asta. Nu era o întrebare.

— Da, cred. De ce?

— Deoarece, în clipa asta imaginaţia mea lucrează atât de intens, încât n-o pot stăpâni. Simt nevoia unei exprimări fizice; să-mi testez potenţialul. Între limite rezonabile, desigur. Se ridică din „tabăra" lui şi se aşeză în faţa ei, privind-o în ochi. Întinse mâna şi-i luă ochelarii, îi strânse şi-i lăsă lângă pat. Întinse iarăşi mâna, iar ea îi dădu lista de meniuri.

Ochii lui Lillian străluceau, buzele i se desfăcuseră, schiţând

un zâmbet.

— Mă întrebam când o să-mi ceri asta.

Şi atunci sună telefonul nazist.

Vocea de la celălalt capăt al liniei aparţinea unui bărbat care văzuse în anii de şcoală toate filmele de război produse de Warner Brothers. Fiecare silabă picura câte un strop de răutate.

— Noi nu putem – nu vom sta de vorbă la der telefon.

— Traversează strada şi deschide o fereastră. O să strigăm unul la altul, răspunse Devereaux iritat.

— Der timp ist der esenţa! Tu viei coborî în der hol, la fotoliu teparte în faţa la der vereastra, la treapta de la der hintrare! Sub der braţ ţine un exemplar din *Der Spiegel*. Şi tu vei încrucişa der picioare la fiecare touăzeci secunde.

— Să stau jos?

— Ai arăta stupit să încrucişezi der picoare stând sus, *mein Herr*.

— Şi, dacă stă altcineva în fotoliu?

Pauza ce urmă exprima furie şi zăpăceală. Urmă un zgomot scurt, ciudat, care evoca imaginea unui purcel guiţând dezamăgit.

— Dă-l la o parte! fu replica de după guiţat.

Asta-i o prostie.

— O să faci cum am zis! Nu este timp de ceartă! Viei fi contactat. În cincisprezece minute.

— Hei, stai puţin! De-abia m-am sculat. N-am luat micul dejun; trebuie să mă rad...

— Paisprezece minute, *mein Herr!*

— Mi-e foame!

Legătura fu întreruptă de un declic sonor pe fir.

— Să-l ia dracu’, zise Devereaux, întorcându-se plin de speranţă spre extraordinara Lillian.

Dar Lillian nu era unde trebuia să fi fost. Stătea la celălalt capăt al patului, îmbrăcată cu halatul de baie al lui Sam.

— Ca să plagiez o frază, dragul meu, am fost salvaţi de clopoţel. Tu ai treburi, iar eu zău că trebuie să mă pregătesc pentru cursuri.

— Cursuri?

— *Der erstklassig Strudelschule*, zise Lilly. Mai puţin complicat, dar probabil că mai amuzant decât Cordon Bleu de la Paris. Începe la prânz. Ne ducem pe Leipziger Strasse; asta-i după

Unter der Linden. Chiar că trebuie să mă grăbesc.

— Şi... *noi*? Şi micul dejun şi... tu nu faci duş dimineaţa?

Lillian râse; avea un râs simpatic, sincer.

— *Der Schide* se termină pe la trei şi jumătate. Ne întâlnim aici.

— Care-i numărul camerei tale?

— Cinci unsprezece.

— Al meu e cinci nouă.

— Ştiu. E minunat.

— Sau pe-aproape...

Haosul din holul hotelului Kempinsky era ridicol. „Der fotoliu teparte în faţa la der vereastra” *era* ocupat de un domn în vârstă, al cărui cap, cu părul tuns scurt şi falca lăsată, îi tot cădea în cutele de grăsime de la gât în timp ce omul moţăia. Din nefericire, ţinea în poală un exemplar din *Der Spiegel*.

Mai întâi, bătrânul fu iritat, apoi înfuriat de cei doi bărbaţi care-i flancaseră fotoliul şi-i spuneau în termeni fără echivoc să meargă cu ei. Sam încercă de două ori să intervină, explicând pe cât putea de bine că şi el avea un exemplar din *Der Spiegel*. Fără efect; pe trupeţi îi interesa doar domnul care şedea în imensul fotoliu, în cele din urmă Devereaux se propti chiar în faţa celor doi oameni de legătură şi, la fiecare douăzeci de secunde, îşi strângea şi îşi desfăcea picioarele.

Moment în care şeful personalului de serviciu veni la Sam şi, într-o engleză perfectă, cu voce tare, îl îndrumă spre toaleta pentru bărbaţi.

Imediat după aceea, o femeie masivă, semănând izbitor cu Dick Butkus, se apropie de cei trei aflaţi în jurul fotoliului şi începu să-i lovească pe cei doi gestapovişti cu o cutie pentru pălării şi cu o sacoşă foarte mare din piele neagră.

Un singur lucru mai avea de făcut, îşi zise Devereaux. Înhăţă de gât pe unul din oamenii de legătură şi-l trase de pe câmpul de luptă.

— Ticălos descreierat! *Eu sunt* omul! Te-a trimis Koenig, nu-i aşa?

Treizeci de secunde mai târziu, Devereaux fu împins afară pe uşa hotelului, apoi pe o alee alăturată.

La mijlocul aleii, ocupând aproape tot spaţiul dintre clădiri, se afla un camion uriaş, cu o prelată întinsă peste stâlpii de susţinere ai remorcii. Sub prelată, de la podea până sus, erau

stivuite sute de lăzi, pline cu mii (păreau să fie mii) de găini care cotcodăceau.

Între lăzi, chiar pe centrul remorcii, era un coridor îngust. Ducea la geamul din spate al cabinei. În faţa geamului se aflau două scăunele.

— Hei, ce naiba! E ridicol! E... fir-ar să fie, e neigienic! Însoţitorii lui dădură nemţeşte din cap şi zâmbiră nemţeşte, apoi îl ridicară nemţeşte pe coridorul îngust şi-l împinseră pe culoarul de patruzeci şi cinci de centimetri spre scăunele.

Din toate părţile îl ciuguleau ciocuri ascuţite. Soarele amiezii era acoperit cu totul de prelata groasă de deasupra. Duhoarea de găinaţ era insuportabilă.

Străbătură timp de aproape o oră o regiune rurală, oprindu-se din când în când pentru a fi verificaţi de către soldaţi est-germani concilianţi, care le făceau semn să treacă după ce vârau în buzunare *Deutschmarks*.

Intrară pe teritoriul unei ferme întinse. Pe câmp păşteau vite, iar prin spaţiul îngust dintre lăzi şi printre penele aruncate de curent în spatele camionului se zăreau silozuri şi grajduri.

În cele din urmă camionul se opri. Însoţitorul numărul unu afişă rânjetul lui nemţesc şi-l scoase pe Sam la lumina soarelui.

Fu condus într-un grajd mare care duhnea a urină de vită şi bălegar proaspăt. Fu îndrumat – nemţeşte – printr-o serie de intersecţii aflate în pestilenţiala clădire, până când ajunseră la un staul gol. Un şir de panglici albastre indica faptul că acolo era reşedinţa unui tăuraş de rasă.

Înăuntru, aşezat pe un scăunel pentru muls, înconjurat de grămezi de bălegar, se afla bărbatul solid despre care Sam ştia că era Heinrich Koenig.

Nu se ridică; rămase acolo, privindu-l fix pe Devereaux. Ochii lui mici, cu cearcăne pătate, aruncau fulgere...

— Aşa deci... Koenig rămase nemişcat, lungind cuvintele dispreţuitor şi făcându-le semn însoţitorilor să plece.

— Deci? răspunse Sam, puţin răguşit, simţind cum îi aluneca pe spate găinaţul umed.

— Eşti reprezentantul acelui monstru, generalul Hawkins? Koenig pronunţase cuvântul „general” cu un *g* aspru, nemţesc.

— Aş vrea să lămuresc treaba asta, dacă se poate, spuse Devereaux, râzând fals. De fapt, eu sunt o vagă cunoştinţă, îl cunosc foarte puţin pe acest om. Eu sunt un biet avocat din Boston; în prezent, nu sunt mai mult decât un jurist. Lucrez

pentru un evreu scund, care se numeşte Pinkus. Dumitale nu ţi-ar plăcea. Mama mea locuieşte în Quincy şi, prin cea mai ciudată coincidenţă...

— Destul! De lângă scăunelul pentru muls se auzi un vânt foarte sonor. Tu eşti legătura, intermediarul acestui diavol venit din infern!

— Păi, în legătură cu acest aspect ar trebui să vorbesc despre legalitatea asocierii; numita asociere aflându-se sub rezerva clarificării intenţiilor referitoare la previziuni. Nu cred...

— Eşti un şacal, o hienă! Iar astfel de animale latră tare dacă au carne de-ajuns. Ia zi. Hawkins acesta. E un om de-al lui Gehlen, *nein*?

— Al cui?

— Al lui *Gehlen*!

Devereaux îşi aminti. Gehlen fusese maestrul spionajului în cel de-al Treilea Reich, omul care cumpărase şi vânduse pentru toate taberele după război. Lui Koenig nu i-ar fi stricat să creadă că exista vreo legătură între Hawkins şi Gehlen; fiindcă asta însemna că exista o legătură şi cu un anume Sam Devereaux, care era pe dinafară.

— A, sunt sigur că nu. Nu cred că generalul Hawkins a auzit de... cum-îl-cheamă. Ştiu doar că *eu* n-am auzit.

Găinaţul se topea sub cămaşa lui Sam, prelingându-se peste spinarea lui înfierbântată.

Koenig se ridică încet de pe scăunelul pentru muls, al doilea vânt zgomotos anunţându-i mişcarea. Vorbi calm, cu o intensă ostilitate:

— Generalul se bucură de respectul meu reţinut. Mi-a trimis un idiot bâlbâit. Dă-mi hârtiile, nătărăule.

— Hârtiile... Sam vârî mâna în buzunarul jachetei ca să scoată alt exemplar xeroxat al acordului de parteneriat limitat cu Compania Păstorul.

Neamţul îşi trecu degetele tăcut peste acte, cercetându-l pe fiecare în timp ce întorcea paginile. Reacţiile lui audibile erau grosolane: o combinaţie de vânturi şi grohăituri.

— Asta-i scandalos! O mare nedreptate! Duşmani politici peste tot! Toţi dorindu-şi doar să mă distrugă!

Stropi de salivă apăruseră la colţurile gurii lui Koenig.

— De acord din toată inima, spuse Devereaux, dând cu înfocare din cap. În locul dumitale, eu aş renunţa.

— V-ar plăcea asta, nu? Tuturor. Aţi sări cu toţii să puneţi

mâna pe mine! Marile mele contribuţii, care au menţinut pacea în lume, pe duşmani în legătură permanentă, care au deschis linii telefonice directe, roşii şi albastre, între marile puteri – toate astea s-au uitat. Acum mă vorbiţi pe la spate. Spuneţi minciuni despre conturi bancare inexistente, până şi despre modestele mele reşedinţe. Nu admiteţi sub nici o formă că am câştigat cu sudoarea frunţii fiecare *Deutschmarkye* care o am! Când m-am retras, nici unul dintre voi n-a putut tolera treaba asta; nu mă mai puteaţi trimite de colo-colo! Şi-acum asta! Nedreptatea!

— A, înţeleg.

— Nu înţelegi nimic! Dă-mi ceva de scris, idiotule.

Mai trase un vânt şi semnă.

14

Clopotele ce chemau la slujba de seară bătură cu o solemnă, vibrantă măreţie. Ecoul lor străbătu Piaţa Sfântului Petru, pluti pe deasupra îngerilor păzitori din marmură sculptaţi de Bemini şi se auzi ca o oficiere paşnică, dincolo de dom, până în adâncul grădinilor Vaticanului. Aşezat pe o bancă din piatră albă, privind în sus la razele aurii ale soarelui ce apunea, se afla un bărbat corpolent, al cărui chip putea fi descris ca fiind trecut cu blândeţe prin şapte decenii de viaţă, chiar dacă nu întotdeauna în mod paşnic. Faţa lui era plină, dar aspectul ţărănesc al structurii osoase de sub piele părea să conteste faptul că acel chip aparţinea unui om răsfăţat de soartă. Avea ochii mari, castanii şi blânzi; privirea exprima în egală măsură forţă, intuiţie, resemnare şi amuzament.

Era îmbrăcat în splendidele veşminte albe ale rangului său. Cel mai înalt din Sfânta Biserică Catolică şi Apostolică, descendentul lui Petru însuşi, Episcop al Romei, liderul spiritual al unui număr de 400 de milioane de suflete de pe toată suprafaţa globului.

Papa Francesco I, Vicarul lui Hristos.

Născut Giovanni Bombalini, într-un cătun de la nord de Padua, la începutul secolului. Fusese o naştere înregistrată sumar, în cel mai bun caz, fiindcă Bombalini nu era o familie avută. Giovanni fusese adus pe lume de o moaşă care, cel mai adesea, uita să facă cunoscute rezultatele muncii ei (şi ale pacientei sale) preotului satului, fiind convinsă de faptul că biserica avea să facă *ceva*; botezurile erau o sursă de venituri. De fapt, venirea pe această lume a lui Giovanni Bombalini s-ar fi putut să nu fie niciodată consemnată legal, dacă tatăl său n-ar fi pus rămăşag cu vărul lui, Frescobaldi, care locuia la trei sate mai spre nord, că al doilea copil al lui va fi băiat. Bombalini senior voia să fie sigur că vărul lui Frescobaldi nu va contesta pariul, aşa că se dusese chiar el la primăria din sat şi anunţase că i se născuse un băiat.

S-a întâmplat însă că o condiţie a rămăşagului era ca soţia lui Frescobaldi – care urma să nască în aceeaşi lună – să *nu* aducă pe lume un băiat. Dar, bineînţeles, ea a făcut un băiat, iar pariul a fost anulat. Acest copil, Guido Frescobaldi, se născuse – conform superficialelor registre ale primăriei – la două zile după

vărul *său*, Giovanni.

Încă din primii ani de viaţă, Giovanni a dat semne că este deosebit de ceilalţi copii din sat. Mai întâi, nu dorea să înveţe catehismul repetându-l oral – el voia să-l *citească*, apoi să-l *memoreze*. Faptul l-a supărat pe preotul satului, fiindcă mirosea a precocitate şi era oarecum un afront adus autorităţii, însă copilul nu putea fi refuzat.

Evoluţia lui Giovanni Bombalini a fost într-adevăr extraordinară. Deşi nu se eschiva niciodată de la muncile câmpului, rareori era prea obosit ca să nu stea jumătate de noapte treaz, citind tot ce-i cădea în mână. La vârsta de doisprezece ani, a descoperit *biblioteca* din Padua, care nu se putea compara cu cea din Milano sau din Veneţia şi cu siguranţă nu cu cea din Roma, dar cei care l-au cunoscut pe Giovanni susţin că a citit toate cărţile din Padua, apoi pe cele din Milano şi Veneţia. Perioadă în care preotul satului l-a recomandat sfinţilor părinţi de la Roma.

Biserica a fost răspunsul la rugăciunile lui Giovanni. Şi pentru că se ruga mult – ceea ce era mai uşor, deşi nu-i lua mai puţin timp decât munca la câmp – i s-a permis să citească mai mult decât crezuse vreodată că-i va fi îngăduit.

La douăzeci şi doi de ani, Giovanni Bombalini era preot hirotonisit. Unii spuneau că era cel mai cultivat preot din Roma, un *erudito fantastico*. Dar Giovanni nu avea figura severă, tipică pentru un *erudito* de la Vatican, nici nu aborda o siguranţă de sine corespunzătoare faţă de adevărurile comune. Căuta întotdeauna excepţii şi aspecte interpretabile în istoria liturgică, subliniind (cu răutate, susţin unii) faptul că scrierile religioase îşi trăgeau forţa din anumite contradicţii oneste.

La douăzeci şi şase de ani, Giovanni Bombalini era un ghimpe în spatele lat al Vaticanului. Fapt agravat şi de înfăţişarea lui matură, aflată la antipodul imaginii sfrijite de savant, atât de îndrăgită de toţi *erudiţii* de la Roma. El era mai curând caricatura unui ţăran din regiunile de nord. Mic de statură, îndesat şi gros în talie, părea un fermier căruia i-ar fi stat mai bine în saivanele de capre decât pe culoarele de marmură ale diverselor *collegia* de la Vatican. Nici erudiţia teologică, nici firea blândă şi nici măcar profundul său devotament faţă de Biserică nu putea atenua contrastul dintre spiritul şi aspectul său. Aşa că a fost trimis la posturi aflate în locuri neverosimile, precum Coasta de Aur, Sierra Leone, Malta şi, printr-o eroare, Monte Carlo. Un dispecer

obosit citise greşit numele Montes Claros şi notase în documente Monte Carlo – fără îndoială fiindcă nu *auzise* niciodată de Montes Claros din Brazilia – iar soarta lui Giovanni Bombalini a luat o altă întorsătură.

Fiindcă în cazanul acela cu mize mari puse în joc şi emoţii puternice, a început să umble un preot cu înfăţişare simplă, cu ochi uimiţi, umor blând şi o minte plină cu mai multă cunoaştere decât oricare doisprezece bancheri internaţionali adunaţi laolaltă. Nu avusese mare lucru de făcut pe Coasta de Aur, în Sierra Leone şi Malta, aşa că îşi ocupase timpul, atunci când nu se ruga sau le dădea lecţii localnicilor, abonându-se la zeci de publicaţii şi îmbogăţindu-şi astfel extraordinara bancă de date din memorie.

E cunoscut faptul că oamenii care trăiesc în permanentă mişcare, cu riscuri mari şi consumă mult alcool au nevoie, din când în când, de consolare spirituală. Aşa că părintele Bombalini a început să aducă alinare câtorva miei rătăciţi. Şi, spre surprinderea lor, aceştia au constatat că nu aveau de-a face cu un simplu preot care le prezenta în linii mari pedepsele viitoare, ci cu un individ foarte amuzant, care putea discuta la nesfârşit despre aproape orice subiect: situaţia economică a pieţelor mondiale, precedente istorice ale evenimentelor geopolitice previzibile şi, mai ales, despre hrană. (În acest caz, el prefera sosurile mai simple, evitând artificiile unei *haute cuisine*, adesea nepotrivită.).

Nu au trecut prea multe luni până când părintele Bombalini a devenit un oaspete obişnuit al vastelor apartamente de hotel şi al marilor case de pe Coasta de Azur. Acest prelat, mai curând ciudat, rotofei, era un minunat povestitor şi fiecare se simţea mai bine cu el în preajmă înainte de a pleca să dorească înfocat – şi cu succes – nevasta vecinului.

Iar în numele părintelui Giovanni s-au făcut donaţii extrem de generoase pentru Biserică. Cu o frecvenţă tot mai mare.

Roma nu-l mai putea ignora pe Bombalini. Aşa spuneau trezorierii Vaticanului.

Războiul l-a găsit pe monseniorul Bombalini în diverse capitale ale ţărilor aliate şi, ocazional, detaşat pe lângă diverse armate aliate. Această situaţie a fost determinată de două motive. Primul era declaraţia fermă, făcută superiorilor lui, că el nu putea rămâne neutru cunoscând obiectivele lui Hitler. Îşi argumentase disertaţia cu şaisprezece pagini de precedente istorice, teologice

şi liturgice; nimeni, în afară de iezuiţi, nu le putea înţelege, iar aceia erau de partea lui. Aşa că Roma a închis ochii şi nu şi-a pierdut speranţa. Al doilea motiv al călătoriilor sale în vreme de război era faptul că bogătaşii anilor treizeci de la Monte Carlo erau acum colonei, generali, diplomaţi şi funcţionari ai ambasadelor. *Toţi* aveau nevoie de el. Era atât de solicitat între aliaţi încât, la Washington, J. Edgar Hoover notase pe dosarul lui Bombalini: *Foarte suspect*. *Poate homosexual*.

Anii de după război au fost pentru cardinalul Bombalini o perioadă de rapidă ascensiune pe scara ierarhică a Vaticanului. Mare parte din succesul său se datora prieteniei apropiate cu Angelo Roncalli, cu care împărtăşea nişte puncte de vedere mai puţin ortodoxe, ca şi gustul pentru un vin decent, nu neapărat de calitate superioară şi pentru un joc de cărţi după rugăciunile de seară.

Stând pe banca din piatră albă din grădina Vaticanului, Giovanni Bombalini – papa Francesco – se gândea că-i lipsea Roncalli. Făcuseră multe împreună; fusese o treabă bună. Şi asemănările dintre ascensiunile lor către scaunul Sfântului Petru nu încetau să-l amuze. Roncalli, John, ar fi fost şi el amuzat; chiar se amuza, fără îndoială.

Amândoi erau compromisuri propuse de riguroşii electori tradiţionalişti ai Curiei pentru a stinge focarele de discordie dintre enoriaşii răspândiţi în întreaga lume. Nici unul dintre compromisuri nu se aştepta să domnească foarte mult. Însă Roncalli se descurcase cu uşurinţă; nu avea de înfruntat decât argumente teologice şi reformatori sociali din ţările subdezvoltate. Nu avusese de-a face cu stupizii preoţi tineri care voiau să se însoare, să aibă copii sau, dacă aveau alte convingeri, să conducă parohii de homosexuali! Nu că vreunul dintre aceste aspecte îl deranja personal pe Giovanni; în legislaţia teologică sau în dogmă nu exista absolut *nimic* care să interzică mariajul sau urmaşii; iar în privinţa celuilalt aspect, dacă iubirea unei persoane de acelaşi sex nu depăşea ambiguităţile biblice, de ce să se opună ei? Dar, Sfântă Fecioară, ce tapaj se făcea pe tema asta!

Erau atâtea de făcut – iar doctorii îi spuseseră limpede că zilele lui erau numărate. Singurul lucru pe care îl afirmaseră clar; nu putuseră preciza o boală anume, manifestările vreunei maladii. Doar discutaseră şi-i confirmaseră că „semnele lui vitale" scădeau într-un ritm alarmant. El le ceruse să vorbească

deschis; Sfântă Fecioară, lui nu-i era teamă de moarte! Odihna era bine venită pentru el. Ar fi cutreierat împreună cu Roncalli viile cereşti şi-ar fi reluat jocul de bacara. După ultima socoteală, Roncalli îi datora ceva mai mult de şase sute de milioane de lire.

Le spusese medicilor că se uitau prea mult în microscoapele lor şi prea puţin la faptele evidente. Maşinăria era uzată; asta era situaţia. La care ei dădeau pontifical din cap şi rosteau sumbru: „Trei luni, cel mult patru, Sfinte Părinte”.

Doctorii. *Basta*! Veterinari având *cugini* în Curie. Notele lor de plată erau scandaloase! Păstorii de capre din Padua ştiau mai multe despre medicină; erau nevoiţi să ştie.

Francesco auzi paşi în spatele lui şi se întoarse. Pe aleea din grădină venea un aghiotant papal al cărui nume îi scăpa. Tânărul preot avea în mână o planşetă. Dedesubtul ei era pictat un crucifix; arăta stupid.

— Sfinţia voastră ne-a cerut să rezolvăm câteva chestiuni minore înainte de vecernie.

— Sigur că da, părinte. Care sunt acelea?

Aghiotantul enumeră în grabă o serie de activităţi neînsemnate, în legătură cu ceremonialul religios, iar Giovanni îl flată pe tânărul prelat cerându-i opinia despre cele mai multe dintre ele.

— Pe urmă, mai este o solicitare venită din partea unui periodic american, *Viva Gourmet*. N-aş fi menţionat-o Sfinţiei voastre dacă n-ar fi fost însoţită de o serioasă recomandare din partea Serviciului de Informaţii al armatei Statelor Unite.

— Asta-i o asociere neobişnuită, nu-i aşa, părinte?

— Da, Sfinţia voastră. Aproape de neînţeles.

— Şi ce solicită?

— Au avut insolenţa să-i ceară Sfântului Părinte să-i acorde un interviu unei ziariste în privinţa felurilor de mâncare pe care le preferă pontiful.

— De ce e o insolenţă?

Tânărul prelat făcu o pauză; păru, preţ de o clipă, uluit. Apoi continuă încrezător:

— Fiindcă aşa a spus cardinalul Quartze, Sfinte Părinte.

— Învăţatul cardinal a explicat şi de ce? Sau, ca de obicei, a comunicat singur cu Domnul şi n-a făcut decât să transmită edictul divin?

Francesco se strădui să nu exagereze reacţia lui foarte firească faţă de Ignatio Quartze. Cardinalul era un individ

detestabil din aproape orice punct de vedere. Era un *erudito aristocratico* provenind dintr-o influentă familie italo-elveţiană, care avea compasiunea unei cobre iritate. Şi seamănă cu o cobră, îşi zise Giovanni.

— Aşa a făcut, Sfinte Părinte, răspunse preotul. Şi de îndată ce vorbi, aghiotantul încremeni. El... el...

— Aş putea sugera, părinte, spuse pontiful cu delicată înţelegere, că splendid înveşmântatul nostru cardinal şi-a exprimat opinia că felurile de mâncare preferate de papă nu prea sunt impresionante?

— Eu... eu...

— Înţeleg că aşa a zis. Ei bine, părinte, e adevărat că prefer nişte bucate mai simple decât cardinalul nostru căruia-i curge veşnic nasul, dar asta nu din cauza ignoranţei. Ci doar din lipsă, poate, de ostentaţie; nu spun că nefericitul nostru cardinal, căruia i se abate ochiul spre dreapta când vorbeşte, e ostentativ. Nu cred că i-a trecut asta vreodată prin minte.

— Nu, sigur că nu, Sfinte Părinte.

— Dar cred că, în vremurile astea de scumpete şi şomaj, ar fi o idee bună ca pontiful vostru să propună o serie de meniuri ieftine, deşi, te asigur, excelente. Cine-i jurnalistul ăsta? Spuneai că-i o doamnă? Nu mai spune nimănui că eu ţi-am zis, părinte, dar femeile nu sunt cei mai buni bucătari.

— Nu, sigur că nu, Sfinţia voastră. Călugăriţele de la Roma depun multe eforturi...

— Entuziasmant, părinte. De-a dreptul entuziasmant! Cine e jurnalista de la periodicul acesta de artă culinară?

— Numele ei este Lillian von Schnabe. E americană, din statul California, măritată cu un bărbat mai vârstnic, un imigrant german care a fugit de Hitler. Printr-o coincidenţă, ea se află acum la Berlin.

— Te-am întrebat doar cine e, părinte. Nu ţi-am cerut biografia ei. De unde ştii toate astea?

— Se află în recomandarea de la Serviciul de Informaţii al armatei Statelor Unite. Aparent, militarii au o foarte bună părere despre ea.

— Mai mult decât aparent. Prin urmare, soţul ei a fugit de Hitler? Nu trebuie să refuzăm astfel de femei miloase. Adăugând şi nivelul preţurilor la alimente, se impune un număr de meniuri papale ieftine. Stabileşte o întâlnire, părinte. Poţi să-i spui strălucitului vostru cardinal, care suferă de năpasta de-a avea o

respiraţie foarte şuierătoare, că nu sperăm sincer că decizia noastră nu e un afront pentru el. Domnul Dumnezeu a fost bun cu mine; e un semn de recunoaştere. Mă întreb de ce corespondentul acestei publicaţii se află la Berlin. Un monsenior de la Bonn prepară un excelent *Sauerbraten*.

— Jur că ai pene între dinţi! zise Lillian după ce Sam intră în cameră.

— E mai bine decât găinaţ.

— Ce?

— Legătura mea de afaceri avea un mijloc ciudat de transport.

— Ce tot spui acolo?

— Vreau să fac un duş.

— Nu cu *mine*, scumpule!

— În viaţa mea nu mi-a fost aşa de foame. Ăia n-ar fi oprit nici măcar pentru un... cum dracu-i zice? Un ştrudel. Totul era *ein*, *zwei*, *drei*! *Mach schnell*! Iisuse, sunt lihnit de foame! Ăştia chiar îşi închipuie că au câştigat războiul!

Lillian se dădu înapoi de lângă el.

— Eşti cel mai murdar şi urât mirositor bărbat pe care l-am văzut vreodată. Mă mir că te-au lăsat să intri în hol.

— Cred că am mers în pas de gâscă. Sam observă un plic mare, alb pe birou. Ce-i asta?

— L-au trimis de la recepţie. Spuneau că e urgent şi nu erau siguri că o să te opreşti să-ţi ridici mesajele.

— Nu pot decât să conchid că fostul tău soţ, scrântitul, a fost ocupat. Devereaux luă plicul. Înăuntru se aflau nişte bilete de avion şi o notă. Nici nu trebuia să citească nota; biletele de avion spuneau totul.

Alger.

Apoi citi nota.

— *Nu*! La naiba, *nu*! Asta înseamnă în mai puţin de-o oră!

— Ce anume? întrebă Lillian. Avionul?

— Ce avion? De unde dracu' ştii *tu* că e vorba despre un avion?

— Pentru că a sunat MacKenzie. De la Washington. Îţi închipui ce şocat a fost când am răspuns eu...

— Scuteşte-mă de amănuntele tale ingenioase! răcni Devereaux, alergând spre telefon. Am să-i spun câteva lucruri ticălosului ăluia făţarnic! Până şi deţinuţii au o zi liberă! Cel puţin răgazul pentru o masă şi un duş!

— Nu-l poţi găsi acum, zise repede Lillian. Ăsta-i unul dintre motivele pentru care a sunat. E plecat pentru tot restul zilei.

Sam se întoarse ameninţător. Apoi se opri. Fata asta l-ar fi putut tăia în două.

— Şi presupun că a transmis şi o sugestie privind motivul pentru care ar trebui să fiu în avionul ăla. Desigur, după ce a depăşit şocul provocat de vocea ta minunată.

Lillian părea încurcată. Lui Devereaux îi trecu prin minte că zăpăceala ei nu era întru totul sinceră.

— Mac spunea ceva despre un neamţ pe nume Koenig. Despre cât de nerăbdător era acest Koenig să te vadă plecat din Berlin – într-un fel sau altul.

— Cea mai puţin discutabilă cale fiind cu Air France până la Paris şi de la Paris la Alger?

— Da, a spus asta. Deşi nu cu aceleaşi cuvinte. Grozav te-a mai îndrăgit, Sam. Vorbeşte despre tine ca despre un fiu. Fiul pe care nu l-a avut.

— Dacă există un Iacov, eu sunt Esau. Altfel, sunt regulat precum Absalom.

— Vulgaritatea nu e necesară...

— Este singurul lucru care *e* necesar! Ce dracu' e în Alger?

— Un şeic numit Azaz-Varak, răspunse Lillian Hawkins von Schnabe.

Hawkins părăsi în grabă hotelul Watergate. Nu dorea să vorbească cu Sam; avea absolută încredere în Lillian, de fapt, în toate fetele. Îşi făceau treaba de minune! În plus, trebuia să se întâlnească cu un maior israelian care, cu puţin noroc, ar fi potrivit ultimele piese ale jocului pentru el, jocul fiind şeicul Azaz-Varak. Până când ajungea Devereaux la Alger, trebuia dat un telefon. Dar Şoimul nu-l putea da fără acel element final care ar fi asigurat ultima tranşă din capitalizarea Companiei Păstorul.

Faptul că Azaz-Varak era un hoţ de talie mondială nu constituia o noutate. În timpul celui de-al doilea război mondial vânduse petrol, la preţuri uriaşe, atât Aliaţilor, cât şi ţărilor Axei, favorizându-i doar pe cei care plăteau imediat şi cu bani gheaţă. Totuşi, asta nu-i atrăsese duşmănia cuiva; dimpotrivă, metodele lui insuflaseră respect de la Detroit şi până în Essen.

Însă războiul era poveste veche. Acel război. Pe Hawkins îl interesa comportamentul lui Azaz-Varak într-o conflagraţie mult mai recentă: criza din Orientul Mijlociu.

Azaz-Varak era de negăsit.

În timp ce în ţările Orientului Mijlociu se aruncau blesteme, lumea urmărea conflictele armate, se ţineau conferinţe pentru rezolvarea crizei şi se obţineau profituri uriaşe, cel mai lacom dintre şeici a pretins că suferă de zona zoster şi s-a dus în Insulele Virgine.

Fir-ar să fie! N-avea sens! Aşa că MacKenzie reveni la dosarul lui Azaz-Varak şi-l studie cu ochi de profesionist, începuse să discearnă modelul dintre anii 1946 şi 1948. Era evident că şeicul Azaz-Varak petrecuse o perioadă considerabilă la Tel Aviv!

Conform rapoartelor, şeicul făcuse primele călătorii fără să se ferească. Se bănuia că Azaz-Varak era în căutare de israelience pentru haremul lui. Totuşi, mai târziu, el continuă să vină la Tel Aviv, dar în ascuns; ateriza noaptea, pe aerodromuri particulare de la periferie, care permiteau manevrele avioanelor sale foarte moderne şi scumpe.

Mai multe femei? Hawkins făcuse cercetări exhaustive şi nu reuşise să găsească numele nici unei israelience care să se fi întors pe domeniul Azaz-Kuwait.

Atunci ce făcea Azaz-Varak în Israel? Şi de ce călătorea acolo atât de des?

MacKenzie obţinuse nişte rezultate, destul de surprinzător, din informaţiile furnizate de serviciul naval de informaţii de pe insula St. Thomas, unde fugise Azaz-Varak în timpul războiului din Orientul Mijlociu. Acolo încercase să cumpere mai multe terenuri decât ar fi dorit careva să vândă. Refuzat categoric, devenise furios.

Locuitorii insulei aveau destule probleme. Nu aveau nevoie de arabi cu haremuri şi sclavi. Iisuse! *Sclavi*! Numai ideea asta adusese biroul de turism în pragul apoplexiei; imaginile închipuite ale revoltei ajutoarelor de la bucătărie provocau greaţă. Azaz-Varak fusese sistematic împiedicat să cumpere fie şi două găleţi de nisip. Când se bănuise că încerca să negocieze prin intermediari şi terţe părţi, se încheiară nişte acorduri care i-ar fi înverzit de invidie pe cei din Palm Beach şi i-ar fi înroşit de mânie pe cei din Liga americană pentru drepturile cetăţenilor. Mai pe scurt, nici un blestemat de arab nu putea să deţină, închirieze, subînchirieze, viziteze sau să calce pe terenurile de acolo.

Aşa că, în frustrarea lui, lacomul şeic, înfuriat, adusese în grabă o companie tutelară americană, numită Buffalo

Corporation şi încercase să negocieze prin intermediul ei. *Existau* totuşi legi, iar insula St. Thomas era un teritoriu al Statelor Unite. Nu-i trebuise mult timp lui Hawkins până descoperise că Buffalo Corporation – adresa: Albany Street, Buffalo, New York; telefon: nementionat – era o filială a unei companii necunoscute, numită Pan-Friendship, sediul central: Beirut; telefon: de asemenea nemenţionat.

Convorbirile telefonice ulterioare cu mai multe oficii de decontări din Israel limpeziseră în mod uimitor motivul pentru care Azaz-Varak făcuse atâtea vizite în patria evreilor. Deţinea jumătate din proprietăţile imobiliare din Tel Aviv, multe dintre ele în cartierele sărace ale oraşului. Şeicul era un proprietar de cocioabe în Tel Aviv.

Buffalo Corporation aduna chiriile din tot oraşul. *Şi* dacă maiorul israelian – care se ocupa de aprovizionarea cu tehnică de luptă – confirma un raport pe care Şoimul îl primise de la nişte vechi prieteni de la filiala CIA din Cambodgia, Buffalo Corporation mai era amestecată într-o afacere. Una care avea cele mai nefericite implicaţii pentru proprietarul numitei Buffalo Corporation, în măsura în care acesta era chiar arabul care-i îngrozise pe agenţii de vânzări-cumpărări din St. Thomas.

Raportul era simplu; lui MacKenzie nu-i mai trebuia decât un oficial militar care să i-l confirme. Deoarece băieţii de la CIA aflaseră că un expeditor important de produse petrochimice şi carburanţi către armata israeliană în timpul războiului din Orientul Mijlociu fusese o puţin cunoscută companie americană, numită Buffalo Corporation.

Şeicul Azaz-Varak nu numai că deţinea jumătate din proprietăţile imobiliare din Tel Aviv, dar, în toiul conflictului, alimentase maşina de război israeliană, pentru ca nebunii de la Cairo să nu-i deterioreze investiţiile.

Era genul de informaţie care necesita doar un apel telefonic internaţional, îşi zise MacKenzie Hawkins. La domeniul Azaz-Kuwait.

Devereaux aprecie simpatia manifestată de stewardesa de la Air France, dar ar fi apreciat mai mult ceva de mâncare. Nu existau provizii de alimente în magazia avionului, situaţie ce avea să fie remediată la Paris. Se părea – şi nu avea cum să fie sigur că înţelesese corect – că nişte camioane care aprovizionau compania Air France fuseseră imobilizate într-un blocaj de trafic

provocat de ruşi, iar ce mai rămăsese în magazie fusese furat de personalul ceh de la sol, pe aeroportul din Praga. Oricum, mâncarea era mai bună la Paris.

Aşa că Sam fuma, se surprinse mestecând fire de tutun şi încerca să se concentreze asupra isprăvilor lui MacKenzie Hawkins. Cel din fotoliul alăturat aparţinea unei religii orientale, probabil un sikh, cu pielea cafenie cu nuanţe cenuşii, o barbă neagră foarte mică, turban purpuriu şi ochi iscoditori care semănau grozav cu ai unui şoarece. Îi era mai uşor să se gândească la MacKenzie; nu prea avea cu cine conversa în drumul spre Paris.

Hawkins obţinuse a treia oară zece milioane. Iar acum, un şeic arab era al patrulea şi ultimul fraier. Orice ar fi selectat MacKenzie din dosarele neprelucrate avusese efectul unui şantaj termonuclear. Dumnezeule! *Patruzeci de milioane*!

Ce-avea de gând *să facă* cu banii ăştia? Ce fel de „echipament şi personal de sprijin” (orice dracu’ ar fi fost *astea*) puteau să coste atât de mult?

Sigur că nu puteai răpi un papă având în buzunar un dolar şi douăzeci şi cinci de cenţi, dar era oare nevoie să acoperi datoria publică a Italiei ca s-o faci?

Un lucru era sigur. Planul de răpire al Şoimului includea schimbul unor sume extraordinare de bani. Iar toţi cei care acceptau astfel de sume erau *ipso facto* complici la cea mai teribilă răpire din istorie! Era o altă cale pe care el, Sam, o putea explora. Şi una foarte bună pentru scopul său. Dacă putea obţine măcar numele câtorva furnizori ai lui Mac, el i-ar putea speria şi alunga. Sigur, Şoimul nu va spune nimănui: *Da*, *o să cumpăr trenul acesta*, *fiindcă o să-l răpesc pe papă*, *aşa că o să-mi fie de mare ajutor*. Nu, ăsta nu era stilul unui general experimentat, care drogase jumătate din curierii poştali din Asia de Sud-Est. Dar dacă el, Sam, ar fi ajuns la acelaşi individ şi i-ar fi spus: *Ştii trenul pe care i-l vinzi idiotului ăluia cu barbă*? *O să fie folosit ca să-l răpească pe papă*. *Somn uşor la noapte.*

— Ei bine, asta ar fi fost altceva. Trenul n-ar fi fost vândut. Şi dacă putea împiedica vânzarea unui tren, poate că ar putea împiedica şi alte provizii să ajungă la Şoim. MacKenzie era o armată; liniile de aprovizionare erau de maximă importanţă pentru orice operaţiune. Fără ele, strategii întregi ar trebui modificate, ba chiar abandonate. Asta era literă de evanghelie.

Da, cugetă Devereaux, privind lumina crepusculară a cerului

Germaniei din avionul Air France fără alimente, era o cale foarte adecvată pentru a fi explorată. Împreună cu primul lui obiectiv – să afle cum intenţiona Şoimul să realizeze răpirea şi cu al doilea obiectiv – să afle cu ce materiale îi şantajase MacKenzie pe investitorii lui, furnizorii erau un al treilea, puternic ingredient. În medicina preventivă.

Sam închise ochii, evocând imagini de demult. Se afla la subsolul casei lui din Quincy, Massachusetts. Pe masa uriaşă din mijlocul camerei lui era setul de trenuri, învârtindu-se mereu, strecurându-se printre tufele miniaturale, peste podurile mici şi prin tunelurile de jucărie. Însă era ceva ciudat în imaginea aceea. Cu excepţia locomotivei şi a vagonului de serviciu, toate celelalte vehicule erau inscripţionate identic: „Maşină frigorifică. Alimente.”

La Aeroportul Orly, pasagerilor pentru Alger li se spuse să rămână în avion. Pentru Devereaux, nimic nu mai contă de îndată ce văzu camionul alb oprind lângă aeronavă şi bărbaţi în halate albe transferând nişte conteinere imaculate din oţel în magazie. Îi zâmbi până şi lui Ochi de Şoarece de lângă el, observând cu această ocazie că turbanul purpuriu al vecinului său de fotoliu îi alunecase puţin pe fruntea cafenie. Sam i-ar fi putut atrage atenţia – aflase de mult că până şi străinii îţi mulţumesc dacă le spui că au fermoarul deschis – dar, fiindcă alte câteva cunoştinţe cu turban care urcaseră la Orly veniseră să-l salute şi nu-i ziseseră nimic, Devereaux simţi că ar putea fi deplasat. În plus şi celelalte turbane păreau puţin înclinate. Poate că era un obicei al acelei secte religioase.

Oricum, Sam nu se putea gândi decât la imaculatele lăzi de oţel, al căror conţinut se afla acum în tigăile bucătăriei avionului, trimiţând arome delirante de *escalope de veau*, *tournedos*, *sauce Bearnaise* şi, dacă nu se înşela, biftec *au poivre*. Dumnezeu era în rai, dar şi în avionul Air France. Doamne Sfinte! Devereaux calculă vag orele de când nu mâncase: erau aproape treizeci şi şase.

Cuvinte de neînţeles se auziră din difuzoare; Boeingul 727 se îndreptă spre pistă. Două minute mai târziu erau în aer, iar stewardesele începuseră să distribuie cea mai semnificativă literatură la care se putea gândi Sam: listele de meniu.

Comanda lui dură mai mult decât a tuturor celorlalţi. Asta se datora parţial faptului că trebuia să-şi înghită saliva în timp ce vorbea. Urmă o oră chinuitoare. N-ar fi trebuit să fie aşa pentru

Sam, fiindcă se serviseră cocteiluri. Dar atunci nu putea bea. Avea stomacul prea gol.

În cele din urmă se apropie sosirea mesei. Stewardesa coborî tăblia şi întinse minuscula faţă de masă, puse pe ea şervetul cu inel de argint şi repetă mărcile de vinuri disponibile. Sam nu se putu stăpâni; tot întindea gâtul peste marginea fotoliului. Miresmele de la bucătărie îl scoteau din minţi. Fiecare aromă era un banchet pentru nările lui; saliva îi aluneca pe gât de câte ori recunoştea un miros.

Şi, fireşte, trebuia să se întâmple.

Orientalul cu înfăţişare ciudată de lângă el sări din fotoliu şi îşi dezlegă turbanul purpuriu. Din pânză căzu un revolver masiv, izbindu-se de podeaua avionului; Ochi de Şoarece se aplecă, îl luă şi ţipă:

— Aieee! Aieee! Aieee! Al Fatah! Al Fatah! Aieee!

Era semnalul; o sumedenie de ţipete „Aieee!” şi „Fatah” se auziră în spatele clasei întâi, reverberând prin lungul fuzelaj al aeronavei. De undeva, din pantaloni, Ochi de Şoarece scoase un iatagan foarte lung, cu un aspect fioros.

Sam se holba amorţit. Depăşit. Deci omul nu era un sikh. Era arab. Un blestemat de arab palestinian.

Şi ce altceva?

Stewardesa era în faţa lamei ucigaşe; ţeava uriaşului pistol era înfiptă între sânii ei. Se străduia să fie calmă, însă nu-şi putea ascunde groaza.

— La telefon! Vorbeşte la telefon cu căpitanul tău! Avionul ăsta o să meargă în Algeria! Aşa vrea Al Fatah! La Alger! Doar la Alger! Sau muriţi toţi. *Muriţi*! *Muriţi*!

— *Mais*, *oui*, *monsieur*, ţipă stewardesa. Avionul merge la Alger! *Asta* e destinaţia noastră, *monsieur*!

Arabul se descurajă. Ochii lui sălbatici, pătrunzători, deveniră temporar două pete de noroi opac, frustrarea omului fiind exprimată de punctele răspândite haotic în mijlocul noroiului.

Apoi ochii reveniră la expresia vie, de exuberanţă crudă, violentă. Tăie aerul cu iataganul imens şi flutură nebuneşte pistolul.

Ţipetele lui drăceşti, dispreţuitoare puteau să spargă gheaţa de pe pantele munţilor, dar, din fericire, nu se întâmplă aşa.

— *Aieee*! *Aieee*! *Arafat*! Ascultaţi ordinul lui *Arafat*! Câini de evrei şi porci de creştini! N-o să vedeţi mâncare sau apă până nu *aterizăm*! Ă*sta-i ordinul lui Arafat*!

Într-un ungher adânc al subconştientului lui Sam, o voce mică şoptea: *Eşti terminat, puiule*.

15

Regizorul secund se înfioră; două viori şi trei corni cântaseră fals în timpul crescendoului de la „Valsul Musettei”. Finalul actului era ratat. Din nou.

Scrise o notă pentru dirijor, pe care-l vedea zâmbind radios, nedându-şi seama de stridenta disonanţă. Era de înţeles: auzul omului nu mai era la fel de bun ca înainte.

Ridicând privirea, regizorul secund observă că operatorul de lumini aţipise din nou; sau se dusese la toaletă. Din nou. Fasciculul reflectorului era înclinat în jos, imobil, spre fosa orchestrei – pe un flautist năucit – în loc să fie îndreptat spre Mimi.

Scrise o notă.

Cu scena propriu-zisă era altă problemă. Două probleme. Uşile batante ale cafenelei fuseseră aşezate invers, cu partea de sus în jos, astfel încât erau mult deasupra podelei, permiţând publicului să vadă clar în spatele scenei, unde numeroase picioare goale se frecau, iar altele, destule, se scărpinau de plictiseală. A doua problemă era scara din partea stângă a scenei; fusese scoasă din balamale, astfel că piciorul lui Rodolfo se afunda în spaţiul gol, cu cracul pantalonului sfâşiat până la coapsă.

Regizorul secund oftă şi mai scrise două note.

La Boema de Puccini era interpretată, ca de obicei, de trupă. *Mannaggia*!

În timp ce punea trei semne de exclamare după a douăzeci şi şasea notă a serii, adjunctul directorului comercial se apropie de pupitrul lui şi-i întinse un mesaj.

Era pentru Guido Frescobaldi şi, fiindcă prefera să facă orice altceva decât să urmărească finalul actului, regizorul secund despături hârtia şi citi.

Imediat, involuntar, i se tăie respiraţia. Bătrânul Frescobaldi avea să facă o criză – dacă era posibil ca Guido *să facă* o criză. Reporterul unui ziar care se afla în public voia să se întâlnească cu Frescobaldi după spectacol.

Regizorul secund dădu mâhnit din cap, amintindu-şi bine lacrimile şi protestele lui Guido atunci când ultimul (şi singurul) reporter îi luase un interviu. De fapt, fuseseră doi ziarişti: unul de la Roma şi un confrate de breaslă chinez, care tăcuse tot timpul.

Amândoi comunişti.

Nu interviul îl supărase pe Frescobaldi, ci articolul care apăruse ulterior.

Artist de operă sărac se zbate pentru a face cultură poporului, în timp ce vărul său, papa, trăieşte într-un lux indolent, creat prin sudoarea muncitorilor oprimaţi!

Ăsta era titlul. Ziarul comunist *Lo Popolo* relata ştirea pe prima pagină. Articolul continua, arătând că un reportaj-anchetă efectuat de jurnaliştii de la *Lo Popolo* – totdeauna atenţi la nedreptăţile comise de alianţa păgână dintre capitalişti şi nemiloasele instituţii religioase – dezvăluise crasa injustiţie ce i se făcuse acestei rude a celui mai puternic şi despotic lider religios al lumii. Cum un anume Guido Frescobaldi se sacrifica pe altarul artei, în vreme ce vărul său, papa Francesco, jefuia pe toată lumea. Cum Guido contribuise, cu marele său talent, la bunăstarea maselor, fără să caute recompense materiale, mulţumindu-se doar cu faptul că, prin contribuţia sa, ajutase la înălţarea spirituală a poporului. Atât de deosebit de vărul său, pontiful, care nu contribuise cu nimic, în afară de noi metode de a stoarce bani de la săracii înspăimântaţi. Guido Frescobaldi era un sfânt printre oameni; vărul lui era tâlharul de sub pământ, ţinându-se, fără îndoială, de orgii prin catacombe, înconjurat de comori.

Regizorul secund nu ştia mare lucru despre vărul lui Guido sau despre ce făcea el în catacombe, dar îl cunoştea pe Frescobaldi. Iar reporterul de la *Lo Popolo* îi schiţase un portret care era oarecum în contradicţie cu acel Guido pe care îl ştiau cu toţii. Dar despre *acest* Guido citeau oamenii din Milano. *Lo Popolo* susţinea într-un editorial că şocanta poveste urma să fie publicată în toate ţările socialiste, inclusiv în China.

A, cât mai ţipase Frescobaldi! Răcnetele lui erau protestele unui om foarte tulburat. Regizorul secund spera să-l prindă pe Guido în pauza dintre acte, deşi nu era totdeauna uşor să-l găseşti pe Guido într-o pauză. Şi nu avea rost să-i pună biletul în cabina de machiaj, fiindcă n-ar fi văzut-o.

Deoarece rolul lui Alcindoro era momentul de glorie al carierei lui Guido Frescobaldi. Era micul său triumf dintr-o viaţă dedicată îndrăgitei lui *musica*. Era dovada că tenacitatea putea să eclipseze talentul.

Guido era de obicei atât de emoţionat de evenimentele de pe scenă – ca şi de propria sa interpretare – încât se legăna de colo-

colo în transă, în spatele culiselor, cât timp dura balamucul din timpul pauzei, cu ochii invariabil umezi, cu fruntea sus, conştient că dăduse totul publicului de la Scala Minuscolo, a cincea companie muzicală a faimoasei Opere din Milano. Era atât un loc pentru exersat, ca şi un cimitir muzical, permiţând celor lipsiţi de experienţă să-şi fluture aripile vocale, iar vârstnicilor să aibă o ocupaţie până când Marele Dirijor avea să-i cheme la minunatul festival din ceruri.

Regizorul secund reciti biletul pentru Guido. În publicul din seara aceea se afla o jurnalistă, *signora* Greenberg, care dorea să stea de vorbă cu Frescobaldi. El îi fusese recomandat de o la fel de distinsă sursă, *Servizio information* al armatei Statelor Unite. Iar regizorul secund ştia de ce această *signora* Greenberg indusese recomandarea în biletul ei. De când comuniştii scriseseră articolul acela teribil, Guido refuza să mai vorbească cu vreun jurnalist. Îşi lăsase chiar şi o uriaşă mustaţă pleoştită şi barbă, ca să reducă asemănarea cu înaltul pontif.

Comuniştii erau stupizi. *Lo Popolo*, din obişnuinţă, căuta mereu ceartă cu Vaticanul, însă cei de-acolo aflară curând ceea ce ştia toată lumea: papa Francesco nu merita să fie calomniat. Pur şi simplu era prea cumsecade.

Şi Guido Frescobaldi era un tip cumsecade, îşi spuse regizorul secund. În multe seri stătuseră până târziu, bând vin împreună; un om de vârstă mijlocie care dădea semnalul pentru replici şi un actor de compoziţie mai vârstnic, ce-şi dăruise viaţa muzicii.

Şi ce dramă era în viaţa *reală* a lui Guido Frescobaldi! Era demnă de însăşi pana lui Puccini!

Mai întâi, trăia doar pentru mult iubita lui muzică de operă; orice altceva era lipsit de însemnătate, necesar doar pentru a nu despărţi trupul de sufletul său meloman. Cu ani în urmă fusese căsătorit. Şase ani mai târziu, soţia îl părăsise, întorcându-se cu cei şase copii în satul ei natal de lângă Padua şi la siguranţa decentei ferme a tatălui său. Deşi situaţia materială a lui Frescobaldi, care prin tradiţie era aceeaşi cu situaţia familiei sale, nu era proastă. Iar dacă veniturile actuale erau insuficiente pentru *el*, asta se întâmpla fiindcă aşa dorise el, nu de nevoie. În realitate, familia Frescobaldi era foarte înstărită; verii lor, familia Bombalini, fuseseră destul de înstăriţi ca să-şi poată trimite al treilea fiu, pe Giovanni, în rândurile clerului şi Domnul ştia că pentru asta era nevoie de ceva bani.

Dar Guido întorsese spatele carierei de cleric, de negustor sau

agricultor. El nu-şi dorea decât muzica, opera lui. Îşi bătu părinţii la cap să-l trimită la Conservatorul din Roma, unde se descoperi curând că pasiunea lui Guido depăşea cu mult talentul.

Frescobaldi avea entuziasm latin şi punea mult suflet, poate, dar avea şi o lamentabilă ureche muzicală. Iar bătrânul Frescobaldi devenise nervos; prea mulţi dintre cei cu care se întâlnea Guido erau genul *non sono stabile* – purtau veşminte caraghioase.

Aşa că, la vârsta de douăzeci şi doi de ani, bătrânul îi spuse lui Guido să vină acasă, în satul aflat la nord de Padua. Studiase la Roma timp de opt ani; nici un progres notabil nu fusese înregistrat. Nu-i fusese oferită nici o slujbă – cel puţin nu în domeniul muzical – şi nu părea să se contureze o carieră muzicală.

Totuşi, lui Guido nu-i păsa. Conta doar contopirea deplină cu muzica. Poate că tatăl nu înţelegea. Dar tatăl nu-i mai trimitea bani, aşa că Guido se întoarse acasă.

Bătrânul Frescobaldi îi spuse fiului său să se însoare cu simpatica lui verişoară, Rosa Bombalini, care nu reuşea să-şi găsească un soţ, iar tatăl urma să-i dea lui Guido un *fonografo* drept cadou de nuntă. În felul ăsta putea asculta orice muzică dorea. Pe de altă parte, dacă nu se însura cu verişoara Rosa, tatăl avea să-l pună la muncă.

Aşa că, vreme de şase ani, în timp ce vărul şi cumnatul lui, părintele Giovanni Bombalini, studia la Vatican şi era trimis în locuri ciudate, Guido Frescobaldi îndură o căsnicie forţată cu mormanul ce cântărea o sută treizeci şi cinci de kilograme de isterie indulgentă cu sine pe nume Rosa.

În dimineaţa celei de-a şaptea aniversări a mariajului lor, el renunţă. Se sculă ţipând; sparse ferestrele, sfărâmă mobila, aruncă oalele cu paste făinoase pe pereţi şi-i spuse Rosei că ea şi cei şase copii ai ei erau cele mai respingătoare fiinţe umane pe care le cunoscuse vreodată.

Basta!

Era prea de tot!

Rosa îşi luă copiii şi fugi la ferma din sat, iar Guido se duse în centru, la prăvălia tatălui său, luă un borcan de bulion şi i-l azvârli bătrânului în faţă, apoi părăsi Padua pentru totdeauna, ducându-se la Milano.

Dacă lumea nu-l lăsa să devină un mare tenor de operă, cel puţin avea să fie aproape de marii cântăreţi, de marea muzică.

Avea să cureţe toalete, să măture scena, să coasă costume, să care suliţe. Orice.

Avea să-şi câştige existenţa la Scala!

Şi aşa trăise Frescobaldi mai bine de patruzeci de ani. Avansase încet, dar plin de încântare, de la toalete la mături, de la cusături la suliţe. În cele din urmă fu răsplătit, permiţându-i-se să rostească primele câteva cuvinte pe scenă – *Nu atât să cânţi*, *Guido*! Mai mult să vorbeşti, înţelegi?

— Iar sinceritatea emoţiei sale îl făcu imediat preferatul melomanilor mai puţin pretenţioşi de la Scala Minuscolo, unde biletele erau mai ieftine.

În felul său, Frescobaldi deveni un accesoriu îndrăgit, ca şi un participant plin de dăruire. Era întotdeauna dispus să ajute la repetiţii, să dea replici, să dubleze un actor, să recite, iar cunoştinţele lui erau formidabile.

O singură dată în toţi aceşti ani a provocat Guido un necaz cuiva, deşi nu a fost cu adevărat vina lui. E vorba, desigur, de încercarea ziarului *Lo Popolo* de a-l discredita pe vărul său, papa. Din fericire, gazetarul comunist nu descoperise căsătoria timpurie a lui Frescobaldi cu sora înaltului pontif. I-ar fi fost totuşi greu, deoarece Rosa Bombalini murise cu trei decenii în urmă din cauza supraalimentării.

Grăbit, regizorul secund porni spre cabina lui Frescobaldi. Era prea târziu. Doamna care vorbea cu Guido era cu siguranţă *signora* Greenberg. Avea un aer foarte american şi era, într-adevăr, foarte înzestrată de natură.

— Înţelegi, *signore* Frescobaldi, obiectivul ar fi să contracarăm articolele alea dezgustătoare pe care le-au scris comuniştii.

— O, da, *vă rog*! strigă Guido, implorând. Au fost nişte infami! Nu există pe lume om mai cumsecade decât iubitul meu văr, *Il Papa*. Plâng pentru necazurile pe care i le-am provocat!

— Sunt sigură că el nu crede aşa ceva. Vorbeşte atât de Inimos despre dumneata.

— Da... da, aşa e, răspunse Frescobaldi, clipind des, cu ochii înceţoşaţi de lacrimi. Când eram copii, ne jucam împreună pe câmp atunci când familiile noastre se vizitau. Giovanni – scuză-mă, Papa Francesco – era cel mai bun dintre toţi fraţii şi verii. Era un *om* bun încă de pe când era un *copil*. Înţelegeţi? Şi ce minte avea!

— Va fi fericit să te revadă, spuse *signora*. Nu am stabilit încă o dată exactă, dar el speră să vă întâlniţi ca să faceţi fotografii

împreună.

Guido Frescobaldi nu se putu stăpâni. Deşi nu-şi pierduse din demnitate, plângea liniştit, fără zgomot sau gesturi.

— E un om atât de bun. Ştiai că, atunci când a apărut articolul acela oribil, mi-a trimis un bilet scris de mâna lui? Acolo spunea: „Guido, vărul meu şi drag prieten, de ce te-ai ascuns în toţi anii ăştia? Când ajungi la Roma, te rog să mă cauţi. O să jucăm popice. Am aranjat o pistă în grădină. Ca întotdeauna, ai binecuvântarea mea, *Giovanni*. „Frescobaldi îşi tampona ochii cu capătul unui prosop. Nici urmă de mânie sau măcar nemulţumire. Însă e sigur că n-aş deranja un personaj atât de important. Cine sunt eu?

— Ştia că nu a fost vina dumitale. Înţelegi că vărul dumitale n-ar trebui să afle că noi plănuim această replică anticomunistă. Cu politica din ziua de azi...

— Nici-o *vorbă*! o întrerupse Guido. Eu nu spun nimic. Aştept doar veşti de la dumneata şi o să vin la Roma. Dacă o să fie nevoie – şi eu am programate nişte spectacole – o să las dublura să-mi ţină locul. S-ar putea ca publicul să arunce cu legume, dar pentru Francesco fac *orice*!

— Va fi impresionat.

— Ştiai, spuse Frescobaldi, aplecându-se în faţă şi coborând vocea, că, sub mustaţa asta a mea, faţa seamănă foarte mult cu a slăvitului meu văr?

— Chiar semănaţi?

— Încă de când eram copii.

— Nu mi-ar fi trecut niciodată prin minte. Dar acum, că mi-ai spus, observ o asemănare.

Regizorul secund închise uşa fără zgomot. Fusese întredeschisă; nu-l văzuseră şi n-avea rost să-i întrerupă. Guido s-ar fi putut simţi jenat; cabina era mică. Deci Frescobaldi urma să-şi vadă vărul, pe papă. *Buonissimo*! L-ar fi putut ruga pe pontif să aloce nişte fonduri pentru La Scala Minuscolo. Ar fi avut ce face cu banii.

Din încasări se descurcau foarte greu.

— Aieee! Al Fatah! Arafat!

Ţipând, revoluţionarii palestinieni se repeziră pe uşile de ieşire din avion şi coborâră scara până pe suprafaţa de beton a aeroportului Dar el Beida. Se îmbrăţişară şi se sărutară între ei, apoi tăiară aerul nopţii cu săbiile. Unui ghinionist îi fu tăiat un

deget în această izbucnire de bucurie, dar faptul nu provocă prea multă îngrijorare. Sub conducerea lui Ochi de Şoarece, grupul o luă la goană spre gardul care înconjura pista.

Nimeni nu încercă să-i oprească. Ba mai mult, reflectoarele fură îndreptate în direcţia lor pentru a-i ajuta să vadă drumul spre gard. Autorităţile înţelegeau că era preferabil ca idioţii să părăsească pista în felul ăsta. Dacă ar fi intrat în terminal şi ar fi ieşit pe porţile aeroportului şi-ar fi pierdut mult din prestigiu. În plus, cu cât dispăreau mai repede, cu atât mai bine. Nu ajutau cu nimic turismul.

În clipa în care ultimul palestinian ieşi în fugă din avion, Sam se năpusti spre bucătărie. Fără nici un folos. În plină criză, compania Air France îşi păstrase capul pe umeri – şi perspicacitatea financiară. Lăzile din metal lucitor erau pregătite pentru următorul transport de pasageri.

— Am plătit pentru nişte afurisită de mâncare! ţipă Sam.

— Îmi pare rău, zise stewardesa, zâmbind neutru. Regulamentul interzice servirea de alimente după aterizare.

— Pentru numele Domnului, am fost deturnaţi!

— Pe biletul dumneavoastră scrie Alger. Suntem în Alger. Pe pistă. După aterizare. Nu se poate servi mâncare.

— Asta-i inuman!

— Asta-i Air France, *monsieur*.

Devereaux trecu clătinându-se prin vama algeriană. Ţinea patru bancnote de cinci dolari în mână, răsfirate de parcă ar fi fost cărţi de joc. Fiecare dintre cei patru inspectori de la punctul de control luă câte una, zâmbi şi-l pasă vameşului următor. Nu îi deschiseră nici un bagaj; Sam îşi înşfăcă valiza de pe banda rulantă şi se uită înnebunit după restaurantul aeroportului.

Era închis. Din cauza unei sărbători religioase.

Drumul cu taxiul de la aeroport până la hotelul Aletti de pe Rue de l'Enur El Khettabi nu-i calmă nervii şi nici nu-i domoli durerea chinuitoare din stomacul gol. Vehiculul era bătrân, şoferul şi mai bătrân, iar drumul spre oraş era abrupt, şerpuit şi plin de curbe periculoase.

— Ne pare foarte rău, *monsieur* Devereaux, îi spuse recepţionerul cu ten închis într-o engleză foarte corectă. Tot Algerul posteşte până la răsăritul soarelui, mâine dimineaţă. Asta e voia lui Mahomed.

Sam se aplecă peste poliţa de marmură şi coborî glasul până la şoaptă:

— Ascultă, respect dreptul fiecăruia să se roage cum vrea, dar eu n-am mâncat şi am nişte bani...

— *Monsieur*! Funcţionarul holbă ochii din pricina şocului algerian şi îşi îndreptă corpul până la înălţimea totală de aproximativ un metru cincizeci. E voia lui Mahomed! Calea lui Allah!

— Doamne Sfinte! Nu-mi vine să-mi cred *ochilor*!

Strigătul se auzi din partea opusă a holului. Lumina era slabă, tavanul – înalt. Silueta era estompată de umbre. Singurul lucru pe care-l înţelese Sam era că vocea era gravă şi feminină. Şi profund feminină. Poate că o mai auzise cândva, dar nu putea fi sigur. Cum putea fi sigur de ceva – în acel moment – într-un loc atât de neverosimil precum holul unui hotel algerian – în timpul unei sărbători religioase algeriene – în ultimul stadiu de înfometare? Totul era dincolo de certitudini.

Apoi silueta păşi prin lumina ceţoasă, precedată de doi sâni enormi care despicau aerul cu splendidă măreţie.

Sâni Plini şi Rotunzi. Fireşte; de ce se mai obosea să fie surprins? Zece milioane – treizeci de milioane, patruzeci de milioane de dolari nu-l mai şocau. De ce l-ar fi şocat vederea doamnei MacKenzie Hawkins numărul doi?

Ea apăsă prosopul umed şi rece pe frunte; el zăcea în pat, pe spate. Cu şase ore în urmă îi scosese pantofii, ciorapii şi cămaşa şi-i spusese să stea pe spate şi să nu mai tremure. La drept vorbind, îi *ordonase* să nu mai tremure. Şi între timp să nu mai bâiguie incoerent tot felul de tâmpenii, cum ar fi despre nazişti, găinaţ şi arabi cu priviri sălbatice care voiau să arunce în aer avioane fiindcă zburau acolo unde trebuiau să zboare. Ce de palavre!

Dar asta se întâmplase cu şase ore în urmă. În răstimpul acesta, ea îi abătuse gândurile de la mâncare, de la MacKenzie Hawkins, de la un şeic pe nume Azaz-Varak şi de la – o, Doamne!

— *Răpirea papei*!

Redusese întreaga nebunie la dimensiunile unui coşmar îngrozitor.

Numele ei era Madge; el îşi aminti asta. Şi stătuse lângă el, în fotoliul ca o boabă de fasole, în camera de zi a Reginei Greenberg; şi se întinsese spre el ca să-l atingă de câte ori voia să sublinieze ceva. Îşi amintea bine scena asta, fiindcă, de fiecare dată când se apleca spre el, Sânii Plini şi Rotunzi păreau

să ţâşnească afară din bluza ei ţărănească, aşa cum păreau şi acum să iasă din bluza de mătase pe care o purta.

— Încă puţin, spuse ea cu voce gravă, oarecum gâfâită. Recepţionerul a promis că o să fii primul servit de la bucătărie. Acum relaxează-te.

— Mai spune-mi o dată.

— Despre mâncare?

— Nu. Despre cum se face că te afli în Alger. O să-mi abată gândul de la mâncare.

— Păi o să-ncepi iar să te bâlbâi. Pur şi simplu n-o să mă crezi.

— Poate că mi-a scăpat ceva...

— Mă necăjeşti, zise Madge, aplecându-se primejdios de mult şi potrivind prosopul. Foarte bine. Scurt şi la obiect. Ultimul meu soţ era cel mai mare importator de artă africană de pe Coasta de Vest. Galeria lui era cea mai importantă din California. Când a murit, avea peste o sută de mii de dolari imobilizaţi în statuete Musso-Grossai din secolul şaptesprezece. Ce dracu’ să fac eu cu cinci sute de statui de pigmei goi? Vorbesc *serios*! Şi tu ai face la fel. Ai încerca să opreşti transportul şi să-ţi recuperezi banii! În Alger se află oficiul de decontări pentru Musso-Grossai... Ei, ce naiba! Iar *începi*!

Devereaux nu se putea stăpâni. Pe obraji îi curgeau lacrimi de râs.

— Îmi cer scuze. Numai că povestea asta e mult mai *ingenioasă* decât o vacanţă neaşteptată la Londra, oferită de un soţ muieratic. Sau decât o şcoală de artă culinară la Berlin. Doamne, e minunat! Cinci sute de pigmei goi! Tu ai născocit asta sau Mac?

— Eşti prea bănuitor. Madge zâmbi blând, cu subînţeles şi luă prosopul de pe fruntea lui. Aşa nu se poate trăi. Uite, o să umezesc prosopul cu apă rece. Micul dejun ar trebui să vină în cincisprezece sau douăzeci de minute. Se ridică din pat şi se uită spre fereastră, gânditoare. Razele aurii ale unei zile noi pătrundeau pe geam. Soarele e sus.

Devereaux o privea; lumina zorilor îi scălda trăsăturile remarcabile, intensificând strălucirea părului ei castaniu şi conferind feţei o căldură blândă, profundă. Nu era un chip tânăr, dar avea ceva mai mult decât tinereţea. O sinceritate care accepta vârsta şi putea râde cu graţie de ea. Avea o naturaleţe care îl impresionă pe Sam.

— Eşti o persoană care arată grozav, zise el.

— Şi tu, răspunse ea calm. Ai ceea ce un vechi prieten de-al meu numea un chip pe care ai vrea să-l cunoşti. Nivelul ochilor tăi. Prietenul meu spunea: „uită-te la ochi, mai ales într-o mulţime, vezi dacă ascultă!” De fapt, Mac zicea asta. Cu mult timp în urmă. Presupun că sună stupid, ochi care ascultă.

— Nu sună deloc stupid. Ochii chiar ascultă. Aveam un prieten care obişnuia să se ducă la dineurile de la Washington şi repeta întruna cuvântul „hamburger” – doar „hamburger”, nimic altceva. Jura că, nouăzeci la sută din timp, oamenii din jurul lui spuneau lucruri de genul: „Foarte interesant. O să verific statisticile în legătură cu subiectul ăsta”; sau „I-ai spus subsecretarului?” Ştia întotdeauna cine ar fi rostit astfel de fraze, fiindcă ochii acelor oameni se mişcau foarte repede; înţelegi, el nu era un tip important.

Madge râse încet; ochii lor se întâlniră, iar ea zâmbi.

— Mie mi se pare foarte important.

— Eşti şi o persoană *amabilă*.

— Da, încerc să fiu. Se uită din nou pe fereastră. MacKenzie mai spunea că prea mulţi oameni se feresc de înclinaţia lor perfect naturală de a fi consideraţi fiinţe umane. De parcă preocuparea asta ar fi un semn de slăbiciune. Zicea: „Fir-ar să fie, Midgey, eu sunt preocupat şi nici un ticălos n-o să-mi spună că sunt slab!” Şi nimeni n-a spus-o.

— Presupun că a fi preocupat e o altă modalitate de a fi amabil, adăugă Devereaux, gândindu-se la ultima lui apreciere.

— Nu există o cale mai bună, zise Madge, ducând prosopul în baie. Mă întorc într-o clipă.

Închise uşa. Sam repetă cuvintele: *Prea mulţi oameni se feresc de înclinaţia lor perfect naturală de a fi consideraţi fiinţe umane*. MacKenzie era un om mai complicat decât voia Devereaux să gândească despre el. Cel puţin nu până la sosirea micului dejun.

Uşa de la baie se deschise. Madge stătea în prag, zâmbind cu subînţeles, cu o privire incredibil de amuzată, foarte conştientă de imaginea pe care o oferea. Nu mai avea fusta pe ea. Chiar şi sânii erau acum acoperiţi de un sutien crem, din dantelă fină. Mai jos, chilotul mic îi accentua curbura şoldurilor şi scotea în evidenţă carnea albă, catifelată, care se atingea – şi voia să fie atinsă – între coapse.

Veni spre marginea patului şi îi luă mâna nemişcată. Se aşeză cu graţie şi se aplecă spre el, atingându-l cu sferele ei incredibile, electrizându-l şi făcându-l deodată să respire sacadat. Îl sărută

pe buze. Se trase înapoi, îi descheie cureaua şi, cu mişcările iuţi şi delicate ale unei dansatoare, îi scoase pantalonii.

— Ia te uită, maiorule, ai avut gânduri bune...

Şi teroristul telefon algerian sună.

Galaxia deveni iarăşi ilogică. Echilibrul dispăru într-o criză neaşteptată de isterie. Gândurile plăcute, sutienele din dantelă şi carnea catifelată nu mai existau. În locul lor se auziră ţipete în limba arabă, ordine care ameninţau cu violenţe inimaginabile dacă nu ar fi executate.

— Dacă o să încetezi măcar o clipă să ţipi despre porci, câini şi vulturi, poate că o să-mi dau seama ce vrei să spui, zise Sam, ţinând receptorul departe de ureche! *Eu* n-am spus decât că nu pot coborî acum.

— Eu sunt mesagerul şeicului Azaz-Varak!

— Ce dracu-i ăsta?

— Câine!

— E un câine? Adică un căţeluş?

— Linişte! Azaz-Varak e zeul tuturor hanilor! Stăpânul vânturilor deşertului, cu ochi de şoim, cu curajul leilor din Iudeea, prinţul tunetului!

— Atunci de ce are nevoie de mine? riscă Sam o întrebare, ezitând, recunoscând în silă numele celui de-al patrulea fraier al lui Mac. Ultimele zece milioane. Iisuse! se gândea acum la ele cu acelaşi interes ca la zece pungi cu floricele!

— Linişte, câine! Sau urechile tale or să fie tăiate şi bătute în cuie încinse deasupra nădragilor tăi.

— Hei, ce naiba, nu eşti deloc amabil! Ori vorbeşti mai frumos, ori închid telefonul; aici e şi o doamnă.

— Te rog, domnu' Deveroo, zise glasul arab, dintr-odată foarte blând, pe un ton de văicăreală. În numele lui Allah, de *dragul* lui Allah, nu fi dificil. Dacă eşti dificil, urechile *mele* or să stea deasupra nădragilor. Trebuie să plecăm imediat la Tizi Ouzou.

— Tizi... cum?

— Ouzou, domnu' Deveroo.

— Ouzoo? Ai spus Ouzoo?

Deodată, fără nici un avertisment, se întâmplă cel mai neaşteptat lucru pe care şi-l putea imagina Sam. Madge îi smulse receptorul din mână.

— Dă-l încoace! ordonă ea. Cunosc Tizi Ouzou; am stat odată cu soţul meu acolo. E un loc îngrozitor!... Ascultă, oricine-ai fi, ar fi bine să ai un motiv al naibii de bun ca să-i ceri prietenului meu

să meargă la Tizi Ouzou. E la capătul unui loc uitat de Dumnezeu, în neant! Fără un hotel decent *sau* restaurant, ca să nu mai vorbesc despre toalete!

Fata ţinea receptorul la ureche, dând scurt din cap la fiecare trei sau patru secunde. Văicăreala de pe fir se auzea foarte bine.

— Zău, Madge, mă pot descurca...

— Taci. Ticălosul ăsta nici măcar nu-i algerian... Da. Da... Foarte bine. Atunci o să coborâm *amândoi*!... N-ai de ales, ţânţar de deşert, doar aşa or să se petreacă lucrurile... E vorba despre *urechile tale*, dulceaţă... Şi încă ceva. În clipa în care am ajuns acolo, vreau ca o masă îmbelşugată să-l aştepte pe prietenul meu, ai înţeles?... Fără biscuiţi din bălegar de cămilă! Foarte bine. În cinci minute.

Închise telefonul şi-i zâmbi lui Devereaux, care era aproape gol şi alb la faţă.

— Ai fost foarte generoasă, dar nu e nevoie...

— Nu fi stupid. Tu nu-i cunoşti pe oamenii ăştia; eu, da. Trebuie să fii ferm; sunt foarte inofensivi, în ciuda blestematelor de cuţite, în afară de asta, crezi că te-aş scăpa măcar o clipă din ochi? După ce am văzut ce gânduri frumoase ai avut? Şi în starea în care te afli? Se apleca şi-l săruta din nou. E chiar foarte impresionant.

Devereaux înţelese că, în starea de slăbiciune în care se afla, ar fi putut avea halucinaţii; însă nu era pregătit să-i vadă pe cei doi arabi în veşminte lungi cu care se întâlniră în holul hotelului.

Peter Lorre şi Boris Karloff. Ceva mai tineri decât cele mai recente fotografii ale actorilor de care-şi amintea Sam, dar altfel inconfundabili.

În următoarele douăzeci de minute, mintea lui pluti în ceaţă. Totuşi, *trebuia* să fie în stare să gândească limpede. Azaz-Varak (*oricine* şi *oriunde* ar fi fost el) însemna ultimul investitor. Trebuia să înceapă asamblarea elementelor contraofensivei sale.

Peter Lorre şedea pe scaunul din faţă, lângă Boris, care era la volan. Maşina gonea pe străzi şi se înclina periculos la colţurile Algerului scăldat de razele zorilor. Erau la jumătatea unui drum şerpuit ce urca un deal când Devereaux înţelese că se îndreptau spre aeroportul Dar el Beida.

— Mergem cu avionul? întrebă Sam temător.

Madge răspunse de lângă el:

— A, sigur, scumpete. Tizi Ouzou e la vreo trei sute de

kilometri spre est. N-ai vrea să mergi cu maşina. Nu uita, eu *am fost* acolo.

Devereaux se uită la ea. Era mirat şi-i şopti:

— Nu uit. Ce nu pot înţelege e de ce te afli tu aici. Ştii în ce te-ai vârât? Ştii ce *faci*?

— Încerc să fiu de folos.

— La fel făcea şi Rose Marie Woods.

Interiorul elicopterului era doar puţin mai mic decât peronul central al Gării Pennsylvania. Peste tot erau împrăştiate perne, iar lângă fiecare loc de şezut era câte o conductă de apă complicată ataşată de perete cu un fel de lampă Bunsen sub ea. În fund se afla o bucătărie deschisă.

Iar după trei minute de zbor, Sam primi întâiul aliment de care îşi putea aminti. O ceaşcă mică, plină cu un lichid negru, usturător, care mirosea vag a cafea, fiind mai curând o fiertură de lemn-dulce amestecată cu sardele stricate.

Bău dintr-o înghiţitură, se strâmbă şi se uită la mărunta persoană înfăşurată în pânză care-i turnase lichidul. Aceasta manevră mai multe roţi de lângă conducta de apă din perete şi ţinu un chibrit aprins lângă lampa de dedesubt. Un tub lung de cauciuc, cu un muştiuc la capăt, fu desfăşurat de undeva şi oferit lui Sam.

Îl luă, mirat. Probabil că nu avea să-i fie de nici un folos, însă, pe de altă parte, era ceva de pus în gură şi nimic de genul ăsta, în momentul acela, nu putea fi mai rău decât durerea surdă care îl chinuia. Vârî muştiucul între dinţi şi trase din el.

Nu era chiar fum; era mai curând abur. Dulce şi înţepător în acelaşi timp. Chiar foarte plăcut. De fapt, de-a dreptul încântător. Mai curând amuzant, în felul său.

Trase mai mult; apoi mai des; se uită la Madge, care şedea în faţa lui pe un teanc de perne.

— Fii amabilă, draga mea, se auzi el spunând calm. Te rog să-ţi dai jos toate hainele.

— Aş face-o cu uşurinţă, răspunse fata cu o şoaptă gâfâită, provocatoare.

Şoptea oare? Vocea ei părea să-i ajungă la urechi cu intensităţi diferite.

— Mai întâi bluza, te rog. Din nou nu era sigur că el spusese ceea ce se auzise zicând. Apoi poate că vrei să-ţi scoţi cămaşa în timp ce execuţi un mic dans unduios. Ar fi foarte nimerit.

— Lasă jos chestia aia afurisită.

— S-a ridicat? îi simţea parfumul. Iar durerea din stomac îi dispăruse. În locul ei simţea o forţă tot mai mare pulsându-i în tot corpul. Era capabil de mari fapte de vitejie; era – cum îi zicea?

— Stăpânul vânturilor deşertului. Un prinţ al tunetului, un aruncător de fulgere. Având curajul tuturor leilor din Iudeea.

— Nu tragi dintr-o ţigară Lucky Strike. Acela-i haşiş curat.

— Cine...? Informaţia ajunse la acea mică porţiune a creierului său care încă mai funcţiona. *Ce dracu' făcea*? Scuipă muştiucul din gură şi încercă să stabilizeze aparatul de zbor; trebuie că era din cauza elicopterului, fiindcă *ceva* începu deodată să se învârtă în neştire. Leul din Iudeea se micşorase. Un pisoi jalnic îi luase locul.

Apoi auzi cuvintele scâncite de Peter Lorre, care venea dinspre pilot:

— Suntem pe direcţia sud-sud-est faţă de Tizi Ouzou.

— Cum aşa? Madge era supărată şi nu-şi dădea osteneala să se prefacă. Ai spus Tizi, nu în altă parte. Am prieteni pe Rue Joucif, gânganie! Ultimul meu soţ a făcut multe servicii guvernului algerian!

— O mie de nopţi de scuze binecuvântate, doamnă a lui Deveroo, dar guvernul meu e Azaz-Kuwait. Şeicul meu e şeicul tuturor şeicilor, zeul tuturor hanilor, cu ochi de şoim şi curajul...

— *Când mă cheeemi*, *mă cheeemi*, *mă cheeemi*!

Sam se pomeni deodată că se pusese pe cântat; cel puţin părea să sune ca vocea lui. *Era* un cântec.

— Taci, maiorule! strigă Madge.

— *Singur*... *siiinnnguur în noaptea asta care era făcută pentru*...

— Taci odată! ţipă fata.

— Părea potrivit, mormăi Sam.

— Unde mergem? îl întrebă Madge pe arabul smiorcăit, care se uita la Devereaux de parcă americanul trebuia supravegheat cu atenţie.

— La o sută zece kilometri de Tizi Ouzou se află o întindere de deşert care e traversată de triburile de beduini. E foarte departe şi e potrivită pentru întâlniri confidenţiale. A fost înălţat un cort pentru şeicul tuturor şeicilor şi zeul tuturor hanilor. Azaz-Varak, magnificul, vine acolo din cel mai sfânt dintre regate ca să se întâlnească cu îngrozitorul câine Deveroo.

— *Când te cheeem*... *Deveroo*... *doar pe tiiinee*...

— *Taci din gură*!

16

Erau hărţi peste tot, acoperind patul din apartamentul hotelului Watergate, risipite pe măsuţa pentru cafea, împrăştiate pe podea, rezemate de oglinda biroului şi întinse peste canapea. Erau hărţi rutiere pe care figurau staţiile de benzină, hărţi ale căilor ferate, hărţi fizice, analize cartografice ale caracteristicilor geologice şi ale florei, până şi fotografii aeriene luate de la altitudini succesive, de la 150, 450, 1500 şi până la 6000 de metri.

Acestea, plus 363 de fotografii, făcute la nivelul solului, ale fiecărui centimetru pătrat al terenului aflat în studiu.

Nimic nu putea fi lăsat la voia întâmplării.

Cu cinci minute în urmă luase ultima decizie. Agentul pentru proprietăţi imobiliare de la foarte discreta firmă internaţională „Les Châteaux Suisses des Grands Siecles” urma să sosească dintr-un moment în altul. Desigur, în secret; prima regulă a firmei era păstrarea secretului absolut.

Mac alesese un castel izolat din cantonul Valais, la sud de Zermatt, în regiunea rurală de lângă Champoluc. Zona înconjurătoare – optzeci de hectare – se afla în umbra cartografică a masivului muntos Matterhom şi era practic inaccesibilă.

Mai presus de orice, avea în minte doi factori. Primul era terenul. Acesta trebuia să semene cât mai exact posibil cu Teritoriul Zero, aşa cum hotărâse Hawkins să-l numească. Fiecare întoarcere, curbă şi ridicătură a drumului; fiecare pantă şi deal care ar fi putut juca vreun rol în apropiere de, sau fuga din, Teritoriul Zero, trebuia reproduse cât mai precis. Manevrele erau inutile dacă terenul de antrenament nu imita fidel câmpul de luptă.

Al doilea factor era inaccesibilitatea. Baza de operaţiuni, aşa cum ajunsese Mac să gândească despre proprietatea închiriată, trebuia să fie cu totul ascunsă de drumurile periferice de ţară, ca şi de un observator aerian. Zona trebuia să fie una în care piesele uriaşe ale echipamentului să poată fi ascunse în câteva secunde; unde o echipă de cel puţin doisprezece oameni să se poată antrena şi să poată trăi minimum opt săptămâni.

Castelul în discuţie poseda aceste calităţi. Şi nu era prea

departe de Zurich. Capitalul Companiei Păstorul urma să fie transferat la Zurich. Devereaux trebuia să se ocupe de centralizarea banilor. Ca şi de verificarea actelor de închiriere a castelului.

La uşa apartamentului se auzi un ciocănit discret. MacKenzie păşi cu grijă peste hărţile şi fotografiile de pe podea. Se opri lângă uşă şi vorbi:

— *Monsieur* D'Artagnan?

Angajaţii firmei „Les Châteaux Suisses" foloseau tot timpul pseudonime.

— *Oui*, *mon general*, se auzi răspunsul calm de pe coridor.

Hawkins deschise uşa şi un bărbat de vârstă medie, greu de descris şi masiv pătrunse înăuntru. Până şi mustaţa puţin lucioasă era greu de definit, îşi zise MacKenzie Hawkins. Era un tip dificil de observat într-o mulţime; nu avea absolut nimic remarcabil.

— Văd că ai studiat informaţiile pe care ţi le-am trimis, zise *monsieur* D'Artagnan cu un accent căpătat la vest de Alsacia-Lorena. Era, evident, un om care nu pierdea vremea cu politeţurile, iar Şoimul îi fu recunoscător pentru asta.

— Da, am studiat. Am luat o hotărâre.

— Care proprietate?

— Château Machenfeld.

— Ah, *Le Machenfeld*! *Magnifique*... *extraordinaire*! Câtă istorie s-a petrecut pe câmpiile lui vălurite; câte bătălii s-au câştigat şi s-au pierdut în faţa înaltelor sale parapete de granit! Iar instalaţiile sanitare din interior au fost păstrate în stare de funcţionare. O alegere excelentă. Te felicit. Dumneata şi grupul dumitale de coreligionari veţi fi foarte fericiţi.

D'Artagnan scoase din buzunarul de la piept al jachetei cel mai gros plic pe care îl văzuse Hawkins vreodată. Angajaţii foarte discretei firme nu purtau serviete, îşi aminti Mac; informaţii atât de confidenţiale depozitate într-un singur loc ar fi fost ceva prea periculos. Agenţii duceau cu ei doar acele documente de interes imediat.

— Ăla e contractul de închiriere?

— *Oui*, *mon general*. Completat şi pregătit pentru scopul ales şi stabilit de dumneavoastră. Şi cu depozitul bancar pe şase luni, desigur.

— Păi, înainte de a ajunge la asta, lasă-mă să trec la condiţii...

— Există unele noi, *monsieur*?

— Nu, vreau doar să fiu sigur că le-ai înţeles pe cele vechi.

— Dar, *mon general*, totul a fost înţeles, zise D'Artagnan zâmbind. Dumneata ai dictat clauzele; le-am transcris eu însumi, conform politicii firmei noastre, iar dumneata ai fost de acord cu ce-am scris. Uite. Convinge-te singur. Îi înmână documentele lui Hawkins. Cred că ştii că noi n-am modifica niciodată solicitările clienţilor noştri. Nu facem decât să completăm numele castelului ales şi să verificăm, prin alte metode, dacă cererile nu se află în conflict cu condiţiile de închiriere ale proprietarului. Am procedat aşa cu toate localizările potenţiale; nu există conflicte.

MacKenzie luă hârtiile şi îşi croi drum printre hărţi şi fotografii spre canapea. Dădu la o parte cu o mână două hărţi fizice şi se aşeză.

— Vreau să fiu sigur că e scris aşa cum am auzit.

— Pune orice întrebare vrei. Conform politicii firmei „Les Châteaux Suisses des Grands Siecles", fiecare agent cunoaşte foarte bine toate condiţiile. Şi după ce încheiem afacerea, documentele sunt microfilmate şi depuse în seiful companiei de la Geneva. Vă sugerăm să procedaţi la fel cu exemplarele dumneavoastră. Devin de nedepistat.

Hawkins citi cu voce tare.

— În timp ce societatea primei părţi, numită în continuare chiriaş, ia în posesie *în-nomen-icognitum*... Mac privi în josul paginii. În absenţa unui... *communicatum-directorum* între partea... şi partea... Fir-ar să fie! Băieţi, v-aţi antrenat serios în operaţiuni clandestine.

D'Artagnan surâse; mustaţa lucioasă i se întinse puţin.

— Puneţi întrebările, *monsieur*.

Şi astfel începu totul.

Firma „Les Châteaux Suisses des Grands Siecles" era deosebit de meticuloasă şi exactă – privind termenii unui contract de închiriere care, din acel moment, nu avea să mai vadă lumina zilei.

Mai întâi, toate identităţile erau strict secrete, nefiind divulgate vreunei persoane, organizaţii, instanţe sau vreunui guvern. Nici-o lege, naţională sau internaţională, nu putea anula acordul dintre părţi; *aceea* era singura lege. Plăţile se făceau firmei fie cu lichidităţi, fie cu bonuri de tezaur; în cazul Companiei Păstorul, dintr-un depozit bancar din Insulele Cayman.

Atunci când se doreau explicaţii privind „sursa", ele se expediau acolo unde era nevoie pentru a ţine sub control

curiozitatea altora, în cazul Companiei Păstorul, singura explicaţie privind „sursa” o reprezenta o asociaţie liberă de filantropi internaţionali, interesaţi în studierea şi promovarea unei religiozităţi istorice.

Toate problemele legate de provizii, echipamente, transport şi servicii urmau să fie rezolvate rapid şi cu maximă discreţie de către firma „Les Châteaux Suisses des Grands Siecles” şi transmise filialelor din Zermatt, Interlaken, Chamonix sau Grenoble. Toate livrările importante către Le Château Machenfeld aveau să se facă între miezul nopţii şi ora patru dimineaţa. Atunci când era posibil, şoferii, tehnicienii şi muncitorii urmau să facă parte din confreria Companiei Păstorul şi aveau să fie trimişi de la Machenfeld la filiale. În lipsa acestora, doar angajaţii de la „Les Châteaux Suisses” cu o vechime mai mare de zece ani în cadrul firmei urmau să fie însărcinaţi cu livrările.

Toate plăţile aveau să fie făcute în avans, pe baza preţului cu amănuntul din registrul contabil, cu o suprataxă de 40 de procente pentru serviciile confidenţiale ale firmei.

— Ăsta-i un procent mare, zise MacKenzie.

— E un bulevard foarte larg, răspunse D’Artagnan. Noi nu le suntem de folos celor care conduc pe străzi înguste. Credem că taxa noastră de consultaţii e o dovadă elocventă în acest sens.

Într-adevăr, era, îşi zise Şoimul. „Taxa de consultaţii” – aplicată oricărei chirii s-ar fi stabilit, *dacă se semna* un contract – era de 500 000 de dolari.

— Faceţi treabă bună, domnule D’Artagnan, spuse Hawkins, luând în mână un stilou.

— Sunteţi pe mâini bune. În câteva zile, veţi dispărea de pe faţa pământului, cum s-ar zice.

— Nu vă faceţi griji. Toţi cei pe care-i cunosc – chiar *toţi* – ar fi extrem de recunoscători dacă n-ar mai auzi niciodată de mine. Se pare că prilejuiesc complicaţii. Şoimul râse încet în barbă. Semnă cu numele său: *George Washington Rappaport*.

D’Artagnan plecă cu bonul de tezaur al lui MacKenzie, emis de Banca Amiralităţii din insulele Cayman. Suma era de 495000 de dolari.

Şoimul luă un teanc de fotografii şi se întoarse pe canapea. Totuşi, în timp ce se aşeza, înţelese că nu putea zăbovi cu gândul la măreţia castelului Machenfeld. Avea alte probleme mai urgente. Machenfeld n-ar fi înseninat nimic fără personalul care

trebuia antrenat între hotarele sale. Însă fostul general-locotenent MacKenzie Hawkins, de două ori decorat cu Medalia de Onoare a Congresului, ştia încotro merge şi cum să ajungă acolo. Teritoriul Zero era la câteva luni distanţă. Dar călătoria începuse.

Se întrebă cum se descurcau Sam şi Madge. Doamne, cât se mai agita băiatul ăla!

Elicopterul coborî, lăsându-se vertical în jos şi iscând nori învolburaţi de nisip care se înălţau din deşert în rafale tot mai violente. Atât de mult nisip era în aer, încât Sam îşi dădu seama că aterizaseră numai după izbitura surdă a trenului de aterizare când atinse pământul şi fu înghiţit de dune.

Zburaseră ceva mai mult decât fusese prevăzut. Avuseseră o mică problemă de navigaţie: pilotul rătăcise drumul. Trebuie să fi fost vina pilotului, deoarece era de neconceput posibilitatea ca sălaşul lui Azaz-Varak să fi fost în altă parte. Dar în cele din urmă văzură complexul de prelate de dedesubt.

Nisipul se aşternu pe pământ şi Peter Lorre deschise uşa elicopterului. Soarele deşertului era orbitor. Sam o ţinu pe Madge de braţ în timp ce coborau din aeronavă; dacă soarele era orbitor, nisipul frigea.

— Unde dracu’ suntem?

— Aieee! Aieee! Aieee! Aieee!

Ţipetele se auzeau peste tot şi peste tot se vedeau mişcări grăbite. Arabi cu turbane, cu veşmintele fluturând în vânt ca sute de pânze de corăbii alergau din corturi spre ei. Peter Lorre şi Boris Karloff îl flancau pe Sam, strângându-l de braţe de parcă ar fi etalat o carcasă de animal. Madge stătea în faţă, cu un aer oarecum protector, îşi zise neliniştit Devereaux, ca şi cum ar fi avut de gând să-i dea indicaţii măcelarului dintr-un abator. Batalionul agitat de burnusuri şi turbane se alinie pe două şiruri, formând un coridor ce ducea la panta domoală din faţa celui mai mare cort, la vreo cincizeci de metri distanţă.

Ţipătul nazal al lui Peter Lorre sfâşie aerul.

— *Aieee*! Ochiul şoimului! Aruncătorul de fulgere! Zeul tuturor hanilor şi şeicul şeicilor! Se întoarse către Sam şi ţipă şi mai tare: *În genunchi*! *Nemernică hienă albă*!

— *Ce*? Devereaux nu se opunea; se gândea doar că nisipul i-ar topi pantalonii.

— E mai bine să îngenunchezi, spuse cu voce joasă Boris

Karloff, decât să te trezeşti că stai în cioate.

Nisipul era, într-adevăr, dezagreabil. Iar Sam, într-un moment de sinceră îngrijorare omenească, se întrebă ce-avea să facă Madge; purta o fustă foarte scurtă deasupra bocancilor de teren. Miji ochii şi se uită la ea.

Nu avea de ce să fie omeneşte îngrijorat, îşi zise el. Madge nu îngenunchease. Se trăsese puţin într-o parte şi stătea dreaptă. Era impresionantă.

— Căţea, şopti el.

— Nu-ţi pierde capul, răspunse ea calm. În sens figurat – aşa cred.

— *Aieee*! Priviţi-l pe prinţul tunetului şi al fulgerului! urlă Peter Lorre.

Se văzu o mişcare la cortul din capătul coridorului de burnusuri şi turbane.

Două creaturi dădură la o parte pânza de la intrare şi se aruncară la pământ, cu feţele în nisip. Din adăpostul umbrit ieşi un om care era o mare dezamăgire, reversul ambulant al pregătirilor pompoase făcute pentru apariţia sa.

Prinţul tunetului şi al fulgerului era un arab scund şi fusiform. Dintre pânzeturile cu care era învelit se iţea cea mai hidoasă faţă pe care o văzuse vreodată Devereaux. Sub nasul coroiat, subţire şi supradimensionat, buzele lui Azaz-Varak erau încreţite – efectiv încreţite – astfel că mustaţa groasă şi neagră părea că se contopeşte cu nările. Paloarea tenului său (cât se vedea din el) avea o nuanţă cânepie, bolnăvicioasă, care-i accentua cearcănele adânci, întunecate de sub ochii cu pleoape grele de oboseală.

Azaz-Varak se apropie, cu buzele strânse, pufnind din nări, dând din cap. Se uita doar la Madge. Când vorbi, geamătul lui avu o anume autoritate:

— Nevestele din bârlogul leului, haremul regal – nici una nu înţelege copleşitoarea responsabilitate care cade pe umerii generoasei mele persoane. Vrei o cămilă, doamnă?

Madge dădu din cap cu o anume autoritate, doar a ei. Azaz-Varak continua să o privească atent.

— Două cămile? Avionul?

— Sunt în doliu, spuse Madge respectuoasă, dar ferm. Bogatul meu şeic a decedat chiar după ultimul pătrar al lunii. Cunoşti regulile.

Ochii cu pleoape grele ai lui Azaz-Varak exprimau o mare

dezamăgire; buzele lui ţuguiate plescăiră de două ori când răspunse:

— Ah, asta-i povara copleşitoare a credinţei noastre. Mai ai de aşteptat două pătrare de lună. Odihnească-l Allah pe şeicul tău. Poate că o să-mi vizitezi palatele după ce o să treacă doliul.

— O să vedem. Deocamdată, însoţitorul meu e înfometat. Allah vrea ca el să mă protejeze; nu poate s-o facă dacă e slăbit.

Azaz-Varak se uită la Sam de parcă ar fi studiat carcasa ce urma să fie tranşată.

— Deci are două funcţii. Una merituoasă, alta demnă de dispreţ. Vino, câine. La cortul vulturului.

— Acolo e mâncarea, nu-i aşa? Devereaux surâse cu cel mai frumos, cel mai mieros zâmbet în timp ce se ridica în picioare.

— O să iei parte la masa mea după ce încheiem afacerea. Roagă-te lui Allah s-o terminăm înainte ca zăpezile din nord să vină asupra deşertului. Ai adus acordul imposibil de menţionat?

Devereaux dădu afirmativ din cap.

— Ai adus nişte carne sărată de vită?

— *Silence*! ţipă Peter Lorre.

— Doamnă, spuse Azaz-Varak, adresându-se lui Madge, servitorii mei îţi vor îndeplini orice dorinţă. Palatele mele sunt minunate; ţi-ar plăcea.

— Sună tentant. Să vedem ce-o să fac peste o lună şi ceva. Îi făcu semn cu ochiul lui Azaz-Varak. El îşi strânse buzele umezite de mai multe ori, apoi pocni din degete şi porni spre cort.

Minutele se lungiră în sferturi de oră, acestea într-o inevitabilă oră, după care mai trecură încă două. Devereaux credea sincer că ajunsese la capătul puterilor. O promiţătoare carieră de avocat era ratată fiindcă el murea de foame în mijlocul unei întinderi de deşert uitată de lume, la o sută zece kilometri în sudul unui loc numit ridicol Tizi Ouzou, în Africa de nord.

Ceea ce făcea sfârşitul atât de grotesc era prezenţa lui Azaz-Varak, care studia cu atenţie fiecare frază din actele parteneriatului limitat cu Compania Păstorul, înconjurat de opt până la zece arabi care ţipau şi se uitau peste umărul lui, certându-se vehement între ei. Fiecare pagină era tratată de parcă ar fi fost singura; fiecare aspect legal întortocheat – şi inutil – era luat la puricat, în căutarea unui înţeles care nu exista acolo. Sam pricepu exact teribila ironie: nonsensul ezoteric, juridic, ce constituia esenţa activităţii oricărui avocat, îl împiedica să supravieţuiască.

Un gând nebunesc îi trecu prin creierul chinuit: dacă toate documentele ar fi fost redactate pentru a fi înţelese între mese – toate mesele fiind amânate până când totul s-ar fi înţeles limpede – justiţia s-ar fi aflat la un nivel mult mai înalt. Şi majoritatea avocaţilor pe care-i cunoştea ar fi rămas fără lucru.

Din când în când, câte unul dintre oamenii lui Azaz-Varak îi aducea câte o pagină şi-i arăta un anume paragraf, întrebându-l într-o engleză excelentă ce însemna. Invariabil, Devereaux îi arăta că era o clauză standard – ceea ce invariabil era – şi lipsită de importanţă.

Dacă nu avea importanţă, de ce era limbajul atât de încâlcit? Doar paragrafele semnificative aveau cuvinte confuze; altfel nu avea rost încâlceala.

Şi, de asemenea, chestiunile serioase erau redactate limpede; problemele neînsemnate erau adesea de neînţeles. „Standard” semnifica „neînsemnat”?

Şi tot aşa. Până când, la un moment dat, Sam ţipă.

Nimic altceva; pur şi simplu ţipă.

Azaz-Varak şi cârdul lui de slujitori se uitară la el. Dădură din cap, de parcă ar fi spus: „Ai pus bine problema”. Şi începură din nou să strige unul la altul.

În clipa în care întunericul începu să-i înceţoşeze vederea, ultima imagine a lucrurilor vii, îşi zise Sam, auzi vorbele gemute de şeicul şeicilor:

— Zăpezile din nord au ajuns deasupra deşertului, creatură îngrozitoare. Hârtiile astea detestabile sunt ca urmele cămilelor într-o furtună de nisip: n-au nici un înţeles. Nici unul care ar atrage mânia lui Allah sau anumite autorităţi internaţionale. Persoana mea generoasă, atotştiutoare le-a semnat. Nu fiindcă aş fi de acord cu sugestiile demne de dispreţ pe care mi le-au auzit urechile, ci doar pentru a ajuta lumea să se unească întru iubire, câine odios.

Azaz-Varak se ridică de pe muntele de perne de sub el. Fu escortat spre o despărţi tură a cortului enorm de mai mulţi slujitori aplecaţi şi dispăru după perdele.

Peter Lorre veni la Sam cu acordul de parteneriat limitat în mână. I-l dădu lui Devereaux şi şopti:

— Pune-l în buzunar. E mai bine ca ochiul şoimului să nu-l mai vadă.

— Şoimul e comestibil?

Perplex, secundul arab se uită la Sam.

— Ochii ţi se rotesc în orbite, Abdul Deveroo. Să ai credinţa din Coran, primul paragraf, cartea a patra.

— Ce dracu-i asta? Sam de-abia mai putea vorbi.

— Bucatele au fost aduse infidelilor necredincioşi, iar ei n-au mai fost necredincioşi.

— Asta înseamnă că mâncăm?

— Da. Zeul tuturor hanilor a comandat felul său preferat: fudulii de dromader, fierte înăbuşit cu burtă de şoarecele deşertului.

— Aieeeeee!

Devereaux se albi şi sări de pe podeaua cortului. Saltul fusese făcut; nu mai rămânea decât auto anihilarea. Sfârşitul era aproape; forţele distructive cereau s-o termine într-o explozie de violenţă.

Aşa să fie. Avea să-l întâmpine iute. Sigur. Fără să se gândească, doar cu o furie orbitoare. O luă la fugă de pe perne şi peste covoare, ieşind afară, pe nisip. Soarele apunea; sfârşitul lui avea să vină odată cu razele aurii ce coborau sub orizontul deşertului.

Fudulii fierte! Burtă de şoarece.

— Madge! *Madge*!

Dacă ar putea ajunge la ea! Ea ar fi dus acasă vestea morţii lui, la mama lui şi la Aaron Pinkus. Să ştie că a murit ca un erou.

— *Madge*! Unde eşti?

Când auzi cuvintele, se simţi tulburat de uimire, ceea ce era în contradicţie cu ultimele gânduri ale celor pe cale să piară.

— Bună, dulceaţă! Vino încoace. Uite ce am aici. E o *minune*!

Sam se întoarse, cu gleznele adâncite în nisip, cu buzele lipite şi tremurând.

La cincizeci de metri distanţă, un grup de arabi se adunase în faţa elicopterului, uitându-se în cabina pilotului.

Într-o stare de confuzie mintală, Devereaux porni clătinându-se către uluitoarea privelişte. Arabii ţipară şi bombăniră, dar îl lăsară să treacă. El înşfăcă mânerul ferestrei şi privi înăuntru. Era simplu; la aterizare, elicopterul se afundase în duna de nisip.

Totuşi, nu ochii lui erau agresaţi, ci urechile.

Era un pocnet continuu, asurzitor, de paraziţi, care se auzea de la tabloul de bord al elicopterului şi care umplea spaţiul mic ca nişte perforatoare pneumatice într-un tunel aerodinamic. Madge stătea pe scaunul copilotului, cu mai mulţi nasturi de la bluză desfăcuţi.

Apoi, printre paraziţi, auzi cuvintele şi Sam îngheţă, foamea şi epuizarea fiind alungate momentan de-un fel de teroare hipnotică.

— Midgey! Midgey, fetiţo! Mai eşti acolo?

— Da, Mac, tot aici. E vorba de Sam. A terminat cu cum-îl-cheamă.

— *La naiba*! Cum se simte?

— Înfometat. E un băiat foarte flămând, zise Madge, manevrând cu pricepere butoane şi discuri de pe carcasa staţiei radio.

— O să avem destul timp mai târziu pentru hrană. O armată mărşăluieşte cu ce are-n burtă, dar mai întâi trebuie evacuată zona de foc! Înainte de-a primi un glonţ în spate! Are documentele?

— Îi ies din buzunar...

— Băiatul acela e un tânăr avocat grozav! O să ajungă departe! Acum ieşi de-acolo, Midgey. Du-l la Dar el Beida şi pe urmă la avionul pentru Zermatt. Confirmă şi-am încheiat!

— Înţeles-confirm, Mac. Terminat. Madge răsuci mai multe zeci de butoane, ca un programator de computere. Se întoarse spre Sam, cu un chip radios: O să te odihneşti minunat, Sam. Mac zice că meriţi într-adevăr o vacanţă.

— Cine? Unde...?

— La Zermatt, dulceaţă. E în Elveţia.

Partea a III-a

17

Cardinalul Ignatio Quartze, ale cărui trăsături fine, aristocratice erau rezultatul multor generaţii de *noblesse oblige*, năvăli ca o vijelie pe covoarele biroului său de la Vatican, îndreptându-se către fereastra mare cu balcon ce dădea spre Piaţa Sfântului Petru. Vorbea înfuriat, cu buzele strânse şi vocea nazală îngroşată ca mugetul unui taur.

— Ţăranul Bombalini e prea de tot! Îţi spun că e o ruşine pentru colegiul care – să ne ajute Dumnezeu pe toţi – l-a înălţat în rang!

Publicul cardinalului era un preot rotofei, cu înfăţişare de adolescent, care şedea, pe cât de languros îi permitea veşmântul, într-un fotoliu din catifea purpurie din mijlocul încăperii. Obrajii lui trandafirii şi buzele groase, încreţite denotau o ascendenţă mai puţin aristocratică, poate, decât a superiorului său, dar nu mai puţină patimă pentru lux. Glasul lui suna mai curând ca un tors de pisică decât ca o voce de bărbat:

— A fost şi rămâne doar un compromis, Eminenţa voastră. Aţi primit asigurări că sănătatea n-o să-i permită un pontificat îndelungat.

— Orice zi e o prelungire dincolo de răbdarea noastră!

— Are anumite... umilinţe care ne ajută. A redus la tăcere multe dintre ziarele ostile nouă. Oamenii îl privesc cu căldură; donaţiile din lumea întreagă sunt aproape la fel de numeroase ca pe vremea lui Roncalli.

— Te rog! Fără numele ăsta! La ce e bun un tezaur care se măreşte şi se micşorează ca o mie de armonici fiindcă Sfântul Scaun subvenţionează tot ce pot atinge mâinile lui umflate! Şi nu avem nevoie de o presă favorabilă. Divizarea e mult mai bună pentru a ne întări pe noi! Nimeni nu înţelege asta.

— O, dar eu înţeleg, Eminenţa voastră. Zău că da...

— L-ai văzut azi? continuă Quartze, ca şi cum preotul n-ar fi

vorbit. M-a umilit făţiş! În public! A pus la îndoială alocaţiile acordate de mine în Africa.

— O tactică evidentă pentru a-l potoli pe negrul ăla teribil. Mereu se plânge.

— Şi pe urmă îi spune glume – *glume*, fii atent – gărzii de la Vatican! Şi merge legănându-se prin mulţimea de la muzeu, mâncând o îngheţată – *mâncând* o *îngheţată*, fii atent – oferită de cine ştie ce siciliancă! Mai rămâne să arunce lire în toaleta pentru bărbaţi şi toate closetele vor fi furate! Ce josnicie! Ce afront adus oaselor Sfântului Petru! Or să se transforme în praf!

— Nu poate dura prea mult, dragul meu cardinal.

— Destul de mult!! O să golească vistieria şi-o să umple Curia de radicali cu ochi holbaţi!

— Eşti următorul pontif. Reacţiile negative ale majorităţii celor din rangurile de mijloc te susţin. Sunt tăcuţi, dar resentimentele lor sunt profunde.

Cardinalul tăcu; colţurile gurii i se lăsară uşor în timp ce privea spre piaţă, cu falca ieşită în faţă sub cearcănele ochilor înfundaţi în orbite.

— Cred că-i avem pe delegaţi. Ronaldo, adu-mi planurile vilei mele de la San Vincente. Dacă le studiez, mă calmez.

— Sigur, zise preotul, ridicându-se din fotoliul purpuriu. Trebuie să rămâi calm. Iar când o să vină vara, o să scapi de ţăranul Bombalini. O să stea la Castel Gandolfo cel puţin şase săptămâni.

— *Planurile*, Ronaldo! Sunt foarte supărat. Totuşi, în plin haos, eu rămân cel mai stăpânit om de la Vatican... Planurile, travestitule! ţipă cardinalul.

În clipa în care aghiotantul papal, cu veşnica lui planşetă cu clamă pentru hârtii, părăsi încăperea, papa Francesco i se ridică din fotoliul de catifea albă, înălţat şi cu spătarul înalt (un cavou care l-ar fi înspăimântat pe Sfântul Sebastian) şi se aşeză lângă doamna de la *Viva Gourmet*, pe canapea. Fu imediat şocat de frumuseţea vocii ei; era caldă şi melodioasă. Foarte frumoasă. Se potrivea cu o femeie având un aspect atât de sănătos.

Aghiotantul sugerase ca interviul să fie limitat la douăzeci de minute. Pontiful sugerase că ar trebui să se termine când se va încheia. Doamna jurnalistă roşise uşor stânjenită, aşa că Giovanni îi venise în ajutor vorbind englezeşte şi întrebând-o dacă crede că există o piaţă pentru planşete cu clamă pentru

hârtii cu crucifixuri pictate pe dos. Ea izbucnise în râs, în timp ce aghiotantul, care nu înţelegea engleza, stătea lângă uşă, cu planşeta lipită de piept ca un stigmat de plastic.

Aghiotantul va trebui schimbat, îşi zise papa. Era un alt tânăr prelat sedus de pretenţiile lui Ignatio Quartze. Cardinalul avea o atitudine prea făţişă; îşi muta bagajele în apartamentele papale înainte de funeraliile papei. Dar Francesco se hotărâse. Biserica nu avea să rămână în mâinile pontificale ale lui Ignatio Quartze. În primul rând fiindcă ţinea potirul la liturghie de parcă ar fi sucit gâtul unui pui.

Interviul luat de Lillian von Schnabe de la *Viva Gourmet* fu productiv şi plăcut. Giovanni expuse două dintre subiectele lui favorite: acela că preparatele bune, consistente puteau fi realizate din alimente ieftine şi aromate cu sosuri simple, condimentate; şi acela că, în aceste vremuri grele, când preţurile erau mari, un semn de nobleţe – ca să nu mai vorbim despre fraternitatea creştină – era să împărţi bucatele cu aproapele tău.

Doamna von Schnabe înţelese imediat ce încerca el să comunice.

— Asta-i o formă a pildei cu pâinile şi peştii, Sfinţia voastră?

— Să zicem că El nu predica în cartierele bogate ale Nazaretului. O parte din miracolele lui se bazau pe principii psihologice solide, draga mea. Eu deschid coşul cu fructe, tu deschizi coşul cu paste făinoase; avem fructe şi paste. Doar simpla alăturare conferă varietate. Varietate pe care noi, pe bună dreptate, o echivalăm cu ceva mai mult decât cu mai puţin.

— Şi dieta se îmbunătăţeşte, admise Lillian, dând din cap.

— *Perfetto*. Înţelegi? Două *principios*: reduci costurile şi împarţi proviziile.

— Totuşi, sună aproape socialist, nu?

— Când burţile sunt goale şi preţurile mari, etichetele sunt stupide. La *Borsa Valori* – bursa de valori, cum îi spuneţi voi – nu sunt predispuşi să deschidă coşurile; le vând. E potrivit să facă aşa, având în vedere natura activităţii lor. Dar eu nu mă refer la astfel de oameni. Ei mănâncă la Grand Hotel, pe cheltuiala fiecăruia dintre ei. Cred că şi asta e o variantă a principiului „pâini şi peşti”.

Discutară numeroase reţete de mâncăruri ţărăneşti din trecutul papei.

Giovanni observă că drăguţa doamnă cu voce frumoasă era impresionată. El îşi făcuse tema asupra nutriţiei: carbohidraţi,

proteine, amidon, calorii, fier şi tot felul de vitamine se găseau în reţetele sale.

Lillian umplu jumătate de carnet, scriind tot atât de repede pe cât vorbea papa, întrerupându-l din când în când pentru a lămuri un cuvânt sau o frază. După ce trecuse aproape o oră, ea făcu o pauză şi-i puse o întrebare pe care Giovanni nu o înţelese:

— Dar *propriile* dumneavoastră cerinţe, Sfinţia voastră? Există restricţii sau anumite necesităţi în prepararea mâncărurilor pentru dumneavoastră?

— *Che cosa*? Ce vrei să spui?

— Suntem ceea ce mâncăm, după cum ştiţi.

— Sper sincer că nu. Eu sunt în al şaptelea deceniu de viaţă, draga mea. Un exces de ceapă, măsline sau piper... Dar asemenea informaţii nu sunt necesare pentru articolul dumitale. Oamenii de vârsta mea tind să-şi regleze propriile nevoi în domeniul acesta.

Lillian puse stiloul jos.

— Nu voiam să par prea curioasă, dar sunteţi un om atât de fascinant – iar eu *sunt* considerată unul dintre cei mai buni experţi nutriţionişti din America. Cred că voiam doar să fiu de acord cu felul în care vă tratează bucătarii dumneavoastră.

Ah, îşi zise Giovanni Bombalini, *câţi ani au trecut de când o persoană drăguţă de sex opus a fost preocupată de persoana lui*! *Nu-şi putea aminti*, *era prea mult*! *Călugăriţe cu feţe supte şi infirmiere servile*, *da*. *Dar o doamnă atât de atrăgătoare*, *cu o voce atât de frumoasă*...

— Păi, draga mea, medicii ăştia insuportabili insistă asupra unor alimente...

Lillian reluă stiloul.

Şi mai vorbiră încă cincisprezece minute.

După care se auzi o ciocănitură în uşa apartamentului papal. Francesco se ridică de pe canapea şi se întoarse la fotoliul din catifea albă, înălţat, cu spătar înalt, potrivit pentru scenele biblice filmate la Cinecitta.

Agitat, cardinalul Ignatio Quartze stătea în cadrul uşii tamponându-şi nasul acvilin cu o batistă şi scoţând zgomote ciudate din gât.

— Îmi pare rău că vă întrerup, Sfinte Părinte, zise el în italiană şi turbat de mânie, dând cuvântului „sfânt” o conotaţie mai curând profană, dar deosebit de curtenitoare, însă acum am fost informat că Sfinţia voastră aţi considerat potrivit să respingeţi

instrucţiunile mele privind convocarea Bancherilor lui Hristos.

— „Respins” e un termen prea dur. Am sugerat doar să se reexamineze convocarea comitetului. Să ocupi Capela Sixtină timp de două zile, în toiul sezonului turistic de primăvară, mi se pare neîntemeiat.

— Dacă o să-mi iertaţi observaţia contrară, Capela Sixtină e cel mai privilegiat şi frecventat loc pe care-l deţinem. Toate adunările de calitate se ţin acolo.

— Privând astfel mii de oameni de frumuseţea ei. Nu sunt sigur că e vreo calitate în asta.

— Noi *nu* suntem un parc de distracţii, părinte Francesco.

Zgomote stranii continuau să vină dinspre gâtul cardinalului; acesta îşi suflă nasul cu vigoare aristocratică.

— Uneori chiar asta mă întreb, răspunse Giovanni. Vindem atât de multe fleacuri peste tot. Ştiai că există un stand care expune rozarii cu mărgele din pietre de Rin?

— *Vă rog*, Sfinţia voastră. Bancherii lui Hristos. Ei *contează* pe Capela Sixtină. Finalizăm nişte chestiuni extrem de importante.

— Da, dragul meu cardinal, am primit memoriul. „Sporuri pentru Iisus” sună oarecum artificial, cred, însă presupun că sunt anumite avantaje la taxe.

Giovanni îşi îndreptă dintr-odată atenţia spre Lillian. Ea îşi închisese discret carnetul, dar ferm; era nerăbdătoare să plece. *Ah*, fusese un interludiu atât de plăcut! Iar Quartze nu îl va distruge; putea să aştepte. I se adresă atrăgătoarei doamne cu voce frumoasă. În engleză, desigur; o limbă înţeleasă vag de Quartze.

— Cât de nepoliticoşi suntem. Iartă-ne. Agitatul cardinal cu elice în fosele nazale a găsit iarăşi lipsuri în judecăţile mele.

— Atunci ar trebui să spun că judecata *lui* lasă mult de dorit, zise Lillian, ridicându-se de pe canapea şi punându-şi carnetul în geantă. Se uită în ochii lui Giovanni şi vorbi încet, emoţionată:

— Presupun că nu e potrivit să spun asta, dar, fiindcă nu sunt catolică, o să o spun. Sunteţi unul dintre cei mai atrăgători bărbaţi pe care i-am cunoscut vreodată. Sper că nu v-am ofensat.

Giovanni Bombalini, papa Francesco, Vicarul lui Hristos se simţi tulburat de amintiri de acum cincizeci de ani. Şi ele erau frumoase. Într-un sens profund sacru – motiv pentru care era recunoscător.

— Iar dumneata, draga mea, ai o sinceritate – oricât de

eronată ar fi părerea dumitale de acum – care se apropie de lumina caldă a lui Dumnezeu.

— Dacă e aşa, asta se datorează faptului că am fost educată de cineva care vă seamănă, cred eu. Deşi puţini ar recunoaşte similitudinea.

— Sunt măgulit. Acestui... cineva, transmite-i binecuvântările unui preot de ţară.

Lillian zâmbi. Porni spre uşă, unde batista lui Quartze flutura ca un semnal de stingere în faţa chipului său agitat, iar zgomotele mucoaselor se auzeau încă dinspre nas şi buzele foarte subţiri. Prelatul se dădu la o parte ca să o lase să treacă, străduindu-se să o ignore. Aşa că Lillian se opri din drum, obligându-l să se uite la ea. Când el o privi, ea îi făcu cu ochiul.

După ce închise uşa în urma ei, cuvintele papei Francesco se auziră limpede şi ferm. Fiindcă în furia lui pontiful ridicase vocea, vorbind în engleză:

— Nu-mi vorbi mie de Capela Sixtină, Ignatio! Mai bine să discutăm despre planurile astea pe care le-am cerut pentru casa ta de la San Vincente, pe ţărm! Ce înseamnă „măsuri de securitate”? Astea presupun şi o baie cu *aburi*?

Hawkins rezervase două locuri la clasa întâi a cursei Lufthansa 747. Cum avea nevoie de spaţiu pentru coate, nu avea rost să-l stânjenească pe pasagerul de alături. În felul ăsta putea să-şi aşeze dosarele lângă el, pentru rapide verificări.

Alesese intenţionat cursa de noapte spre Zurich. Călătorii, în general, aveau să fie diplomaţi, bancheri sau directori de companii, obişnuiţi cu zborul de noapte; oameni care dormeau, nu făceau conversaţie. N-ar fi fost aproape deloc întrerupt.

Pentru că avea de făcut nişte selecţii, oferte de recrutare expediate imediat de la Zurich.

Servieta lui MacKenzie conţinea diverse schiţe biografice ale unor persoane, dintre care avea să-şi aleagă trupa. Erau ultimele dosare pe care le copiase la arhiva serviciilor secrete ale armatei. Norocoşii aleşi urmau să formeze brigada lui; armata lui personală, care ar fi avut privilegiul de a se angaja în cea mai neobişnuită manevră din istoria militară modernă.

Şi fiecare soldat avea să se întoarcă din misiune ca unul dintre cei mai bogaţi oameni din partea lui de lume.

Deoarece, acolo unde era posibil, ei urmau să provină din părţi diferite ale lumii. Pentru că o condiţie inviolabilă a recrutării era

ca nici unul dintre ei să nu mai ştie nimic despre ceilalţi după încheierea misiunii. Era mai bine să provină din locuri diferite.

Dosarele din servieta Şoimului erau ale unora dintre cei mai buni agenţi dubli şi tripli din banca de date a armatei americane. Oameni care aveau un numitor comun: fuseseră obligaţi să se pensioneze.

Statutul de dublu sau triplu agent se afla într-o situaţie dificilă. Experţii descrişi în dosare nu avuseseră de o vreme slujbe avantajoase, iar pentru astfel de oameni inactivitatea era un adevărat blestem. Nu însemna doar o pierdere a prestigiului în cadrul lumii interlope internaţionale, ci şi o scădere a propriului nivel de trai.

Perspectiva unui câştig de 500 000 de dolari de persoană nu era deloc de lepădat. Iar fiecare potenţial recrut îl merita. Fiecare era cel mai bun în domeniul său.

Totul era o chestiune de logistică. De gândit – apoi de regândit: fiecare sarcină îndeplinită de un expert, fiecare mişcare programată la secundă.

Iar asta presupunea un comandant care să le ceară oamenilor săi o precizie ireproşabilă. Care să-i antreneze pentru a acţiona cu eficienţă maximă. Care să nu se zgârcească atunci când era vorba de echipamente şi simulacre; care să reproducă, pe cât era tehnic posibil, *condiţiile exacte* prevăzute pentru asalt. Pe scurt, era nevoie de un general de cel mai înalt rang. El însuşi. Ce naiba!

După selectarea oamenilor şi formarea brigăzii, Mac urma să schiţeze strategia de bază. Apoi le-ar fi permis ofiţerilor săi să facă sugestii şi să propună îmbunătăţiri. Un bun comandant îşi asculta întotdeauna subordonaţii, însă, desigur, îşi rezerva luarea deciziei finale.

Săptămânile de antrenament aveau să arate care erau punctele forte şi care cele slabe; obiectivul consta doar în eliminarea defectelor.

Cu cât numărul oamenilor era mai mic, cu atât mai bine era, dar nici atât de mic încât să afecteze succesul misiunii. De aceea, fiecare om primea aceeaşi recompensă: 500 000 de dolari. Dacă erau prinşi, nu erau răsplătiţi. Cel puţin nu aşa cum îşi doreau ei. Vor *exista* anumite alocaţii acordate familiilor în cazul capturării vreunuia dintre ei. Era genul de situaţie pe care orice armată o lua în considerare. Oamenii acţionau mai eficient în condiţii de luptă dacă nu-şi făceau griji pentru familiile lor. Era

şi o treabă bună. Încă o dovadă a deosebirii dintre specii.

Compania Păstorul urma să depună fonduri la bancă pentru cei aflaţi în întreţinerea combatanţilor înainte de asaltul asupra Teritoriului Zero; sume deduse, desigur, din plata finală după încheierea cu succes a operaţiunii.

Fir-ar să fie! Nu era doar un profesionist, ci şi unul foarte meticulos! Dacă idioţii ăia de la Pentagon i-ar fi încredinţat lui întreaga armată americană, nu ar mai fi avut atâtea necazuri cu recrutările de voluntari. Rahaţii uscaţi de la Pentagon nu înţelegeau cu adevărat „biblia” militară. Dacă un militar lua regulamentul ca atare şi nu încerca să-i găsească implicaţii politice sau ambiguităţi în spatele cărora să se ascundă – ei bine, acela era un regulament al naibii de bun. Imperfect, dar utilizabil.

Nu avea timp să se gândească la rahaţii uscaţi. Trebuia să-şi alcătuiască brigada. Şapte erau specialităţile solicitate: camuflaj, demolări, medicamente sedative, orientare în teren, tehnologie aeronautică, cartografie şi electronică.

Şapte experţi. Redusese numărul dosarelor la douăsprezece. Ştia că, înainte de a ajunge la Zurich, trebuia să-i aleagă pe cei şapte. Era doar o chestiune de lecturi repetate. Urma să trimită ofertele de la Zurich, nu de la Château Machenfeld; nici o urmă nu trebuia să ducă la Machenfeld.

Chiar şi la Zurich trebuia să fie atent. Dar nu în legătură cu urmele; problema asta o putea rezolva. Dar trebuia să se asigure că nu va da nas în nas cu Sam Devereaux. Sam trebuia să apară la câteva ore după sosirea lui; nu era pregătit să facă faţă panicii avocatului. Ar putea rezolva problema *aceea* mai bine la Machenfeld.

Altfel, îşi zise Şoimul, nu prea avea de ce să-şi facă griji. Devereaux era problema lui Madge, iar fetele – fiecare dintre ele – îşi îndepliniseră sarcinile cu reală pricepere.

Ce naiba! Erau minunate! Un bărbat trebuia să se considere într-adevăr norocos dacă avea un asemenea cvartet de femei frumoase în spatele lui. „în spatele fiecărui om mare” se spunea. În spatele *lui* nu era doar o fată frumoasă, erau *patru*.

Un grup de fete mai grozav şi mai onest ca nici un altul! Sam era un tip norocos şi el nu ştia asta. Hawkins îşi notă în minte să nu uite să-i spună când îl va vedea pe Sam la Machenfeld.

A doua zi, dacă nu se schimba programul.

Devereaux coborî pe peronul gării, căutând numărul corect al

vagonului. Treaba nu era uşoară, fiindcă nu se putea opri din vomitat. Mâncase tot timpul drumului de la Tizi-cum-dracu-i-mai-zicea până la Alger, apoi Roma şi Zurich. Madge îl condusese la aeroportul Dar el Beida, nepermiţându-i, în timp ce-şi luau rămas bun, mai mult decât atunci când venise să-l salute în camera de la hotelul Aletti.

Dar Sam hotărâse să nu se mai gândească deloc la fete. Orice le-ar fi determinat să facă ce făcuseră pentru Şoim putea rămâne treaba specialiştilor în patologie sexuală; el trebuia să se concentreze asupra altor probleme.

Capitalizarea celor patruzeci de milioane fusese îndeplinită. Hawkins avea acum boaşe (nu, nu le-avea, dar asta era altă chestiune) şi urma să înceapă jocul. Şoimul avea să înceapă ultimele pregătiri, să cumpere ce-i trebuia, să-şi recruteze – cum îi zicea – „personalul de ajutor”.

Iisuse! Personal de sprijin!

Astfel încât să-l poată răpi pe papă!

O, Doamne! Întreaga lume era o enormă sminteală!

La un singur lucru trebuia să se gândească, la un singur obiectiv să se concentreze: cum să-l oprească pe MacKenzie Hawkins.

Două obiective: să se ferească de închisoare. Şi de ghearele ucigaşe ale Mafiei, ale nobilimii engleze, ale naziştilor şi mai ales ale acelor arabi care voiau să-i vâre chestia aia imposibil de menţionat în nădragi.

Îşi găsi compartimentul, genul acela făcut celebru de Rex Harrison şi Margaret Lockwood. Umbre şi gulere din catifea neagră şi neîncetatul ţăcănit al roţilor de metal pe şinele de metal de dedesubt, semnificând inevitabila apropiere a terorii. Şi geamuri mari la uşile culisante, cu perdele date brusc la o parte, dezvăluind chipurile răului.

Trenul de noapte Orient Express – cu lente dispariţii ale mâinilor în cutele unor pardesie negre, scoţând încă şi mai lent oţelul negru al pistoalelor ucigaşe. Trenul porni.

— Iaaa te uită! Mi-am spus, pur şi simplu *nu creeed*! E *maaiorul*! Chiar aici, în *micu’ Zurich*!

Nu avea nici un motiv să fie cât de puţin surprins. La urma urmei, *Sâni Uriaşi* făcea şi ea parte din program.

Regina Sommerville Hawkins Clark Madison Greenberg stătea pe coridorul din faţa compartimentului şi vorbea prin geamul cu ramă de lemn. Deschise uşa, umplând micul spaţiu cu amintirea

florilor de magnolie. Sam stătea calm lângă geam, uimit de propria-i nepăsare.

— Sincronizarea ta e cu totul remarcabilă. Roţile trenului se învârt, la fel şi tu. Dacă aş încerca să cobor la Lucerna, bănuiesc că ai începe să ţipi „m-a violat”!

— Vai, ce lucruri ciudate spui. Sper că n-ai uitat hotelul Beverly Hills; eu, nici o clipă.

— Amintirile mele n-au început, nici mijloc, nici sfârşit. Lumea preacurveşte în mii de oglinzi sparte; abuzăm de noi înşine, în reflexele Sodomei şi Gomorei... Ia spune-mi, cum *se face* că eşti la Zurich? La Haupbahnhof, exact în acest tren şi în acest vagon.

— A, e simplu. Manny turnează un film la Geneva. Pentru Emiratele Arabe. Cred că e atât de pornografic, încât au fost nevoiţi să filmeze în afara Statelor Unite.

— Asta la Geneva; aici e Zurich. Tu te descurci mai bine. Zi-mi ceva ca de la Haremul lui Hawkins. Puţină imaginaţie, te rog.

— Zău aşa! Acum eşti de-a dreptul jignitor! Regina îşi lăsă pe spate şalul de vicuna şi îşi puse sfidător mâinile în şolduri. Lui Devereaux i se păru că două tunuri sunt îndreptate asupra lui. Nu cred că ai de ce să te plângi. Părăsim situaţii foarte confortabile, hoinărim prin *toată* lumea, ne supunem tuturor inconvenienţelor – *fuga*, *fuga*, *fuga* – verificăm totul – avem grijă de tine – cu trup *şi* suflet – ne asigurăm că nimeni nu-ţi face vreun rău – ne ocupăm de confortul tău... O, Doamne, ce-am mai putea face? Şi pentru ce? Ăsta-i *abuz*! Pur şi simplu abuz!

Regina renunţă la postura ei sfidătoare şi începu să plângă. Îşi deschise poşeta, scoase o batistă de hârtie şi se aşeză în faţa lui Sam, tamponându-şi ochii.

O fetiţă rătăcită şi rănită.

— Ei, haide. Nu e corect.

Ca majoritatea bărbaţilor, Sam era neputincios în faţa unei femei în lacrimi.

Regina suspina; pieptul îi palpita. Devereaux se ridică de pe banchetă şi îngenunche în faţa ei.

— E în regulă. E bine. Nu mai plânge, te rog.

Printre icnete tot mai stinse, femeia îl privi recunoscătoare:

— Deci nu mă urăşti? Spune că nu mă urăşti.

— Cum te-aş putea urî? Eşti minunată... şi dulce... şi, pentru Dumnezeu, te rog să nu mai plângi.

Îşi lipi faţa de a lui şi buzele lângă ureche.

— Îmi pare rău. Dar sunt epuizată. Stresul a fost pur şi simplu

îngrozitor. Am stat lângă telefon zi şi noapte, tot timpul îngrijorată – şi, desigur, nedumerită. Zău că mi-a fost dor de tine.

Jacheta lui Ginny era ca o pătură călduroasă, confortabilă, între ei. Reverele moi, uriaşe, aproape că îi acopereau braţele lui Devereaux. Ea îi luă mâinile, le vârî între cutele stofei groase şi le puse pe umflăturile minunate şi mai moi, mai calde, mai relaxante sub mătasea bluzei.

— Aşa-i mai bine. Acum nu mai plânge.

Era tot ce putea spune, aşa că vorbi în şoaptă. Ea îi şopti la ureche, provocând tot soiul de reacţii în metabolismul lui:

— Îţi aminteşti de vechile şi frumoasele filme englezeşti, a căror acţiune se petrecea în trenuri ca ăsta?

— Sigur. Rex Harroson salvând-o pe Margaret Lockwood de răul Conrad Veidt...

— Cred că poţi să închizi uşa şi s-o încui. Şi mai sunt şi perdelele...

Devereaux se ridică de pe podea. Încuie uşa, trase perdelele, apoi se întoarse la Regina. Ea îşi scosese jacheta de vicuna şi se întinsese ademenitor pe bancheta moale din compartiment.

Sub ei, ţăcănitul metalului pe metal semnifica inexorabila călătorie, zgomotul având ceva senzual. Afară, frumosul peisaj elveţian trecea în goană, scăldat în lumina apusului.

— Cât timp avem până ajungem la Zermatt? întrebă el.

— Destul, răspunse ea zâmbind. Începu să-şi descheie bluza de mătase. Şi o să ştim. E ultima staţie.

18

Hawkins se înregistră la hotelul D'Accord din Zurich cu un paşaport fals. Îl cumpărase la Washington de la un agent CIA care înţelegea că tribunalul nu îi va permite să scrie o carte după pensionare; omul îi oferise şi câteva peruci şi aparate de filmat miniaturale, dar MacKenzie îl refuzase. Odată instalat în cameră, coborî imediat în hol şi negocie cu operatoarea-şefă a centralei telefonice: bani gheaţă pentru cooperare. Suma fiind de o sută de dolari, căzură de acord ca toate apelurile şi telegramele pentru el să-i fie transmise prin linia ei.

Se întoarse în cameră şi împrăştie cele şapte dosare (alegerea finală) pe măsuţa pentru cafea. Era grozav de încântat. Oamenii ăştia erau cei mai prefăcuţi şi experimentaţi *provocateurs* din domeniul lor. Acum trebuia doar să-i înroleze. Iar MacKenzie ştia că era foarte calificat pentru treaba asta.

Despre patru dintre ei ştia că îi putea găsi la telefon. Trei, prin telegrame. E drept, legăturile telefonice aveau să fie dificile, fiindcă în nici un caz nu putea găsi omul căutat de la primul apel. Dar va da de ei folosind diverse coduri din trecut. Un telefon va fi dat într-un sat basc de pescari din Golful Biscaya; al doilea, într-un oraş de pe coasta Cretei. Al treilea apel urma să fie făcut la Stockholm, la sora expertului în spionaj care era în prezent pastor al Bisericii Baptiste Scandinave. Al patrulea apel va fi la Marsilia, unde omul căutat lucra ca pilot pe remorcher.

Şi ce diversitate geografică! Pe lângă cei pe care îi putea găsi la telefon (Biscaya, Creta, Stockholm şi Marsilia), mai erau şi telegramele: Atena, Roma şi Beirut. Ce răspândire! Era visul oricărui director de serviciu de informaţii!

MacKenzie îşi scoase haina, o aruncă pe pat şi luă un trabuc din buzunarul cămăşii. Îi mestecă un capăt până ajunse la miez şi îl aprinse. Era doar nouă şi cincisprezece; trenul de după-amiază spre Zermatt era la patru şi cincisprezece.

Şapte ore. Ăsta era un semn de bun augur, dacă existase vreodată unul! Şapte ore şi şapte ofiţeri de recrutat.

Duse cele trei dosare pe birou şi le aranjă în faţa telefonului. Mai întâi avea să trimită telegramele.

Exact la ora patru fără douăzeci şi două de minute, Şoimul puse receptorul în furcă şi făcu un semn roşu pe dosarul intitulat

Marsilia. Era ultima dintre legăturile telefonice; mai avea nevoie de două răspunsuri – la telegramele trimise la Atena şi Beirut. Roma răspunsese cu două ore în urmă. Cel de la Roma întârziase mai mult decât ceilalţi.

Cu telefoanele nu avusese probleme. În fiecare caz, conversaţiile iniţiate cu mijlocitorii – bărbaţi şi femei – fuseseră rezervate, politicoase, generale, aproape abstracte. Şi cu fiecare MacKenzie folosise cuvintele potrivite, calm, discret. Fiecare expert pe care îl căuta îl sunase.

Nu se iviseră nici un fel de obstacole. Propunerile fuseseră exprimate în acelaşi limbaj universal valabil; termenul *munte* g*alben* fusese capul de pod. Era cel mai mare câştig pe care îl putea obţine un agent. *Muntele galben* însemna cifra „cinci sute de chei”, cu un avans depus pentru împrejurări neprevăzute. *Controale de securitate* semnifica „oficii de decontare inaccesibile”, care nu aveau legături cu agenţiile internaţionale obişnuite. *Factorul timp* era între şase şi opt săptămâni, în funcţie de „îmbunătăţirile tehnologice impuse de complicatele procese tehnice”. Şi în fine, ca lider, activitatea lui de până atunci consta în servicii complete oferite guvernelor din majoritatea ţărilor din Asia de Sud-Est, fapt ce putea fi confirmat de mai multe conturi din Geneva.

Cercetarea lui reuşise. Pentru un om, toţi trebuia să exploateze *muntele galben*.

Hawkins se ridică de la birou şi se întinse. Fusese o zi grea şi încă nu se sfârşise. Peste douăzeci de minute trebuia să plece la gară. Până atunci, trebuia să vorbească cu operatoarea şi să-i lase instrucţiuni pentru cei care l-ar putea căuta. Era simplu: rezervase camera pentru o săptămână; se va întoarce la Zurich peste trei zile. Cine îl căuta putea lua legătura cu el atunci sau putea lăsa un număr de telefon unde să poată fi găsit. MacKenzie nu voia să se întoarcă la Zurich, dar cei de la Atena şi Beirut erau nişte recruţi excepţionali.

Telefonul sună. Era Atena.

După şase minute, omul era recrutat.

Mai rămânea unul.

Şoimul îşi duse bagajul neatins la uşă şi îşi umplu servieta cu documente, lăsând dosarul de la Beirut într-un loc separat, uşor accesibil. Se uită la ceas: patru fără trei minute. Nu avea rost să mai zăbovească. Trebuia să plece la gară. Întorcându-se la birou, formă numărul centralistei şi-i spuse că dorea să-i lase câteva

instrucţiuni...

Operatoarea îl întrerupse politicos.

— Da, desigur, *mein Herr*. Dar aş putea să le primesc mai târziu? Mă pregăteam să vă sun. Aveţi un apel internaţional. De la Beirut.

Fir-ar să fie!

Sam deschise ochii. Soarele se revărsa prin ferestrele uriaşe; vântul umfla perdelele din mătase albastră. Se uită prin cameră. Tavanul avea cel puţin trei metri şi jumătate înălţime, iar coloanele canelate de la colţuri şi lambriurile cu modele complicate din lemn întunecat, care se vedeau peste tot, evocau cuvântul „castel”. Deodată, totul îi deveni limpede. Se afla într-un loc numit Château Machenfeld, undeva la sud de Zennatt. Dincolo de uşa groasă, sculptată a camerei sale era un coridor vast, cu carpete persane de rugăciune împrăştiate pe podeaua închisă la culoare, lustruită şi sfeşnice stinse pe pereţi. Coridorul ducea spre o enormă scară în spirală şi o mulţime de candelabre de cristal, atârnate deasupra unui hol mare cât o sală de bal. Acolo, printre antichităţi nepreţuite şi portrete din Renaştere, se afla intrarea – gigantice uşi duble de stejar, deschizându-se spre nişte trepte de marmură ce coborau către o alee circulară, suficient de largă pentru a permite trecerea cortegiului funerar al preşedintelui de la General Motors.

Ce *făcuse* Hawkins? Cum făcuse? Doamne. *De ce*? În ce scop va folosi un astfel de loc?

Devereaux se uită cum dormea Regina, cu părul castaniu întunecat răsfirat în valuri pe pernă, cu tenul bronzat de soarele Californiei pe jumătate ascuns sub pătura matlasată. Dintre toate fetele, ea era cea mai scandalos de perfidă; îl manipulase până în clipa în care adormise. Parţial, sigur doar parţial, fiindcă îl fascina. Sub exteriorul catifelat de magnolie se afla o voinţă de oţel; era un lider înnăscut şi, ca orice lider înnăscut, era încântată de capacitatea ei de a conduce. Îşi folosea darurile, intelectuale şi fizice, cu imaginaţie şi curaj, dar şi cu o considerabilă doză de umor. Putea fi acum o persoană foarte morală care făcea prozeliţi, iar în clipa următoare fetiţa pierdută în mijlocul Atlantei în flăcări. Era sirena zâmbitoare, provocatoare de pe o plantaţie sub lumina lunii, dar devenea, cu o răsucire de buton, o Mata Hari conspiratoare, şoptind ordine unui şofer cu înfăţişare dubioasă în umbra gării de la Zermatt.

— Mack Feldman e cu fundu-n sifon!

Din câte îşi amintea Sam, astea fuseseră cuvintele pe care Ginny i le şoptise bărbatului ciudat cu beretă neagră, cu un dinte de aur în faţă, ai cărui ochi de pisică erau aţintiţi asupra bluzei ei.

— *Mac e în flanelă*! fusese răspunsul murmurat. *Se uită la capătul bombei dintr-un motor de maşină*!

După această replică vag articulată, Ginny dăduse din cap, îl înşfăcase pe Devereaux de braţ şi-l împinsese pe o stradă din Zermatt.

— Ţine valiza în mâna stângă şi fluieră ceva. El o să întoarcă pe o alee şi noi o să aşteptăm la colţ să aducă maşina.

— Dar de ce toată absurditatea asta? Mâna stângă. Fluieratul...

— Alţii fac verificări. Să fie siguri că nu suntem urmăriţi.

Sindromul *Orient Express* era oarecum exagerat, îşi spusese Sam atunci, cu toate astea îşi mutase valiza în mâna stângă şi începuse să fluiere.

— Nu *asta*, tâmpitule!

— Care-i problema? E un fel de imn...

— Pe-aici îi zice „Deutschland Uber Alles”!

Trecuse la „Rock of Ages”, în timp ce alt bărbat, cu un adevărat pardesiu a la Conrad Veidt, cu revere de catifea, se apropie de Regina şi vorbi încet.

— *Negii tăi sunt în căruţă*.

— *Mack Feldman are sigur bube dulci pe fund*, răspunsese ea calm, dar iute.

Şi în câteva clipe un lung automobil negru ieşi în viteză de pe aleea întunecată şi ei urcaseră în el.

Aşa începuse drumul întortocheat care avea să dureze două ceasuri. Zeci de kilometri de şosele şerpuite, în pantă, tăiate printre munţii şi pădurile elveţiene, luminate intermitent de o lună bizară. Până când ajunseseră la un fel de poartă masivă, care nu era o poartă; era, pe cuvânt de onoare, o *barieră-ghilotină*. În faţa unui *şanţ cu apă*.

Un adevărat şanţ cu apă! Căptuşit cu scânduri groase şi cu zgomotul apei auzindu-se dedesubt. Urma alt drum şerpuit şi în pantă care sfârşea într-o enormă alee circulară, în faţa celei mai mari vile construite la ţară pe care o văzuse Sam de când fusese în excursie la Fontainebleau cu cercetaşii de la Quincy. Şi nici măcar la Fontainebleau nu existau parapete. În locul acesta erau, desigur înalte şi categoric din piatră, cu genul de modele în relief

ce puteau fi asociate cu *Ivanhoe*.

Ce loc grozav era acest Château Machenfeld! Şi îl văzuse doar noaptea. Nu era sigur că ar vrea să-l vadă la lumina zilei. Când era asociat cu un anume MacKenzie Hawkins, fie şi gândul la un asemenea edificiu masiv avea ceva înspăimântător.

Dar unde îşi avea locul castelul în toată povestea? La ce folosea? Dacă urma să fie postul de comandă al ticălosului, de ce nu închiriase Fenway Park ca să-şi rezolve treaba? Îi trebuia o armată de supuşi ca să întreţină locul ăla; supuşii nu-şi ţin gura. Putea întreba pe oricine de la Nurenberg sau de prin tribunale.

Dar Regina n-ar fi vorbit. (Sigur, ea nu era un supus; cuvântul nu i se potrivea deloc.) Deşi el încercase. În tot timpul drumului de la Zurich – mă rog, poate că nu în fiecare clipă – şi jumătate din noaptea petrecută la Machenfeld – poate că mai puţin de jumătate el îşi dăduse toată silinţa să o facă să-i spună ce ştia.

Se certaseră, fiecare vorbind în doi peri, nici unul neriscând vreo afirmaţie categorică pentru a ajunge la vreo concluzie concretă. Ea recunoscuse – nu avea încotro – că toate fetele fuseseră de acord să se afle ca din întâmplare la locurile stabilite şi în momentele stabilite, astfel ca el, Sam, să aibă companie şi să nu cadă pradă unor tentaţii care ar fi putut fi istovitoare pentru o călătorie de afaceri atât de lungă. Şi să aibă pe cineva de încredere care să-i primească mesajele. Şi să-l supravegheze. Şi ce mama dracului era rău în *asta*? Unde va mai găsi el un grup de doamne atât de preocupate de soarta lui, care aveau la inimă cele mai importante probleme ale lui? Şi-l ajutau să respecte programul?

Ştia ea ce înseamnă o *călătorie de afaceri*?

Doamne, *nu*! Nu întrebase niciodată. Nici una dintre fete nu întrebase.

De ce nu?

Din respect pentru ţară, *scumpule*! Şoimul le spusese să nu o facă.

Putea vreuna dintre ele să tragă... anumite concluzii? Adică, Doamne Sfinte, itinerarul lui nu fusese chiar cel al unui negustor de pantofi din New England.

Dragul de el! Când fuseseră măritate cu Şoimul – fiecare la rândul ei, desigur – el era mereu implicat în chestii strict secrete ale armatei despre care toate ştiau că nu trebuia să pună întrebări.

Acum nu era *în* armată!

Să-trăieşti-bine-şi-să-mori-la-New-Orleans!

Asta era *greşeala* armatei!

Şi tot aşa.

Apoi începu să înţeleagă. Regina nu era o tâmpită. Nici celelalte fete nu erau. Cuvântul *fraier* nu făcea parte din vocabularul lor. Dacă Ginny, sau Lillian, sau Madge, sau Anne ar fi ştiut ceva concret, nu ar fi recunoscut. Dacă ar fi observat o lipsă totală de onestitate, fiecare şi-ar fi pus ochelari de cal, iar propria activitate nu ar mai fi avut legătură cu o acţiune de amploare. Era sigur că nici una nu va discuta ceva cu *el*.

Mai era o problemă, chiar în miezul nebuniei Şoimului: lui Sam îi plăceau sincer fetele. Oricare ar fi fost furiile care le determinaseră să execute ordinul lui MacKenzie, fiecare era stăpână pe sine, avea personalitate, fiecare – să-l ajute Dumnezeu – avea o onestitate pe care o găsea reconfortantă. Prin urmare, dacă el ar fi spus ce ştia, în clipa aceea ele ar fi devenit complice. La o *conspiraţie*. Nu trebuia să fii avocat ca să înţelegi asta. La ce se gândea? El *era* avocat.

Exact în... acest moment... fiecare fată era fără pată. Poate nu ca dinţii unui ogar; poate nici măcar precum placa dentară a unui beţivan, dar se putea argumenta legal că fiecare dintre ele acţionase în necunoştinţă de cauză. În astfel de împrejurări nu era vorba despre o conspiraţie.

Mulţumesc, domnule avocat al apărării. Instanţa vă sugerează să vă reluaţi studiile la facultatea de drept.

Sam se dădu jos din patul ridicol de mare, cu baldachin, cât de încet putu. Îşi văzu chiloţii la jumătatea drumului spre fereastră, unde oricum se ducea şi se întrebă pe moment cum de ajunseseră atât de departe de pat. Apoi îşi aminti şi zâmbi.

Dar era dimineaţă, începea o nouă zi, iar situaţia avea să fie alta. Ginny îi dăduse un amănunt de care să se agaţe: Hawkins urma să sosească la sfârşitul după-amiezei sau la începutul serii.

Până atunci, el va afla tot ce putea despre Château Machenfeld. Sau mai exact, ce planuri avea Şoimul cu Château Machenfeld, legate de un anume papă Francesco, Vicar al lui Hristos.

Era timpul să-şi elaboreze propria contrastrategie. Hawkins era bun, fără discuţie. Dar nici el, Sam Devereaux, provenind din cercurile înalte de pe Coasta de Est, pe axa Quincy-Boston, nu era de lepădat. Încredere în sine! Mac o avea; şi el o avea.

În timp ce îşi punea chiloţii, îi veni în minte prima mişcare

evidentă a contrastrategiei sale. Nu era doar evidentă, sărea de-a dreptul în ochi; clopotele băteau! Un asemenea loc extraordinar (castel, teren, acareturi, regiune mică) cum era Machenfeld presupunea o aprovizionare permanentă pentru a-l menţine în stare de funcţionare. Iar proviziile erau ca supuşii – puteau să vadă, să audă şi să stea mărturie. Înclinaţia Şoimului spre masivitate putea fi cel mai vulnerabil aspect al planurilor sale. Sam se gândise la distrugerea liniilor de aprovizionare ale lui Mac ca *una* dintre opţiuni, din punct de vedere militar, dar habar n-avea cât de logică era. Ar fi putut fi tot ce-i trebuia.

El va lansa zvonuri în legătură cu un pericol la fel de imens şi de o abjecţie la fel de gigantică precum aspectul castelului. Va începe cu servitorii, apoi cu furnizorii, sfârşind cu toţi cei care se apropiau de castel, până când ar determina o stare de izolare, iar el ar putea să se confrunte cu un Hawkins părăsit şi... *ce dracu era zgomotul* ă*sta*?

Se duse rapid la uşa cu geam, o deschise şi ieşi pe micul balcon care dădea spre partea din spate a castelului Machenfeld. Aşa presupunea; dedesubt nu se vedea aleea circulară. Erau în schimb grădini în floare, alei pietruite, arbori înconjuraţi de garduri şi zeci de mici iazuri săpate în piatră. Dincolo de grădini erau câmpiile verzi, care se pierdeau în pădurile de un verde mai întunecat, iar în depărtare se vedeau maiestuoşii Alpi.

Zgomotul continua, stricând efectul priveliştii. La început, nu putu identifica sursa, aşa că miji ochii în lumina soarelui. Şi imediat îşi dori să nu o fi făcut. Deoarece acum putea vedea de unde vine zgomotul.

Unul, două, trei... cinci, şase... opt, nouă! Nouă vehicule diferite – *ilogic* de diferite – coborau încet pe un drum de ţară ce mărginea câmpia, înaintând spre sud, către pădurile din jur.

Erau două lungi limuzine negre, un buldozer, un tractor uriaş cu nişte furci ascuţite în faţă şi cinci – ce naiba, da, cinci motociclete!

Nu-ţi trebuia multă imaginaţie ca să înţelegi despre ce era vorba. Şoimul se pregătea să înceapă manevrele! Îşi cumpărase propria *coloană auto papală*! Plus utilajele care puteau săpa pământul oricum ar fi dorit: traseul menţionatei coloane auto papale!

Dar el nici măcar nu ajunsese la Machenfeld! Cum dracu' ar fi putut... şi asta, ce dracu' mai era?

Înfuriat şi derutat, Devereaux înşfăcă balustrada balconului,

dând din cap consternat. Privirea îi fu atrasă de o scenă extraordinară, la cincizeci de metri distanţă.

Într-un soi de curte interioară, în faţa unor uşi deschise ce păreau a fi intrarea într-o enormă bucătărie, stătea un bărbat masiv, cu o bonetă de bucătar pe cap, care bifa nişte articole înscrise pe un teanc gros de hârtii din mâna lui. În faţa lui se afla un munte de lăzi, coşuri şi cutii, de vreo patru metri înălţime!

Liniile de aprovizionare, *la naiba*!

Pentru Hawkins nu mai rămăsese nimic de cumpărat în Europa. Era acolo destulă mâncare pentru a reduce la jumătate foametea de pe malurile Gangelui. Ticălosul rechiziţionase suficiente porţii pentru o armată, fir-ar să fie, o armată instalată pentru doi ani într-o tabără militară!

Limuzine, motociclete, buldozere, tractoare, mâncare pentru tot Batalionul Rătăcit! Mişcarea numărul unu a contrastrategiei lui Sam se ducea dracului din cauza defilării idioate a nouă vehicule şi a unui astmatic excentric cu bonetă de bucătar.

Singura izolare din viitorul previzibil s-ar fi obţinut prin întreruperea liniilor de aprovizionare. Acestea deveniseră acum complet inutile.

Mai rămâneau supuşii. Cam o duzină de servitori care trebuia să se afle acolo pentru a menţine castelul pe linia de plutire. Bucătării, grădini, câmpii (care însemnau poate hambare, posibil şi vite) şi cel puţin treizeci până la patruzeci de camere de măturat, ceruit, lustruit şi şters de praf. Hristoase! *Trebuia* să fie o echipă de douăzeci de oameni!

Va începe imediat. Poate cu conducătorii celor nouă vehicule; să-i convingă să scoată chestiile alea de pe terenul castelului până nu era prea târziu. Apoi ar trece rapid la grupurile de servitori. Să-i facă să înţeleagă în termeni ameninţători, adică în termeni legali, că, dacă îşi cunosc interesul, trebuie să plece dracului de la Machenfeld înainte ca toţi agenţii Interpolului să descindă acolo.

Nici toate alimentele din Elveţia nu i-ar fi de folos Şoimului dacă nu era nimeni la castel. *Să aibă grijă* de castel. Iar câteva cuvinte bine alese adresate celor care conduceau vehiculele, precum „violarea legilor internaţionale", „răspundere personală" şi „închisoare pe viaţă", ar determina cu siguranţă plecarea grabnică a şirului de motociclete, limuzine şi utilaje într-o zonă mai sigură, dincolo de şanţul cu apă.

Sam era atât de preocupat de noua lui strategie, încât nu-şi

dădea prea bine seama că îi tot alunecau chiloţii, obligându-l să-i ridice cu mâna liberă. Apoi fu însă nevoit să înţeleagă deoarece, în timp ce se ţinea de balustradă, chiloţii căzură până la glezne. Îşi acoperi iute ruşinea, gândindu-se cu o anume mulţumire de sine că jocurile erotice cu Ginny Greenberg trebuie să fi fost într-adevăr al naibii de excitante. Dar nu avea timp de amintiri plăcute; avea treabă. Ceasul lui arăta aproape ora unsprezece; nu ştia că dormise atât de mult – jocurile nu fuseseră doar excitante, dar şi epuizante. Mai avea doar vreo cinci sau şase ore ca să-i dea pe toţi afară. Atât de mulţi servitori aveau probabil multe bunuri personale. Asta însemna mijloace de transport, o problemă poate ceva mai complicată decât apreciase el. Dar un lucru trebuia să fie clar: după ce supuşii părăseau domeniul Machenfeld, *nu se mai întorceau*. Sub nici o formă. Orice abatere ar afecta premisa lui esenţială: Machenfeld era o ameninţare pentru toţi cei care rămâneau, prin urmare, nimeni nu trebuia să rămână.

Evacuarea!

Castelul trebuia părăsit!

Atunci ce dracu' ar mai face MacKenzie?

Şi-ar molfăi trabucul, *asta* ar face!

Fir-ar să fie! Logistică şi execuţie! Începea să *gândească* precum Şoimul! Şi să aibă încredere în sine precum Şoimul! Să fie curajos! Să fie cumplit! Să ia destinul de boaşe şi...

La naiba! Înainte de orice, trebuia să se îmbrace. Se întoarse grăbit în cameră. Ginny se agită şi gemu uşor, apoi îşi vârî şi mai mult capul sub pătura matlasată. Aruncă chiloţii cu elasticul rupt acum şi se duse liniştit spre valiza lui, care era pe un fotoliu supraîncărcat de lângă peretele tapetat cu velur.

Era goală.

Nu era nimic în valiza lui.

Căută din priviri dulapul.

Dulapuri. Erau patru.

Goale. În afară de rochiile lui Ginny.

Rahat!

Alergă pe tăcute spre uşa sculptată şi o deschise.

În holul larg stătea omul cu beretă neagră, cu un dinte de aur şi ochi de pisică, uitându-se la picioarele lui Sam. Cu o nedumerire, poate explicabilă. Rânjetul însă nu era.

— Unde sunt hainele mele?! şopti Devereaux, închizând parţial uşa şi sprijinindu-se de ea.

— La *spălătorie*, *mein Herr*, răspunse bereta neagră cu un accent format în vreun canton elveţian administrat de Hermann Goring.

— Toate?

— Prin bunăvoinţa castelului Machenfeld. Toate erau murdare.

— Asta-i ridicol! Sam încerca să vorbească încet. Nu voia să o trezească pe Ginny. Nimeni nu m-a întrebat...

— Dormeai, *mein Herr*, zise bereta neagră, rânjind sugestiv şi arătându-şi dintele de aur ce sticlea. Ai fost foarte obosit.

— Ei bine, acum sunt foarte înfuriat! Vreau hainele înapoi! Imediat!

— Nu pot face asta.

— De ce nu?

— *Spălătoria* are zi liberă.

— Ce? Atunci de ce le-ai luat?

— Ţi-am spus, *mein Herr*. Erau murdare.

Sam privi cu atenţie ochii de pisică din hol. Se îngustaseră ameninţător; iar dintele de aur nu se mai vedea, pentru că rânjetul dispăruse, înlocuit de buzele strânse. Sam închise uşa. Trebuia să se gândească. Repede. Cum ar fi zis Mac, trebuia să-şi cântărească opţiunile. Şi trebuia să iasă afară.

Nu se considera un bătăuş, dar nici nu era lipsit de curaj fizic. Era destul de masiv şi, indiferent ce spusese Lillian la Berlin, era într-o formă acceptabilă. Totuşi, una peste alta, era de presupus că nebunul cu beretă neagră din hol l-ar fi bătut măr. Iar gol nu putea pleca pe scară.

Opţiunea Unu fusese analizată şi respinsă.

Rămâneau ferestrele, mai exact micul balcon de după uşă. Îşi luă chiloţii de pe podea, îi puse pe el şi, ţinându-i cu mâna, ieşi în linişte afară. Încăperea era la etajul trei, dar exact sub el era alt balcon. Cu cearşafuri sau perdele înnodate, ar fi putut coborî fără mari riscuri.

Opţiunea Doi era aplicabilă.

Se întoarse în cameră şi examină perdelele. Cum ar fi spus mama lui din Quincy, erau perdele de primăvară. Din mătase, subţiri, deloc rezistente. Opţiunea Doi dispărea. Apoi se uită la cearşafurile de pe pat, ignorând imaginea ademenitoare a Reginei, care era acum mai mult deasupra păturii decât sub ea. Cearşafurile combinate *cu* perdelele poate că ar rezista. Opţiunea Doi reapărea.

Uniforma de luptă.

Asta era o problemă. Acolo nu erau *decât* rochii.

Prin urmare, admiţând că Opţiunea Doi avea succes şi reuşea să ajungă jos, trebuia să analizeze Opţiunile Trei şi Patru. Şi, în vreme ce le studia, avu o senzaţie de slăbiciune în stomac. Putea să fugă în jurul castelului îmbrăcat doar cu chiloţii care îi alunecau întruna pe glezne sau putea să-şi pună una dintre rochiile lui Ginny, sperând să reziste fermoarul.

Un om alergând în chiloţi şi alarmând pe toată lumea *sau* un excentric parizian nu erau variante de luat în serios. S-ar fi putut chiar confrunta cu Opţiunile Cinci şi Şase: să fie încuiat undeva sau să fie violat.

La naiba!

Trebuia să-şi păstreze cumpătul; să se stăpânească şi să examineze situaţia. Pe îndelete. Nu putea îngădui ca un aspect minor precum hainele să stea în calea evacuării. Ce-ar fi făcut Şoimul? Care era termenul acela blestemat pe care îl folosea mereu?

Personal de ajutor! Asta era!

Sam fugi iarăşi în balcon. Omul cu bonetă de bucătar verifica şi acum mărfurile de pe listă. Probabil că avea să-i ia o săptămână.

— *Pssst*! *Pssst*! Devereaux se aplecă peste balustradă, amintindu-şi în ultima clipă să nu dea drumul chiloţilor. Hei, *tu* ăla! zise el tare.

Omul ridică privirea, mai întâi surprins, apoi afişă un zâmbet larg.

— *Ah*! *Bonjour monsieur*! *Qa va*? strigă el.

Sam duse degetul la buze.

— Şşşt! îi făcu semn bucătarului să se apropie.

Omul se conformă, luându-şi hârtiile cu el şi făcând o ultimă însemnare pe drum.

— *Oui*, *monsieur*?

— Sunt ţinut prizonier! şopti Devereaux, cu solemnă insistenţă şi multă autoritate. Mi-au luat hainele. Am nevoie de *haine*. Şi când o să ajung jos, vreau să-i chemi pe toţi cei care lucrează aici la bucătărie. Am de spus ceva foarte important. Sunt avocat. *Avocat*.

Omul cu bonetă de bucătar lăsă capul pe spate.

— *Je ne comprendes pas*, *monsieur*. *Desirez-vous le petit dejeuner*?

— Cine?... Nu. Vreau *haine*. *Vezi*? Asta-i tot ce am, *ăştia*. Sam

întinse chiloţii rupţi, astfel încât să poată fi văzuţi printre zăbrelele balconului; apoi arătă spre picioare.

— Am nevoie de pantaloni, *pantaloni*! Acum. *Te rog*!

Expresia de pe chipul omului se transformă din consternată în bănuitoare. Era poate chiar dezgust amestecat cu ostilitate.

— *Vos sous-vetements sont tresjolis*, zise el, dând din cap şi întorcându-se la curtea interioară şi la lăzile cu alimente.

— Stai! Stai puţin!

— Bucătarul e francez, *mein Herr*, dar nu francez din *ăla*. Vocea venea de dedesubt, chiar din balconul de sub el. Bărbatul care vorbise era imens, pleşuv, cu nişte umeri aproape la fel de laţi ca înălţimea balustradei. Crede că-i faci o ofertă cam ciudată. Te asigur că nu îl interesează.

— Cine dracu' eşti *tu*?

— Numele meu nu contează. O să părăsesc castelul după sosirea noului stăpân de la Machenfeld. Până atunci, instrucţiunile lui le aplic eu. Instrucţiunile nu se referă şi la hainele dumitale.

Devereaux simţi copleşitorul impuls să-şi lase chiloţii să cadă şi să imite gestul lui Hawkins de pe acoperişul misiunii diplomatice de la Pekin, dar se stăpâni. Omul din balconul de jos era uriaş. Şi era evident că nu ar fi apreciat o glumă. Aşa că se aplecă peste balustradă şi şopti conspirativ:

— *Heil Hitler*, jigodie!

Braţul omului se repezi înainte, călcâiele pocniră ca percutorul unei puşti:

— Jawohl! Siegheil!

— Ah, rahat! Sam se întoarse şi intră în cameră. Exasperat, aruncă chiloţii, apoi îi privi absent cum zăceau pe podea. Poate că era vorba despre tipul de ţesătură, nu-şi dădea seama. Însă, dintr-odată, ceva i se păru ciudat.

Se aplecă şi-i ridică.

Hristoase! Ce mai era şi asta?

Elasticul fusese tăiat intenţionat în trei locuri! Tăieturile erau *tăieturi*, nu rupturi. Nu se vedeau fire libere, nici ţesătură rărită. Cineva luase un instrument ascuţit şi tăiase elasticul! Intenţionat. Imobilizându-l prin cea mai simplă metodă posibilă!

— Doamne! Ce-i cu ţipetele astea?

Regina Greenberg căscă şi se întinse, trăgând ruşinată pătura peste sânii ei enormi.

— Căţea, zise Devereaux cu o furie calmă. Căţea prefăcută!

— Care-i problema, puişor?
— Nu-mi zice mie „puişor”, sudisto care mă ţii în loc! Nu pot să *ies* de-aici!
Ginny clipi des şi căscă din nou. Vorbi cu o autoritate calmă:
— Ştii, Mac a spus cândva un lucru care a fost pentru mine o alinare de-a lungul anilor. Zicea: când toate zidurile cad în jurul tău şi situaţia pare teribilă – şi crede-mă, au fost momente în viaţa mea când lumea îmi părea teribilă – zicea: gândeşte-te la lucrurile bune pe care le-ai făcut, la împliniri, la ajutorul pe care l-ai dat. Nu te gândi la greşeli sau la supărări; astea nu fac decât să te deprime. Iar deprimarea nu e făcută să-ţi folosească în acel moment care ar putea veni şi te-ar salva. Totul e o chestiune de stare de spirit.
— Ce dracu’ au tâmpeniile astea de-a face cu faptul că eu n-am haine?
— Nu prea mult, bănuiesc. Doar că păreai tare abătut. Aşa nu-l poţi înfrunta pe Şoim.
Devereaux dădu să răspundă orbeşte, înfuriat. Apoi se opri, văzu în ochii lui Ginny că vorbeşte sincer şi începu iarăşi:
— Stai puţin. „Să-l înfrunt pe Şoim.” Adică vrei ca eu să-l combat? Să-l *opresc*?
— Asta hotărăşti tu, Sam. Eu vreau doar ce e mai bine pentru toţi.
— O să mă ajuţi?
Ginny rămase o clipă pe gânduri, apoi răspunse hotărât:
— Nu, n-o să fac asta. Nu în felul la care te gândeşti. Îi datorez prea multe lui MacKenzie.
— Doamnă! izbucni Devereaux. Ai *cea mai mică idee* despre ce are de gând să facă smintitul ăla?
Doamna Hawkins numărul unu se uită la el cu o expresie de inocenţă afişată brusc.
— Un locotenent nu-l ia la întrebări pe general, maiorule. Nu te poţi aştepta să înţeleagă complexitatea funcţiei de comandă...
— Atunci despre ce dracu’ vorbim?
— Eşti un tip isteţ. Şoimul nu te-ar fi promovat altfel. Vreau doar ca el să primească cele mai bune sfaturi posibile. Astfel încât el să poată realiza ceea ce doreşte în cel mai potrivit mod cu putinţă. Ginny se răsuci sub pătură. Sunt foarte somnoroasă.
Iar Devereaux îl văzu pe noptiera de lângă capul ei.
Un foarfece.

19

— Scuze pentru haine, spuse Şoimul în imensul salon. Sam îi aruncă o privire feroce şi legă din nou perdeaua făcută sul, pe care o folosea drept curea peste pătura matlasată. Te gândeşti poate că spălătoria are mai multe chei, nu-i aşa? În clădirile astea mari şi bizare n-au încredere în nimeni; asta arată cu ce gen de oaspeţi trebuie să se fi obişnuit, bănuiesc.

— Ah, taci din gură, mormăi Devereaux, care consideră necesar să se înfăşoare de două ori cu perdeaua, fiindcă mătasea aluneca mereu. Spălătoreasa *va fi* aici mâine dimineaţă, presupun.

— Sunt sigur. E una dintre puţinii care se duc acasă pe timpul nopţii. În sat. Situaţia asta se va schimba, desigur; vor fi multe schimbări.

— Spune-mi doar că va fi o schimbare şi eu mă întorc să cinez cu Azaz-Varak.

— Ei, haide, Sam, ai o gândire limitată. Hai să trecem la altceva. Eşti sigur că nu vrei o cămaşă şi o pereche de pantaloni? Aşteaptă un minut să mă duc până sus... Hawkins făcu un gest spre o duzină de fotolii acoperite cu huse şi supraîncărcate, către holul cel mare.

— Nu! Nu vreau nimic de la tine!... Rectific. *Vreau* ceva. Vreau să anulezi afacerea asta demenţială şi să mă laşi să plec acasă!

MacKenzie muşcă din capătul mestecat al trabucului şi-l scuipă între picioarele unei armuri.

— *O să* pleci acasă, îţi promit. De cum ai să termini de centralizat finanţele companiei şi ai să faci câteva depozite care pot fi recuperate în anumite condiţii, o să te conduc eu însumi la aeroport. Ai cuvântul unui general.

— Asta-i judecata unui creier îmbibat cu ulei de in! Ai măcar idee despre ce-mi ceri să fac? Nu-i vorba despre cine ştie ce fleacuri, e vorba despre *patruzeci de milioane de dolari*. Sunt însemnat pe viaţă. Dosarul meu o să se afle la fiecare filială a Interpolului şi în fiecare secţie de poliţie din lumea civilizată! Nu-ţi foloseşti numele pentru nişte transferuri bancare în valoare de patruzeci de milioane de dolari, aşteptându-te să te întorci la o carieră normală de avocat. Zvonurile circulă.

— Nu-i aşa, iar tu ştii asta. Toate manevrele alea bancare din

Elveţia sunt confidenţiale.

Devereaux se uită înjur, vrând să se convingă că nu-l aude nimeni.

— Chiar dacă e aşa, *n-ar mai* fi de îndată ce... s-ar face o anume încercare de a răpi o... anumită persoană de la Roma! Şi asta-i *tot* ce va fi! O încercare! Tu ai încurcat-o rău, iar toate legăturile pe care le-ai avut de la procesul din China până acum ar fi studiate la microscop şi numele meu ar ieşi la iveală, ca şi blestemaţii de patruzeci de milioane de dolari de la Zurich şi asta-i *situaţia*!

— Ei, fir-ar să fie, băiete, noi am trecut peste asta! Treaba ta s-a terminat. Sau se va încheia după ce-o să ai grijă de bani. Nu mai trebuie să fii implicat în nici un fel. Şi eşti *curat*. Eşti sută la sută Clorox!

— Nu sunt. Devereaux se înăbuşi în timp ce şoptea, ţinând cu mâna pătura care-l acoperea. Tocmai ţi-am spus: de îndată ce *o să fii* demascat şi eu *o să fiu* demascat!

— Pentru ce? Să zicem că se întâmplă să ai dreptate – ceea ce eu nu consider nici pe departe posibil – cu ce te pot demasca pe tine? Fiindcă ai depus la bancă nişte fonduri pentru un bătrân oştean care ţi-a spus că strângea bani ca să sprijine o organizaţie dedicată răspândirii solidarităţii religioase? Să-ţi pun o întrebare, domnule avocat: ai putea să depui mărturie, sub jurământ, despre vreun delict?

— Eşti *nebun*! interveni Sam, împiedicându-se puţin în timp ce păşea înainte. Tu mi-ai *spus*! Ai de gând să-l răpeşti... Devereaux se opri şi făcu nişte gesturi enigmatice, care imitau transportarea unui trup pe umeri şi semnul crucii.

— Ei, ce dracu’, băiete, există *jurăminte şi jurăminte*! Fii rezonabil. Oricum, astea-s vorbe de clacă. Nu se admit.

Sam închise ochii; începea să înţeleagă ce martiriu îndura. Continuă, şoptind încordat, dar stăpânindu-se:

— Am ieşit din arhivele alea cu blestemata de servietă legată cu lanţ de încheietura mea!

— În afară de asta, mormăi MacKenzie. Oricum, alea-s treburi militare; nici unul din noi nu prea mai are de-a face cu armata. Altceva?

Devereaux se gândi.

— Incidental, asta-i dezgustătorul sfârşit. Nu a existat nici măcar o singură tranzacţie cinstită.

— Asta-i ceva subiectiv, zise Hawkins, dând din cap pentru a

întări afirmaţia. Nu a existat violenţă; nimeni n-a minţit. Nu furturi, nici vreo ciocnire. Totul s-a făcut voluntar. Iar dacă metodele folosite *par* neobişnuite, ăsta-i privilegiul fiecărui investitor în parte, câtă vreme nu violează drepturile celorlalţi. Mac făcu o pauză şi se uită în ochii lui Sam. Mai e ceva. Tu însuţi spuneai că prima responsabilitate a unui avocat e cea faţă de clientul său, nu dilemele morale abstracte.

— Am spus eu asta?

— Cu siguranţă.

— Nu sună rău...

— E al naibii de elocvent, asta e. Ai o limbă de aur în gură, tinere.

Sam îi întoarse privirea Şoimului, încercând să înţeleagă ce se ascundea în spatele vicleniei lui. Dar nu era viclenie; chiar credea ce spune. Şi, deoarece sinceritatea era cea care conta în acel moment, Devereaux se hotărî să fie sincer:

— Ascultă-mă, spuse el calm. Să zicem că duci la bun sfârşit această... această nebunie, fiindcă asta e, ştii prea bine. Să zicem că într-adevăr reuşeşti. Îl răpeşti pe papă şi scapi nepedepsit. Fie şi pentru câteva zile. Ştii ce s-ar putea întâmpla? Ce-ai putea declanşa?

— Sigur că da. Patru sute de milioane de verzişori de la patru sute de milioane de proxeneţi bădărani. Fără intenţia de a jigni, e doar o frază inofensivă.

— *Nu*, ticălos fanatic! Ar fi o *reacţie* internaţională! Şi *incriminări*. Apoi mai ales *acuzaţii*! Guvernele şi-ar îndrepta degetul spre alte guverne! Preşedinţii, liderii parlamentelor şi prim-miniştrii ar folosi liniile albastre şi roşii, apoi liniile foarte *fierbinţi*. Şi înainte de a-ţi da seama, un tâmpit formează un cod dintr-o cutiuţă neagră aflată într-o servietă, pentru că nu i-a plăcut ce-a spus alt tâmpit. Doamne, Mac! Ai putea declanşa al treilea război mondial!

— *Fir-ar să fie*! La asta te-ai gândit?

— La asta am încercat să *nu* mă gândesc.

MacKenzie aruncă trabucul în peştera care era şemineul castelului şi îşi puse mâinile în şolduri, o flacără stingându-i se în ochi.

— Sam, băiete, nici că ai putea fi mai departe de adevăr. Să ştii, fiule, că războiul nu mai e ceea ce era cândva. Nu mai există deloc entuziasm, goarne şi tobe şi oameni păsându-le de alţi oameni şi urând duşmanul pentru că ar putea răni ceea ce

iubeşti. Toate astea s-au dus. Acum sunt butoane şi politicieni cu ochi vicleni care clipesc des şi flutură din mâini fără prea mult rost. Urăsc războiul. N-aş fi crezut că o să mă aud spunând asta, dar o spun şi aflu acum. N-aş îngădui niciodată un război.

Devereaux îl sfredeli cu privirea; nu îl va lăsa să se uite în altă parte.

— De ce-aş crede asta? Tot ce-ai făcut tu duhneşte a înşelătorie. A imensă înşelătorie. De ce te-ar opri un război?

— Pentru că, tinere, răspunse Hawkins calm, întorcându-i în mare măsură privirea, tocmai ţi-am spus adevărul.

— Foarte bine. Să presupunem că provoci un război fără intenţie.

— *Fir-ar să fie*! Acum duci lucrurile prea departe! MacKenzie merse dinspre şemineu către altă armură, aflată în dreapta poliţei căminului. Viziera era deschisă, iar el o închise cu zgomot. Am petrecut aproape patruzeci de ani în armată şi-am fost terminat de ipocriţi! Astea-s vorbele *tale*, băiete! Şi nu-mi plâng de milă, fiindcă ştiam ce fac şi eram răspunzător pentru acţiunile mele! Dar ce naiba, nu-mi cere să le plâng *lor* de milă sau să fiu răspunzător pentru stupiditatea *lor*!

Cam atât despre sinceritate, îşi zise Devereaux. Ca şi Opţiunile Unu, Doi, Trei şi Patru din dimineaţa aceea, se duseseră dracului.

De data asta printr-o izbucnire de făţărnicie. N-avea decât să găsească altă cale. Se va ivi una, Sam era sigur de asta. Şoimul avea o cale de urmat înainte ca pontiful Bisericii Catolice să binecuvânteze florile de colţ de la Machenfeld. Ceva urma să iasă la iveală; iar Opţiunea Şapte – Opţiunile Cinci şi Şase fuseseră, din fericire, evitate – se impunea atenţiei. Deocamdată, trebuia să-l calmeze pe MacKenzie şi să nu-şi piardă încrederea în sine sub nici o formă. Iar Mac avea dreptate. Juridic vorbind.

El, Sam, era curat. Din punct de vedere legal. Din orice alt punct de vedere, noroiul era gros de un deget, dar, luând în considerare dovezile existente, nu constituia un caz interesant pentru vreun procuror.

— În regulă, Mac, n-am de gând să te înfrunt. Ai fost terminat şi eu am spus asta. Te cred, urăşti războiul. Poate că e suficient. Nu ştiu mai mult. Personal, doresc doar să mă întorc acasă, în Quincy şi, dacă o să citesc despre tine în ziare, o să-mi amintesc cuvintele unui războinic plin de cicatrice, dar onest, rostite în această încăpere.

— O limbă de aur, băiete! Admir chestia asta.

— Câtă vreme nu se află într-o gură de plumb, o să fiu de acord. Ai documentele pentru banca din Zurich?

— Nu vrei să auzi suma cu care ţi-am... majorat participarea? Cum îţi place „majorat” ăsta? Sunt un preşedinte de corporaţie, doar ştii; nu ne jucăm cu un vocabular de mâna a doua.

— Sunt impresionat. Care-i cifra de intrare?

— Ce?

— Majorarea; asta-i rădăcina substantivală a verbului „a majora”.

— Cu caş la gură, dar deştept. Ce zici de o jumătate de milion de dolari?

Sam nu putea zice nimic. Era ameţit. Îşi văzu uluit mâna mişcându-se şi o urmări cu o anume fascinaţie, nefiind sigur că anexa aia îi aparţine. Aşa trebuie să fi fost; când se gândi să şi scuture degetele, ele se scuturară.

Jumătate de milion de dolari.

La ce să te mai gândeşti? Era o nebunie la fel de mare ca şi restul. Inclusiv faptul că el nu putea fi învinuit.

Era momentul de jucat Monopoly. Hai să cumpărăm *Boardwalk şi Park Place*.

Stop. Du-te la închisoare.

De ce să-ţi faci griji?

Oricum nu foloseşte la nimic.

— E o rezonabilă... compensaţie pentru concediere, spuse Sam.

— Asta-i tot ce ai de *zis*? Cu ce-am depus pe numele tău la New York, poţi să-l angajezi pe evreul acela, iar el o să fie fericit să primească slujba. MacKenzie era partea vătămată. Era evident că se aştepta ca Devereaux să-şi exteriorizeze puţin una dintre reacţiile lui exagerate.

— Să zicem că o să sar în sus de entuziasm atunci când o să mă uit la cifrele alea – într-un registru de bancă din Boston – iar mama o să stea în cameră şi-o să se plângă de noua conducere de la Copley Plaza. E bine?

— Ştii ceva? spuse Hawkins, mijind ochii. Eşti cam trăsnit.

— *Sunt* cam... Devereaux nu termină fraza. Nu avea rost.

Se auzi brusc ţăcănitul sacadat al unor tocuri înalte. Regina Greenberg intră prin arcada de catedrală în salon. Era îmbrăcată într-un costum bej, taiorul mai degrabă sever fiind încheiat peste Sânii Titanici. Avea un aer cumva competent, îşi zise Sam. Schiţă un zâmbet şi i se adresă lui Hawkins:

— M-am întâlnit cu personalul. Cinci vor rămâne. Trei nu pot; trebuie să locuiască în sat şi le-am explicat că asta nu se poate.

— Sper că n-au fost ofensaţi.

Ginny râse, sigură de sine.

— Nu cred. Am vorbit separat cu fiecare şi le-am dat celor trei salariul pe trei luni.

— Ceilalţi au înţeles condiţiile? MacKenzie vârî mâna în buzunar după alt trabuc.

— Şi cum vor lua primele, spuse Ginny. Pe o perioadă de minimum trei luni. Toţi trebuind să le explice familiilor că au fost angajaţi temporar să lucreze în Franţa în perioada asta. Nu trebuie să pună întrebări.

— Nu diferă de misiunile peste ocean, comentă Şoimul, dând din cap. Şi salariile sunt al naibii de bune faţă de primele de luptă – şi fără o armă la vedere.

— Şi oamenii de la echipa tehnică sunt în avantajul tău, continuă Ginny. Doar doi din cei cinci sunt căsătoriţi. Fără prea mult noroc, presupun. N-o să le fie dor, nici n-o să li se ducă dorul.

— Totuşi, va trebui să aducem nişte femei, o contrazise MacKenzie, pentru relaxare. O să cercetez terenul mai târziu; o să amenajăm nişte corturi – suficient de departe de zona manevrelor, desigur. Iar avocatul prezent aici o să se ducă la Zurich să se ocupe de câteva chestiuni financiare pentru mine. Ce crezi, Sam? Cât o să dureze până termini?

Devereaux trebui să se adune ca să se gândească la întrebarea Şoimului. Era stupefiat de controlul evident pe care MacKenzie îl exercita asupra lui Ginny. Conform băncilor de date, divorţase de MacKenzie cu peste douăzeci de ani în urmă; cu toate astea, îl respecta ca o şcolăriţă îndrăgostită de profesorul ei.

— Ce-ai spus? Sam auzise întrebarea, dar avea nevoie de câteva clipe ca s-o evalueze.

— Cât o să dureze treaba la Zurich?

— O zi. Poate o zi şi jumătate dacă nu apar impedimente. Multe depind de lichidările de conturi. Cred că transferurile sunt codificate prin Geneva, dar s-ar putea să mă înşel.

— „Impedimentele” pot fi eliminate cu puţină miere din borcan?

— Probabil. Cedarea dobânzilor se poate aplica. Perioada de timp e mică, dar sumele, nu. Depozitarii ar putea obţine câteva

mii – pe hârtie. Asta ar putea avea efectul unui stimulent general.

— La naiba, fiule, tu te auzi? Auzi cât de *bun* eşti?

— Contabilitate elementară. Litigiile dintre bănci sunt cele mai profitabile pentru un avocat. Bancherii au mai multe căi de a se minţi pe ei înşişi – şi pe toţi ceilalţi – decât oricine altcineva de când triburile au început să facă troc. Un avocat decent alege pur şi simplu minciunile despre care ştie că-l vor servi cel mai bine.

— Auzi, Ginny? Nu e cineva băiatul ăsta?

— Eşti foarte impresionant, Sam; trebuie să admit asta. Şi, Mac, de vreme ce maiorul prezent aici are totul sub control, aş putea să merg cu el la Zurich ca să-i ţin companie.

— Păi e o idee grozavă! Nu ştiu cum de nu m-am gândit la ea.

— Nu-mi dau seama cum de ţi-a scăpat, zise Devereaux calm.

Eşti numai suflet.

Dinspre toate punctele cardinale sosiră ofiţerii subordonaţi Şoimului. Erau întâmpinaţi la gara din Zermatt de şoferul cu beretă, dinte de aur şi ochi de pisică, pe nume Rudolph. Iar Rudolph avu parte de două zile infernale.

Omul din Creta apăru primul, fără incidente. Adică reuşise să traverseze frontierele internaţionale, aflate sub supravegherea unor autorităţi foarte competente, fără incidente (dar cu un paşaport fals) şi ajunsese până la gara din Zermatt, unde izbucniră necazurile.

Pentru că Rudolph refuza să admită că acela era omul din Creta, în ciuda semnelor identităţii sale adevărate de pe haine, aşa că nu-l primise în taxiul său italian.

Deoarece, din motive care-i scăpau lui Hawkins, nici una dintre informaţiile despre omul din Creta aflate în băncile de date ale arhivelor secrete nu preciza faptul că era negru. Totuşi aşa era. Omul din Creta era un strălucit inginer specialist în aeronautică, un simpatizant al sovieticilor câtă vreme rusnacii îl plăteau, cu o diplomă de doctor şi o piele foarte neagră. Rudolph era de-a dreptul consternat, iar MacKenzie fu nevoit să-i vorbească lui Rudolph foarte aspru la telefon şi, în cele din urmă, maniacul cu beretă îl lăsă pe *schwarzer* pe bancheta din spate a maşinii lui.

Cei de la Marsilia şi Stockholm fură următorii. Veniseră cu acelaşi avion de la Paris, fiindcă se întâlniseră cu o seară în urmă

la Les Calavados, pe Boulevard George Cinque şi reînnodaseră o amiciţie care data de pe vremea când amândoi făceau bani cu Aliaţii şi cu ţările Axei. Fură încântaţi să descopere că amândoi se îndreptau spre acelaşi munte galben de la Zermatt. Rudolph nu avu probleme cu ei, pentru că cei doi îl zăriră înainte să-i observe el şi-l criticară pentru stupizenia de-a fi atât de bătător la ochi.

Omul de la Beirut nu luă trenul de la Zurich; închirie în schimb o ambulanţă. Avea motivele lui; datau de pe vremea când poliţia din Zurich îl acuzase de contrabandă. Veni deci cu avionul până la Geneva, închirie o maşină pe numele unui travestit din protipendadă, o lăsă la Lausanne, luă legătura cu l'Hopital des Deux Enfants din Montreux şi închirie ambulanţa, cerând să fie transportat ca un cardiac ce dorea să-şi petreacă ultimele zile la Zermatt. Sincronizase totul pentru a ajunge în acelaşi timp cu trenul de Zurich şi treaba ar fi mers strună, mai puţin Rudolph.

Din nefericire, Rudolph avu o pană de cauciuc pe drumurile de ţară din Machenfeld şi, grăbindu-se să ajungă în timp util, se ciocnise uşor în parcarea gării. Cu ambulanţa.

Aşa se explică cum că Rudolph avu dificultăţi să-l identifice pe cardiacul foarte agitat care ieşise pe uşa din spate, ţipând ceva despre imbecili şi având o figură ale cărei trăsături îl recomandau drept omul din Beirut.

Dar Rudolph începuse să dea din umeri tot mai des. Stăpânul de la Machenfeld, bănuia el, nu era în toate minţile. Şi nici oamenii pe care era trimis să-i întâmpine la Zermatt.

Iar adorabila doamnă a visurilor sale de noapte, acea *Fraulein* cu sâni minunaţi, părăsise castelul pentru câteva zile. Situaţia nu mai era aceeaşi.

Omul de la Roma şi cu Rudolph se înţeleseseră de minune. Cel dintâi îşi pierduse bagajul în tren. Căutarea celor trei valize şi a omului de legătură de la castel se dovediră un efort prea mare pentru omul de la Roma. Rudolph îl compătimi şi-i îngădui să se aşeze pe scaunul din faţă în drum spre castel.

Omul din Biscaya era extrem de rezervat. După ce arătă codul de identificare (o pereche de mănuşi albe cu trandafiri negri brodaţi pe spate), omul se scuză, spunând că se duce la toaletă şi dispăru pe o fereastră. După o jumătate de oră, iritarea lui Rudolph se transformă în curiozitate, iar aceasta deveni panică atunci când descoperi că toaleta era pustie. Încercă să treacă neobservat atunci când se uită prin toate ungherele, prin crăpături şi dulapurile pentru bagaje. Omul din Biscaya îl

urmărea discret. Abia după ce Rudolph sună alarmat la Machenfeld, omul, care asculta conversaţia dintr-o cabină alăturată, hotărî că legătura lui era cea adevărată.

Fu trimis pe bancheta din spate, iar Rudolph nu scoase o vorbă până la Machenfeld.

Ultimul care trebuia să vină era omul din Atena. Omul din Biscaya era suspicios, iar acesta – paranoic. Mai întâi trase semnalul de alarmă, oprind trenul în triaj, aproape de gară. Conductorii şi mecanicii trecură prin vagoane, căutând semnalul tras, în vreme ce omul din Atena sări din tren şi alergă peste şine până la peron, unde nu-i fu greu să-l zărească pe Rudolph.

Garnitura intră în cele din urmă în staţie. Rudolph îi studia pe toţi pasagerii care coborau; omul din Atena îi remarcă îngrijorarea. Atunci când pe peron nu mai rămase nimeni în afară de personalul gării, omul se apropie de Rudolph din spate şi-l bătu pe umăr. Apoi îi arătă semnul de identificare (o cravată roşie) şi-i făcu semn să-l urmeze.

Moment în care omul din Atena o luă la fugă spre capătul peronului, sări pe şine şi începu să alerge spre triaj. Se distanţă curând de Rudolph şi începu să-i facă semne de adio printre vagoane.

Cinci minute mai târziu, energicul om din Atena îl consola pe năucitul Rudolph în timp ce ieşeau din triaj, îndreptându-se către taxi.

Iar MacKenzie Hawkins, urmărind maşina care se apropia dinspre fortificaţiile castelului, se felicită încă o dată pentru profesionalismul său. Trecuseră şaptezeci şi două de ore de când începuse stabilirea contactelor codificate de la hotelul D'Accord; iar în aceste şaptezeci şi două de ore, toţi ofiţerii săi subordonaţi erau prezenţi.

Fir-ar să fie!

Bazându-se pe principiul recunoscut că furtul are o mare importanţă în afacerile bancare, călătoria lui Sam la Zurich – mai exact, drumul la Staats Bank pentru a centraliza capitalul companiei Păstorul – avu atât de mult succes în foarte scurt timp, încât ar fi putut să prindă trenul de la amiază spre Zermatt. Şi fiindcă Regina Greenberg ieşise la cumpărături, îi lăsă un mesaj la hotelul D'Accord: *Am plecat să joc popice*. *Mă întorc mai târziu*.

Voia să facă singur călătoria cu trenul; să gândească, să-şi

perfecţioneze planul. Deoarece Opţiunea Şapte se contura tot mai clar pe măsură ce treceau orele. Mai ales graţie documentelor pe care le luase de la bancă şi care îi fuseseră date de un funcţionar transpirat de la serviciul de credite, un om mult mai bogat decât el până să-l întâlnească pe Sam.

Dintre cele paisprezece documente, patru se refereau la transferurile de conturi de la Geneva, din insulele Cayman, de la Berlin şi Alger – mai puţin dobânzile majorate, desigur; unul era lista completă a bunurilor Companiei Păstorul, cu garanţia de confidenţialitate, codurile de transfer şi numărul de cont; altul era pe numele familiei Devereaux (Sam nu dăduse explicaţii, iar funcţionarul nu pusese întrebări, tratând documentul ca şi cum n-ar fi existat); iar opt documente defineau opt depozite diferite.

Unul dintre aceste conturi era mai mare decât celelalte, cuprinzând patru grupuri de cifre... evident, pentru patru persoane. Devereaux nu trebui să se gândească mult ca să le identifice: erau doamnele Hawkins unu, doi, trei şi patru.

Mai rămâneau şapte depozite, fiecare cu o cifră maximă identică.

Şapte.

Personalul de sprijin al Şoimului.

MacKenzie recrutase şapte bărbaţi ca să-l răpească pe papă. (Sam nu-şi putea imagina că printre ei era şi vreo femeie; cele patru foste soţii ale Şoimului erau capabile de *orice* în materie de iscusinţă feminină.) Cei şapte erau – cum le zicea? – ofiţeri subordonaţi. MacKenzie recunoscuse că ofiţerii săi subordonaţi vor sosi curând la Machenfeld.

— Ce înţelegi prin „ofiţeri subordonaţi”? întrebase Devereaux.

— Trupele, fiule, trupele! răspunsese Şoimul, cu flacăra reaprinsă în ochi.

— Ce înţelegi prin „curând”?

— Suntem în alertă maximă, băiete. Asta înseamnă că toate posturile sunt pregătite, iar oamenii sunt aşteptaţi dintr-o clipă în alta.

— În câteva zi le?

— Poate şi mai repede; asta depinde de blocadele personalului inamic. Trupele noastre vor avea de trecut printr-un teritoriu ostil în drum spre tabăra de bază.

— Ce naiba tot spui?

— Nimic care să te preocupe. Tu adu hârtiile alea de la Zurich, înainte de a le prezenta pe scurt aspectele misiunii, vreau ca

subordonaţii mei să se convingă singuri că centrul de comandă s-a ocupat atent de interesele lor. Asta o să le dea un adevărat imbold, un sentiment de camaraderie; asta se transmite din vârful ierarhiei, să ştii. Întotdeauna a fost aşa.

Ăsta era celălalt motiv pentru care Opţiunea Şapte se impunea atenţiei.

Adu hârtiile alea... *înainte de a le prezenta pe scurt aspectele misiunii*... *centrul de comandă s-a ocupat de interesele lor*.

Trupele Şoimului fuseseră recrutate fără ca acestea să ştie exact despre ce război era vorba. Din punct de vedere militar, nu era nimic neobişnuit în asta, dar ţinând cont de imensitatea resurselor aruncate în luptă de inamic – mai exact, întreaga lume – câteva cuvinte bine alese, cum ar fi: *„Ştiţi ce intenţionează să facă maniacul* ă*sta*? *Să-l răpească pe papă*! *şi „Aveţi de-a face cu un nebun cu certificat*! *şi „Comandantul vostru e un scrântit*!*” şi „Lunaticul ăsta a tras în boaşele de jad ale unei statui chinezeşti*”, *ar putea determina foarte uşor trupele de sprijin să-şi îndrepte eforturile spre alte zone*.

Era o chestiune de sincronizare. Şi de psihologie. Dacă Sam înţelesese corect, Hawkins avea de gând să-şi şocheze ofiţerii subordonaţi cu o salvă dublă: o descriere foarte tehnică a răpirii, „realizabilă” strategic şi documente autentice de la Staats Bank din Zurich, care asigurau fiecărui om o avere, *indiferent de urmări*! Era o treabă greu de stopat, însă asta era esenţa Opţiunii Şapte.

Sam trebuia să ajungă *mai întâi* la ofiţerii subordonaţi, declanşând o canonadă de dubii în legătură cu sănătatea mintală a Şoimului. Pentru agenţii plătiţi, nimic nu era mai înfricoşător decât posibilitatea ca patronii lor să fie dezechilibraţi. Lipsa de echilibru însemna lipsă de judecată, oricât de bine deghizată. Iar lipsa de judecată putea atrage după sine de-la-zece-la-douăzecide-ani-sau-închisoare-pe-viaţă; în cazul ăsta, probabil că o funie lungă şi ochii legaţi.

Până şi elementele criminale din Europa trebuie să fi auzit de generalul paranoic care fusese alungat din China. Nu se întâmplase de prea multă vreme. Şi după ce va termina această parte a rezumatului oral, Sam va pune pe masă cartea cea mare.

Mare? Nu exista una mai mare. Era irezistibilă.

Pentru că în trenul spre Zermatt avea să verifice documentele de la Staats Bank din Zurich, mai exact conturile depozitelor, notând toate cifrele şi codurile de transfer şi transcriindu-le pe

şapte foi de hârtie.

Avea să-i dea fiecărui ofiţer un bilet cu informaţiile notate pe el. Toţi puteau părăsi castelul Machenfeld fără să facă altceva decât să mănânce, după care se puteau îndrepta spre Zurich – *să-şi scoată banii*.

Fiecare ofiţer subordonat ar face o avere! Fără să mişte un deget. Irezistibil!

Giovanni Bombalini, Vicarul lui Hristos, ieşi în draga lui grădină pentru a fi singur. Nu dorea să vadă pe nimeni sau să vorbească cu cineva. Era supărat pe lume, pe lumea *lui*, iar când un om e supărat, întotdeauna e bine să se retragă şi să mediteze.

Oftă. Dacă era să fie sincer cu sine, trebuia să admită că era supărat pe Dumnezeu. Totul era atât de lipsit de sens! Înălţă ochii spre cerul după-amiezei şi două cuvinte îi ieşiră tânguitor de pe buze:

— De ce?

Lăsă capul în jos, continuându-şi drumul pe alee. Crinul era în floare, celebrând viaţa.

În timp ce el se pregătea să o părăsească.

Medicii tocmai transmiseseră raportul colectiv. Semnele lui vitale scădeau cu viteză sporită. Mai avea de trăit doar şase ori şapte săptămâni.

Moartea însăşi era uşoară. Doamne, era o alinare! *Viaţa* era luptă. Însă luptă sau nu, el nu consolidase forţele necesare pentru a continua munca lui şi-a lui Roncalli. Avea nevoie de mai mult timp; avea nevoie de autoritatea rangului pentru a apropia mai mult facţiunile divergente. De ce nu putea Dumnezeu să înţeleagă asta?

Vai, *iubitul meu Domn*! *De ce*? Î*ncă puţin timp*! *Promit să nu-mi pierd cumpătul*. *Nici să insult pe fonfăitul – iartă-mă*, Preasfânt *Părinte – pe cardinal sau gaşca lui de hoţi barbari*. *Şase luni ar fi suficient*. *Apoi mă voi odihni în braţele lui Iisus cu recunoscător devotament*. *Poate cinci luni*? *Multe se pot realiza în cinci luni*...

Giovanni se strădui din răsputeri să discearnă un răspuns ceresc. Dacă exista unul, era prea slab ca să răzbată până la semnele lui vitale.

Poate, *drag Părinte*, *ai vrea să vorbeşti cu Sfânta Fecioară*. *Ea ar putea găsi cuvinte mai elocvente pentru a exprima rugămintea mea*. *Se spune că femeile sunt mai convingătoare în*

astfel de chestiuni...

Tot nimic. Doar o slabă durere în genunchi, ceea ce însemna că greutatea trupului apăsa pe oasele lui bătrâne şi trebuia să se aşeze. Ce spusese frumoasa *giornalista*? Existau anumite exerciţii...

Basta! Asta-i mai lipsea, să moară făcând flotări. Ignatio Quartze i-ar rostogoli cadavrul sub pat şi n-ar fi găsit timp de o săptămână. Între timp, Quartze ar împânzi Curia cu susţinători.

Pontiful ajunse la banca lui preferată din piatră albă şi se lăsă pe suprafaţa rece. Dinspre zidurile grădinii bătea un vânt ce făcea să foşnească frunzele copacului de lângă el. Era un semn? *Era* înviorător. Apoi vântul se opri; aerul rămase nemişcat, iar foşnetul frunzelor fu înlocuit de zgomotul unor paşi pe alee.

Era noul aghiotant papal. Un tânăr preot negru, de la dioceza din New York City, un student strălucit, care făcuse mult bine în cartierele din Harlem. Francesco căutase mult tocmai un astfel de tânăr prelat merituos – trecând peste o opoziţie considerabilă. Era o mică parte dintr-un mare proiect.

— Sfinţia voastră...

— Da, fiule. Pari agitat. Ce s-a întâmplat?

— Cred că am făcut o mare greşeală. Eram consternat, iar dumneavoastră nu eraţi în apartament şi nu părea să existe altă soluţie. Îmi pare foarte rău.

— Ei bine, n-o să ştim proporţiile acestei calamităţi până când n-o să-mi spui despre ce este vorba. Nu cumva, din întâmplare, l-ai găsit pe cardinalul Quartze în dulapul meu şi-ai chemat gărzile?

Preotul negru zâmbi. Ignatio îşi exprimase clar dezaprobarea faţă de numirea sa ca aghiotant. Francesco folosea orice ocazie pentru a atenua insulta.

— Nu, Sfinţia voastră. Am auzit sunând telefonul dumneavoastră privat. Cel din sertarul mesei de lângă pat; suna întruna.

— Era firesc, fiule, îl întrerupse pontiful. Nu e conectat la centrala Vaticanului. Un mic răsfăţ. Deci tu ai răspuns. Cine suna? Doar câţiva prieteni vechi şi unul sau doi asociaţi pe care-i cunosc demult au numărul. N-ai făcut cine ştie ce greşeală. Cine era?

— Un monsenior de la Washington, Sfinte Părinte. Era foarte supărat...

— Aha, monseniorul Patrick Dennis O'Gilligan! Da, el sună des.

Jucăm şah la distanţă.

— Era foarte emoţionat – şi credea că vorbeşte cu *dumneavoastră*. Nu mi-a dat răgazul să vorbesc. Turuia atât de repede, încât nu l-am putut opri.

— Da, aşa e Paddy; a avut problemele lui. Tot despre clanul Berrigan? Ăia doi îl ţin ocupat...

— Nu, Sfinte Părinte. Mult mai grav. *Preşedintele* însuşi l-a sunat. Ceva despre discreţia confesionalului şi dacă ar fi *posibil*. Vrea să se *convertească*, Sfinte Părinte!

— Che cosa? Madre di Dio!

— E şi mai grav, Sfinte Părinte. Consilierii de la Casa Albă vor să-l primească imediat pe Iisus. În anumite condiţii de privilegiere a Vaticanului şi încă ceva numit imunitate creştină.

Giovanni oftă. Erau *atâtea* de făcut.

Patru luni? Ce zici, Doamne?

20

Recruţii aveau ceva în comun, îşi zise Sam. Trupuri foarte musculoase. De parcă fiecare s-ar fi bucurat de mişcare în aer liber şi s-ar fi menţinut în formă cărând pietre sub ochii unor gardieni de penitenciar. Iar ochii erau altă trăsătură comună. Toţi păreau somnoroşi la prima vedere, cu pleoapele pe jumătate închise. Însă era doar o aparenţă. La o cercetare mai atentă, ochii puteau fi văzuţi rotindu-se în orbite, ca nişte bile prinse între magneţi; foarte puţine lucruri scăpau neobservate.

Era acolo un bărbat înalt, blond, care arăta de parcă ar fi sărit dintr-o reclamă de la televizor pentru ţigări de foi scandinave; un negru care dădea mereu din cap şi vorbea o engleză perfecţionată în sălile de lectură ale universităţilor; alt tip cu piele închisă la culoare şi cu trăsături nordice, ascuţite, al cărui accent semăna cu cel al oamenilor în haine de gală de la Savoy; doi francezi care aveau legătură cu ambarcaţiunile; un bărbat cu părul lung care mergea ţanţoş ca un dansator de tangou, îmbrăcat în pantaloni foarte strimţi, conştient de frumuseţea coapselor lui – cu siguranţă italian; în sfârşit, un grec cu ochii holbaţi care purta pe cap o basma roşie şi spunea tot timpul glume pe care nimeni nu le înţelegea.

Manifestau între ei o politeţe blândă, onctuoasă, completată cu maniere ce puteau fi rodul unei educaţii alese şi al bogăţiei dacă nu i-ar fi trădat privirile viclene. Era evident că se simţeau ca acasă în holul uriaş al castelului Machenfeld, acolo unde-i adunase Şoimul înainte de cina târzie.

Îi adunase, însă, în interesul securităţii internaţionale, nu făcuse prezentările. Nu se rosteau nume.

Sam se întorsese la castel la ora şapte. Ar fi ajuns cu o oră mai devreme, dar fusese nevoit să meargă pe jos ultimii cinci kilometri, deoarece nici un taxi nu avea voie să se apropie dincolo de o anumită limită, iar Rudolph era de negăsit. Când sună la serviciul de informaţii pentru a cere numărul de telefon de la Machenfeld, Sam descoperi că nu exista un asemenea loc.

Faptul l-ar fi putut descuraja, însă Opţiunea Şapte îl ajuta să meargă mai departe. Ştia când era câştigat un proces.

MacKenzie îl întâmpinase cu sentimente amestecate. Şoimul era încântat că el se întorsese cu documentele financiare atât de

repede, dar considera că felul cum o tratase pe Regina nu era demn de un gentleman. Ea era o femeie minunată, iar Sam nu-şi luase rămas-bun de la ea aşa cum se cuvenea.

De ce nu?

Pentru că bagajul ei fusese trimis la aeroport. Ginny se întorcea în California, cu o escală la Roma, ca să viziteze muzeele.

Cam atât despre Ginny, îşi spuse Devereaux. Era puţin trist, dar trebuia să se gândească la Opţiunea Şapte. Şi începu să creadă că sincronizarea era perfectă.

MacKenzie îi spusese că nu vor discuta afaceri în prima seară. Vor discuta doar amical, se vor plimba prin grădină, vor bea cocteiluri, vor lua cina, apoi un coniac. De ce? Fiindcă oamenii, credea el, doreau să-şi facă o părere unii despre alţii, să verifice dacă nu cumva existau microfoane în camere, să-şi cureţe armele şi, în general, să se asigure că Machenfeld nu era o capcană a Interpolului. Sam se putea aştepta să audă zgomote în timpul nopţii; cei mai mulţi dintre ei se vor îngriji de propriile mijloace de supraveghere, ceea ce era bine, deoarece era sigur că se vor întâlni unul cu altul şi ar înţelege până la urmă că totul era în regulă.

De dimineaţă, după ce toţi ar fi odihniţi, Şoimul urma să ţină prima lui şedinţă. Înainte de asta, însă şi-ar face desigur timp ca să-şi ia rămas-bun de la Sam. Tânărul lui prieten îi va lipsi, fără îndoială. Dar cuvântul unui general era lucru sfânt; era liantul care consolida trupele.

Devereaux îşi terminase treaba. Rudolph urma să-l ducă la Zermatt, de unde să ia trenul de dimineaţă spre Zurich, apoi avionul de după-amiază către New York.

Totuşi, era ceva ce Sam trebuia să ştie în caz că devenea nervos ori avea o criză de hipertensiune. Timp de aproximativ o lună, câţiva asociaţi ai primului investitor al Companiei Păstorul, domnul Dellacroce, vor ţine strâns legătura cu el. Numele lor erau Fingers şi Meat, credea Hawkins; era doar o măsură temporară, fără intenţia de a jigni.

Da. Sam înţelegea. Nu avea rost ca MacKenzie să repete.

Devereaux terminase conversaţia spunând că se duce să se radă şi să se spele de transpiraţia celor cinci kilometri străbătuţi pe jos, apoi se va întoarce pentru cocteil.

În camera lui, Sam găsi foarfecele cu care Ginny îi tăiase chiloţii şi decupă şapte fâşii de hârtie, de doisprezece centimetri

lungime şi doi lăţime. Pe fiecare scrise acelaşi mesaj.

E foarte important să te întâlneşti cu mine în camera mea – etajul trei, în spatele clădirii, ultima uşă pe dreapta din holul de la nord. Ora 2 a.m. fix. De asta depinde viaţa dumitale. Sunt un prieten. Nu uita, ora două dimineaţa!

Împături strâns bucăţile de hârtie, astfel încât să poată fi ţinute în palmă şi le puse în buzunarul jachetei. Apoi scoase cele şapte fişe de cartotecă din servietă, cele cu numerele de cont şi codurile de transfer şi le puse în buzunarul de la pantaloni. Erau cărţile lui cele mari. Irezistibile!

Se întoarse în salonul de la parter şi puse la bătaie toate politeţurile unei educaţii alese primite la Boston. Dădu mâna cu toţi oamenii.

Şi-i transmise fiecăruia mesajul.

Pe la ora unu şi jumătate dimineaţa era pregătit. Italianul veni primul, cu mâinile vârâte în mănuşi negre, impecabil întinse, iar în picioare nişte papuci ca de balet, legaţi cu şireturi şi cu tălpi de cauciuc. Apoi, unul câte unul, se arătară şi ceilalţi, în veşminte destul de asemănătoare. Se vedeau o sumedenie de mănuşi, cipici sau pantofi comozi, pulovere negre, pantaloni strimţi cu centuri groase în care se aflau cuţite şi mai groase, mici tocuri cu câte o singură curea peste pistoale mici şi, în câteva cazuri, colaci de sârmă.

Cu toţii formau un grup foarte profesionist de psihopaţi, îşi spuse Sam, în timp ce îi îndemna calm, cu autoritate, deşi cu inima strânsă, să se destindă, să se simtă ca la ei acasă şi să fumeze dacă doresc.

De vreme ce toţi *erau* destinşi şi cei mai mulţi fumau deja, Sam nu era sigur că fusese o introducere potrivită. Dar cele mai bune expuneri erau cele care începeau calm, chiar stângaci.

Aşa că începu. Mai întâi blând. Pornind de la om văzut ca fiinţă tribală, privind spre ceruri în căutarea unui înţeles mai presus de lupta lui zilnică pentru supravieţuire, găsind consolare în ceea ce nu putea înţelege cu adevărat, deoarece credinţa primitivă îi oferea alinare. Exista o structură, o organizare a fenomenelor naturale, iar asta însemna că trebuia să existe o forţă, un spirit, o profundă inteligenţă atotştiutoare care concepuse totul. Totuşi, ea nu putea fi niciodată înţeleasă cu adevărat.

Ignoranţa aceea avea o anume frumuseţe, fiindcă oamenii se străduiau, depăşindu-şi limitele, să ajungă la acea forţă

atotvăzătoare, atotştiutoare, care crease pământul, îi crease pe *ei*, îi cunoştea pe *ei* – îi iubea pe *ei*.

Fără această căutare, omul ar fi rămas un animal. Prin ea, reuşea să comunice, iar compasiunea devenise o parte din el.

Sam explică faptul că simbolurile şi denumirile nu erau importante în sine, pentru că se puteau stabili corelaţii între toate religiile. Esenţa chestiunii era diferenţierea între bine şi rău. Dar simbolurile şi denumirile aveau o semnificaţie mistică şi aduceau o profundă consolare pentru milioane de oameni de pretutindeni. Credinţa. Săracii şi cei oprimaţi se rugau la aceste simboluri, le respectau şi îşi puneau speranţele în ele. Şi, pentru milioane de oameni, ele erau lumina ce le încălzea nesfârşitele ierni întunecate.

Devereaux făcu o pauză. Era momentul pentru un crescendo.

— Domnilor, a nega această stare de lucruri e o crimă de proporţii monstruoase, o crimă de o profundă răutate – o crimă care *nu poate avea loc*, ci vă poate conduce pe fiecare dintre dumneavoastră la moarte sau la o viaţă îndurată, nu trăită, într-o primitivă celulă de închisoare. Deoarece între pereţii acestui castel se află un om care ar vrea să vă jefuiască de cele mai preţioase bunuri! *Libertatea* dumneavoastră! *Chiar vieţile* dumneavoastră! Pentru că el se gândeşte la ceva *imposibil*. În mintea lui dezechilibrată – teribil de dezechilibrată – el e convins că poate înfrânge rapida şi formidabila reacţie a întregii lumi – răzbunarea! Are de gând să vă ducă între fălcile căscate ale uitării. Intenţionează să-l răpească pe pontiful Bisericii Catolice! Într-un cuvânt, e *nebun*!

Sam se opri. Sfredeli cu privirea expresia fiecăruia dintre cei prezenţi. Ţigările rămăseseră în aer, gurile căscate a neîncredere, pleoapele întinse, iar privirile exprimau paralizia provocată de şoc.

Îi terminase! Juriul era la cheremul lui! Frazele răsunaseră ca nişte tunete!

Era momentul să scoată cărţile cele mari. Acele cifre irezistibile şi cuvintele de cod care i-ar fi făcut bogaţi pe cei din încăpere. Foarte, foarte bogaţi. Fără să facă nimic în afară de a evita riscul uitării.

— Domnilor, înţeleg starea de şoc în care vă aflaţi şi mă îndurerează s-o constat. Mă doare că eu am provocat-o. Aşa cum observa faimosul roman Marcus Aurelius: Cu toţii trebuie să facem ce avem de făcut atunci când destinul ne cere s-o facem.

Dar, aşa cum remarca şi profetul indian Baga Nishyad: Poţi arunca găleţi cu lacrimi peste boabe, iar orezul va creşte precum nestematele. Eu nu am nestemate, domnilor, dar am bogăţii pentru fiecare dintre dumneavoastră. Recompense meritate. Sume de bani care vă vor domoli durerea şi vă vor trimite acolo unde veţi dori, să trăiţi liberi, liberi de teamă şi uitare. Şi de lipsuri. Iată. Vă dau aceste mici fişe de cartotecă. Fiecare dintre ele e un paşaport spre nirvana dumneavoastră personală. Daţi-mi voie să vă explic.

Şi Sam le explică.

Iar cel de-al şaptelea ofiţer subordonat studie fişele, aruncând priviri celorlalţi.

— Vorbeşti franţuzeşte? întrebă unul dintre francezi.

Devereaux râse – cam prea vesel, îşi zise:

— Nu tocmai.

— Mulţumesc, zise francezul, întorcându-se către ceilalţi. *Vous parlez tous francais*?

Până la ultimul, toţi dădură afirmativ din cap. Şi începură să vorbească franţuzeşte. Calm. Rapid. Până când şapte capete dădură încă o dată afirmativ din cap. Sam era emoţionat; ştia că încercau să găsească o cale de a-l mulţumi.

Motiv pentru care fu stupefiat atunci când doi dintre oameni se apropiară brusc de el şi-l înşfăcară, îl răsuciră şi începură să-i lege încheieturile cu sârmă.

— Ce dracu' faceţi? ţipă el. Ce faceţi cu mâinile mele? Şi ce dracu-i asta?

Făcu semn cu capul spre basmaua roşie pe care grecul o smulsese de la gât, iar acum o răsucea.

— Şi ce dracu' se aude?

Se referea la nişte ciudate zgomote metalice, asemănătoare celor pe care le făceau armele la inspectare.

— Avem acea compasiune de care vorbeai, *monsieur*, zise francezul. Îi oferim omului şansa de a fi legat la ochi înainte de a-l executa.

— Ce?!

— Curaj, *signore*, spuse italianul. Ştim cu toţii treaba asta. Ne asumăm riscul sau nu jucăm.

— Mda, adăugă vikingul. E un joc. Unii câştigă. Alţii pierd. Tu ai pierdut.

— *Ceeee*?!

— Du-l în curtea interioară, zise al doilea francez. O să-i

spunem personalului că tragem la ţintă.

— *Mac*! *Maac*! *Maaac*! Fu scos pe hol. Câteva perechi de mâini îi astupară gura; el le muşcă. *Pentru Dumnezeu*! *Hawkins*! *Unde naiba eşti*?!

Mâinile îi astupară iarăşi faţa. Cordonul mergea disciplinat pe culoar, către magnifica scară şerpuită. Devereaux se forţă din nou să deschidă gura şi muşcă înfuriat carnea din jurul dinţilor; un moment mâinile şi braţele se retraseră. De-ajuns pentru Sam ca să lovească în spate cu picioarele şi să se elibereze preţ de o clipă.

Alergă şi se năpusti cu tot corpul pe treptele curbate, rostogolindu-se în căzătură.

— *Hawkins*! *Ticălosule*, *vino aici*! *Demenţii ăştia vor să mă împuşte*!

Sări peste trepte, se aplecă pe lângă perete şi căzu până la urmă cu umerii direct pe spate. Strigătele lui erau tot mai slabe, dar semnificaţia cuvintelor era clară:

— *Ţărănoii*! *Legat la ochi*... *uuh*! *Pistoale*! *Fir-ai*... *al naibii*... *oh*... *aah*... *Hawkins*! *Uhu*! *Iisuse*... *capul meu*!

Ajunse la capătul scării – o grămadă informă. Şoimul apăru prin arcada de catedrală dinspre salon, cu un trabuc între dinţi şi mai multe hărţi împăturite în mână. Se uită la Sam, care era pe podea, apoi în sus, la gaşca de ofiţeri subordonaţi.

— *Fir-ar să fie*, băiete! Asta schimbă *totul*!

Îi luară iar hainele. Numai că acum nu erau nici măcar rochii în dulap.

Mâncarea i-o aducea Rudolph.

Şoimul îi explică faptul că fusese necesară o contradecizie a comandantului pentru a-i salva viaţa; trupelor nu le plăcuse deloc treaba asta.

— E sigur că am avut de-a face aproape cu o revoltă înainte ca brigada să înalţe drapelul, îi spuse Hawkins a doua zi de dimineaţă.

— Să înalţe ce? Nu contează, nu-mi spune.

— Vorbesc serios, fiule. A trebuit să iau măsuri severe şi să le aduc imediat la cunoştinţă că, în caz de maxime prejudicii, nici o autoritate – indiferent de faptul că există consens – nu o depăşeşte pe cea a unui general combatant. A fost o situaţie nesigură pentru o vreme, dar m-am descurcat eu şi în cazuri mai grele în viaţă. La cât de buni sunt căţeii ăştia, nu te poţi pune cu

ei. Se vede în ochi, băiete. Totdeauna în ochi.

— Nu înţeleg, suspinase sincer Devereaux. Le-am explicat totul de minune. Le-am lămurit absolut tot. Condiţiile, motivaţia. Iisuse! Le-am zis până şi de bani! Îi terminasem!

— Nu terminaseşi nimic, răspunsese concis Şoimul. Ai făcut două mari greşeli. Mai întâi, ai presupus că un astfel de grup de oameni, un contingent de ofiţeri atât de valoroşi ar accepta bani pe ascuns, fără să-i merite...

— Încetează! îl întrerupse răcnind Devereaux. Nu-mi servi rahatul ăsta cu onoarea hoţilor, că n-o să-l înghit!

— Cred că judeci greşit, băiete; dar dacă aşa vezi tu lucrurile, mai trebuie să ne gândim şi la a doua ta greşeală.

— Ce greşeală?

— Una dintre cele mai cunoscute capcane ale Interpolului e să deschidă un cont de bancă supravegheat şi să trimită pe cineva după el. Sunt surprins că nu ştiai asta. Tu ai deschis şapte deodată.

Sam se retrăsese sub cuvertura matlasată pe care şi-o trăsese peste cap.

Din nefericire, nu putea scăpa de vorbele lui MacKenzie.

— Vezi tu, Sam, viaţa are o serie de compartimente, unele legate între ele, cele mai multe separate. Dar, din când în când, aceste compartimente paralele, cum le numesc eu, trebuie să-şi recunoască unul altuia existenţa. Mi-ai salvat viaţa la Pekin. Te-ai hotărât să-ţi pui la bătaie priceperea şi experienţa ca să mă fereşti de acea uitare despre care te-am auzit vorbind. Iar noaptea trecută, aici, în Elveţia, eu am salvat viaţa *ta*. Folosindu-mă de priceperea şi experienţa *mea*. Suntem chit. În privinţa asta, compartimentele noastre nu mai sunt paralele. Aşa că nu-ţi tăia craca de sub picioare, fiule. Nu pot fi făcut răspunzător. Ai cuvântul unui general.

După vreo două săptămâni, Sam era sigur că-şi pierduse şi ultimul dram de echilibru mintal. Fie şi numai gândul la haine îl scotea din minţi. În viaţa lui, îmbrăcămintea fusese o componentă firească a existenţei – uneori plăcută, dându-i chiar siguranţă de sine – dar nu constituise un subiect asupra căruia să insiste.

Iată o jachetă drăguţă; *preţul e bun*. *Ia-o*. *Cămăşi*? *Mama lui spunea că trebuia să-şi ia cămăşi Dar tricourile ce au*? *A*, *sunt avocat*. *În regulă*, *hai la J*. *Press*. *Cămăşi şi pulovere gri*. *Ciorapi*?

În sertarul de la birou avea întotdeauna ciorapi. Şi chiloţi şi *batiste. Un costum era mare sărbătoare, în puţinele ocazii din viaţa lui adultă când ieşise să-şi cumpere unul. Totuşi, nu fusese niciodată tentat să-şi facă vreun costum la croitor. Iar în afurisita de armată, jachetele şi pantalonii civili se aflau în bagajul lui doar fiindcă însemnau o scăpare de blestemata de uniformă. Nu. Hainele nu fuseseră niciodată o problemă majoră în viaţa lui.*

Acum erau.

Însă nevoia – din care făcea parte şi obligaţia de a nu-şi pierde minţile – te învaţă. Nimic mai adevărat. Aşa că Sam începu să inventeze, iar premisa invenţiilor sale era faptul că trecea printr-o reală schimbare de poziţie.

Totul trebuia să se petreacă treptat, pe baza opţiunilor disponibile. De vreme ce era pe de-a-ntregul, intrinsec *Juridic* prins în reţeaua operaţiunilor Companiei Păstorul şi pentru că toate căile de separare fuseseră blocate, ce rost avea să mai lupte? Viaţa era compartimentată, iar el era încuiat într-un seif mare, pe nume MacKenzie Hawkins, care mai deţinea şi vreo patruzeci de milioane de dolari, ceea ce însemna o grămadă de parale.

Era probabil, doar probabil, ca interpretarea negativă a faptelor să fie, una peste alta, contrară propriilor sale interese. Poate că – doar poate că – ar fi trebuit să-şi canalizeze energiile în direcţii productive; să găsească domenii în care şi-ar fi putut aduce contribuţia. La urma urmei, exista un aspect esenţial imposibil de ignorat. Dacă sărea în aer Compania Păstorul, o mulţime de schije ar fi ajuns până la ascunzătoarea celui de-al doilea şi singurului alt funcţionar menţionat în documente.

Acestea erau ipotezele pe care începu să le formuleze – mai întâi şovăitor, fără multă convingere – în timpul vizitelor cotidiene ale lui MacKenzie, la începutul celei de-a treia săptămâni. Dar înţelese că simpla lor exprimare nu era foarte convingătoare. Şoimul trebuia să-i vadă mintea lucrând, să observe transformarea.

Miercuri ajunsese la următorul dialog:

— Mac, te-ai gândit la aspectele legale de după... ştii tu, după...

— Teritoriul Zero e de-ajuns. Ce aspecte legale? Mi se pare că te-ai descurcat binişor în domeniul ăsta.

— Eu nu-s aşa de sigur. Am fost implicat în multe negocieri juridice. De la Boston până la Pekin.

— Ce tot spui acolo?

— Nimic. Doar că... ah, nimic.

Joi, discuţia decurgea astfel:

— Ar putea exista consecinţe după... acest Teritoriu Zero... la care nu te-ai gândit. S-ar putea dezvolta un cancer la preşedinţia Companiei Păstorul care să paralizeze în cele din urmă funcţia.

— Vorbeşte, băiete.

— Ei bine... Nu, nimic. E doar o ipoteză. Ce-au fost zgomotele alea azi după-amiază? Sunau foarte palpitant.

Şoimul îl privi printre gene înainte de a răspunde.

— La naiba, era palpitant, zise după câteva secunde. Nimic nu se compară cu o desfăşurare riguroasă a manevrelor! Scoate inima din om! Despre ce dracu' vorbeai? Chestia aia cu cancerul.

— A, las-o baltă. Mintea mea obosită de avocat era dusă cu pluta. Şi manevrele sunt chiar aşa de... perfecte?

— Mda... Hawkins îşi mută trabucul în celălalt colţ al gurii. Sunt în regulă, presupun.

Vineri:

— Cum a mers antrenamentul azi? Suna grozav.

— Antrenament? Ce naiba, nu-i antrenament, sunt manevre!

— Scuze. Cum a fost?

— Cam dezordonate; am avut câteva mici probleme.

— Îmi pare rău. Dar am încredere în tine. O să îndrepţi tu situaţia.

— Mda... Şoimul veni la capătul patului; din trabuc rămăseseră câteva foi terciuite. S-ar putea să fiu nevoit să recrutez câteva trupe de diversiune. Doi sau trei oameni, atât. N-am fost atent. Şi, fir-ar să fie, Sam, aş fi terminat treaba dacă nu era necazul pe care mi l-ai făcut.

— Ţi-am spus, regret sincer. *Eu* n-am fost atent...

MacKenzie se opri şi bâigui:

— Vorbeşti serios?

— Da, răspunse încet Devereaux, cu convingere. Primul lucru pe care-l învaţă un avocat e să se ocupe de fapte, de probele solide. În întregul lor, nu doar de fragmente. Eu am izolat un singur aspect. Îmi pare sincer rău.

— N-o să pretind că înţeleg tâmpeniile astea, dar, dacă asta simţi, cred că vrei să spui... ce dracu' ziceai ieri? Şi, ce naiba, alaltăieri. „Consecinţele” alea de după Teritoriul Zero.

Bingo! Aşa cum se spunea în Boston, îşi zise Devereaux. Dar nu-şi arătă emoţia; era avocatul calm, experimentat, preocupat

doar de interesele majore ale clientului său.

— Foarte bine. O să-ţi spun. Eu cunosc conturile alea de depozit, Mac. Cu excepţia unui depozit masiv, despre care bănuiesc că e al tău, cei şapte oameni ai tăi pot ridica (ei sau împuterniciţii lor) până la trei sute de mii pe baza primelor coduri de transfer. Celelalte coduri de transfer sunt pe un formular aflat printre celelalte documente. Pe formularul acela e nevoie de semnătura ta, pe care presupun că o s-o trimiţi la Zurich chiar înainte de a părăsi Teritoriul Zero. Am dreptate până acum?

— Zău că am învăţat bine chestia asta cu depozitele. Unde-i greşeala?

— Nicăieri. Deocamdată. După al doilea transfer, fiecare om are un total de cinci sute de mii, corect? Ăsta-i onorariul lui, da? O jumătate de milion pentru Teritoriul Zero. Toţi au aceeaşi sumă.

— Nu-i rău pentru şase săptămâni de lucru.

— Sunt alte lucruri mai importante. Negocierile juridice pe scară largă pot include mai mult decât imunitatea. Şi nu obţinută doar prin scrierea unei cărţi, deşi înţeleg că mari sume de bani se vehiculează prin intermediul editorilor în ziua de azi.

— Ce vrei să spui? Şoimul îşi stinse trabucul pe piciorul patului.

— Ce-ar fi să preîntâmpini eventualitatea ca unul sau toţi ofiţerii tăi subordonaţi să se ducă direct la autorităţi – prin intermediari, desigur – şi să facă înţelegeri separate? După consumarea evenimentelor. Au banii tăi; nu pot fi acuzaţi, deoarece colaborează. Nu uita, e vorba despre una dintre cele mai mari lovituri din istorie. Ar mai câştiga vreo câteva mii peste ce-au primit deja.

După ce-l privise printre gene până atunci, MacKenzie făcu dintr-odată ochii mari de uşurare. Şi de mulţumire. În rânjetul lui se citea triumful.

— Asta te-a neliniştit pe tine, băiete?

— Nu crede că-i de glumit...

— Nu, ce dracu', n-o să cred. Nici n-am crezut. Nici unul dintre oamenii mei n-ar face aşa ceva. Fiindcă or să vrea să dispară ca iepurii din faţa unui foc în pădure. N-or să scoată capul nicăieri de teamă să nu dea nas în nas *unul cu altul*.

— Acum *eu* nu înţeleg, zise Sam deprimat.

Şoimul se aşeză pe pat.

— Am camuflat bine toată treaba, fiule. Cam la fel cum te-am

legat pe tine de mortierul încărcat. Tu mi-ai dat ideea. Am de gând să-mi iau rămas-bun de la fiecare ofiţer în parte. Şi fiecăruia am de gând să-i înmânez un bon de depozit la purtător în valoare de încă o jumătate de milion. Şi să-i spun că *ele singurul* care primeşte banii ăştia. Explicându-i că, fiind un bun comandant, am ţinut la zi jurnalele de luptă, iar când le-am recitit, am înţeles că misiunea n-ar fi avut succes fără *propria lui* contribuţie strategică. În felul ăsta i-am agăţat. În ambele sensuri. Omul n-o să dea informaţii despre o infracţiune care n-ar fi putut fi comisă fără *experienţa lui* – mai ales când ea valorează încă o jumătate de milion – şi e al naibii de sigur că nu vrea ca tovarăşii lui de arme să ştie că el s-a bucurat de un tratament preferenţial valorând jumătate de milion.

— Doamne Sfinte! Sam nu reuşi să-şi înfrâneze admiraţia care făcea să-i tremure vocea.

— Clausewitz spune clar că nu-i ataci pe berberi la fel cum te baţi cu dragonii regelui. E o chestiune de adecvare a tacticii.

Încă o dată, Devereaux fu şocat de formidabila cutezanţă a Şoimului. Vorbi ceva mai tare decât în şoaptă:

— E vorba despre... Iisuse!... trei milioane şi jumătate de dolari!

— Corect; socoteşti foarte repede. Şi câte un milion pentru fete, asta înseamnă încă patru milioane. Plus onorariul iniţial pentru ofiţeri, încă trei milioane şi jumătate. Şi ca să te pun la curent, deşi poate că ar trebui să mă mai gândesc, mai am un bon de depozit pentru tine. Pe statul tău de plată mai e un milion.

— *Ce*?

— Am cam bănuit eu că n-ai înţeles niciodată cum e cu capitalizarea celor patruzeci de milioane. Nu m-am rezumat la menţionarea unei cifre, să ştii. Am ajuns la suma asta după o deliberare foarte atentă. Am luat o broşură de la Comisia pentru controlul brokerilor, în care scrie ce trebuie făcut pentru o finanţare sigură a unei corporaţii. Vezi tu, înainte ca o companie *să iasă pe piaţă* cu serviciile sale, există nişte cheltuieli preliminare salariale de aproape cincisprezece milioane; apoi, sunt cheltuielile de capitalizare, incluzând călătoriile, banii de reprezentare, onorariul furnizorului de contracte – te-am cam terminat cu asta, fiule, dar ştiam că o să ai multe de făcut – proprietăţile imobiliare ale companiei şi echipamentul resurselor comerciale...

Involuntar, urechile lui Sam distorsionau undele sonore. Fraze izolate, precum „achiziţii de avioane, estimate la cinci milioane", „relee de comunicaţii pe unde scurte, ajungând la un milion-două", „renovări şi provizii" şi „birouri suplimentare ale companiei" – toate acestea ajungeau la el cu suficientă claritate pentru a-l face pe Sam să se întrebe unde se afla. Complet gol sub o pătură matlasată, undeva în Elveţia, sau îmbrăcat din cap până-n picioare într-o sală de şedinţe din clădirea companiei Chrysler. Din nefericire pentru starea stomacului său, lămuri totul, spunând: Şoimul.

— Broşura asta arăta foarte clar care sunt valorile lichide disponibile pentru capitalul de rezervă. Recomanda o limită de douăzeci până la treizeci de procente. Apoi am cercetat practicile obişnuite în cazul unui acord de parteneriat limitat şi am descoperit că supralicitările erau, în general, de zece până la cincisprezece procente, ceea ce m-a surprins, fiind o nepotrivire. Aşa că am reflectat puţin şi m-am decis să adaug douăzeci şi cinci de procente. Şi asta am obţinut. Proiectul de buget înainte de ieşirea pe piaţă ajunge la vreo treizeci de milioane. Luând-o drept cifră de bază, adaugă douăzeci şi cinci de procente, sau zece milioane, pentru situaţii neprevăzute. Asta face patruzeci de milioane şi atât am adunat. Sună chiar a termeni economici, aş zice.

Devereaux rămase o vreme fără grai. Mintea lui lucra, dar nici un cuvânt nu-i ieşea de pe buze. MacKenzie, militarul scrântit, devenise brusc Hawkins, preşedintele de corporaţie. Iar asta era mai cumplit decât toate consideraţiile lui anterioare. Principiile militare (sau lipsa acestora), atunci când se combinau cu principiile industriei (din care exista o lipsă), alcătuiau o structură de complex militar-industrial. Şoimul era un complex militar-industrial ambulant!

Dacă a-l stopa pe MacKenzie fusese până atunci o prioritate urgentă, aceasta îşi triplase importanţa.

— Eşti invincibil, spuse în cele din urmă Sam. Anulez toate rezervele mele anterioare. Lasă-mă să fiu alături de tine cu adevărat. Lasă-mă să merit milionul ăla stupid.

21

Fiecare ofiţer primi câte un nume de culoare în limba franceză. Nu doar fiindcă era limba vorbită de toţi, dar şi pentru că sonoritatea acestor nume era mai distinctă în franceză decât în oricare altă limbă.

Negrul American din Creta era *Noir*, desigur. Vikingul din Stockholm, *Gris*; francezul din Biscaya era *Bleu*, în vreme ce compatriotul lui din Marsilia era *Vert*; tuciuriul, dar nu negru, din Beirut era *Brun*; cel din Roma era *Orange* şi omul din Atena era *Rouge*, în cinstea veşnic prezentei sale basmale. Pentru a le insufla simţul disciplinei şi al identităţii, Şoimul insistase ca fiecare culoare să fie precedată de cuvântul „căpitan”.

Acest aspect al autorităţii şi identităţii se impunea, deoarece a doua comandă a lui MacKenzie îi văduvea pe oamenii lui, de nevoie, de propriile lor personalităţi. Fiindcă la asaltul asupra Teritoriului Zero urmau să poarte măşti făcute din ciorapi. Lungimea părului de pe faţă şi cap trebuia redusă la minimum; pielea trebuia albită sau pudrată în nuanţe pale de ocru şi toate deplasările, care, fără îndoială, fuseseră atent mascate, trebuia drastic anulate.

Oamenii primiră ordinul fără să pună întrebări. Foarfecele, aparatele de ras şi înălbitorii intrară în acţiune; nici unul dintre ei nu dorea să se deosebească de camarazii lui altfel decât prin caracteristicile naturale. Anonimatul le oferea siguranţă, iar ei ştiau asta.

Manevrele progresară în cea de-a patra săptămână. Drumul forestier ce mărginea câmpul de la Machenfeld fusese transformat, pentru a semăna cât mai mult posibil cu zona corespunzătoare din Teritoriul Zero; fuseseră mutaţi bolovani, dezrădăcinaţi copaci, transplantate porţiuni întregi de tufişuri. Fusese ales şi amenajat încă un loc: un drum lăturalnic îngust şi şerpuit, care cobora o pantă relativ abruptă din pădure.

Pentru reamenajarea acestor amplasamente, oamenii se orientaseră după nişte fotografii mărite – 123 de poze, mai exact – trimise de o turistă binevoitoare de la Roma, pe nume Lillian von Schnabe. Totuşi, doamna von Schnabe nu credea că are vreun merit pentru filmele ei. De fapt, rolfilmele fuseseră trimise nedevelopate prin două reţele de curieri necunoscute între ele şi

livrate stupefiatului Rudolph, la Zermatt. În mai multe cutii cu tampoane. Rudolph pusese ciudata încărcătură în portbagajul taxiului său italian, sub scule. Un bărbat trebuia să se gândească la demnitatea lui.

În a treia zi a celei de-a patra săptămâni, Şoimul programă prima repetiţie completă a asaltului. Era un exerciţiu de pornire-oprire şi ocuparea poziţiilor, în care oamenii, de nevoie, îşi schimbau mereu locul, asumându-şi prin rotaţie rolul adversarului. Motocicletele goneau, limuzinele treceau în viteză, siluetele cu ciorapi pe faţă săreau de la posturile lor pentru a-şi îndeplini sarcinile încredinţate. Folosind un cronometru, MacKenzie calculă durata fiecărei etape a manevrei; stabilise opt etape pentru întreaga operaţiune, de la invazie până la retragere. Şi, ce naiba, ofiţerii lui făceau progrese uimitoare! Ştiau că succesul absolut al întregii manevre depindea de succesul deplin al fiecăruia dintre ei, în fiecare etapă. Ideea eşecului nu-i atrăgea deloc.

Acesta era şi motivul pentru care căpitanii protestară în cor la auzul primei inovaţii tactice a Şoimului: absenţa totală a armelor de mână. Un cuţit bine plasat sau o funie mânuită rapid îi ajutase pe toţi în încăierările din trecut, constituind cel mai adesea deosebirea dintre supravieţuire şi captură. Dar MacKenzie era de neclintit: asta trebuia să fie atât garanţia, cât şi dovada că papa nu va avea nimic de suferit până când se va plăti răscumpărarea. Prin urmare, toate pistoalele, cuţitele, frânghiile, blacheurile, genunchierele metalice, degetarele ascuţite – chiar şi boxurile din fontă – fură eliminate. De asemenea, fură interzise toate tehnicile de luptă corp la corp, cu excepţia figurilor elementare de judo.

În cele din urmă, oamenii acceptară aceste restricţii.

— În Suedia există o zicală, intonă căpitanul Gris, cu accentul melodios din nord. Un Volvo în garaj face mai mult decât o viaţă de mers cu trenul. O să-l ascult pe comandant.

— *Oui*, îl aprobă căpitanul Bleu, francezul din Biscaya. La nevoie, pentru banii ăştia le-aş fredona şi cântece de leagăn din Gasconia ca să adoarmă.

Dar nu era nevoie de cântece de leagăn. În schimb, somnul urma să fie provocat de o soluţie de penthotal de sodium injectată cu nişte ace hipodermice de un centimetru lungime. Fiecare ofiţer avea să fie echipat cu o bandulieră îngustă, fixată pe piept, în ale cărei lăcaşe din cauciuc – unde stăteau de obicei

gloanţele – urmau să fie puse acele hipodermice. Se puteau scoate uşor şi repede. Dacă era corect administrat, pe un diametru de şapte centimetri în zona de la baza gâtului, în dreapta, anestezicul îşi făcea efectul în câteva secunde. Problema era doar imobilizarea victimei până când drogul provoca leşinul. Nu era o treabă grea şi, cum vehiculele ar face mult zgomot, câteva ţipete ar trece neobservate.

Aşa că ofiţerii, ţinând seama de vorbele înţelepte ale lui Gris şi Bleu, îşi reevaluară obiecţiile faţă de ordinul Şoimului. Într-un fel, era o provocare; nici unul dintre ei nu dorea să-şi petreacă viaţa mergând cu trenul. Mai ales dacă puteau să deţină un parc de maşini Volvo.

Experienţa fiecărui căpitan era pusă la încercare. Căpitanii Gris şi Bleu erau maeştri în camuflaj şi cartografie. Căpitanul Rouge era expert în distrugeri; aruncase singur în aer şase docuri în strâmtoarea Corint atunci când se zvonise că flota americană urma să intre în port. Sedativele erau specialitatea englezului, căpitanul Brun, care-şi înnegrise pielea pentru totdeauna la Beirut; toate narcoticele prezentau interes pentru el. Tehnologia aeronautică şi electronica erau strălucit reprezentate. Prima era, desigur, domeniul căpitanului Noir, ale cărui isprăvi de la Houston – şi Moscova – erau de domeniul legendei. A doua era teritoriul căpitanului Vert, care considerase necesar, la Marsilia, să inventeze o varietate extraordinară de comunicaţii radio. Era un port atât de aglomerat; iar Interpolul ieşea întotdeauna umilit.

În sfârşit, orientarea în teren era treaba căpitanului Orange, care cunoştea Roma ca pe palma mâinii sale cu care gesticula permanent. El urma să facă în scris descrierea completă a opt seturi de haine cu aspect normal, care să nu se deosebească de îmbrăcămintea obişnuită, apoi avea să asigure minimum patru metode de transport – utilizând mijloacele publice atunci când se putea – către amplasamentul Teritoriului Zero. Fiindcă în ultimele zile ale celei de-a patra săptămâni fiecare căpitan trebuia să se ducă la Roma şi să supravegheze personal zona atacului.

Aerodromul de la Zaragolo nu avea să fie o problemă; fuseseră cu toţii de acord. Şi nici elicopterul de la Teritoriul Zero. Urma să fie dus acolo în noaptea dinaintea atacului. Gris şi Bleu îi asiguraseră că vor realiza un camuflaj imposibil de detectat.

Fir-ar să fie, îşi zise MacKenzie, oprind cronometrul la sfârşitul Etapei Opt a manevrei. Douăzeci şi unu de minute! Într-o zi sau două avea să ajungă la baremul optim de optsprezece minute.

Simţi un val de mândrie inundându-i pieptul cândva medaliat. Dispozitivul lui se dovedea una dintre cele mai grozave forţe de reacţie limitată din analele armatei.

Până şi cei trei soldaţi (trupele de diversiune) se comportau minunat. Nu aveau decât două obligaţii: să ţipe şi să stea nemişcaţi. Dar, aşa cum era normal în cazul gradelor inferioare, nu ştiau nimic despre operaţiune. Fuseseră recrutaţi de căpitanul Brun din zona câmpurilor de mac de pe dealurile turceşti, unde urmau să se întoarcă de îndată ce treaba se încheia. Fuseseră angajaţi cu un salariu fix, nu voiau să ştie nimic şi, fireşte, fuseseră adăpostiţi separat, în tabăra soldaţilor şi nu mâncau la popota ofiţerilor.

Li se spunea pur şi simplu: Soldatul Unu, Doi şi Trei.

După terminarea repetiţiei, ofiţerii se adunară în jurul Şoimului, lângă o imensă tablă neagră pe care el o instalase pe teren. Toţi aveau măştile îmbibate de sudoare. Cei în veşminte preoţeşti le scoaseră cu grijă, căutându-le eventuale defecte ce ar fi trebuit remediate; iar din buzunare ieşiră inevitabilele ţigări şi chibrituri. Fără brichete; de pe ele s-ar putea lua amprente.

Cei trei soldaţi, fireşte, se îndepărtară. La vedere, însă fără să poată auzi ceva. Recruţii nu erau familiarizaţi cu analizele tactice; nu era nimerit.

Începu analiza. Deşi foarte încântat, Hawkins nu stărui asupra aspectelor pozitive; le vorbi despre greşelile lor, notând pe tablă observaţiile sale cu atâta asprime încât ofiţerii se făcură mici ca nişte copii certaţi de profesor.

— Precizia, domnilor! Precizia e totul! Nu trebuie să vă permiteţi slăbirea atenţiei nici măcar pentru o clipă! Căpitane Noir, ai scurtat prea mult intervalul dintre Etapa Unu şi postul tău din Etapa Şase. Căpitane Gris, ai avut probleme cu sutana pe care o porţi peste uniformă. Exersează, omule! Căpitanii Rouge şi Brun, executarea Etapei Cinci a fost pur şi simplu neglijentă! Daţi-vă jos echipamentul radio! Controlaţi-vă mişcările! Căpitane Orange! Dumneata ai făcut cea mai mare eroare!

— *Che cosa*? Eu *nu* fac greşeli!

— Etapa Şapte, căpitane! Fără executarea perfectă a Etapei Şapte se alege praful de întreaga misiune! Atunci se face *schimbul*, soldat! Tu vorbeşti cel mai bine italiana. Eu îl pun pe Frescobaldi ăla în maşina papei şi îl iau pe papă. Unde dracu' erai *tu*?

— Pe poziţie, *Generale*!

— Erai de cealaltă parte a drumului! Iar dumneata, căpitane Bleu, pentru un expert în camuflaj, săreai în ochi ca un răţoi jumulit la postul dumitale din Etapa Patru! *Acoperirea*, omule! Foloseşte frunzişul drept acoperire! Acum, în ce priveşte zvonul ăla de rahat cum că unora dintre voi nu le convine Etapa Opt, rutele de ieşire spre Zaragolo; că unii dintre voi cred că ar trebui să avem două elicoptere pe Teritoriul Zero. Ei bine, daţi-mi voie să vă spun că pe radar nu există accidente, domnilor. Un elicopter mic, cu însemnele forţelor aeriene italiene şi zburând la joasă altitudine poate trece. Două elicoptere s-ar observa pe un ecran. Nu cred că vreunuia dintre voi i-ar plăcea să stea cu fundul suspendat la trei sute de metri în aer, înconjurat de toate forţele aeriene ale macaronarilor. Nu vreau să jignesc pe nimeni, căpitane Orange.

Căpitanii se priviră unul pe altul. Evident, discutaseră între ei despre Etapa Opt şi, deoarece micul elicopter urma să plece din centrul ţintei luându-i numai pe Şoim, pe papă şi pe cei doi piloţi, oamenii bombăniseră. Dar comandantul le înfăţişase o imagine convingătoare. Rutele de retragere de la sol fuseseră analizate exhaustiv de căpitanii Gris şi Bleu, care nu numai că erau cei mai buni în domeniu, dar urmau să le folosească şi ei. Era posibil ca pământul să fie mai sigur.

— Ne retragem obiecţiile, zise căpitanul Vert.

— Bine, spuse MacKenzie. Acum să ne concentrăm asupra...

Atât mai reuşi să spună. Pentru că în depărtare, alergând pe câmpul dinspre sud prin iarbă, se zărea silueta lui Sam Devereaux, cu pantaloni de trening, răcnind cât îl ţinea gura.

— Unu, doi, trei, patru! Am pornit cu *alergatu*'! Sănătate, sănătate! Cinci, şase, şapte, opt! Jos grăsimea, porc răscopt! Patru, trei, *doi*, *unu*! Eu alerg precum *nebunu'!*

— *Mon Dieu*! strigă căpitanul Bleu. Idiotul ăla nu mai încetează! O ţine tot aşa de vreo cinci zile!

— Se împlinesc mâine dimineaţă! adăugă Gris. În orele de odihnă, de câte ori e o clipă de linişte, el vine sub ferestre şi urlă.

Ceilalţi căpitani îl aprobară în cor. Acceptaseră decizia generalului de a nu-l împuşca pe idiot, chiar recunoscuseră în silă că nu era nici o problemă dacă îl lăsau pe nebun să facă sport – câtă vreme doi gardieni din personalul de la Machenfeld stăteau cu ochii pe el. Tăntălăul nu se va duce nicăieri; nu cu pantalonii uzi, fără cămaşă, peste un gard înalt de sârmă ghimpată, dincolo de care nu erau decât impenetrabilele păduri din munţii Elveţiei.

Dar ei trasaseră o linie clară de demarcaţie în ce priveşte participarea clovnului la operaţiunea Teritoriul Zero.

Aşadar, era acolo, încercând să-i impresioneze cu antrenamentul lui. Un jalnic, biet atlet care nu se putea alătura echipei, însă el continua încercările.

— Foarte bine. Foarte bine, zise Şoimul, stăpânindu-şi râsul. O să vorbesc din nou cu el, o să-l liniştesc. O face pentru voi, să ştiţi. El chiar vrea să fie alături de tipii duri.

Îi scotea pe toţi din minţi, iar el ştia asta. Sigur, erau momente când se gândea că s-ar putea prăbuşi epuizat, dar înţelegerea faptului că aiurelile lui aveau efectul dorit îl ajuta să continue. Toată lumea îl evita, unii chiar fugeau când îl vedeau. Purtarea lui stranie devenise o glumă enervantă, plictisitoare. Deja, trei câini care apăruseră din neant pentru a-l păzi fuseseră mutaţi de pe coridorul din faţa uşii lui lângă încăperile de la parter ale personalului, deoarece nu se mai opreau din lătrat. Iar el alerga dinadins pe lângă zona aceea. Câinii, plictisiţi să se tot strige la ei din cauza unor reacţii perfect naturale, ridicau acum doar capetele şi-l priveau cu ură din spatele porţilor când el trecea pe-acolo.

La fel făcea şi personalul – ca şi ofiţerii lui MacKenzie. Sam era un neajuns zgomotos, o glumă care îşi pierdea efectul. Sigur însă că nebunia lui era luată în serios. Şi în câteva zile, va trage foloase de pe urma acestei desconsiderări.

Deşi nu i se permitea să mănânce alături de Mac şi de gaşca lui de psihopaţi, Şoimul avea destul tact încât să-l viziteze în fiecare zi, la sfârşitul după-amiezei, după ce Sam era dus în cameră şi i se luau pantalonii de trening. Devereaux înţelegea. Hawkins avea nevoie de o tribună de la care să-şi exprime entuziasmul. Şi, fălindu-se, lăsă să-i scape informaţia că el şi cu oamenii lui vor pleca pentru o zi sau două ca să efectueze o verificare a Teritoriului Zero. După care se vor întoarce pentru modificări de ultim moment ale strategiei.

Dar Sam nu trebuia să-şi facă griji. Nu va fi singur la Machenfeld. Rămânea cu paznicii, cu câinii şi cu personalul.

Sam zâmbi. Pentru că, atunci când Şoimul şi dezaxaţii lui vor părăsi domeniul, acesta va deveni propriul său Teritoriu Zero. Începuse să-i pregătească pe paznicii lui, Rudolph cel holbat şi un individ fără nume, cu o faţă tipică de criminal. Îi convinsese pe Rudolph şi pe Anonim să stea în mijlocul câmpului în timp ce

el alerga în jurul lor. Nu fusese greu; oamenii erau mulţumiţi că nu erau nevoiţi să se deplaseze. Şedeau pur şi simplu pe iarbă, cu două pistoale ameninţătoare aţintite spre el, iar Sam alerga, oprindu-se din când în când pentru a face exerciţii de gimnastică, în fiecare zi mărea distanţa dintre el şi paznici, astfel că în după amiaza aceea se afla cam la 250 de metri depărtare de ei.

Armata îl învăţase *ceva* despre armele mici: ştia că nu exista pistol bun la ceva dincolo de treizeci de metri. Nu în materie de precizie; gloanţele rătăcite erau altceva, dar el trebuia să-şi asume *nişte* riscuri. Stoparea Şoimului era genul de obiectiv care, în vreme de război, transforma un soldat necunoscut în erou. Ce spusese MacKenzie? „E vorba despre implicare. Nimic nu-i poate lua locul. Nici toată muniţia din lume nu poate fi un substitut...”

Sam era implicat. Perspectiva celui de-al treilea război mondial se contura tot mai clar cu fiecare zi ce trecea.

Planul lui era simplu... şi relativ sigur. Fusese tentat să-i dea un număr de opţiune, însă opţiunile lui de până atunci nu avuseseră vreun succes notabil, aşa că renunţase. Va alerga pe câmpul dinspre sud, aşa cum făcea acum, unde pădurea de la margine era mai deasă şi iarba mai înaltă decât pe celelalte păşuni. Va mări distanţa dintre el şi paznici, cum procedase în după-amiaza aceea şi va face din când în când exerciţii de gimnastică. Printre ele şi flotări. Ceea ce, fireşte, îl aducea mai aproape de pământ, sub nivelul ierbii.

La momentul potrivit, s-ar îndepărta, târându-se cât putea de repede spre pădure, apoi ar alerga spre gard. Totuşi, când ar ajunge la gard, *nu* s-ar căţăra pe el. Şi-ar scoate pantalonii de trening – sfâşiaţi – şi i-ar arunca dincolo de gard. Pe urmă, dacă totul mergea strună, dacă Rudolph şi Anonimul ar alerga în mai multe direcţii deodată, el ar ţipa de parcă ar fi grav rănit şi ar ieşi dracului din zonă. Spre cea mai deasă porţiune a pădurii.

Fireşte, Rudolph şi Anonimul ar alerga spre locul de lângă gard, ar vedea pantalonii de trening de cealaltă parte şi ar acţiona fără îndoială corespunzător: unul ar trece peste gard, iar celălalt s-ar întoarce la castel, să ia câinii.

Atunci Sam ar aştepta până ar auzi lătrături. S-ar întoarce la Machenfeld, ar intra pe uşă, ar fura haine şi o armă. De acolo s-ar duce la un automobil de pe aleea circulară, l-ar ameninţa cu un pistol pe paznicul de la poartă şi-ar avea cale liberă.

Trebuia să aibă!

Unde-ar putea greşi?

Şoimul nu era singurul capabil să conceapă strategii. Va învăţa să nu se pună cu un avocat din Boston care lucra pentru Aaron Pinkus!

Strigătele îi întrerupseră gândurile. Intrase în zona de manevră; putea vedea ciudatele indicatoare rutiere şi vehiculele. Rudolph şi Anonimul ţipau la el să se întoarcă. Normal, trebuia să se supună; nu avea voie să urmărească manevrele.

— *Scuze*, *domnilor*! răcni el cu sufletul la gură, întorcându-se şi izbind cu picioarele pământul moale. Hai să ne întoarcem spre poartă şi gata cu treaba pe ziua de azi!

Rudolph şi Anonimul se strâmbară şi se sculară din iarbă. Rudolph îi arătă degetul mijlociu; Anonimul duse degetul mare la dinţi.

În fiecare după-amiază, Sam îşi făcuse obiceiul de a termina antrenamentul cu o cursă până la poarta principală. Era un bun prilej de a studia împrejurimile cât mai minuţios cu putinţă în vederea evadării sale. S-ar fi putut să fie nevoit să acţioneze singur mecanismul de deschidere a porţii, în funcţie de panica din momentul respectiv. Dacă ar fi maximă (cum ar zice MacKenzie), era posibil ca poarta să fie lăsată deschisă.

Medita la această posibilitate, tropăind pe scândurile podului rulant, când, deodată, cugetările îi fură întrerupte de o senzaţie de disconfort. Fiindcă pe poarta principală intra o limuzină lungă şi neagră, întâmpinată de paznic cu multe plecăciuni şi rânjete slugarnice. Iar când auzi cuvintele strigate dinspre scaunul şoferului, în timp ce automobilul era manevrat cu îndemânare de la poartă către el, Sam îngheţă şi se gândi imediat să se înece în şanţul cu apă al castelului.

— Nu-mi vine să cred! ţipă de la volan Lillian Hawkins von Schnaube. Sam Devereaux în *pantaloni de trening*! Dumnezeule Atotputernic, mi-ai urmat sfatul. Îţi căleşti epava aia de trup în care trăieşti!

Şi dacă-i trecuse prin minte să se înece când auzise vorbele lui Lillian, următoarea voce îl făcu să se sprijine de balustradă.

— Arăţi cu siguranţă mai bine decât la Londra! strigă Anne din Santa Monica, doamna Hawkins numărul patru – Sâni Curbaţi, dar Convingători. Mica ta excursie trebuie să-ţi fi prins tare bine!

22

Planul de evadare al lui Devereaux nu scăpă de sub con trol, aşa cum se întâmplase cu Opţiunile de la Unu la Patru. Nici nu fusese ocolit, precum Opţiunile Cinci şi Şase. Şi nici nu explodase într-o avalanşă de abuzuri, cum fusese soarta Opţiunii Şapte. Fusese totuşi amânat.

Avea dintr-odată de înfruntat încă doi paznici, dintre care unul fusese o surpriză la fel de mare pentru Şoim ca şi pentru Sam. MacKenzie recunoscuse treaba asta. Nepăsător, fără să îngăduie ca acest fapt să-i afecteze programul; folosind însă realitatea în scopul susţinerii forţei sale globale – prin transformarea unei obligaţii într-o calitate.

— Annie are o problemă, avocat, zise Hawkins în camera lui Devereaux. Cred că i-ai putea da nişte sfaturi juridice. Fă ceva în sensul acesta după ce-o să terminăm cu povestea asta.

— Toate problemele pălesc, fiind lipsite de importanţă...

— Nu şi a ei. Vezi tu, familia lui Annie – toată afurisita de familie – a petrecut mai mult timp *în* închisoare decât *în afara* ei. Mama, tatăl, fraţii – ea e singura fată – cu toţii au dosare care ocupă aproape în întregime arhivele secţiilor de poliţie din Detroit.

— N-am dat deloc peste aşa ceva. Nu figurează în băncile de date.

Devereaux era sustras momentan de la propriile sale preocupări. MacKenzie nu încerca să-l păcălească. Nu avea flăcări în ochi, ci doar tristeţe. Adevăr. Dar *nu se afla* nici o menţiune a vreunei infracţiuni în dosarul lui Anne. Dacă îşi amintea corect, ea era înregistrată ca singura fiică a doi învăţători obscuri din Michigan care scriau poezie în franceza medievală. Părinţi decedaţi.

— Sigur că nu figurează, spuse Şoimul. Am modificat totul pentru dosarul militar. Şi în cazul celorlalte fete, dar mai ales la ea. Era o mare complicaţie pentru fată; o ţinea pe loc. MacKenzie coborî vocea de parcă ar fi spus ceva dureros, fiind însă o realitate imposibil de ignorat: Annie a fost prostituată. A luat-o pe căi greşite – foarte nefireşti pentru ea – în adolescenţă. Lucra în stradă. Nu ştia să facă ceva mai bun pe-atunci. N-avea viaţă de familie, iar casă n-avea mai deloc. Când nu se prostitua, îşi

petrecea timpul în biblioteci, răsfoind revistele alea frumoase şi imaginându-şi cum ar fi o viaţă decentă. Încerca mereu să-şi amelioreze condiţia, să ştii. Mereu citea, chiar şi acum, căutând tot timpul să se perfecţioneze. Deoarece în sinea ei e o persoană grozavă. Întotdeauna a fost.

Sam îşi aminti de hotelul Savoy. Anne stând în pat, în poală cu o carte uriaşă, cu coperte lucioase – *Soţiile lui Henric al VIII-lea*. Apoi, mai târziu, vorbele rostite cu atâta convingere în uşa holului, când se pregătea să se îmbrace. Cuvinte care aveau o semnificaţie majoră pentru ea. Devereaux ridică privirea spre Şoim şi le repetă calm.

— „Nu schimba prea mult exteriorul, ca să nu răvăşeşti interiorul." Zicea că tu i-ai spus asta.

MacKenzie părea stânjenit. Era clar că nu uitase.

— A avut probleme. Cum spuneam, în sinea ei e o persoană grozavă, pe care ea n-o cunoaşte. *Eu* am recunoscut-o, ce dracu'. Oricine-ar fi făcut-o.

— Care e problema ei juridică? întrebă Sam.

— Afurisitul acela de gigolo-chelner care-i soţul ei. S-a pricopsit cu javra aia acum şase ani; l-a ajutat pe obsedatul acela sexual fără parale să ajungă proprietarul câtorva restaurante. Ea *a creat* restaurantele alea. E al naibii de mândră de ele! Şi-i place viaţa. Să privească apa mării, toate bărcile alea, oameni drăguţi. Acum e într-o pasă proastă, dar *a reuşit* în viaţă.

— Şi?

— El vrea s-o alunge. Şi-a găsit altă femeie şi nu mai vrea să audă de Annie. Un divorţ discret şi să se ducă dracului.

— Ea nu vrea divorţul?

— Asta n-are importanţă. Ea nu vrea să piardă restaurantele! Din principiu, Sam. Alea reprezintă toată munca ei.

— El nu poate să i le ia pur şi simplu. Există reglementări în privinţa proprietăţii, iar legile din California sunt al dracului de aspre.

— Şi el e la fel. S-a dus la Detroit şi i-a dezgropat dosarul de la poliţie.

Sam făcu o pauză.

— Asta e o problemă juridică, zise el.

— O să te ocupi tu?

— Nu pot face mare lucru. E o chestiune de confruntare, cu o mare diversitate a căilor de atac. Folosirea aceleiaşi tactici – dezgroparea unor contraacuzaţii. Devereaux pocni din degete –

avocatul *wunderkind* luase o decizie strălucită. Să-ţi spun ceva. Lasă-mă să plec de-aici şi-o să zbor direct spre California! O să angajez pe unul dintre cei mai buni detectivi particulari din Los Angeles – cum vezi la televizor – şi zău că o să dau de urma papiţoiului!

— Bine gândit, băiete, spuse Şoimul, plescăind din limbă în semn de respect. Îmi place tonul acesta agresiv; să-l păstrezi pentru mai târziu. Să zicem peste o lună sau două.

— De ce nu *acum*? Aş putea...

— Mă tem că nu poţi. Nici nu se pune problema. Rămâi aici pe durata operaţiunii. Vorbeşte totuşi cu Annie. Află ce poţi. Poate că şi Lillian te ajută; e o fată plină de resurse.

Cu aceste vorbe, MacKenzie se dispensă de obligaţia lui şi obţinu un câştig: Încă două persoane care stăteau cu ochii pe Sam. Degeaba-i prostea pe Rudolph şi pe Anonim; cu fetele era altceva.

Totuşi, la câteva ore după sosirea lor, pentru Sam deveni evident faptul că Lillian avea foarte puţin timp pentru a-i acorda atenţie, în obişnuitul ei fel deschis de a fi, se lansă într-o activitate trepidantă, recrutând doi oameni din personal ca s-o ajute. Treaba începea la prima oră a dimineţii, după ce brigada ieşea la manevre.

Sus. În camerele de la ultimul etaj şi pe meterezele castelului.

Se auzeau lovituri de ciocan, huruit de ferăstraie şi trosniturile tencuielii. Mobila era cărată în sus şi-n jos pe lunga scară şerpuită; piesele prea mari sau de o formă neregulată erau coborâte şi urcate cu frânghii şi scripeţi peste zidurile exterioare. Zeci de ghivece cu plante, tufişuri şi arbuşti erau aşezaţi în jurul parapetelor – văzuţi de Sam de la sol, fiindcă nu i se permisese să urce mai sus de etajul trei. Vopsele, pensule şi panouri de lemn erau transportate zilnic de Lillian şi cele două ajutoare ale sale, iar când Sam nu mai reuşi să ignore politicos treburile ei, o întrebă ce făcea.

— Câteva mici amenajări, asta-i tot, răspunse ea.

În cele din urmă, însoţite de mai multe bănci din beton şi (dacă Sam nu se înşela, dar fiind din Boston nu se înşela) un jilţ de marmură pentru *rugăciuni*, fură ridicate pe lângă pereţi lăzi cu piatră mărunţită şi prundiş curăţat.

Dintr-odată, Devereaux înţelese foarte exact ce făcea Lillian. Transforma ultimul etaj şi parapetele castelului Machenfeld într-o adevărată reşedinţă papală! Cu apartamente, grădini şi jilţuri

pentru rugăciune!

O, *Doamne*! *O reşedinţă papală*!

Anne, pe de altă parte, îşi petrecea mai tot timpul cu Sam. Pentru că MacKenzie considerase impropriu ca fetele să mănânce la popota ofiţerilor era o diversiune ca femeile să împartă pâinea cu o forţă de atac înaintea luptei – Anne şi Lillian luau masa în camera lui Devereaux, Sam aflându-se, desigur, sub pătura matlasată. Dar Lillian apărea rareori acolo; stătea mai tot timpul sus, făcând amenajări.

Aşa că Sam şi Anne erau lăsaţi singuri. Într-o atmosferă surprinzător de platonică. E adevărat, el nu-i făcuse avansuri, dar nici ea nu-i avansase vreo ofertă. De parcă amândoi erau conştienţi de nebunia care îi înconjura, nedorind ca celălalt să fie implicat şi fiecare, într-un sens foarte concret, protejându-l pe celălalt. Şi cu cât stăteau mai mult de vorbă, cu atât începea Sam să înţeleagă mai bine ce vrusese să spună MacKenzie despre Anne. Ea era cea mai sinceră, cea mai neprihănită fiinţă pe care o întâlnise vreodată. Toate fetele lui erau lipsite de falsitate, dar cu Anne era altceva. În timp ce toate celelalte ajunseseră la un anumit nivel şi erau conştiente de valoarea lor, Anne nu era mulţumită. Avea un simţ al succesului încântător de ireverenţios, care cerea întregii lumi să audă că ea *putea* evolua, *putea* trece prin multe – dar, *Doamne Sfinte*! Nimeni nu trebuia să fie *trist* din cauza asta.

Devereaux înţelese pericolul iminent care-l păştea: putea fi într-adevăr abătut de la ţintă. Începu să creadă că o căuta pe fata asta de cincisprezece ani.

Dar *nu putea* să se gândească la asta. Alt plan i se impunea atenţiei. Unul despre care ştia că ar avea succes.

Chiar din ziua în care Hawkins şi brigada lui de căpitani descreieraţi îşi luau zborul spre Teritoriul Zero!

Ultimele acorduri suave şi false ale orchestrei umplură sala operei. Guido Frescobaldi fu chemat la rampă şi o lacrimă i se prelinse pe obraz. Acum trebuia să lase asta la o parte şi să se gândească la cu totul alte lucruri. Trebuia să se grăbească spre cabină şi să încuie trusa de machiaj.

Primise telefonul! Se ducea la Roma! Urma să-l îmbrăţişeze pe iubitul lui văr, cel mai îndrăgit dintre toţi papii, Giovanni Bombalini, Francesco, Vicarul lui Hristos! Ce binecuvântare îl copleşise! Să fie din nou împreună după atâţia ani!

Dar nu avea voie să spună nimic. Absolut *nimic*. Asta făcea parte din înţelegere. Aşa dorea Bombalini – *Madre di Cristo*!

— Papa Francesco şi nimeni nu punea la îndoială motivele unui pontif atât de generos. Însă Guido era puţin mirat. De ce insistase Giovanni ca el să spună conducerii teatrului acea mică minciună, cum că se ducea să-şi viziteze familia din Padova, nu la Roma? Până şi prietenul lui, regizorul secund, îi făcuse cu ochiul când auzise asta.

— Poate că o să-i ceri *familiei tale* să se roage la Sfântul Petru pentru câteva lire sfinţite. Încasările au fost slabe în stagiunea asta.

Ce ştia regizorul secund? Şi când aflase? Nu stătea în firea lui Giovanni cel de demult să fie discret. Şi totuşi, cine era el, Frescobaldi, să se îndoiască de înţelepciunea iubitului său văr, papa?

Guido ajunse la mica lui cabină şi începu să se dezbrace. Ochii îi căzură pe costumul lui de duminică, călcat şi atârnat pe umeraş la mijlocul peretelui. Urma să-l poarte în trenul spre Roma. Şi deodată se simţi foarte ingrat şi ruşinat de el însuşi.

Giovanni fusese atât de *bun* cu el. Cum de putea el măcar să se gândească la lucruri compromiţătoare? Jurnalista care le înlesnise întâlnirea îi ceruse toate măsurile pentru haine. Până la ultima. Când el întrebase de ce, ea îi spusese. Iar el începuse să plângă.

Giovanni voia să-i cumpere un costum nou.

Şoimul şi ofiţerii lui subordonaţi se întoarseră de la Roma. Verificarea finală a Teritoriului Zero se desfăşurase nestânjenit; nu se impuneau modificări.

Pe urmă, toate informaţiile fuseseră adunate şi prelucrate. Folosind tehnici clasice de supraveghere utilizate în teritoriul ostil, Hawkins îmbrăcase uniforma inamicului (în acest caz, un costum negru şi un guler de cleric) şi obţinuse o legitimaţie de la Vatican, un document de identitate care certifica faptul că era un iezuit ce făcea un studiu de eficienţă pentru trezorerie. Avea acces liber la toate tabelele şi programele personalului, de la apartamente şi până la barăci.

Totul confirma previziunile Şoimului.

Papa avea să plece la castelul Gandolfo în aceeaşi zi pe care o alesese de doi ani încoace. Era un om organizat; timpul trebuia împărţit adecvat, ţinând cont de necesităţi şi de diversele

ceremonii. Castelul Gandolfo îl aştepta, iar el avea să fie acolo.

Papa urma să plece cu aceeaşi modestă coloană de maşini pe care o folosise şi până atunci. Nu era un om risipitor sau pretenţios. O motocicletă deschidea drumul, apoi erau câte două în faţă şi în spate. Clasic. Limuzinele erau limitate la două: a lui, în care se aflau şi cei mai apropiaţi consilieri şi încă una pentru secretari şi prelaţi de rang mai mic, care duceau documentele în lucru.

Traseul coloanei se afla pe drumul pitoresc despre care el vorbea emoţionat ori de câte ori menţiona castelul Gandolfo: superba Via Appia Antica, printre dealuri povârnite şi vestigii ale vechii Rome pe tot parcursul.

Via Appia Antica. Teritoriul Zero.

Cele două avioane Lear ajunseseră la Zaragolo. Era un aerodrom pentru bogătaşi. Mica berlină Fiat, care era echipamentul de diversiune al soldaţilor turci, fusese cumpărată de căpitanul Noir în numele ambasadei etiopiene. Maşina fusese parcată într-un garaj deschis toată noaptea, lângă o secţie de poliţie unde rata criminalităţii era minimă.

Guido Frescobaldi era în drum spre Roma. Regina urma să se ocupe de el. Avea să-l cazeze la o *pensione* pe care o închiriase şi care se numea Dogele, pe Via Due Macelli, chiar lângă Scara Spaniolă şi trebuia să aibă mare grijă de bătrân până în dimineaţa atacului. Şi primul lucru pe care avea să-l facă în dimineaţa aceea era să-l îndoape cu o soluţie de thiopental, care avea să-l ţină sub influenţa ei inofensivă aproape douăsprezece ore.

Şoimul plănuia să-l ia pe Guido cu el în drum spre Teritoriul Zero. Până atunci, desigur, Regina urma să-l îmbrace corespunzător cu un pardesiu foarte larg peste hainele lui excentrice. De fapt, nişte fuste.

Rămăsese un ultim aspect de care trebuia avut grijă. Cele două limuzine folosite la manevre trebuia conduse într-un loc numit Valtoumanche, la câţiva kilometri nord-vest de oraşul alpin Champoluc. Spre un aerodrom particular puţin folosit, frecventat de lumea bună care pleca de acolo spre cabanele de schi. Limuzinele erau ceva normal în locul acela. Fuseseră înregistrate pe numele unor greci inexistenţi, iar elveţienii nu-i deranjau niciodată pe grecii care îşi permiteau asemenea automobile.

Lillian se putea ocupa de transfer. De fapt, de supraveghere.

Se putea folosi de cei doi oameni care o ajutaseră să amenajeze locuinţa papei. De îndată ce maşinile s-ar fi aflat pe poziţii, cei doi puteau pleca, împreună cu Lillian. Mac, fireşte, urma să le dea nişte prime.

Trebuia să scape şi de Rudolph şi de psihopatul ăla, cum naiba-l chema, în clipa în care se întorcea din Teritoriul Zero, iar papa ar fi în siguranţă – şi în mare taină – la cartierul general. Bucătarul trebuia să rămână; ce dracu', chiar dacă ar afla pentru cine gătea, nu era decât un hughenot francez căutat de poliţiile din şaisprezece ţări.

Mai rămânea Anne. Şi Sam, desigur.

Cu Sam se putea descurca. Sam era atât de lipit de mortierul ăla încărcat, încât mai că făcea parte din husa lui. Însă nu-şi putea da seama ce era cu Anne. Ce i se întâmplase fetei? De ce nu voia să plece? De ce se folosise de jurământul său împotriva lui?

— Ţi-ai dat cuvântul de onoare că, dacă vreuna dintre noi vine la tine fiindcă are necazuri, n-o să ne abandonezi niciodată. Că n-o să permiţi să ni se facă vreo nedreptate dacă ai putea-o împiedica. Sunt aici. Am necazuri şi mi s-a făcut o nedreptate. Nu am unde să mă duc. Lasă-mă, te rog, să rămân.

Mă rog, sigur, trebuia s-o lase. La urma urmei, era vorba despre cuvântul unui general.

Dar *de ce*? Să fi fost din cauza lui Sam?

Fir-ar să fie!

Aşadar, va muri la Gandolfo. Putea fi şi mai rău, îşi zise Giovanni Bombalini, privind afară pe fereastra camerei sale de lucru. Cu o jumătate de secol în urmă nu se putea aştepta decât la o înmormântare pe Coasta de Aur, precedată de o lungă, interminabilă slujbă funerară, ţinută pe jumătate în latină, pe jumătate în dialectul kwa, cu un roi de muşte bâzâindu-i deasupra capului. În această privinţă, Gandolfo avea anumite avantaje.

Şi putea să lucreze mai bine la Gandolfo; avea să folosească săptămânile rămase pentru a pune ordine în problemele personale, puţine la număr şi pentru a se strădui să dea o direcţie viitorului imediat al Bisericii. Urma să ia cu el câteva sute de analize ale celor mai importante dioceze din lume şi să facă zeci de avansări; cumpănind bine, însă în favoarea celor mai tinere şi mai viguroase minţi. Care adesea nu aveau nimic de-a

face cu tinereţea.

Trebuia să nu uite că intratabila şi vechea gardă nu era de dispreţuit şi nici nu trebuia dispreţuită. Bătrânii cai de luptă trecuseră prin bătălii ecleziastice necunoscute vastei majorităţi a celor care ţipau să se facă reforme şi schimbări. Nu era uşor să modifici convingeri formate de-a lungul unei vieţi de om. *Dar adevăraţii* cai de luptă ştiau când să se dea la o parte şi să pască liniştiţi, pregătiţi să ofere sfaturi atunci când li se cereau, cu o privire afectuoasă, fără a mai vorbi despre compasiune. Ceilalţi – acei Ignatio Quartze ai lumii – aveau nevoie de un ghiont.

Papa Francesco hotărâse că, printre ultimele sale acţiuni, se vor număra şi câteva ghionturi. Sub forma unei disertaţii funerare ce va fi citită în Curia după moartea lui, apoi va fi făcută publică. Era puţin infatuată, i se părea lui, dar, dacă Domnul nu voia s-o termine, putea oricând să-l cheme la El după voia Lui.

Începuse disertaţia dictându-i-o tânărului preot negru. Şi trimisese un memoriu papal tuturor serviciilor de la Vatican, numindu-l pe tânărul său consilier drept executorul său testamentar, în caz că ar fi chemat în braţele lui Hristos.

Lui Giovanni i se spusese că Ignatio Quartze vomase timp de aproape o oră după ce primise instrucţiunile papale. Trebuie să fi fost un dezastru, ţinând seama de starea foselor nazale ale cardinalului.

— Sfinţia voastră. Tânărul consilier negru intră prin uşa de la dormitor, ducând o valiză. Nu găsesc tabla cea mică de şah. Nu e în sertarul unde ţineţi telefonul.

Giovanni se gândi o clipă, apoi tuşi, râzând stânjenit.

— Mă tem că e în baie, părinte. După ce monseniorul O'Gilligan a rezolvat problemele legate de convertire explicând esenţa Patimilor, face nişte mutări înspăimântătoare. Aveam nevoie de concentrare.

— Da, Sfinţia voastră. Tânărul preot zâmbi şi puse valiza jos. O s-o pun în geamantanul cu odăjdii.

— Am terminat de împachetat? Spun „noi”, dar tu ai făcut toată treaba.

— Aproape, Sfinte Părinte. Pastilele şi tonicele vor sta în servieta mea.

— Ai putea pune acolo şi puţin coniac bun.

— Am pus şi asta, Sfinţia voastră.

— Eşti cu adevărat omul lui Dumnezeu, fiule.

23

RIGIRATI! COSTRUZIONE!

Marele indicator metalic era fixat în centrul barierei de lemn care se întindea pe toată lăţimea drumului lăturalnic de ţară.

Arăta foarte oficial, până la cel mai mic semnal reflectorizant de culoare roşie, având pe deasupra şi stema municipalităţii din Roma. De asemenea, bloca apropierea tuturor vehiculelor de o porţiune din Via Appia Antica, propunând în schimb ocolirea pe un drum tăiat prin pădurea de la poalele unui deal. Şi, cum partea aceea de drum era cea mai îngustă de pe întregul traseu, nu exista nici o variantă posibilă dacă vehiculele respective erau mai mari decât cel mai mic Fiat. Nici măcar dacă erau cât Fiatul berlină pe care Şoimul îl scosese din garajul de lângă secţia de poliţie şi care zăcea acum răsturnat la poalele dealului.

Orice automobil mai mare n-ar fi avut loc să întoarcă. Pentru a inversa direcţia, un şofer ar fi trebuit să meargă în marşarier aproape o mie cinci sute de metri, trecând peste nenumărate gropi şi făcând multe curbe. Desigur, acelaşi şofer ar fi putut alege întinderea câmpiilor dintre pădurile din regiune, dar şi ele erau pline de pietre, movile şi ziduri de piatră din loc în loc, unele ridicate în vremuri de demult. Iar câmpiile nu erau doar nesigure, dar mai era şi interzis să le străbaţi cu maşina.

Astfel de gânduri îi treceau prin minte căpitanului Noir, cu faţa neagră pudrată sub ciorapul tras pe cap, în timp ce zăcea nemişcat în tufele de la marginea drumului, dincolo de barieră. Auzise în depărtare zgomotul motocicletelor.

Totul era pregătit.

Sosise momentul pentru Teritoriul Zero.

Locul era perfect. Numai copaci, câmpii şi dealuri; generalul concepuse bine planul. Era posibil ca răpirea să aibă loc pe această porţiune izolată de drum, fără variante de ocolire, deşi în anumite privinţe ocolul era cel mai important aspect al Teritoriului Zero. Vehiculele *puteau* să întoarcă acolo, centimetru cu centimetru – dar n-ar fi făcut-o. Ar fi luat-o pe ruta ocolitoare.

Totuşi, în caz că n-ar fi luat-o pe-acolo, căpitanul Noir avea în mână un fluier cu sunet strident, de înaltă frecvenţă. Folosirea lui însemna că Planul Apt, Etapa Unu, Poziţiile de la Unu la Trei era abandonat, aplicându-se imediat Planul Brutar, Etapa Dublu

Zero, Poziţiile de la O Sută Unu la O Sută Zece: răpirea mai departe pe Via Appia.

Pe drumul de dincolo de barieră, casca albastră cu o cruce albă emailată se distingea ca o bijuterie enormă sub soarele Italiei. Se afla pe capul motociclistului din fruntea coloanei papale; era vârful de lance al Vaticanului, cum îl denumise generalul. Ofiţerul în uniformă mergea cu viteză medie; o călătorie mai rapidă pe vechiul drum ar fi fost dezagreabilă pentru cei din limuzine.

Motociclistul observă bariera cu indicatorul oficial, se apropie şi opri lângă ea. Căpitanul Noir îşi ţinu respiraţia. Ofiţerul sări jos, dădu un picior postamentului şi se apropie de barieră. Ridică sprâncenele a mirare, privi mai departe, căutând semnele vreunui şantier şi bombăni ininteligibil.

Se întoarse şi ridică braţele. Automobilul din faţă ajunsese la circa treizeci de metri de barieră.

Omul din escortă se întoarse la motocicleta cu motorul pornit, se sui, întoarse ghidonul, porni în viteză către limuzina din faţă şi le vorbi agitat celor dinăuntru.

Portiera din spate se deschise; din maşină coborî un preot cu sutană neagră. El şi cu ofiţerul se întoarseră la baricadă, cu atenţia îndreptată spre drumul care cobora dealul în pantă.

Urmă un schimb de vorbe rapid, indistinct; apoi o serie de gesturi care exprimau doar nehotărâre. Preotul se întoarse, îşi ridică poala sutanei şi porni în grabă spre limuzina papală, pe lângă maşina din faţă.

Căpitanul Noir nu vedea prea bine, dar adierea vântului aducea zgomotul unei conversaţii şi mai înflăcărate. Noir înghiţi în sec şi strânse în mână fluierul de înaltă frecvenţă.

Apoi, spre marea lui uşurare, auzi râsete. Preotul reveni la maşina din faţă, dădu din cap, îi făcu motociclistului un semn spre stânga şi urcă în limuzină.

Tocmai luaseră o decizie riscantă; generalul îşi cunoştea bine adversarul.

Coloana de maşini o luă la stânga, pe la poalele dealului, condusă de ofiţerul din escortă. Toate vehiculele intrară prudent pe ruta ocolitoare, mergând foarte încet, iar când cei doi motociclişti din spate ajunseră la prima curbă a pantei, Noir ieşi din iarbă şi alergă spre barieră, o trase după el şi o aşeză de-a curmezişul intrării pe drumul ocolit. Smulse indicatorul vechi şi scoase altul:

DINAMITE! FERMA! PERICOLO!

Reuşise! Pe crucea lui, reuşise! Evadase de la Machenfeld şi era în drum spre Roma, iar dacă totul rămânea aşa, nimeni nu va şti până a doua zi dimineaţă că el plecase! Atunci ar fi prea târziu! Şoimul ar fi în drum spre Teritoriul Zero!

Nu avea cum să afle că el plecase. Decât dacă ar fi spart uşa camerei lui, ceea ce era foarte puţin probabil în împrejurările acelea. Anne nu vorbea cu el; se încuiase în camera ei din aripa de sud. El provocase o ceartă care putuse fi auzită până pe piscurile de la Matterhorn, provocând-o să folosească un limbaj pe care trebuie să-l fi învăţat de la familia ei de infractori.

Rudolph şi Anonimul nu doreau deloc să aibă de-a face cu el. Mai ales de aproape. După scandalul cu Anne, începuse să se plângă paznicilor lui de neaşteptate, chinuitoare dureri în vintre. Se chircise şi ţipase.

— O, Doamne! E encefalită kuweitiană! Am observat-o în deşertul algerian, acum cinci săptămâni! Ah, Doamne! M-am molipsit! Testiculele mi s-au umflat cât nişte mingi de baschet, dar sunt mai grele! Trebuie să mă vadă un doctor! Aduceţi-mi un doctor!

— Fără doctori. Nici-o comunicare cu exteriorul până când se întoarce stăpânul de la Machenfeld.

Rudolph era neînduplecat.

— Atunci să te fereşti! continuase Sam. E o boală foarte contagioasă!

După care leşinase, vârându-şi mâna în pantalonii de trening. Alarmaţi, Anonimul şi cu Rudolph se retrăseseră imediat lângă peretele salonului. Revenindu-şi, dar în chinuri, Sam se târâse din încăpere şi urcase scara. Ca să-şi dea obştescul sfârşit în linişte, cu nişte testicule enorme.

Rudolph şi Anonimul rămăseseră mult în spate până când Sam ajunsese în cameră şi închisese uşa. Când o deschise din nou, pentru ultima dată, văzu că paznicii lui erau departe în hol, cu câte două batiste legate pe faţă, învăluiţi de nori de dezinfectant răspândit de nişte tuburi de aerosol.

Ţărmul era liber! Pentru o minunată, lipsită de primejdii plecare de la Machenfeld.

Lillian şi doi oameni din personal conduceau limuzinele spre un aerodrom aflat undeva la sud. Îl auzise pe Şoim explicându-i drumul doamnei Hawkins numărul trei; drumul dura patru ore şi

era esenţial ca ea să poziţioneze vehiculele pe un drum de lângă autostrada ce trecea pe la vest de aerodrom.

Un aerodrom!

Asta însemna avioane! Iar avioanele zburau la Roma! Şi chiar dacă nu zburau – sau nu voiau – existau telefoane! Şi staţii radio!

Noul său plan se cristalizase imediat. El urma să se afle în portbagajul celei de-a doua limuzine, cea condusă de un membru al personalului de la castel. Fusese o treabă simplă să blocheze încuietoarea portbagajului după ce îşi luase rămas-bun de la Lillian şi o ajutase să care valizele.

Îndată ce paznicii lui dispăruseră în norul de dezinfectant, el legase trei pături la capete, coborâse de pe balcon până la sol, alergase către limuzina de pe alee şi se strecurase în portbagaj.

Odată aflat înăuntru, înfăşurase păturile în jurul pieptului, mulţumit că rămăsese cu pantalonii de trening pe el şi *aşteptase. Mizase pe faptul că natura avea să-i ofere o metodă raţională de a-şi atinge obiectivul şi nu fusese dezamăgit.*

Limuzinele ieşiseră pe poartă şi călătoria începuse. După trei ore şi jumătate de salturi, plonjări, căţărări şi goană prin munţii elveţieni, Sam auzise semnalele repetate ale claxonului. După câteva secunde urmase o replică din depărtare, de la automobilul din faţă, iar maşina încetinise şi se oprise. Şoferul ieşise repede afară. Devereaux auzea paşii pe lângă portbagaj. Apoi auzise zgomotul inconfundabil al jetului de lichid.

Deschisese portbagajul, ieşise tiptil şi îl lovise cu mânerul unui cric pe elveţianul care urina.

În următoarele treizeci de secunde, Devereaux îl dezbrăcase pe om de pantaloni, sacou, cămăşi şi pantofi. Punându-şi pantalonii şi sacoul – suficient pentru a nu fi observat în întunericul nopţii – alergase spre portieră şi sărise pe scaunul şoferului, apoi apăsase de două ori pe claxon, ca un semnal pentru continuarea călătoriei.

Lillian îi răspunsese la fel şi pornise imediat.

Aerodromul de la Valtournanche (aşa scria pe indicator) prezenta o mică problemă, care fusese mai mult decât compensată de extraordinara sumă de bani pe care Sam o găsise în sacoul luat de la elveţian. Cinci mii de dolari americani! Şoimul trebuie să-i fi dat omului o recompensă!

Asta dădea naştere altui plan, incredibil! Unui final magnific!

Îl putea stopa pe Şoim fără poliţie! Fără ajutorul autorităţilor! Să-l oprească în loc, să demonteze operaţiunea Teritoriul Zero şi

să risipească brigada în acelaşi timp! Fără trăgători de elită, călăi sau închisoare pe viaţă pe o insulă în largul mării! Era perfect. Fără nici o greşeală.

La marginea de vest a aerodromului apăruse o curbă. Sam încetinise limuzina şi, imediat ce Lillian trecuse de curbă, oprise maşina, întorsese cheia în contact, luase cămaşa şi pantofii, sărise afară şi alergase în pădure.

În întuneric, aşteptase să se petreacă inevitabilul. Automobilul lui Lillian se auzea venind în marşarier. Ea şi cu însoţitorul ei ieşiseră din maşină şi alergaseră la limuzina abandonată.

— Asta le-ntrece pe toate! zisese Lillian înfuriată. Viermele acela ingrat a făcut pe el de frică în ultima clipă! După ce Mac i-a dat atâţia bani... Mă rog, nu mă miră. Muşchii gâtului său n-aveau tonus; asta e semn de slăbiciune. Haide! Urcă! Nu mai avem mult de mers.

O oră mai târziu, Devereaux, îmbrăcat cu un sacou de piele şi cu pantalonii atârnând pe el, mult prea largi, îi număra 2500 de dolari unui pilot uluit din hangarul de la Valtournanche, onorariul pentru un zbor rapid, neprogramat, până la Roma. Sam alesese un tip ceva mai scund decât el, fără o musculatură evidentă. Piloţii care acceptau astfel de slujbe nu erau consideraţi de o riguroasă moralitate. Însă lui nu-i păsa dacă era împins şi cădea într-o trecătoare din Alpi.

Însă reuşise! Erau în aer! Ar fi ajuns la Roma cu mult înaintea răsăritului. Şi atunci el, Sam Devereaux, cel mai bun avocat tânăr din Boston, ar fi făcut cea mai bună ispravă din toată cariera lui.

Căpitanii Gris şi Bleu, îmbrăcaţi în uniforme de poliţie mulate pe corp, stăteau drepţi şi nemişcaţi în spatele unor arţari, pe ambele părţi ale drumului şerpuit-nemişcaţi cu excepţia mâinilor drepte, care erau îndoite lateral, mângâind cu degetul mare acele mici care ieşeau din lăcaşurile lor răsucite.

După cum prevăzuse comandantul, cei doi motociclişti care flancau limuzina papală rămăseseră în urmă, iar acum mergeau paralel, în faţa motocicletelor care încheiau coloana. Şi tot după cum bănuise comandantul, zgomotul era asurzitor.

Unul câte unul, vehiculele trecură. Când ultimii doi oameni din escortă ajunseră între arţari, Gris şi Bleu săriră la ei, îi imobilizară cu braţul stâng şi fiecare înfipse câte un ac în gâtul adversarului său.

În câteva secunde, oamenii din escortă erau adormiţi.

Gris şi Bleu lăsară jos motocicletele dintre picioarele lor şi-i traseră în tufişuri. Apoi intrară împreună în pădure şi alergară în diagonală spre poalele dealului prin frunzişul des, către posturile următoarei lor misiuni. Acolo se aflau ascunse sutanele pe care trebuia să le îmbrace peste uniforme.

Căpitanii Orange şi Vert stăteau pe burtă, unul vizavi de celălalt, ascunşi în iarba înaltă. Posturile lor se aflau la intrarea în cea de-a doua curbă a drumului lateral ce cobora în vale. Prin tufişul des văzură – şi asta-i făcu să surâdă – că ultimii doi motociclişti nu mai apăreau. Cealaltă echipă din escortă se străduia să menţină formaţia, mergând în spatele celei de-a doua limuzine.

Căpitanul Orange îşi făcu cruce atunci când trecu maşina pontifului.

Căpitanul Vert scuipă. De multă vreme nu mai avusese Biserica un papă francez; în privinţa asta, italienii erau porci.

Automobilul papal intră în ultima curbă a drumului. Orange şi Vert săriră în sus şi spre drum, aplicând fulgerător manevrele exersate asupra motocicliştilor din escortă.

Oamenii se prăbuşiră; limuzina papală intra în cotitura de la baza dealului. Mai erau câteva secunde până la exploziile din Etapa Patru – bombele fumigene din Fiatul răsturnat. Orange şi Vert alergară spre următoarea lor misiune – cea mai importantă dintre toate: etapa Şapte. Etapele Cinci şi Şase – distrugerea echipamentului de comunicaţii şi adormirea cu sedative a suitei papale – urmau să aibă loc dintr-o clipă în alta.

Etapa Şapte era apogeul operaţiunii: substituirea papei Guido Frescobaldi cu Giovanni Bombalini.

Exploziile din Fiat fură cu adevărat înspăimântătoare; ţipetele turcilor isterizaţi – terorizante. Şoimul rânji satisfăcut. *Fir-ar să fie*! Ce privelişte minunată! Tot fumul ăla şi zgomotul şi – da, ţipetele erau exagerate.

În urma şocului, coloana de maşini se opri şi vocile întărâtate se auziră tot mai tare. O motocicletă şi două limuzine pe un drum lăturalnic de ţară, mărginit la sud de un deal povârnit, iar la nord o pădure înaltă şi deasă.

Optimum, constată Şoimul, care îl ţinea legat pe Guido Frescobaldi în tufişuri.

Căpitanul Noir ajunse la postul său şi le făcu semn căpitanilor Rouge şi Brun; toţi erau desfăşuraţi la intervale de zece metri, pregătiţi pentru momentul aplicării Etapei Cinci: distrugerea echipamentelor de comunicaţie.

Momentul sosise.

Singurul om din escorta Vaticanului sări de pe motocicletă şi alergă spre Fiatul învăluit de fum şi în care ţipau pasagerii blocaţi. Toate portierele celor două limuzine fură deschise. Şoferii şi preoţii ţipau, dădeau din mâini şi strigau ordine către toţi şi nimănui, apoi începură să alerge spre maşina răsturnată.

Acum!

Îmbrăcaţi în sutane, Noir, Rouge şi Brun ţâşniră din ascunzătorile lor. Brun şi Rouge se năpustiră spre scaunul din faţă al primei limuzine şi smulseră toate firele care se vedeau. Noir alergă la al doilea automobil, maşina papală şi se aruncă prin uşa deschisă către echipament.

Deodată, o mână se repezi peste spătarul scaunului, urmată de un braţ ieşit dintr-o sutană albă. Dar mâna şi braţul nu erau albe. Erau *negre*!

Iar strânsoarea de la gâtul lui Noir – însoţită de scatoalce rapide şi puternice în cap – era o tehnică a luptei de stradă pe care Noir o cunoştea bine. Provenea de pe un petic de pământ numit Harlem!

Noir întoarse capul care îl durea şi se află dintr-odată, surprinzător, faţă în faţă cu un frate!

Un *frate* în sutana albă a Bisericii albilor!

Era împotriva principiilor lui Noir să bată măr un frate, dar nu avea încotro. Puştiul catolic era bun, însă nu se antrenase mai serios dincolo de Strada 138 şi Amsterdam. Noir îşi răsuci degetul mare şi arătătorul în carnea sensibilă; preotul negru ţipă şi eliberă din strânsoare gâtul lui Noir, iar acesta din urmă îl smulse pe jumătate de pe scaun. Oftă şi-l pocni pe puştiul catolic la baza craniului. Se întoarse imediat la treaba lui, smulgând fire şi spărgând cadrane.

Bătrânul alb şi gras, în veşminte albe – *şeful* însuşi, îşi imagină Noir – se aplecă în faţă şi-l trase pe puşti pe bancheta din spate, legănându-i capul de parcă puştiul ar fi fost cu adevărat rănit.

— O să fie-n regulă, bătrâne. Eu nu ştiu cum faceţi voi. *Jur* că nu ştiu! Baptiştii i-ar pune panglici în jurul unui petic de pământ. Ei au *măsură*! Sigur, voi îi aveţi pe poliţişti...

Ticălosul! Ce dracu altceva n-ar putea merge? Ce alte amânări se ascundeau sub lumina orbitoare a soarelui, pe aeroportul Leonardo da Vinci din Roma? Era un coşmar al acelei minunate dimineţi, dar fără binefacerile somnului!

Blestematul, piticul, ticălosul pilot de la Valtournanche insistase ca avionul lui să fie controlat de inspectorii de la narcotice! Pe nimeni nu interesase dacă un avion transporta şase seifuri cu aur furat, sau diamante nedeclarate, sau planurile strict secrete de apărare ale tuturor ţărilor NA TO, câtă vreme nu era măcar o ţigară cu marijuana la bord! Toate protestele lui Sam nu avură nici un efect... Ba da, avură. Îl obligară să se dezbrace şi să se lase percheziţionat.

— Per favore, signore. *Unde-i lenjeria dumitale intimă? Unde-ai lăsat-o?... Percheziţionaţi din nou avionul!*

— *Asta-i o nebunie!* ţipă *Devereaux. Cum ar putea o pereche de chiloţi...*

— Che cosa? întrebă *il căpitano* bănuitor.

— *Chiloţi! Sam schiţă în aer conturul unei perechi de chiloţi. Unde-aş putea ascunde...*

— *Ahaa, îl întrerupse* îl căpitano. *Muntenii din Elveţia poartă izmene lungi. Cu buzunare. Şi clape. Şi mulţi nasturi. Nasturii sunt goi pe dinăuntru.*

— *Eu nu sunt elveţian. Sunt american!*

Sprâncenele căpitanului se înălţară, iar el coborî vocea.

— *Ahaaa... Mafia*, signore?

Şi tot aşa, până când Sam împărţise zece bancnote de o sută de dolari, moment care se întâmplă să coincidă cu sfârşitul schimbului căpitanului, după care Sam fu eliberat.

— *Unde pot găsi un taxi?*

— *Mai întâi schimbaţi banii*, signore. *Nici un taximetrist nu are să-ţi dea restul la o sută de dolari.*

— *Nu mi-au rămas multe bancnote. Doar cinci sute.*

— *Atunci o să cheme poliţia. Pentru că în mod sigur atâţia bani nu pot fi autentici. O să ai nevoie de lire.*

O, Doamne, poliţia! îşi zise *Sam. Poliţia şi nişte şoferi de taxi isterici erau ultimele lucruri pe care şi le dorea. Era clar că aşa ceva nu făcea parte din măreţul lui plan final de a-i pune beţe-n roate Şoimului.*

Şi astfel pierdu aproape oră la coada din faţa ghişeului de schimb valutar, funcţionara mustăcioasă zicându-i că bancnotele cu o valoare atât de mare trebuia examinate la spectrograf.

— *Mulţumesc*, signore, *spuse în cele din urmă faţa îmblânită. Am examinat banii la patru aparate diferite. Sunt foarte bune. Iată lirele dumneavoastră. Aveţi o valiză goală?*

Era ora 9,45. Mai avea timp! Un drum cu taxiul prin Roma i-ar lua cam o oră, ţinând seama de trafic şi *poate încă o jumătate de oră ca să ajungă la periferia sudică, unde ar intra pe Via Appia.*

Drumul pe Appia nu putea dura mai mult decât vreo douăzeci de minute. Ar recunoaşte indicatoarele pe care le văzuse în timpul manevrelor, era sigur de asta. Ar ajunge la Teritoriul Zero cu cel puţin o jumătate de oră mai devreme!

L-ar stopa pe Şoim, ar preveni al treilea război mondial, ar elimina spectrul închisorii pe viaţă şi s-ar duce acasă, la Boston, cu un cont frumos într-o bancă elveţiană!

Fir-ar să fie! Dacă ar fi avut două ţigări de foi, le-ar fi fumat pe amândouă în acelaşi timp!

Traversă în viteză terminalul, îndreptându-se către uşile de sub indicatoarele pe care scria Taxi în trei limbi. Alergă cu sufletul la gură pe platforma de beton.

În sus şi în jos, în întreaga zonă erau sute de cărucioare imobile, pline cu bagaje. Grupuri de oameni se adunaseră în stradă, pregătiţi să se revolte.

Sam se apropie de un turist.

— Ce se întâmplă?

— Blestemaţii ăştia de macaronari nenorociţi au făcut o grevă a taximetriştilor!

Sam se îndepărtă. Avea mai multe milioane de lire îndesate în buzunare, ca nişte perniţe de la costumul de fotbal american. Trebuia să existe cineva cu un automobil într-una din parcări.

Îl găsi. La ora unsprezece fără douăzeci. Şi-i oferi bani. Cu cât mergea mai repede, cu atât obţinea mai multe mii de lire. Omul fu de acord.

Ora 11,32! Va reuşi!

Trebuia să reuşească!

Era apogeul vieţii lui!

De ce se amăgea singur? Era însăşi viaţa lui.

Gris şi Bleu traseră de funiile monahale pe care şi le înnodaseră peste sutane. Stăteau în genunchi, ascunşi după tufişul des şi ramurile aplecate ale copacilor de la poalele dealului, la marginea drumului de ţară. Erau pregătiţi să sară din frunziş pentru a trece la Etapa Şase imobilizarea coloanei de

maşini. Fiatul răsturnat era exact în faţa lor, împrăştiind fum peste tot, iar cei cinci consilieri papali, cei doi şoferi şi singurul om rămas din escortă se străduiau din răsputeri să ajungă la turcii care ţipau.

Numărul celor prezenţi acolo nu era o problemă. De îndată ce Gris şi Bleu ar fi ajuns la grupul învăluit de fum, ar fi acţionat rapid, veşmintele lor preoţeşti mărind confuzia. Era o treabă simplă să reducă la neputinţă un adversar, apoi pe altul. Rouge li s-ar fi alăturat pe flancul de vest, interceptând pe oricine ar fi descoperit prematur conspiraţia şi-ar fi fugit la limuzină.

Acum!

Gris şi Bleu se năpustiră din tufişuri spre vălmăşagul de fum, ţipete şi braţe agitate în aer, cu sutanele umflate de vânt şi cu acele la-ndemână.

Unul câte unul, membrii suitei papale se prăbuşiră la pământ, cu zâmbete fericite pe chipurile paşnice.

— Legaţi-i! Daţi-mi nişte sfoară! ţipă Gris către turci, pe când cele trei „victime” se strecurau pe geamuri şi ieşeau din maşină.

— Nu prea strâns, turbaţilor! adăugă Bleu cu asprime. Amintiţi-vă ce-a spus comandantul!

— *Mon Dieu*! răcni Bleu deodată, înşfăcând umărul lui Gris şi arătându-i ceva pe pământ, dincolo de fumul care se ridica în aer. *Qu’est-ce que c’est ca*?

În mijlocul drumului, între limuzine, Rouge zăcea pe spate, cu un braţ ridicat, cu mâna îndoită, de parcă îngheţase în mijlocul unei piruete. Ciorapul de pe faţă nu putea ascunde expresia de pace olimpiană de pe chipul lui. În confuzia creată, se poticnise în sutană, înfigându-şi acul în burtă.

— Repede! ţipă Gris. Antidotul! Generalul se gândeşte la toate.

— Aşa trebuie, zise Bleu.

— *Acum*! ordonă Şoimul, ţinându-l pe Guido Frescobaldi, care începuse dintr-odată să cânte.

Dincolo de drumul desfundat, Mac îl vedea pe Orange făcându-şi cruce în timp ce sărea din tufişuri, fugind spre limuzina papală. Risipă de mişcări, îşi zise el; papa n-ar încerca să scape, îl aşezase pe consilier pe bancheta maşinii şi cobora din maşină cu o expresie de furie teribilă pe chip.

Şoimul îl luă pe Frescobaldi de mână şi-l duse către limuzină.

— Îţi dau bună ziua, domnule, îi zise Şoimul papei.

Era un salut militar adecvat pentru o capitulare.

— *Animalule*! răcni pontiful într-o rostogolire de tunet care reverberă peste pădurile şi dealurile din preajmă. *Uccisore*! *Assassino*!

— Ce-i asta?

— *Basta*! Tunetul bubuise din nou. Iar fulgerul era în ochii lui Francesco; ochii unui gigant în trupul unui muritor. Ia-mi viaţa! Mi-ai ucis copiii mei iubiţi! Copiii Domnului! Îi măcelăreşti pe *innocenti*! Trimite-mă la Iisus! Ucide-mă şi pe mine! Şi fie ca Domnul să aibă milă de sufletul tău!

— Ah, ce Dum... ce naiba, taci din gură! Nimeni n-o să ucidă pe nimeni.

— Eu văd ce văd! Copiii Domnului sunt măcelăriţi!

— Asta-i curată tâmpenie! Nimeni nu e rănit şi nimeni n-o să fie rănit.

— Toţi sunt *morto*, zise Francesco cu mai puţină convingere, privind stupefiat înjur.

— Nu mai mult decât dumneata. Nu i-am fi legat dacă erau morţi, nu-i aşa Orange? Vino aici!

— *Şi*, *Generale*. Orange ocoli caroseria limuzinei, făcându-şi mai multe cruci.

— Scoate-l pe băiatul acela de culoare din maşină. Trebuie să fie vreun oaspete al papei.

— Omul ăla e *preot*. Consilierul meu personal!

— Nu mai spune! Trebuie să fie un flăcău talentat la cor. Uşor, Orange, spuse MacKenzie, în vreme ce italianul îl trăgea pe inconştientul prelat negru din automobil. Du-l în tufişuri şi desfă-i sutana aia. E prea al naibii de cald pentru un poncho.

— Vrei să spui, întrebă Giovanni incredul, că sunt toţi în viaţă?

— Sigur că sunt în viaţă, răspunse MacKenzie, făcându-i semn lui Vert să-l pregătească pe Frescobaldi pentru schimb; dublura papei era senină.

— Nu te cred! I-ai omorât! răcni deodată papa.

— Nu vrei să taci! Şoimul nu pusese o întrebare. Ascultă-mă. Nu ştiu cum te descurci în postul dumitale de comandă, însă presupun că ştii să spui dacă un soldat e viu sau nu.

— Che cosa?...

— Căpitane Gris, ţipă MacKenzie la scandinavul mascat care lega un preot lângă capacul unei roţi a primei limuzine. Ridică-l pe omul acela şi adu-l aici, te rog.

Gris execută ordinul. MacKenzie luă mâna dreaptă a pontifului.

— Aici! Pune degetele pe gât, lângă claviculă. Ei, vezi? Simţi pulsul?

Papa miji ochii, concentrându-se.

— Inima... Da. Spui adevărul. Şi ceilalţi? Sunt la fel? Le bate inima?

— Ţi-am dat cuvântul meu, replică Şoimul aspru. Trebuie să te dojenesc, domnule. Ordinele adversarului nu mint atunci când captura e asigurată. Nu suntem animale, domnule. Dar nu prea avem timp. Şoimul îi făcu semn lui Vert să-l aducă pe narcotizatul Frescobaldi. Mă tem că va trebui să schimbăm nişte haine de-a dumitale. Va trebui să...

MacKenzie se opri. Papa Francesco îl privea ţintă pe Frescobaldi. Era pentru prima dată când observa prezenţa cântăreţului, care, proaspăt ras şi, fără mustaţă, semăna mai mult cu Giovanni Bombalini decât Bombalini însuşi.

— Guido! E Guido Frescobaldi! Vocea pontifului se putea auzi din golful Neapole, atât de tare răcnise. Guido, ruda mea! De acelaşi sânge cu mine! Guido el *Madre di Dio*! Faci parte din această... această erezie?!

Signore Guido Frescobaldi surâse.

— *Che gelida*... *manina*... *a rigido esanime*... *ah*, *la-la*... *la-laaa*...

— El e, de acord, însă de azi-dimineaţă e puţin derutat. Şi-o să mai fie ceva vreme. Ei, haide acum. Trebuie să scoatem ceva din veşmintele astea de pe dumneata şi să le punem pe el. Căpitane Orange! Căpitane Vert! Daţi-i o mână de ajutor domnului Francesco.

— S-a făcut!

Şoimul vorbea pe tonul unui general victorios. Îl ţinea de umeri pe zâmbăreţul Guido Frescobaldi, admirând rezultatul final.

— Arată chiar grozav, nu-i aşa?

Papa Francesco, pironit locului, nu se putu stăpâni:

— *Jesus et Spiritus Sanctus*. Hidosul Frescobaldi sunt chiar eu. E un miracol divin.

— Ca doi gemeni într-o tranşee de artilerie, domnule papă!

Pontiful de-abia se auzea.

— Îl pui... pe Frescobaldi... în *jilţul* Sfântului Petru?

— Pentru vreo două ceasuri, cu noroc... după calculele mele.

— Dar *de ce?*

— Nimic personal. Înţeleg că dumneata eşti un tip foarte

cumsecade.

— Dar de ce? Pentru numele Domnului, *de ce*? Ăsta nu-i un răspuns.

— Nici nu mă aşteptam să fie, răspunse Şoimul. Doar că nu vreau să urli cât te ţine gura. Ai o voce teribil de puternică.

— Atunci o să... ţip şi mai tare... dacă nu-mi spui... Aiiiii!...

— În regulă! Î*n regulă*! Te răpim. Te ţinem pentru o răscumpărare. N-o să ai probleme; n-o să păţeşti nimic şi ăsta-i cuvântul unui general.

Discuţia fu întreruptă de căpitanii Gris şi Bleu, care veneau în fugă, atrăgând atenţia.

— Zona e asigurată, domnule general! strigă Gris.

— S-au făcut toate injecţiile, adăugă Bleu. Suntem pregătiţi de plecare.

— Bun! Atunci să plecăm! Soldaţi! Evacuaţi zona! Pregătiţi-vă pentru procedurile de ieşire! Pe numere! *Executarea*!

Ca la un semn, se auzi zgomotul unui motor de elicopter dinspre zona camuflată, aflată la cincizeci de metri de centrul Teritoriului Zero.

Apoi se auzi alt zgomot. Dinspre porţiunea de drum din vârful dealului: o maşină oprindu-se în scrâşnet de frână.

— *Stop*! se auzi un geamăt jalnic din pădure. Pentru numele Domnului, *stop*!

— Ce?

— Mon Dieu!

— Che cosa?!

— Asta-i bună!

— Tokig!

— Bakasi!

— Rahat!

Sam venea poticnindu-se pe vechiul drum de ţară de pe deal. Ocoli în goană ultima curbă şi căzu într-un genunchi.

Giovanni Bombalini îl privea consternat; îi dădu maşinal siluetei îngenuncheate binecuvântarea sa mai degrabă tulburată.

— *Deus et figlio*...

— Nu vrei să taci! MacKenzie îi aruncă o privire cruntă lui Francesco. *Fir-ar să fie*, Sam! Ce dracu' cauţi aici? Credeam că eşti bolnav ca un *câine*...

— *Ascultaţi-mă* cu toţii, interveni Sam. Adunaţi-vă toţi aici. Se chinui să se ridice în picioare; căpitanii rămaseră pe loc, feţele lor trădând o anume indiferenţă. Plecaţi! Fugiţi ca să vă salvaţi

vieţile! Lăsaţi-l singur pe acest om! E o cursă! Machenfeld a căzut! S-a-ntâmplat azi-noapte! Sute de oameni ai Interpolului se înghesuie...

Sam căscă deodată gura, fixându-l pe Şoim.

— Zău că eşti un tip formidabil, fiule. Îţi respect priceperea, cum am mai spus-o. Dar nu pot spune că tu ai prea mult respect pentru experienţa mea. MacKenzie plesni una din curelele legate în cruciş pe piept, peste jacheta de teren. Era legată de un toc mare din piele, care-i atârna peste şold. Nici-o operaţiune de atac nu pierde legătura cu centrul de comandă. Cel puţin din 1971 încoace. Ce dracu', pe vremuri stabileam legături de la Ly Sol, în Cambodgia, direct cu unităţile din delta Mekongului.

— Ce?

— Legătura radio pe frecvenţe înalte, cu triplu arc electric, băiete. Stabileşti un orar, apoi primeşti şi trimiţi simultan. Eşti *depăşit*, Sam! Cam acum o oră, singurii care se înghesuiau la Machenfeld erau fluturii. Nu ştiu cum ai reuşit, dar eşti teribil de norocos că ai ajuns aici singur... Gândeşte-te puţin, ai fi fost al naibii de prost dacă veneai altfel... în regulă, soldaţi! Continuaţi Etapa Opt!... Hai, Sam. O să faci o călătorie. Şi să-ţi spun ceva, băiete. Dacă-mi mai faci necazuri, o să deschid o uşă la şase sute de metri altitudine şi o să poţi zbura singur!

— Mac, nu poţi! Gândeşte-te la al *treilea* război mondial!

— Gândeşte-te la o frumoasă cădere liberă – fără paraşută – direct într-o farfurie de spaghete!

Apoi se auzi alt zgomot. Unul înspăimântător. Dinspre coama dealului. Tot de pe drum.

Căpitanii şi turcii îngheţară.

Şoimul întoarse brusc capul – şi îl ridică – spre Via Appia. Pontiful rosti un singur cuvânt:

— *Carabinieri*.

Vaierul distonant, pe două note, al sirenelor poliţiei italiene se auzea în depărtare. Apropiindu-se.

— *Fir-ar să fie*! Cum?! Ce dracu' s-a *întâmplat*? Sam, *nu tu ai făcut-o*!

— Doamne, *nu*! N-am făcut-o eu! *N-aş fi făcut-o*!

— Cred că e un... calcul greşit, *signore*, zise încet papa Francesco.

— *Ce*? Ce mama... ce calcul greşit?

— Coloana de maşini trebuia să oprească în sătucul – mă rog, nu *prea* e sat – Tuscabondo. E la circa un kilometru şi jumătate

după *deviazione*, ruta dumitale ocolitoare.

— Iisuse!

— Poate fi îndurător, *Signore Generale*.

— Ticăloşii ăia or să împânzească dealurile, câmpiile. La naiba!

— Şi aerul, Generale, zise neliniştit căpitanul Orange, trecându-l toate năduşelile sub mască. *Carabinierii* au flotile de *elicotteri*. Ăia sunt pazzi ai cerului.

— Iisuse Hristoase!

— *Figlio di Santa Maria*... *Figlio di Dio*... E pe drum, Generale.

— Ţi-am spus să taci. *Soldaţi*! Verificaţi hărţile! Rapid! Gris şi Bleu, evaluaţi rutele de ieşire E-Opt şi E-Doisprezece. Rutele anterioare erau mai rapide, însă mai expuse. Luaţi o hotărâre într-un minut! Orange şi Vert, aduceţi-mi-l pe Frescobaldi! Duceţi-vă lângă ceilalţi! Sam, tu stai aici!

Ţipetele sirenelor se auzeau mai aproape, cam lângă bariera de pe Via Appia.

Frescobaldi, prins în strânsoarea lui MacKenzie, cânta şi mai tare.

— *Signore*. Giovanni Bombalini făcu un pas spre MacKenzie. Vorbeşti de cuvântul unui general. Eşti foarte sincer când spui asta.

— Ce? Da, sigur. Presupun că nici dumneata nu eşti foarte diferit. Comanda e o mare responsabilitate.

— Într-adevăr, este. Iar adevărul e braţul drept al responsabilităţii. Papa se mai uită o dată la siluetele inconştiente ale celor din suita lui, fiecare trup întins confortabil, nici unul rănit. Şi compasiunea, fireşte.

Şoimul îl asculta neatent. Îl ţinea pe Frescobaldi, nescăpându-l din ochi pe uluitul Sam Devereaux şi urmărindu-i pe căpitanii Gris şi Bleu, care făceau ultimele evaluări pe hărţi.

— Ce vrei să spui?

— Spui că nu ai nici o intenţie să aduci vătămări persoanei mele.

— Sigur că nu. Nu obţii mare lucru pentru un cadavru. Mă rog, poate cu *oamenii dumitale*...

— Iar Frescobaldi are forţa unui taur, spuse papa, atât sieşi, cât şi lui MacKenzie, în timp ce-l studia pe Guido care era pe jumătate conştient.

— Întotdeauna a fost aşa. *Signore Generale*, dacă aş spune că o să merg cu dumneata fără să mă opun, poate chiar în spiritul

colaborării, mi-ai garanta îndeplinirea unei mici cereri? Ca de la un comandant la altul?

Şoimul miji ochii spre pontif.

— Care anume?

— Să las consilierului meu o notă scurtă, doar câteva vorbe, în engleză. Sigur, ţi-aş da-o s-o citeşti.

MacKenzie scoase un blocnotes militar din jachetă, rupse o pagină, apoi deşurubă stiloul şi i le întinse pe amândouă lui Francesco.

— Ai cincisprezece secunde.

Papa aşeză hârtia pe capota limuzinei şi scrise în grabă. Apoi îi dădu pagina Şoimului.

Sunt sănătos. Cu binecuvântarea Domnului, o să ajung la voi aşa cum mutările de şah ale lui O'Gilligan ajung la mine.

Albul.

— E un cod, dar e cam de rahat. Dă-i drumul, pune-l în buzunarul tipului colorat. Îmi place partea aia care zice că eşti sănătos.

Giovanni alergă spre consilierul său papal, îi îndesă nota sub sutană şi se întoarse la Şoim.

— Zău, *signore Generale*, cam pierzi timpul.

— Ce?

— Pune-l pe Frescobaldi în limuzină! Repede! Înăuntru e o servietă. Cu pastilele mele. Adu-mi-o, te rog.

— Ce?

— N-ai rezista decât cinci minute în Curia! Unde e *ellicottero*?

— Elicopterul?

— Da.

— Acolo. Într-un luminiş.

Căpitanii Gris şi Bleu încheiaseră rapida lor consultare. Gris strigă:

— I-am instruit pe oameni, domnule general. Noi plecăm! Ne întâlnim la Zaragolo!

— *Zaragolo*! zise pontiful. Aeroportul de la Monti Prenestini?

— Da, răspunse Şoimul, privindu-l brusc atent pe papa Francesco. Ce-i cu el?

— Spune-le să stea la nord de Rocca Priora! Sunt nişte batalioane de poliţie în Rocca Priora.

— Asta-i la est de Frascati...

— Da!

— L-aţi auzit, căpitani! Învăluiţi Rocca Priora! *Hai, la luptă*!

răcni Şoimul.

— *Nu*! ţipă Sam, retrăgându-se pe drum şi privind spre coama dealului. Sunteţi cu toţii nebuni! V-aţi ieşit din minţi! O să vă opresc. Pe toţi!

— Tinere! Giovanni stătea drept şi i se adresa lui Sam pe un ton pontifical: N-ai vrea să taci şi să faci ce spune generalul?!

Noir ieşi din luminiş.

— Elicopterul e pregătit, domnule general. Avem o zonă de decolare liberă.

— Avem şi un pasager în plus. Ia-l pe avocat, căpitane. Poţi să-i arăţi un ac dacă te descurci.

— Cu mare plăcere, spuse Noir.

— O doză, căpitane!

— Rahat!

Şi astfel, Giovanni Bombalini, Sfântul Părinte al Bisericii Catolice şi MacKenzie Hawkins, decorat de două ori cu Medalia de Onoare a Congresului, îl puseră pe Guido Frescobaldi în limuzina papală şi fugiră mâncând pământul prin pădure, spre elicopter.

Pentru Francesco era greu. Pontiful îl ocărî blând pe Sebastian, sfântul patron al atleţilor; până la urmă, disperat, îşi ridică fustele veşmântului, scoţând la iveală nişte picioare groase de ţăran şi mai că-l întrecu pe MacKenzie până la elicopter.

Avionul Lear se înălţă deasupra plafonului de nori de la Zaragolo, pilotat de căpitanul Noir şi cu căpitanul Rouge pe scaunul copilotului. Şoimul şi papa stăteau în partea din faţă, unul în faţa celuilalt, fiecare lângă o fereastră.

MacKenzie îl privea stupefiat pe Francesco. Ştia din vasta lui experienţă că, atunci când comanda era blocată, cel mai bun lucru era să nu faci nimic dacă lupta respectivă nu impunea o contralovitură imediată.

Aşa cum era cazul acum. Problema era că Francesco nu se purta ca un inamic cu care să se fi luptat vreodată Şoimul.

Fir-ar să fie!

MacKenzie înţelese că nu mai avea rost să poarte masca. Ceilalţi nu aveau încotro, pentru protecţia lor, dar pentru el nu avea importanţă.

O scoase cu un oftat de uşurare. Francesco se uită la el, dar nu dezagreabil. Papa dădu din cap, de parcă ar fi vrut să spună: Încântat să te cunosc faţă în faţă.

Fir-ar să fie!

MacKenzie vârî mâna în buzunar după un trabuc. Scoase unul, îl muşcă la un capăt şi luă o cutie de chibrituri.

— *Per favore*. Francesco se aplecase spre el.

— Ce?

— O ţigară, *signore Generale*. Pentru mine. Vă deranjează?

— A, nu, nimic. Asta-mi lipsea. Hawkins scoase alt trabuc şi i-l întinse pontifului. Apoi, venindu-i târziu ideea, căută bricheta în celălalt buzunar.

Dar era prea târziu.

Francesco muşcase capătul trabucului, îl scuipase – oarecum neofensator – luase chibriturile din mâna lui Mac şi aprinsese un băţ.

Papa Francesco, Vicarul lui Hristos, aprinse trabucul. Şi, în vreme ce fumul aromat se ridica deasupra capului său, pontiful se lăsă pe spătarul fotoliului, îşi încrucişă picioarele sub veşminte şi admiră peisajul de sub el.

— *Grazie*, spuse Francesco.

— *Prego*, răspunse MacKenzie.

Partea a IV-a

24

Sam şedea pe scaunul din fier forjat prevăzut cu perniţe, în colţul din nord-vest al grădinii de la Machenfeld. Anne alesese locul, după o atentă deliberare; era porţiunea de grădină care oferea cea mai bună privelişte a Matterhomului, al cărui vârf se vedea în depărtare.

Trecuseră trei săptămâni de la o cumplită poveste:

Teritoriul Zero.

Căpitanii şi turcii plecaseră – în regiuni neştiute ale lumii – şi nu se va mai auzi vreodată de ei. Personalul fusese redus la un bucătar care îi ajuta pe Anne şi pe Sam la curăţenia casei şi a grădinii. MacKenzie nu se pricepea la nici una dintre aceste treburi casnice, dar făcea şi el ceva, ducându-se în sat după ziare. De asemenea, trecea în fiecare zi pe la doctorul cu onorarii foarte mari pe care îl adusese de la New York pentru orice eventualitate. Doctorul, specialist în medicină internă, nu avea idee de ce era plătit cu sume atât de mari fără să facă nimic, dar trăia în huzur într-o reşedinţă de pe malul lacului şi, în spiritul Asociaţiei Medicilor Americani, accepta banii nedeclaraţi şi nu se plângea.

Francesco (Sam nu se obişnuise să-i spună papa) se instalase confortabil în apartamentele sigilate de la ultimul etaj şi putea fi văzut zilnic plimbându-se pe metereze, prin grădina lui de pe acoperiş.

MacKenzie reuşise cu adevărat! Cucerise cel mai important obiectiv militar din întreaga lui carieră.

Iar acum, printr-o serie întortocheată de canale extraordinar de complexe, imposibil de depistat, adresa cereri de răscumpărare Vaticanului. Mesaje codificate transmise pe frecvenţe radio ultraînalte, dinspre Alpi către Beirut, apoi la Alger; retransmise prin antenele din deşert şi din oceane de la Marsilia la Paris, apoi la Milano şi, în sfârşit, la Roma.

Conform orarului pe care îl impusese el, răspunsul Vaticanului urma să fie transmis prin staţii radio de la Roma şi retransmis de la Beirut pe la ora 5 p.m.

MacKenzie plecase de la Machenfeld spre centrul izolat de transmisii – o cabană solitară din Alpi, la mare altitudine, în care era instalat cel mai bun, cel mai sofisticat echipament radio care se putea obţine. Fusese livrat la Machenfeld de firma „Les Châteaux Suisses", dar pus în funcţiune chiar de Şoim. Nimeni, în afară de MacKenzie, nu ştia unde se afla refugiul montan.

O, Doamne! În după-amiaza asta, la ora cinci! Sam se sili să-şi alunge din minte teribilul gând.

La castel se vedea mişcare. Anne ieşise pe terasă, ţinând sub braţ obişnuita carte cu poze şi coperte lucioase şi ducând o tavă de argint cu pahare pe ea. Porni să traverseze pajiştea spre grădină. Avea un mers drept, feminin; o dansatoare delicată, cu un aer firesc, ignorând ritmurile subtile ale graţiei sale. Părul castaniu deschis îi cădea neglijent pe umeri, încadrând tenul trandafiriu al feţei frumoase. Ochii mari, de un albastru strălucitor, reflectau orice lumină întâlneau.

Învăţase ceva de la toate fetele, îşi zise Devereaux. Ceva deosebit şi specific fiecăreia – nişte daruri pentru el. Iar dacă avea să revină vreodată la o viaţă normală, le va fi recunoscător pentru darurile lor.

Dar poate că cel mai important lucru îl învăţase de la Anne: Încearcă să te perfecţionezi, dar nu-ţi contesta trecutul.

Se auziră râsete pe pajişte. Anne se uita în sus, spre metereze, unde Francesco, îmbrăcat într-un pulover colorat de schi, se aplecase peste parapet.

Devenise jocul lor intim, al lui Anne şi-al lui Francesco. De câte ori Şoimul nu era prin preajmă, pălăvrăgeau. Iar Sam era sigur – fiindcă Anne nu negase – că ea făcuse numeroase drumuri până la apartamentele lui, ducându-i pahare cu chianti, cu desăvârşire interzis în dieta lui. Anne şi Francesco deveniseră buni prieteni.

Câteva minute mai târziu, aprecierea fu confirmată. Anne aşeză tava cu băuturi pe masă, lângă Sam. Ochii ei zâmbeau.

— Ştiai, Sam, că Iisus a fost o persoană foarte practică, foarte realistă? Când i-a spălat picioarele Mariei Magdalena, le-a spus tuturor că ea era o fiinţă umană. Poate una chiar foarte bună, în ciuda celor ce făcuse până atunci. Şi că oamenii n-ar trebui să arunce cu pietre în ea, fiindcă s-ar putea ca nici picioarele lor să nu fie prea curate.

MacKenzie se căţără pe ultima pantă cu ajutorul unui alpenştoc. Ultimii două sute de metri ai drumului şerpuit până în vârf erau prea înzăpeziţi pentru o motocicletă, aşa că ajungea mai repede dacă urca direct pe ultima porţiune. Era cinci fără unsprezece, ora de la Zurich.

Semnalele urmau să apară peste unsprezece minute. De la Beirut. Vor fi repetate apoi după cinci minute, pentru a verifica erorile de decodare. La sfârşitul celei de-a doua serii, el trebuia să confirme recepţia, transmiţând codul de verificare la releul din Beirut: patru linii, repetate de două ori.

Ajuns la cabană, Şoimul porni generatoarele şi urmări cu satisfacţie nenumăratele rotiţe ce se învârteau cu un bâzâit surd în spatele carcasei, în vreme ce cadranele afişau indicaţia *în funcţiune*.

Când se aprinseră cele două becuri verzi, însemnând randament maxim, el vârî în priză singurul reşou şi simţi imediat căldura degajată de spirele încinse. Întinse mâna către puternicul echipament pentru unde scurte, lovi uşor întrerupătoarele receptorului şi răsuci butoanele amplificatorului la volum mare. Mai erau trei minute.

Se duse la perete. Începu să învârtă încet un mâner, auzind cum se mişcau roţile dinţate. Afară, dincolo de grilajul de fier al ferestruicii, vedea un disc de roată balansându-se în afară şi în sus pe traiectoria lui.

Se întoarse la receptori radio şi învârti cu delicată precizie discurile paralele ale megaciclului şi tetraciclului. Voci glăsuind în zeci de limbi se auziră în difuzoare. Când acele de pe scală se aflară într-o poziţie perfect paralelă, nu se mai auzi nimic. Mai era un minut.

MacKenzie scoase un trabuc din buzunar şi îl aprinse. Trase din el satisfăcut şi suflă fumul în cercuri succesive.

Deodată se auziră semnalele. Patru linii scurte pe un ton acut; repetate o dată. Canalul era curat.

Luă un creion, cu mâna peste o pagină de carnet, pregătit să scrie codul aşa cum se transmitea de la Beirut.

După terminarea mesajului, Şoimul avea cinci minute la dispoziţie ca să-l decodeze. Să transforme semnalele în numere, numerele în litere şi literele în cuvinte.

După ce termină, se uită la răspunsul Vaticanului, nevenindu-i să creadă.

Era imposibil!

Evident, făcuse mai multe greşeli la recepţionarea transmisiei de la Beirut.

Semnalele se auziră din nou.

Şoimul începu să scrie pe altă foaie de hârtie.

Cu atenţie.

Exact.

Transmisia încetă, aşa cum începuse: patru linii, repetate o dată.

MacKenzie puse grila de decodare în faţa lui. Credea că o memorase în întregime, dar nu era momentul să facă vreo greşeală. Verifică din nou fiecare punct, fiecare linie.

Fiecare cuvânt.

Nu exista nici o greşeală.

Imposibilul se întâmplase.

În legătură cu cererea absurdă privind contribuţia de patru sute de milioane de dolari americani, prin stabilirea unei taxe de un dolar pentru enoriaşii diocezelor din întreaga lume, trezoreria Sfântului Scaun nu este în măsură să ia în considerare o astfel de cerere. Sau orice altă cerere pentru acest scop filantropic. Sfântul Părinte se bucură de o sănătate excelentă şi transmite binecuvântările sale în numele Tatălui, al Fiului şi al Sfântului Duh.

Ignatio Quartze.

Cardinal Omnipitum.

Trezorierul Vaticanului.

Compania Păstorul îşi suspendă operaţiunile.

MacKenzie Hawkins se plimba pe domeniul castelului Machenfeld, fumându-şi trabucurile şi privind absent infinita frumuseţe a Alpilor.

Sam făcu un calcul al valorilor monetare ale corporaţiei, în afară de proprietăţi şi echipamente. Din capitalizarea iniţială de 40 000 000 de dolari rămăseseră 12 810 431,02 dolari.

Plus un fond de cheltuieli neprevăzute de 150 000 de dolari, care era intact.

Nu era rău deloc. Mai ales că investitorii, ca nişte hiene speriate, refuzau restituirea banilor. Nu voiau să mai aibă nici o legătură cu Compania Păstorul sau cu cineva din conducerea ei. Nici nu-şi mai băteau capul cu înregistrarea pierderilor câtă

vreme directorii companiei juraseră – pe Biblie, pe *Almanahul Burke*, pe *Mein Kampf* şi pe Coran – să nu-i mai contacteze vreodată.

Iar lui Francesco, ce purta acum o pălărie tiroleză şi puloverul de schi favorit, i se permisese să coboare din apartamentele de la ultimul etaj. Pentru ca nimeni să nu fie tulburat, conveniră să-l numească Zio Francesco, unchiul nu ştiu cui.

Deoarece nu se arătase dispus să se ducă în altă parte sau să facă altceva decât să se bucure de compania lor, Zio Francesco hoinărea liber. Mereu avea pe cineva în preajmă, dar nu pentru a împiedica o evadare, ci pentru a-l ajuta la nevoie. La urma urmei, avea peste şaptezeci de ani.

Mai ales bucătarul era foarte ataşat de el, deoarece Francesco stătea mult timp la bucătărie, ajutându-l să pregătească sosurile şi cerând uneori permisiunea să prepare o reţetă deosebită.

El îi formulă o cerere Şoimului. Acesta îl refuză.

Nu! Sub nici o formă! Zio nu putea să telefoneze la apartamentul său de la Vatican! Nu conta că telefonul lui era privat, sau neînregistrat, *sau* ascuns în sertarul mesei de lângă pat! Apelurile telefonice puteau fi depistate.

Nu şi dacă se transmiteau prin radio, insistă Francesco. Şoimul îi impresionase pe toţi, adesea, relatându-le despre complicatele sale metode de comunicare cu Roma. Cu siguranţă, un simplu apel telefonic n-ar fi fost o treabă atât de complexă. Poate doar o mică retransmisie.

Nu! Toate spaghetele pe care le mâncase i se urcaseră lui Zio la cap. Avea creierul moale.

Cel al Şoimului era poate şi mai moale, sugeră Francesco. Ce progrese făcuse generalul? Nu ajunsese întreaga situaţie într-un punct mort? Nu-l păcălise cardinalul Quartze?

Şi cum putea un simplu telefon să schimbe lucrurile?

Dar cum putea să le înrăutăţească? stăruise Francesco. Şoimul ar fi stat în faţa staţiei radio, cu mâna pe un buton, gata să întrerupă legătura dacă Zio ar fi spus ceva nepotrivit. Nu era mult mai avantajos pentru general ca măcar doi oameni să ştie că el era în viaţă? Că farsa era *cu adevărat* o farsă? Sigur nu era nimic de pierdut, fiindcă Şoimul pierduse deja. Şi poate că era ceva de câştigat. Poate chiar patru sute de milioane de dolari americani.

În plus, Guido avea nevoie de ajutor. Nu îşi critica vărul, care nu era doar puternic precum un taur, ci şi o persoană blândă şi

foarte serioasă. Dar era novice în funcţia pe care o ocupa acum şi l-ar fi ascultat cu siguranţă pe vărul său Giovanni Bombalini. Ajutat, desigur, de consilierul personal al lui Giovanni, tânărul preot american din Harlem.

S-ar putea ca situaţia să nu fie remediată peste noapte – pentru că erau probleme de sănătate şi de logistică imposibil de ignorat. Dar după ce se spusese şi se făcuse totul, ce alternativă *avea* Şoimul?

Evident, nici una. Aşa se face că, MacKenzie coborî într-o după-amiază de la cabana din munţi, cărând trei cutii de carton învelite în pânză groasă care conţineau echipamentul radio şi începu să instaleze instrumentele într-un dormitor de la Machenfeld.

Când totul fu terminat, Şoimul transmise un ordin irevocabil. Doar el şi Zio Francesco aveau acces înăuntru în timpul transmisiunilor.

Anne şi Sam nu aveau nimic împotrivă. Nu doreau defel să intre acolo. Bucătarul îşi spuse că toţi erau nebuni şi se întoarse la bucătărie.

Şi de atunci încolo, cel puţin de două ori pe săptămână – la o oră târzie din noapte – uriaşul disc al antenei era răsucit şi ridicat deasupra parapetelor. Nici Sam, nici Anne nu ştia ce se vorbea acolo sau dacă se realizase ceva, însă deseori, când şedeau în grădină să discute şi să privească splendida lună de pe cerul Elveţiei, auzeau hohote de râs din camera de la etaj. Papa şi cu Şoimul păreau doi băieţi de şcoală, foarte amuzaţi de un nou joc.

Un joc secret, jucat în propriul lor club.

Sam şedea în grădină, uitându-se absent la un exemplar al ziarului londonez *Times*. Viaţa la castelul Machenfeld devenise monotonă. De exemplu, unul dintre ei se ducea în sat să cumpere ziare în fiecare dimineaţă. Cafeaua servită în grădină şi lectura gazetelor era o modalitate minunată de a începe ziua. Lumea era o harababură nelegitimă; viaţa era aşa de paşnică la Machenfeld.

Şoimul, descoperind existenţa unor piste de călărie pe domeniu, cumpărase câţiva cai de rasă şi călărea frecvent, uneori ceasuri în şir. Găsise ceva ce căutase mult, gândea Sam.

La rândul său, Francesco descoperise pictura în ulei. Străbătea câmpurile cu pălăria tiroleză pe cap, însoţit de Anne sau de bucătar, îşi instala şevaletul şi picta, lăsând posterităţii impresiile

lui plastice, inspirate de splendorile Alpilor. Asta când nu era la bucătărie sau dacă nu o învăţa pe Anne să joace şah şi nici nu dezbătea cu Sam – totdeauna agreabil – chestiuni juridice.

Se întâmpla ceva cu Francesco, ceva despre care nimeni nu vorbea, deşi toţi ştiau că avea legătură cu starea lui de spirit. Francesco nu era un om sănătos atunci când fusese luat de pe dealurile de lângă Via Appia. Deloc sănătos. Acesta era motivul pentru care Mac insistase să aibă în preajmă un specialist de la New York.

Dar pe măsură ce săptămânile treceau, starea lui părea să se amelioreze în aerul curat al Alpilor.

Ar fi fost la fel în alte împrejurări?

Nimeni, desigur, nu se lansa în speculaţii, dar Francesco spusese ceva într-o seară, la masă, ceva care îi emoţionase pe toţi.

— Doctorii ăia. O să trăiesc mai mult decât oricare dintre ei! M-ar fi îngropat încă de-acum o lună.

Şoimul răspunse cu o criză de tuse.

Şi Sam? Ce era cu el?

Orice-ar fi fost, ştia că acolo era şi Anne.

Se uita acum la ea, în lumina sfârşitului dimineţii, stând pe scaun şi citindu-şi ziarul, cu omniprezenta carte pe masă, lângă ea. De data asta era vorba despre *O istorie ilustrată a Elveţiei*.

Era atât de frumoasă, teribil de... ea însăşi. Avea să-l ajute să devină un avocat mai bun, făcând ca legile să nu pară atât de importante.

Acum începu să se gândească la altceva.

De pildă, să citească liniştit. Să înţeleagă. Să evalueze.

Precum... judecătorul Devereaux.

A, Bostonul o s-o îndrăgească pe Anne! Şi mama lui avea s-o îndrăgească. Şi Aaron Pinkus. Aaron îl va aproba din toată inima.

Dacă judecătorul Devereaux se va întoarce vreodată la Boston.

Se va gândi la asta... mâine.

— Sam, zise Anne, uitându-se la el.

— Ce e?

— Ai citit articolul acesta din *Tribune*?

— Ce articol? Nu m-am uitat pe *Tribune*.

— Uite. Arătă cu degetul, dar nu-i dădu ziarul. Era captivată.

— E despre Biserica Catolică. Tot felul de lucruri. Papa a convocat al Cincilea Conciliu Ecumenic. Şi e şi-un anunţ, care

zice că o sută şaizeci şi trei de companii de operă sunt subvenţionate, pentru a promova creativitatea. Şi un cardinal faimos – Doamne, Sam, e acel Ignatio Quartze! Ăla despre care tot strigă Mac.

— Ce-i cu el?

— Se pare că s-a retras la o vilă care se numeşte San Vincente. Ceva legat de nişte dispute cu papa privind alocaţiile Vaticanului. Nu-i ciudat?

Devereaux făcu o pauză înainte de a răspunde.

— Cred că prietenii noştri au fost foarte ocupaţi sus, pe metereze.

În depărtare se auzeau copite de cai în galop. După câteva clipe, pe drumul desfundat apăru MacKenzie Hawkins, venind dinspre copacii şi câmpurile unde, cu doar câteva săptămâni în urmă, avuseseră loc manevrele. Îşi struni calul şi se îndreptă spre colţul de nord-vest al grădinii.

— Fir-ar să fie! Nu-i aşa că-i o zi minunată? Se poate vedea piscul Matterhom!

Din direcţia opusă se auzi clinchetul unui trianglu. MacKenzie făcu semn cu mâna; Devereaux şi Anne se întoarseră şi-l văzură pe Francesco pe terasă, în faţa uşii bucătăriei, cu trianglul şi vergeaua de argint în mână. Purta un şorţ larg, iar pe cap avea îndesată pălăria tiroleză.

Zio Francesco strigă:

— Toată lumea la masă! *Speciale di giorno e fantastico!*

— Sunt flămând ca un cal! răcni Şoimul, bătând uşor calul cu palma. Ce-ai pregătit, Zio?

Francesco înălţă vocea spre dealurile alpine. Cuvintele lui sunară ca o melodie:

— Dragi prieteni, avem *Linguini Bombalini*!

Drumul spre Gandolfo

Cea mai bună carte din cîte a scris **Robert Ludlum** pînă acum. Se regăsesc în ea toată verva din *Manuscrisul lui Chancellor,* labirintul acțiunii din *Cercul Matarese,* acțiunea explozivă din *Identitatea lui Bourne*.

Personaje ciudate în situații ciudate: *generalul MacKenzie Hawkins,* legendă, erou, aventurier; *Sam Devereaux,* un tînăr şi sclipitor avocat, absolvent al Universității Harvard; *fostele soții ale lui Hawkins*, un cvartet de doamne foarte înzestrate, care au format un club: *Haremul lui Hawkins.*

Premisa: Răpirea Papei Francesco I, cel mai iubit pontif de la Ioan al XXIII-lea încoace.

Răscumpărararea: Un dolar american pentru fiecare credincios catolic din lume.

Problema: Papa Francesco I spune: „Suflete caritabile, de ce nu?“

PUNEȚI-VĂ CENTURILE DE SIGURANȚĂ ŞI PREGĂTIȚI-VĂ PENTRU FURTUNĂ! VĂ AŞTEAPTĂ UN ROMAN CU ADEVĂRAT SENZAȚIONAL!

EDITURA LIDER

Lei 92000